

DE POORT NAAR BEGRIP

CARL A. WICKLAND, M.D.

auteur van

“Thirty Years among the Dead”

lid van

**CHICAGO MEDICAL SOCIETY
ILLINOIS STATE MEDICAL SOCIETY
AMERICAN ASSOCIATION FOR THE
ADVANCEMENT OF SCIENCE**

in samenwerking met

**NELLE M. WATTS
CELIA L. GOERZ**

**published by: National Psychological Institute Inc.
2208 W. 11th ST. Los Angeles 6,
California**

Opedragen aan

mijn echtgenote

ANNA M. WICKLAND

haar humanitaire impulsen
en onzelfzuchtige toewijding aan een ideaal
hebben dit onderzoek mogelijk gemaakt.

Eveneens opgedragen aan
de onzichtbare medewerkers
die onze inspanningen zo loyaal
hebben geïnspireerd en geleid

oorspr. titel: The Gateway of Understanding

vertaald en bewerkt door Rein Hougee

Copyright 1934
by Dr. Carl A. Wickland
Los Angeles - Californië

Carl A. Wickland, M.D., pionier in de psychiatrie

Carl A. Wickland werd op 14 februari 1861 te Liden in de provincie Norrland in Zweden geboren. In zijn jeugd leerde Carl van zijn vader het vak van kastenmaker en naderhand dat van horlogemaker.

In 1880 verliet hij Zweden en kwam in 1881 in St. Paul, Minnesota, aan. Hij trouwde in 1896 met Anna W. Anderson en kort daarna verhuisden zij naar Chicago, waar hij zich liet inschrijven bij het Durham Medical College en er in 1900 afstudeerde. Hij oefende de normale, medische praktijk uit, terwijl hij zich specialiseerde in het onderzoek naar geestesziekten.

In 1909 werd dr. Wickland hoofd van de afdeling psychiatrie van het National Psychopathic

Institute van Chicago, waar hij tot 1918 in dienst bleef. Later verhuisden de Wicklands naar Los Angeles in Californië, waar de dokter het National Psychological Institute oprichtte, een samenwerkingsverband zonder winstoogmerk voor onderzoek in de psychologie. In het

sanatorium, dat geleid werd door het National Psychological Institute, werden zes tot tien patiënten tegelijk verzorgd en teruggebracht tot hun gezonde verstand.

In 1924 schreef en publiceerde dr. Wickland, in samenwerking met zijn assistenten Nelle Watts en Celia en Orlando Goerz, "THIRTY YEARS AMONG THE DEAD", een boek dat een klassieker is geworden in de psychologie van het abnormale. Het boek kende vijf uitgaven in de V.S. en drie herdrukken in Engeland. Het werd in het Nederlands vertaald met als titel: "DERTIG JAREN ONDER DE DOODEN". De Spaanse vertaling luidde: "30 ANOS ENTRE LOS MUERTOS".

De eerste editie van "THE GATEWAY OF UNDERSTANDING" werd in 1934 gepubliceerd. Kort na het overlijden van dr. Wickland kwam Wing Anderson, een baanbreker op het terrein van de slaapsuggestie therapie voor het corrigeren van psychosomatische ziekten, in bezit van de rechten van de Wickland-boeken. Veelvuldig verzoek leidde tot de publicatie van deze zesde uitgave van "THE GATEWAY OF UNDERSTANDING". De Amerikaanse uitgave van "THIRTY YEARS AMONG THE DEAD" was tijdelijk niet in druk verkrijgbaar, maar de Engelse editie kon men verkrijgen bij het National Psychological Institute.

Een tiental jaren na het overlijden van dr. Wickland in 1945 blijft de reguliere psychiatrie een halve eeuw achter bij dr. Wickland wat betreft kennis en doelmatigheid in het genezen van krankzinnigheid.

'Lees niet om te veroordelen,
maar om te overwegen'

NHOUD

Inleiding - Het waarom van het bestaan	7
I De wetenschap van het leven	10
II Paranormaal onderzoek	22
III Controle op de identiteit van geesten	36
IV De dood en het toekomstige leven	51
V Bezetenheid	69
VI Meervoudige persoonlijkheid en psychische invaliditeit	82
VII Dogma in spirituele zin verklaard	100
VIII Religie in afbeeldingen	116
IX Bestaat er een god?	125
X Christian Science (genezing door geloof)	134
XI Reïncarnatie en theosofie	146
XII De gevaren van occulte praktijken	160
XIII De grote Ontwerper	174
XIV De oorsprong van de godsdiensten	181
XV De gouden draad van de waarheid	193
XVI De reis van de ziel	205

VOORWOORD

‘De waarheid draagt geen masker,
zij buigt zich voor geen menselijk heiligdom,
zoekt geen plaats of applaus,
ze vraagt slechts om gehoord te worden’.

Waarheid moet een grondige kennis inhouden van ieder onderwerp waarop deze term van toepassing is. Te vaak wordt louter geloof of ongeloof als bewijs van waarheid geaccepteerd; deze houding heeft door alle eeuwen heen overheerst en heeft vandaag de dag nog altijd de overhand in dogma's, geloofsbelijdenissen, culten en ismen.

Maar er is een voortdurend toenemend aantal individuen dat niet langer in staat is om louter geloof als feit aan te nemen, want zij verlangen redelijk bewijs dat betrekking heeft op het schijnbare raadsel van het leven. Aan hen en aan de ruimdenkende wetenschapper, de dienaar van de wet, de kerkganger, de arts, de opvoeder, de hervormer, de humanist en de filantroop wordt dit boek van harte opgedragen.

w.g. Carl A. Wickland, M.D.

INLEIDING

Het waarom van het bestaan

De wereld bevindt zich tegenwoordig tussen twee denkrichtingen: de wetenschap, die de kennis van de natuurwetten en de materie weergeeft, en de religie, die moraliteit en spiritualiteit onderwijst. Deze twee activiteiten zijn niet onverenigbaar, maar toch bestaat er een kloof tussen die overbrugd dient te worden door een spirituele wetenschap, gebaseerd op wezenlijke kennis van het onderlinge verband van beide werelden, de zichtbare en de onzichtbare.

Wat is de zin van het leven? In deze eeuw van onrust en verwarring zijn vele ernstige zielen op zoek naar de grondslagen van het leven zelf. De mensheid is nog altijd onderworpen aan vrees en bijgeloof, aan onderdrukkende wetgeving, dogma's, geloofsbelijdenissen en valse doctrines en heeft zich nog niet kunnen bevrijden door een vollediger begrip.

Geluk is ontegenzeggelijk het doel van alle menselijk streven; alle activiteiten zijn op dit ene doel gericht. Er bestaan diverse opvattingen over geluk, sommige beperken zich geheel tot fysieke, andere tot mentale genoegens, terwijl weer andere op spiritueel geluk uit zijn. Wat is dat geluk, waar de eeuwen door naar wordt gezocht?

Geluk is geen ding; het is een toestand van de geest. Deze universele zoektocht, volbracht of niet, moet wel duiden op het bestaan van één Universeel Principe dat heel de mensheid aantrekt tot één ultiem, gemeenschappelijk einddoel. Het is duidelijk dat dit Universele Principe een zichtbaar universum heeft geprojecteerd met de bedoeling de mensheid te individualiseren, en het doel van individualisatie is het verwerven van wijsheid, hetgeen slechts bereikt kan worden door ervaring en rede.

De mens kent vier stadia van bewustheid: 1e, de onbewuste toestand van de kindsheid; 2e, de bewustheid van de uitwendige dingen; 3e, het zelfbewuste stadium; 4e, de Godbewustheid.

Vanuit de onbewuste staat van de kindsheid ontwikkelt de mens zich geleidelijk tot een bewustheid van de uiterlijke dingen, ofwel de wereld van de verschijnselen, de overheersende toestand van de mensheid in het algemeen; dit wordt gevolgd door het stadium van zelfbewustheid, wanneer het individu zich begint af te vragen waarom hij bestaat. Vervolgens, wanneer hij door ervaring, lijden en dienen geleidelijk de noodzaak heeft begrepen van deze voorgaande stadia, waarbij langzaamaan wijsheid werd verkregen, eindigt dit in een intelligent besef van de eenheid van de ziel met de oorsprong van zijn wezen, en verwerft de mens dat geluk waar hij zo blindelings naar heeft gestreefd, de Godbewustheid.

De mensheid vormt de hoogste orde die zich in deze objectieve wereld manifesteert en bezit vermogens waarmee zij zich kan vergewissen van de bedoeling van het bestaan. De Schepper kan ons de talenten voor het verkrijgen van wijsheid schenken, maar hij schenkt ons niet de wijsheid zelf. Wij zouden het niet kunnen beseffen en ook zou het van geen enkele waarde voor ons zijn, tenzij we het door middel van individuele ervaring zouden hebben verkregen.

Liefde en wijsheid zijn de hoogste vormen van kennis die door ervaring in het leven verkregen worden; het fysieke niveau is een basisschool waarin de mensheid haar fundamentele lessen moet leren. God is liefde; God is wijsheid; God is leven. 'God is geest' (Johannes 4:24), 'in hem leven wij, bewegen wij ons en zijn wij' (Handelingen 17:28). Een vonk van het

goddelijke beginsel is ingeboren in iedere ziel en wacht erop om door begrip tot uitdrukking te komen.

Onwetendheid en egoïsme, individueel en raciaal, liggen ten grondslag aan veel schijnbare onrechtvaardigheid. Indien de mensheid allereerst geïnteresseerd zou zijn in de problemen van het leven zelf, zou het egoïsme worden afgeschaft.

God heeft gezorgd voor natuurlijke hulpbronnen die ervoor nodig zijn dat het leven zich kan uitdrukken, en dus waren de natuurlijke en de materiële hulpbronnen oorspronkelijk bedoeld voor allen om te gebruiken, en niet voor een paar uitverkorenen. 'Hij die zijn broeder niet liefheeft die hij gezien heeft, kan ook God, die hij niet gezien heeft, niet liefhebben' (1 Johannes 4:20).

Wanneer de mensheid, door ervaring en redenering, tot een realisatie van deze natuurwetten is gekomen, en heeft geleerd de gouden regel in praktijk te brengen, zal de ongerechtigheid ophouden en zal de zozeer verlangde dageraad van het millennium gekomen zijn.

'Begrip is een bron van geluk'. Het is noodzakelijk dat het denkvermogen van de mens zich ontwikkelt voordat hij naar een hogere toestand van begrip en geluk kan overgaan. De mens heeft geen zin om te denken, tenzij hij wel moet, maar pijn en lijden zetten aan tot denken en 'het denken zorgt voor de oplossing van de problemen der natuur'.

Daarom is ervaring van allerlei aard absoluut noodzakelijk, totdat de ziel het stadium heeft bereikt waar hij deze problemen kan beredeneren. 'De natuur houdt er een kostbare school op na, maar de dwazen willen in geen enkele andere leren'. Dwazen in die zin, dat we ons als kinderen zelfs niet bewust zijn van ons bestaan, maar dit leven binnenkomen om te leren.

Moeilijke omstandigheden dwingen ons om na te denken; tegenspoed is een school waarin kracht door weerstand wordt ontwikkeld. Het leven is een proces waarin de ene schil van onwetendheid na de andere wordt verwijderd. Onze bestemming is het bereiken van het hoogste geluk, maar 'het gewaad van ons lot wordt door onszelf geweven'. God heeft ons de basisprincipes gegeven, maar zij moeten door ervaring tot rijpheid komen.

De schijnbare onrechtvaardigheid van het leven speelt een bepaalde rol in het plan van de evolutie, want wanneer hij, die de schaduwen van het leven heeft gezien, tenslotte de verlichting van het hogere begrip heeft verworven, zal zich medegevoel hebben ontwikkeld voor het lijden van anderen en zal hij tevens een grotere factor om te dienen worden.

Teneinde gerechtigheid te kunnen begrijpen, moeten we het doel van het leven en het onderlinge verband van de beide werelden kunnen bevatten, de materiële en de geestelijke, de zichtbare en de onzichtbare. Het aardse leven is slechts tijdelijk en de functie van gerechtigheid dient vanuit de beide niveaus te worden bekeken. Zoals Paulus zegt: 'Doch het geestelijke komt niet eerst, maar het natuurlijke, en daarna het geestelijke' (I Corinthiërs 15:46).

Onderzoek naar het paranormale door middel van oprechte mediums, speciaal trancemediums, toont heel gemakkelijk aan dat de overgang, of het zogenaamde doodgaan, slechts een slaap en een ontwaken is.

Dit proces is zo natuurlijk dat velen er gedurende korte of langere tijd niet in slagen zich de verandering te realiseren, vandaar dat het zo belangrijk is dat de menselijke geest dit simpele feit duidelijk begrijpt terwijl hij zich nog in het lichaam bevindt. Wanneer dus de overgang plaatsheeft en het individu erkent dat er iets ongebruikelijks is gebeurd, zal hij ervoor openstaan en kunnen de geesten van vrienden en anderen, die hem zijn voorgegaan, zich aan hem manifesteren en hem welkom heten in zijn nieuwe leven.

Het is nergens voor nodig om bang te zijn voor het overgaan van de zichtbare naar de onzichtbare wereld; als men een eerlijk en oprecht leven leidt volgens de voorschriften van het geweten en een onbevooroordeelde houding handhaaft, is dat alle religie die nodig is.

Indien degenen die een verkwest leven hebben geleid eerlijk tegenover zichzelf willen zijn, en de fouten en verkeerde dingen erkennen die zij hebben begaan terwijl zij nog een lichaam hadden, hoeven ze niet bang voor de dood te zijn, want de weg naar herstel in de nieuwe wereld staat altijd open voor allen die bereid zijn hun gedachten en daden te hervormen en ernstig naar verlichting te zoeken.

De egoïst en de scepticus en de moedwillige boosdoener die niet hebben geprobeerd de zin van het leven te begrijpen en bij wie het ontbreekt aan geestelijk begrip en licht, verkregen door rede en vertrouwen, zullen na de overgang in duisternis belanden.

Het niet aanwezig zijn van een dergelijk licht brengt de ziel noodzakelijkerwijze in duisternis, waaruit hij zich alleen maar kan bevrijden door de mentale houding van onwetendheid en koppigheid te vervangen door de geest van een kind, met andere woorden, door een nieuwheid van geest te ontwikkelen doordat hij tracht de bedoeling van het bestaan te doorgronden.

De intelligenties in de geestelijke wereld dringen er bij de mensheid op aan om zich te realiseren, dat het meeste van het kwaad en de ellende op de wereld een direct gevolg is van de menselijke onverschilligheid voor de kennis van het onafgebroken bestaan van degenen, die vanuit de zichtbare naar de onzichtbare sferen zijn vertrokken. Alleen door middel van een dergelijke kennis zal er een hogere staat van beschaving worden gevestigd, en verlossing worden verkregen uit de heersende duisternis betreffende de ware bedoeling van het leven.

Het paranormaal onderzoek vaagt de angst voor de dood weg en toont aan dat het zogenaamde sterven louter een overgang is naar een veel omvattender leven, waar de ziel, door de progressieve stadia van een zich steeds verbredend begrip, uit de dood van onwetendheid naar een veel overvloediger leven wordt geleid.

De spirituele openbaringen van de laatste tijd zetten de poorten tussen de beide werelden wijd open en tonen de dwaasheid aan van een blind geloof en van een blind, onredelijk scepticisme, en bevestigt de bijbelse vermaning: 'Gij zult de waarheid verstaan en de waarheid zal u vrijmaken' (Johannes 8:32).

De mensheid wordt bevrijd uit de slavernij van onwetendheid en ongeluk wanneer zij eenmaal de tol aan ervaring en verworven kennis, door middel van de rede, heeft betaald - de Poort naar Begrip - en uiteindelijk de bevrijding en het geluk bereikt.

I

DE WETENSCHAP VAN HET LEVEN

Net als elke grote ontdekking is voortgekomen uit een primitief begin dat aanvankelijk op een enorme weerstand van sceptici en niet-progressieven stuitte, is dat ook het geval met de grootste wetenschap van alle, de wetenschap van het leven, die maar al te vaak met spot en ongeloof te maken krijgt wanneer de feiten, die door zorgvuldig onderzoek naar dit ter sprake gebrachte probleem werden waargenomen, door de onderzoeker worden gepresenteerd.

Wat betreft de innerlijke betekenis van het leven, verkeert de wereld mentaal nog voor het grootste deel in de situatie van de Afrikaanse inheemsen die jarenlang zonderlinge stenen verzamelden en, zich niet bewust van hun waarde, ze gebruikten als speeltjes of voor ruilhandel, totdat de ontwikkelde mens de werkelijke aard van de stenen ontdekte en de schitterende diamant aan het licht bracht.

Toen de aardappels in 1728 in Schotland werden geïntroduceerd, oordeelde de geestelijkheid verontwaardigd dat ze niet geschikt waren voor consumptie door christenen, omdat ze niet in de bijbel werden vermeld; in Frankrijk bespotten men alle vroegtijdige pogingen om de aardappel op het nationale menu te krijgen, en in Engeland riep de Britse labourleider publiekelijk uit dat aardappelen alleen maar geschikt waren voor de varkens en het vee en niet voor mensen.

Nog in 1840 vaardigde een stad in het oosten een verordening uit tegen het gebruik van badkuipen, en op een bepaald moment werden paraplu's door de geestelijkheid veroordeeld omdat ze in tegenspraak waren met de bijbelse uitspraak: 'Uw Vader die in de hemelen is . . . laat het regenen over rechtvaardigen en onrechtvaardigen . . .' (Mattheus 5:45).

Toen Benjamin Franklin zijn vlieger vervaardigde en belangrijke experimenten deed in een poging om te bewijzen dat de bliksem uit elektriciteit bestond, werd hij voor een dromer uitgemaakt en zelf realiseerde hij zich maar weinig waar zijn experimenten toe zouden leiden. Want hij, net als Prometheus, stal het vuur van de hemel en schonk de mens de geweldige elektrische energie die met zijn stralend licht de kaars vervangen heeft, een omwenteling teweegbracht in de industrie en bijgedragen heeft tot de ontwikkeling van ontelbare mogelijkheden van onderzoek, hetgeen uitmondde in een enorme vooruitgang in de mechanica en de chemie. Ook werden daardoor de telegraaf, de telefoon, de auto, het vliegtuig, de radio en talloze andere uitvindingen mogelijk gemaakt, zodat de kennis en de beschaving in hoge mate werden bevorderd.

Toen Samuel Morse bij het Amerikaanse Congres zijn verzoek indiende om een telegraafverbinding tussen Baltimore en Washington aan te kunnen leggen, bood een sceptisch lid van het congres sarcastisch aan om als amendement op het wetsontwerp voor te stellen dat mr. Morse meteen maar een telegraaflijn naar de maan moest aanleggen. We hoeven er hier niet op te wijzen wat de telegrafie voor de mensheid tot stand heeft gebracht.

Andrew D. White vermeldt in 'A History of the Warfare of Science with Theology in Christendom': "Toen de Copernicaanse leerstelling dat de aarde en de planeten rond de zon draaien - misschien wel de grootste en edelste van de wetenschappelijke waarheden - door Galilei als een feit werd verdedigd en door middel van zijn telescoop als waarheid werd bewezen, verbood de kerk alle boeken waarin het bewegen van de aarde werd bevestigd".

De theologische tegenstanders weerlegden Galileis theorie dat de aarde rond haar as wentelt door een koevoet in een gat in de grond te zetten, met het idee dat als Galilei gelijk had, de koevoet eruit zou vallen. Toen dat niet het geval was, werd Galilei voor ketter uitgemaakt en tot de gevangenis veroordeeld. Hij redde zich slechts het leven door tijdens het proces zijn verklaring te herroepen. Maar terwijl hij zijn beschuldigers verliet, sprak hij fluisterend: en toch beweegt zij!

Vervolgens zegt White: 'Copernicus ontkwam slechts aan vervolging door te overlijden; Giordano Bruno werd als zijnde een goddeloos monster levend verbrand; Newton werd verbitterd aangevallen omdat hij de Voorzienigheid had onttroond'.

'Toen in 1638 de kinine in Europa werd ingevoerd, werd het gebrandmerkt als een uitvinding van de duivel en de tegenstand was zo sterk dat het tot 1653 niet in Engeland werd toegelaten'.

'Nog in 1770 waren er religieuze bezwaren tegen de bliksemafleider van Benjamin Franklin, want de theologische stelling luidde, dat het onweer de stem van God is'.

AIn 1847, toen een Schotse arts het gebruik van anesthesische middelen bepleitte bij verloskundige gevallen, kwam hij tegenover een enorme oppositie te staan. Van kansel tot kansel werd het toepassen van chloroform door Simpson veroordeeld als goddeloos en in strijd met de heilige schrift; er werden teksten in overvloed geciteerd, maar de gewone verklaring luidde dat het gebruiken van chloroform hetzelfde was als het 'vermijden van een deel van de oeroude vloek over de vrouw'.

Dogmatische theologen hebben voortdurend getracht het wetenschappelijk onderzoek naar de geheimen der natuur te dwarsbomen, en zelfs in onze tijd verzetten ze zich krachtig tegen het belangrijke feit en de realiteit van de communicatie met intelligente geesten uit de onzichtbare wereld.

Indien men met behulp van wiskunde of de telescoop doordringt in de fysica van het universum, kan men rekenen op applaus van de menigte, zelfs wanneer er een poging wordt gedaan om de nieuweling in deze kwestie ervan te overtuigen dat een rechte lijn helemaal niet recht is.

Wanneer een natuurkundige zich verdiept in de geheimen van het oneindig kleine der natuur, op zoek naar de wetten die ten grondslag liggen aan de diverse manifestaties, zoals de oorzaken van ziekten, ontvangt hij de lof die deze inspanningen verdienen.

Maar laat de onderzoeker nu eens zijn onderzoek verplaatsen naar het ogenschijnlijke mysterie van het bestaan, de zin van het leven en het onderlinge verband tussen de twee werelden, het belangrijkste van alle wetenschappen, en hij wordt óf direct over de hekel gehaald, de banvloek wordt over hem uitgesproken en hij wordt aan de vergetelheid prijsgegeven, óf hij wordt gedegradeerd tot de geleerden der kwakzalvers en charlatans die dit terrein van onderzoek onveilig maken.

Een redactioneel artikel in een dagblad van kort geleden, waarin de mogelijkheid van het terugkeren van geesten in twijfel werd getrokken, besloot met de uitspraak: 'Zelfs als het spiritualisme waar zou zijn, zou het voor de wereld geen groot verlies zijn als het zou verdwijnen'.

De uitdrukking 'spiritualisme' wordt dikwijls verkeerd uitgelegd en beperkt tot paranormale verschijnselen. Spiritualisme, in hogere zin, betreft de studie van de menselijke aard en het inzicht in de verhouding van het menselijk ego tot de bron van zijn bestaan, of de geest in elk geval.

De zoektocht naar de bron van het bestaan is een in het individu ingeboren aandrang die hem voortdrijft naar een ondefinieerbare bestemming. Alle stadia van het bestaan, alle manifestaties, alle ervaringen zijn een openbaring van natuurwetten die aanwijzingen zijn van

een goddelijke bron. Niets wordt als bovennatuurlijk erkend; alles is natuurlijk. Het universum werkt onder natuurlijke en intelligente wetten; vele natuurwetten zijn echter nog steeds onbekend voor de mens.

De onbevredigde drang van het ego in het kortstondige leven van alledag vormt een duidelijke aanwijzing voor het bestaan van een uiteindelijk doel dat boven het louter materiële en vergankelijke uitstijgt. Wat is deze drang anders dan een uitstraling van de bron van het leven, die de ziel ertoe aanzet steeds hoger te stijgen, een drang die de ziel tenslotte leidt op haar reis naar een volkomen realisatie van haar één zijn met het Al. 'Met God te leven - God te kennen met volmaakte kennis, is het hoogste punt in de ontwikkeling en het geluk van de mens', zegt Spinoza.

De twee uitdrukkingen, spiritualisme en spiritisme, worden dikwijls synoniem gebruikt, maar in bredere zin zijn ze totaal verschillend wanneer elk wordt gedefinieerd volgens zijn speciale gebied.

Spiritisme heeft in het bijzonder betrekking op het voorkomen van paranormale verschijnselen en manifestaties; ook is het van groot belang, aangezien het bewijs verschaft dat het ego blijft voortbestaan nadat de fysieke gedaante is afgedankt, en het brengt de communicatie tot stand tussen de zichtbare en de onzichtbare wereld.

Dus vormt het spiritisme een belangrijke schakel en bewijst aan degenen die zich nog in een sterfelijke gedaante bevinden dat er geen dood bestaat, alleen maar een simpele overgang van de grove materie naar de volgende school van ervaring. Het is als een lichtbaken dat de vermoeide reiziger aanmoedigt, en hem laat zien dat hij niet hoeft te twijfelen of bang te zijn voor hetgeen zich aan de andere zijde van het graf bevindt.

Porter Evans, voormalig wetenschappelijk onderzoeker aan de universiteit van Michigan verkondigde, na bepaalde experimenten met een medium in zijn laboratorium, dat paranormale onthullingen wetenschappelijk onderzoek verdienen. "Er kon geen mogelijke verklaring gevonden worden in elektromagnetische verschijnselen . . . Zijn er nog andere communicatiemiddelen in of buiten de ether, waar bepaalde personen ontvankelijk voor zijn? . . . Het kwam me voor dat tijd een maatstaf voor afstand in het oneindige is en dat, net als Spinoza, ook Einstein op zoek was naar 'het gezichtspunt van de eeuwigheid', en dat de wetenschap nog een nieuwe wereld kan verkennen waarin de oude, starre opeenvolging van tijd ondersteboven zal worden gegooid".

Onnadenkende sceptici realiseren zich maar weinig de belangrijke missie die, voor het welzijn van de mensheid, door intelligente geesten wordt voortgezet in de wereld. Het spreekt toch eigenlijk vanzelf dat degenen die zich aan de onzichtbare kant bevinden, niet alleen hun belangstelling in en genegenheid voor de vrienden en verwanten behouden die nog in het lichamelijke verblijven, maar dat, eenmaal binnengegaan in een ruimere en gelukkigere levenssfeer met het besef dat er geen dood bestaat, slechts een wondermooie vooruitgang, ook hun bewogenheid voor degenen die zijn achtergebleven sterker en vuriger wordt dan tevoren.

Na twaalf jaar van onvermoeibaar streven van Sir Arthur Conan Doyle en zijn trouwe metgezel Lady Doyle, om anderen de kennis door te geven van het overleven na de dood en de mogelijkheden van communicatie met geesten zonder lichaam met degenen die nog een lichaam hebben, liet Sir Arthur een gesproken boodschap aan de wereld na, een van de H.M.V. verslagen, enige weken voor zijn overlijden opgesteld, waarin hij gedeeltelijk zegt:

"In deze nieuwe kennis zit niets dat de grondslag van uw huidige geloof kan aantasten, integendeel, het voegt een kennis en een gevoel van veiligheid toe zoals geen andere filosofie heeft kunnen verschaffen. De grondslag van alle religies is, dat we voortleven na de dood, en het aantonen van de waarheid van deze grondslag is naar mijn mening het meest essentiële

werk in deze tijd van verwardheid en materialisme, wanneer goede en ernstige mensen oprechte twijfel hebben of de dood niet het einde is”.

“De mensen vragen: wat win je bij het spiritualisme? Het eerste wat u erbij wint is dat het alle angst voor het sterven absoluut uitbant. Ten tweede, het overbrugt de dood voor die geliefden van wie we houden. We hoeven niet bang te zijn dat we hen terugroepen, want het enige wat we doen is die voorwaarden te scheppen zoals de ervaring ons heeft geleerd en die hen in staat stellen om te komen als ze dat willen, en het initiatief ligt altijd bij hen. Ze hebben ons vaak verteld dat ze niet terug zouden kunnen komen als het niet Gods wil zou zijn, en dat het hen intens gelukkig maakt om ons te kunnen helpen en troosten, ons te vertellen van hun gelukkige leven in die wereld waar wij op onze beurt ook naartoe zullen gaan”.

“Wij brengen belangrijke feiten, nieuwe feiten die een omwenteling teweeg zullen brengen in de hele gedachtewereld van het menselijk ras, zowel in de religie als in de wetenschap. Het is de belangrijkste kwestie van de toekomst en het zal ermee eindigen dat de religie werkelijk gaat leven, zodat alle twijfel aan Gods goedheid of aan het lot van de mensheid voor altijd zal zijn uitgebannen, omdat ieder van ons in wezenlijk contact zal staan met datgene wat hoger is dan wijzelf, en dan zal de gemeenschap der heiligen tenslotte een bewezen feit zijn”.

Aangezien intelligente geesten met een ruimere voorsprong zich meer dan ooit bewust zijn van het hartzeer, de strijd, de teleurstellingen en de droefheid van degenen die in de fysieke wereld leven, is het toch vanzelfsprekend dat hun hart zal uitgaan naar degenen die hun sympathie nodig hebben, en de zekerheid dat zij die zijn heengegaan niet ‘dood’ zijn?

Er wordt voortdurend menselijk leven vernietigd door ziekte, ongelukken, overstromingen en allerlei rampen; de moeder raakt haar liefste kind kwijt, de man wordt van zijn vrouw gescheiden, gezinnen worden uiteengerukt. Dierbaren worden in de grootste ellende achtergelaten en, aankijkend tegen een muur van stilte, roepen ze uit: ‘Wat is er met onze geliefden gebeurd? Zijn ze echt dood? Zullen we ze ooit terugzien?’

Wat voor troost of genoegdoening ontvangen deze diepbedroefde zielen na zo’n wrede scheiding? De kerken hebben ‘hoop’, zij hebben ‘geloof’ dat er ‘nog iets hierna’ komt, maar ze bieden alleen maar een geloof in een irrationele, dogmatische theorie aan die in de middeleeuwen van onwetendheid en geestelijke duisternis werd bekooktoofd.

‘Als een mens sterft, zou hij herleven?’ (Job 14:14). Zij die huilen om degenen die het stoffelijk leven hebben verlaten, kunnen hun geestelijke raadgevers vragen stellen over het raadsel van de overgang en of het bestaan werkelijk doorgaat, maar deze raadgevers zijn zich gewoonlijk niet bewust van het geweldige feit van de communicatie met geesten en kunnen de rouwenden geen enkele definitieve zekerheid verschaffen. Zij geven alleen de vage raad om ‘op de Heer te vertrouwen en alles zal goed komen’, en ze slagen er daarbij niet in de vermaning in praktijk te brengen: ‘. . . door uw geloof de deugd, door de deugd de kennis . . .’ (II Petrus 1:5).

Als de kerkleiders reële kennis over het leven hiernamaals zouden hebben, zouden zij de diepbedroefden de absolute zekerheid kunnen geven dat er geen dood bestaat, alleen maar niets anders dan een overgang naar een ruimere levenssfeer, en dat hun dierbaren altijd dichtbij zijn. Een gevorderde geest verklaarde: ‘Rivieren en bergen, heuvels en dorpen kunnen mij niet tot uitdrukking brengen hetgeen ik het land van de geesten noem; ik ben in het hart en de ziel van mijn vrienden’.

Confucius zei: ‘Treur niet met buitensporig verdriet om de overledenen! De doden zijn toegewijde en getrouwe vrienden!’

In ‘Er is geen dood’ schreef Bulwer Lytton:

‘Ever near us, though unseen,
The dear immortal spirits tread;
For all the boundless universe
Is life - there are no dead’.

vrij vertaald:

‘Altijd dichtbij ons, ofschoon onzichtbaar,
bevinden zich de geliefde onsterfelijke geesten;
Want heel het grenzeloze universum
is leven - er zijn geen doden’.

Vandaag, net als in de middeleeuwen, staan de kerken zichzelf in de weg en hardnekkig stellen ze het dogma in de plaats van de wetenschap van het leven. De kerk onderricht wel een leven hierna, maar wanneer er bewijs wordt aangevoerd dat de geesten communiceren vanuit de onzichtbare zijde, hetgeen aantoont dat er geen dood is, worden de feiten prompt ontkend door de kerkelijke autoriteit. ‘Ook indien iemand uit de doden opstaat, zullen zij zich niet laten gezeggen’ (Lucas 16:31). ‘Zelf zijt gij niet binnengegaan en hen, die trachtten binnen te gaan, hebt gij tegengehouden’ (Lucas 11:52).

Het is inderdaad ongelukkig dat de kerk, in plaats van mee te werken aan een dergelijk onderzoek, ervan uitgaat dat communicerende intelligenties niet van menselijke oorsprong zijn, maar duivels die gemeden moeten worden. Dit is een valse houding, want hoewel het waar is zoals de ervaring ruimschoots heeft aangetoond, dat veel geesten zeker geen engelen zijn, zijn ze evenmin duivels; hun toestand is niet anders dan het eindproduct van menselijke domheid en zelfzuchtigheid.

Alle geesten kunnen verlost worden door voorlichting; de ervaring heeft geleerd dat een groot aantal van hen zich niet eens ervan bewust is dat ze, wat men noemt, dood zijn en in plaats van vooruit te gaan, blijven ze hangen in de aardse omgeving, een situatie die men zeker de kerk kan verwijten, aangezien ze zelf geen weet heeft van de werkelijke toestand na de overgang.

Intelligente geestelijke machten dringen er bij de mensheid op aan om een zuiver begrip van het leven hier te verkrijgen en een besef van de ware verwantschap tussen de beide werelden, want dan zullen we niet meer zulke grote aantallen aardgebonden geesten voortbrengen zoals nu het geval is.

De kerk handhaaft drie leerstellingen: dat de doden of het graf ingaan, of naar de hemel of naar de hel. De wetenschap van het paranormale heeft aangetoond dat deze drie uitgangspunten vals zijn, omdat de ‘doden’ niet naar dergelijke plaatsen heengaan. ‘De geest vormt zijn eigen plaats, en kan voor zichzelf een hemel van de hel maken, of een hel van de hemel’ (Milton). ‘Want als iemand die zijn eigen plannen maakt, zo is hij’ (Spreuken 23:7).

De zogenaamde dood is niet meer dan een slaap en een ontwaken en dat proces is zo simpel dat een grote meerderheid van hen, nadat ze de fysieke wereld hebben verlaten en een lichaam bezitten, zichtbaar voor hen maar onzichtbaar voor de stervelingen, zich aanvankelijk niet realiseren dat hun situatie is veranderd. ‘Er wordt een natuurlijk lichaam gezaaid, en een geestelijk lichaam opgewekt’. ‘Doch het geestelijke komt niet eerst, maar het natuurlijke, en daarna het geestelijke’ (I Cor. 15:44,46).

Dit proces verandert evenmin de mentale houding die het individu handhaafde terwijl hij nog een lichaam had; toen sceptisch, nu dus ook sceptisch. Zijn ideeën, gewoonten en begrippen zijn nog steeds hetzelfde.

De christen maakt dezelfde ervaring door vanwege een gelijksoortig gebrek aan begrip van het overgangsproces; in feite zijn fundamentele geesten het moeilijkst te verlichten en te overtuigen van hun werkelijke situatie, omdat ze tijdens hun leven niet in geesten geloofden en verwachtten dat ze na het sterven rechtstreeks 'naar God zouden gaan'.

Dit geloof wordt door de kerken geleerd en toch is het vals volgens de leringen van de bijbel. 'God is liefde, en wie in de liefde blijft, blijft in God en God blijft in hem' (I Joh.4:16). 'Wie mij volgt zal nimmer in de duisternis wandelen, maar hij zal het licht des levens hebben' (Joh.8:12). 'God is geest' (niet *een* geest; *wij* zijn geesten) en wie hem aanbidden, moeten aanbidden in geest en waarheid' (Joh.4:24). 'God is licht' (I Joh.1:5).

Maar al te dikwijls wordt het lidmaatschap van de kerk en de activiteiten en voorschriften die daarbij behoren volgehouden in de hoop 'voor de hel gespaard te blijven', (een procedure die men wel een hemelse brandverzekering zou kunnen noemen) of om 'de Heer te dienen' in de hoop een beloning in het toekomstige leven te ontvangen - een 'gloriekroon'.

Deze houding is een vorm van egoïsme zoals men het niet zal aantreffen in de grote, ingeboren wet, die aan het leven ten grondslag ligt, dat we in ruimere zin onze broeders hoeders zijn. 'Verdraagt elkaanders moeilijkheden' (Gal.6:2). 'Want niemand onzer leeft voor zichzelf' (Rom.14:7). Dit houdt dus het verbeteren van de economie in en een verbetering van de omstandigheden van onze medemens, zodat hij geestelijk vooruit kan gaan. Eigenbelang van de weinigen en veronachtzamen van het welzijn van de velen duiden erop dat het egoïsme 'de wortel is van alle kwaad' - egoïsme plus domheid, zouden we kunnen zeggen.

De mensheid zou in één sociale structuur moeten zijn ondergebracht, met andere woorden, we zouden onze broeders hoeders moeten zijn, niet louter in theorie, maar in de praktijk. Het niet slagen om deze wet te erkennen vormt inderdaad een van de grootste struikelblokken in de vooruitgang van de beschaving.

'We hebben geen gebrek aan intelligentie om het kwaad te overwinnen, maar het ontbreekt ons aan de onzelfzuchtige, verantwoordelijke toewijding van mensen bij het dienen van het gemeenschappelijk welzijn' (Prof. Albert Einstein)

Er bestaat onnoemelijk veel ellende op beide bestaansniveaus als een gevolg van het negeren van deze wet, hetgeen een wetenschappelijke vanzelfsprekendheid is die erkend moet worden voordat de mensheid ooit naar een hoger niveau van beschaving verder kan gaan. Dienstbaarheid is essentieel. 'Wanneer de kracht om vreugde te schenken gelijk is aan de wil, heeft de menselijke ziel geen andere hemel nodig' (Shelley).

Hoe meer we dienen hoe meer schatten we voor onszelf vergaren, geen te verwachten beloningen, maar de gedachten van geluk en goede wil van degenen aan wie vriendelijkheid werd geschonken, en de voldoening om te weten dat we het middel zijn geweest waarmee anderen een eindweegs werden geholpen op de levensweg, die we niet alleen kunnen gaan. 'De liefde is de vervulling der wet' (Rom.13:10).

Het zal voor de nadenkende wel duidelijk zijn dat we allemaal reizigers zijn in deze wereldse sfeer, op weg naar de volgende school, en we moeten ernaar streven anderen te helpen door ze de materiële en mentale kansen te geven om een beter begrip te krijgen van de grotere mogelijkheden van het leven. Het in praktijk brengen van de Gulden Regel zal ertoe bijdragen van deze aarde een waar paradijs te maken. 'Geen enkele ziel die het principe van nederigheid van geest verwaarloost, kan tot geestelijke wijsheid komen' (Illuminated Brahminism).

De grootste dienst die we de Heer kunnen bewijzen, is het verstand te gebruiken waarvan hij ons heeft voorzien met de bedoeling dat we zijn wonderbaarlijke handwerk in de geopenbaarde schepping leren begrijpen. 'Goed inzicht verschaft gunst' (Spr.13:15). 'Hoeveel beter is het, wijsheid te verkrijgen dan goud, hoeveel verkieslijker is het, verstand te verwerven dan

zilver!' (Spr.16:16). 'Welzalig de mens die wijsheid vindt, de mens die verstandigheid verkrijgt' (Spr.3:13).

Naarmate we de geopenbaarde natuur van de Schepper gaan begrijpen en waarderen, in die mate zal onze geest uitgaan in eerbiedige bewondering, geen aanbidding. Een kunstkenner bewondert een meesterstuk, maar hij aanbidt het niet; aanbidden zou afgoderij zijn. Wij houden van muziek, de taal van de sferen, naarmate onze geest erdoor bezielde wordt, maar we aanbidden het niet.

De kerken bepalen zich in het algemeen tot zedelijk gedrag en idealisme, hetgeen maar de helft is van waar het werkelijk om gaat. Zij verrichten geen adequaat onderzoek naar de bedoeling van het bestaan hier en hiernamaals. Geloof is slechts de sleutel, of prikkel, met daarbij begrip, verkregen door gebruik te maken van het denken en het onderzoek, hetgeen zal uitmonden in een besef dat 'alle verstand te boven gaat'.

'Christelijke bisschoppen, die zich zo heftig tegen een eventuele toelating van de geestelijke wereld teweestellen om het maar niet te hoeven erkennen als een waarneembare werkelijkheid, en vergeten dat hun hele systeem gebaseerd is op gelijksoortige verschijnselen, en in hun blinde ijver het licht van de wereld buitensluiten, blokkeren opzettelijk de mogelijkheden van de geest om de enige spirituele kennis te ontvangen die de moeite waard is, en daardoor houden ze de mentale energieën vast in de oude sfeer van legendarische traditie of sluwe verzinsels'. (Illuminated Brahminism).

Het is een geboekstaafd feit dat er gedurende 1716 en 1717 in Epworth in het huis van Samuel Wesley, de stichter van het methodisme, paranormale verschijnselen plaatsvonden; geluiden en allerlei rustverstoringen hielden maandenlang aan en veroorzaakten grote ergernis bij de leden van het gezin. De 'beïnvloeder', die 'Jeffrey' werd genoemd, maakte bijzonder veel lawaai als iemand deze geluiden toeschreef aan ratten of andere natuurlijke oorzaken.

In 'News from the Invisible World' schreef John Wesley: "Er wordt mij maar steeds gevraagd: 'Heb je ooit zelf een verschijning gezien?' Nee, maar ik heb ook nooit een moord gezien en toch geloof ik dat zoiets bestaat. Ja, en elke dag worden er wel hier of daar moorden gepleegd. Daarom kan ik, als redelijk denkend wezen, die feiten niet ontkennen. De verslagen van onberispelijke getuigen overtuigen mij geheel van zowel het een als het ander".

"Het idee dat wij hier verdedigen", herhaalt hij, "wordt ondersteund door de oudheid. Philo (joods filosoof, 20 v.Chr. - 40 n.Chr.) spreekt erover als een algemeen aanvaard denkbeeld van de joden, dat de zielen van goede mensen fungeren als dienende geesten. In de vroegste tijden waren de heidenen van mening dat de geesten van hun overleden vrienden dicht bij hen bleven, en zich veelvuldig bezighielden met het verrichten van vriendelijke daden, vandaar de vergoddelijking van hun koningen en helden en het gebruik om de namen aan te roepen van degenen die hen dierbaar waren".

"De ziel ontvangt zijn volmaaktheden of activiteiten niet van het lichaam", gaat hij verder, "maar kan alleen leven en handelen vanuit het lichaam; ja, nog beter, wanneer hij eenmaal zijn volkomen vrijheid heeft gekregen, ontdaan van die zware last die hem alleen maar belemmerde en kluisterde".

"Misschien kunnen de verheerlijkte geesten van rechtvaardige mensen worden aangewend om Gods doeleinden in de wereld uit te voeren", zegt hij . . . "als hulpverlenende geesten kunnen zij dienstdoen, en waken over de belangen van degenen die hen op aarde dierbaar waren, hetzij door de banden der natuur of de godsdienst".

Merle Crowell schreef: 'Houd de vensters van uw geest open. Er is onvoldoende reden waarom de gemiddelde mens ooit maar zijn verstand zou afsluiten voor een nieuwe kijk op het leven. Maar hij doet het toch. Niets is meer tragisch, of meer gebruikelijk, dan mentale

traagheid. Voor iedere tien mensen die lichamelijk lui zijn, zijn er tienduizend van wie de geest in stilstand verkeert. En stilstaande geesten zijn de broedplaatsen voor angst'.

Het leven is een geestesschool. Wanneer we kijken naar het gedrang van de mensen die heen en weer lopen door de overvolle straten met dagelijks verkeer, en proberen hun gezichtsuitdrukking te ontcijferen en de verschillende individuen te analyseren, realiseren we ons dat de geest van de meesten zich hoofdzakelijk bezighoudt met zaken die tot het alledaagse stoffelijke bestaan behoren. Van maar weinig gezichten straalt die glans af die gewoonlijk duidt op een denkende of analytische geest.

De grote meerderheid van de mensen is zo verdiept in de materiële zorgen die niet veronachtzaamd kunnen worden, dat de problemen die betrekking hebben op het bestaan maar heel weinig aandacht krijgen. Zou men een groot aantal mensen, terwijl zij voorbijlopen, onderwerpen over hun belangstelling voor en begrip van de raadsels van het leven en wat er met de doden gebeurt, dan zou de meerderheid de vragensteller uitlachen en hem als een halvegare beschouwen.

Zij die wat aandacht schenken aan de kwestie zijn er gewoonlijk tevreden mee zich te associëren met religies die bij hun verbeelding passen, maar die al te vaak slechts bedwelmende middelen zijn voor de ziel, aangezien de meeste belijdenissen en doctrines beperkt blijven tot het accepteren van legendarische openbaringen, waarvan wordt verondersteld dat ze afkomstig zijn van een antropomorfe (door mensen gevormde) god.

Afgezien van geloofsbelijdenissen of bijgelovige praktijken zijn alle religies gebaseerd op spirituele manifestaties van de een of andere aard. De christelijke religie in het bijzonder legt de nadruk op een spirituele achtergrond. 'Jezus . . . ging de berg op om te bidden . . . en zie, twee mannen spraken met hem, en wel Mozes en Elia, die in heerlijkheid verschenen' (Lucas 9:28-31). Jezus zelf bewees heel duidelijk het voortleven van de geest door zijn verschijnen aan de discipelen na zijn sterven.

Het 'onderscheiden van geesten' is een van de mediamieke gaven die door Paulus worden genoemd (I Cor.12:10). In Hebrëen 1:14 vinden we: 'Zijn zij niet allen dienende geesten, die uitgezonden worden ten dienste van hen, die . . . ?' In I Joh.4:1 wordt vermeld: 'Geliefden, vertrouwt niet iedere geest, maar beproeft de geesten, of zij uit God zijn; want vele valse profeten zijn in de wereld uitgegaan'. Het incident van de geest van Samuel, die in aanwezigheid van de Vrouw van Endor tot Saul spreekt, is te zeer bekend om hier te herhalen (I Sam.28:7-20).

De bijbel zinspeelt duidelijk op het bestaan van zowel goede als boze geesten, bijvoorbeeld: '. . . want wij hebben niet te worstelen tegen bloed en vlees, maar . . . tegen de boze geesten in de hemelse gewesten' (Efeziërs 6:12). Er staan ook de vermaningen: '. . . 'door uw geloof de deugd, door de deugd de kennis' (II Petrus 1:5). '. . . maar toetst alles en behoudt het goede' (I Thessalonicenzen 5:21).

Zouden de kerken geen betere houding kunnen aannemen door kennis te verkrijgen, en hun tegenwoordige gereserveerdheid te vervangen door een zorgvuldig pogen om zelf achter de waarheid en werkelijkheid te komen van het onafgebroken voortbestaan van de geest na de dood, kennis die zo gemakkelijk kan worden verkregen door onbevooroordeeld paranormaal onderzoek?

Oude, afgedragen belijdenissen en dogma's kunnen de intelligente denkers van deze tijd niet langer overtuigen, en de leerstellingen daarvan tonen tegenwoordig de tendens om velen uit de kerk en de religie te verdrijven. Voor de kerkganger is religie hoofdzakelijk een geloof in een antropomorfe god wiens zoon als middelaar gekruisigd werd voor de vermeende zonden van de mensheid, en dat ieder die dit verhaal gelooft verlost zal worden.

Scherpzinnige geesten herkennen dit verhaal als zijnde onlogisch en onredelijk en wijzen het af, maar helaas wijzen ze daarbij ook dikwijls de ware spirituele Wetenschap van het Leven af, worden atheïsten en ontkennen de mogelijkheid van een toekomstig leven of het bestaan van een Architect van het Universum. Aan alle kanten is progressieve evolutie waarneembaar en dus dient ook het begrip van de zin van het leven progressief en rationeel te worden.

Zelfs de oplettende geest van het kind van deze tijd verlangt naar waarheid en rede. Een klein meisje vroeg aan haar leraar van de zondagsschool: "Als Eva de enige vrouw was, hoe kon Kaïn dan een vrouw in een ander land krijgen?" Ze kreeg als antwoord: "We moeten geen vragen stellen over Gods wonderbaarlijke geheimen".

Een ander meisje dat op de zondagsschool had gehoord dat de dienst van het heilig avondmaal bestond uit het nuttigen van het vlees en het bloed van Jezus, kwam huilend thuis en zei: "Ik houd van Jezus, maar ik wil hem niet opeten en opdrinken!"

Nadat het verhaal van de kruisiging was verteld op de zondagsschool en een jongen was thuisgekomen, vroeg zijn moeder hem waar de les over gegaan was. "Oh mamma", antwoordde hij, "dat zou u toch niet interesseren. Het ging er helemaal over dat ze spijkers in Jezus sloegen".

En wanneer men een kind vraagt naar de tekst die op de zondagsschool was behandeld en hij zich herinnert dat hem verteld werd dat 'de Vader u een andere Trooster (Comforter - Am.) zal zenden' en vervolgens aankondigt dat 'God ons een nieuw dekbed (comforter - Am.) zal sturen', is de behoefte aan een heldere en redelijke voorstelling van de Wetenschap van het Leven wel heel duidelijk.

"De belangrijkste taak van de komende honderd jaar zal bestaan uit de vervulling van de intellectuele en morele behoeften van de mens", verklaarde Dr. Robert A. Millikan, een wereldberoemd natuurkundige.

Fantastische uitvindingen en educatieve voorzieningen, met de wonderlijke onthullingen van de geheimen der natuur, hebben de activiteit van het denken in hoge mate beziel. Vandaar dat de kerk niet stil kan blijven staan en moet zorgen voor het noodzakelijke (geestelijke) voedsel om de onbeantwoorde vraag te bevredigen van de hongerende ziel naar een ruimere en duidelijkere voorstelling van de zin van het leven.

Het probleem van het schijnbare raadsel van het bestaan is sinds de dageraad van het menselijk bestaan onopgelost gebleven en is nog steeds een raadsel voor de tallozen in deze tijd, zeker voor die analytische geesten die de theologische doctrines van het christendom als onlogisch en onredelijk van de hand wijzen. Want de christelijke orthodoxie laat doorschemeren dat de Schepper heel wat fouten maakte bij het scheppen van de mensheid, en dat dit gebrek aan voorzorg het offer van een 'verlosser' noodzakelijk maakte, als een plaatsvervangende verzoening om deze veronderstelde blunders goed te maken.

Vanaf zijn kinderjaren maakte de ontevredenheid met zulke leringen het voor de schrijver onmogelijk een God van Liefde te doen rijmen met de tirannieke en wrede Heer in de bijbel. Mijn ouders waren aanhangers van de baptistenkerk en ik had deze leer vanaf mijn vroegste kindertijd in mij opgenomen, maar een innerlijk gevoel kwam altijd in opstand tegen het aanvaarden ervan. Dit zette me er naderhand toe aan om de verschillende culten en religies te bestuderen, totdat mijn aandacht werd getrokken door de paranormale verschijnselen, die een totaal andere interpretatie van het leven verschaften en uiteindelijk aantoonde dat er geen dood bestond.

Bijgevolg werd ook duidelijk dat vele van de bijbelverhalen allegorisch, dus niet historisch zijn, en dat 'verlossing' een individueel proces is, een besef dat alle ervaringen van de sterfeling slechts voorbijgaand zijn. De dood is alleen maar een slaap en een ontwaken. Een

toegang tot de volgende school van ruimere mogelijkheden, waarin vooruitgang afhankelijk is van een rationele manier van leven terwijl men nog in het fysieke verkeert; afhankelijk van het gebruik dat men maakte van de verstandelijke vermogens en afhankelijk van het verworven begrip van de verwantschap tussen de beide werelden.

Na verschillende spiritualistische mediums te hebben onderzocht, hetgeen uitmondde in zowel overtuigend als niet overtuigend bewijs, kwam ik er achter dat mevr. Wickland, mijn echtgenote, een buitengewoon gevoelig medium was door wie de geestelijke intelligenties met het grootste gemak rechtstreeks konden communiceren.

Deze intelligenties verklaarden dat er in werkelijkheid geen dood bestaat, maar een natuurlijke overgang van de zichtbare naar de onzichtbare wereld en dat de ontwikkelde geesten er voortdurend naar streven om met stervelingen te communiceren teneinde ze in te lichten over de grotere mogelijkheden die de progressieve geest te wachten staan. Maar het sterven - het vrijkomen van de geest van het lichaam - is zo simpel en natuurlijk dat een grote meerderheid zich, gedurende korte of langere tijd, niet realiseert dat er iets veranderd is en, als gevolg van een gebrek aan ontwikkeling betreffende de spirituele kant van hun natuur, blijven ze in hun aardse omgeving hangen.

Zij beweerden dat veel van zulke geesten werden aangetrokken tot de aura van stervelingen, ofschoon zowel de geest als de sterveling zich niet bewust hoefden te zijn van het binnendringen, en ze op die manier hun slachtoffers beïnvloedden of in bezit namen, zodat ze ongeweten of kwaadwillig de oorzaak werden van onnoemelijk veel onheil en ellende en invaliditeit, zedeloosheid, zelfmoord, misdaad en ogenschijnlijke krankzinnigheid teweegbrachten.

Het risico van tussenkomst uit zo'n bron vormt, zeggen zij, een ernstig gevaar voor de onvoorzichtige nieuweling in het paranormale onderzoek, maar om niet op de hoogte te zijn van deze feiten zou een nog groter risico zijn, zeker in het geval van de ontvankelijke neuroticus.

Deze intelligenties verklaarden onder meer dat door middel van een systeem van overdracht, dat wil zeggen, door dergelijke obsederende entiteiten van het slachtoffer naar een paranormaal gevoelige tussenpersoon over te plaatsen, de juistheid van de hypothese zou kunnen worden bewezen en de toestand zoals die in feite bestaat, zou worden getoond. Na deze overdracht van de psychosen zouden de slachtoffers bevrijd zijn, en konden de obsederende geesten vervolgens bereikt worden door de gevorderde geesten die voor hen konden zorgen en hen konden inlichten over de hogere levenswetten.

Ze zeiden ontdekt te hebben dat mijn vrouw een geschikt instrument zou zijn voor zulke experimenten en stelden voor dat, als ik met hen zou willen samenwerken om zorg te dragen voor deze onwetende geesten en hen voor te lichten, terwijl zij hen toestonden om het lichaam van mijn vrouw tijdelijk maar totaal in bezit te nemen zonder dat zij enig gevaar zou lopen, zij zouden bewijzen dat hun beweringen juist waren.

Aangezien we er erg naar verlangden om de waarheid of valsheid van zulke belangrijke beweringen te weten te komen, die, als ze juist zouden zijn, van grote betekenis zouden zijn voor de oorzaak van veel dat raadselachtig lijkt in zowel de criminologie als in de psychopathologie, accepteerden we datgene wat een hachelijke onderneming scheen te zijn.

Deze leidende intelligenties zijn oprechte, bescheiden personen, door en door beproefd en betrouwbaar en hun identiteit werd in vele gevallen bevestigd. Gedurende een periode van veertig jaar waarin wij onderzoek deden in de normale en abnormale psychologie en psychiatrie hebben zij ruimschoots aangetoond dat hun beweringen een uiterst belangrijke realiteit blijken te zijn.

Dit onderzoek heeft afdoende bewezen dat het sterven niet meer dan een slapen en ontwaken is, waarbij het proces van ontwaken grotendeels afhankelijk is van de gedachtewereld van het individu, zoals religieuze vooroordelen, onredelijk scepticisme of moedwillige onwetendheid van en onverschilligheid voor de zin van het leven, zo algemeen heersend bij de massa.

In het geval van de onbevooroordeelde persoon is er geen langdurige doodsslaap, want zodra de overgang vanuit het fysieke naderbij komt, zal hij heel vaak de aanwezigheid waarnemen van wachtende vrienden uit het onzichtbare, die hem verwelkomen in het nieuwe leven. Zo wordt ook de uitspraak van Jezus bevestigd: ‘. . . indien iemand mijn woord bevaard heeft, hij zal de dood in eeuwigheid niet aanschouwen’ (Joh.8:51). Honderden heengegane geesten hebben zich, kort na hun overgang, via mevr. Wickland gemanifesteerd, soms zelfs enige dagen erna; zij hebben hun ervaringen beschreven en spreidden een grote vreugde ten toon over hun nieuwe omgeving.

Anderen kunnen echter volkomen onbewust van hun overgang uit de doodsslaap ontwaken en blijven vele jaren lang als rondzwervende geesten in die toestand. Dat zulke geesten een belangrijke, bijdragende factor vormen in de vele stadia van mentale afwijkingen, pseudo-invaliditeit, misdaad, zelfmoord en krankzinnigheid werd ontwijfelbaar bewezen gedurende mijn jarenlange medische praktijk die in het bijzonder gewijd was aan de abnormale psychologie en psychiatrie. (zie ‘Dertig jaren onder de doden’ door Carl A. Wickland M.D., een Nederlandse uitgave in de jaren 20).

Dit stadium van het paranormale onderzoek behoort duidelijk van het grootste belang te zijn voor psychiaters, criminologen, hervormingsgezinden en geestelijken. De contacten met de onzichtbare wereld blijven niet beperkt tot bepaalde onderzoekers; de feiten met betrekking tot de relatie tussen de beide werelden kunnen heel gemakkelijk verkregen worden door serieuze studenten die dit terrein willen betreden, net zoals elke andere geleerde zich bezighoudt met een bepaalde discipline.

Men zou verwachten dat een echte geleerde een onbevooroordeelde en onpartijdige houding zou aannemen ten opzichte van alle mogelijkheden van onderzoek. De geleerden van deze tijd houden zich nagenoeg uitsluitend bezig met onderzoek op het gebied van de stoffelijke natuur, de werking van het stoffelijke universum, relativiteit, met de vraag of het universum in verval raakt of wat er werkelijk gebeurt in de grote kosmische ruimte. Dat alles is ongetwijfeld van waarde en van belang, maar het allerbelangrijkste thema van alles, het waarom van het bestaan en de vraag van het overleven van het ego, blijft taboe.

Zodra een individuele wetenschapper, wiens scherpzinnigheid in andere onderzoekprogramma’s volledig wordt erkend, zich probeert los te rukken van de gebruikelijke onverschilligheid voor de vraagstukken van het leven, en onderzoek gaat doen naar de paranormale wetenschappen, raakt zo iemand meteen zijn aanzien kwijt, worden zijn ontdekkingen in diskrediet gebracht en wordt hij ervan verdacht een slachtoffer van seniliteit of hersenverweking te zijn, ongeacht hoe logisch of helder zijn nieuwe bevindingen ook mogen zijn.

Dit onlogische gedrag van de dogmatische en conventionele geleerden is hoogst oneerlijk en hoogst ongelukkig, aangezien het velen ervan afhoudt dit ongetwijfeld meest belangrijke van alle terreinen van onderzoek openlijk te betreden, uit vrees belachelijk gemaakt en buitengesloten te worden door de reguliere disciplines.

Opvoedkundige organisaties maken zich schuldig door het onderzoek naar het paranormale tegen te houden, want omdat het beleid van die organisaties zulk onderzoek niet toestaat, brengt een leraar die het waagt om dit terrein te betreden onmiddellijk zijn positie in gevaar. Ook geestelijken, van wie er velen ruimdenkend zijn, kunnen niet openlijk naar voren komen

om hun ruimere opvattingen te verkondigen, uit vrees hun kansel kwijt te raken tengevolge van de bekrompen, non-progressieve houding van hun eigen gemeenten.

‘Zonder de training en ontwikkeling van de spirituele instrumenten (mediums) in de wereld der stervelingen, kunnen de gedachten die tot de hogere sferen van de geëvolueerde geesten behoren, niet worden overgebracht, en is de geestelijke groei op de aarde veel geringer dan wat het anders zou kunnen zijn. De mensen die er niet in slagen spiritueel te worden, verdierlijken, en de wereld lijdt en worstelt vanwege het onvermogen om te kunnen begrijpen dat het leven wel wat anders inhoudt dan totale vernietiging of persoonlijk genot’.

‘Er is geen werk in het geestelijk leven dat positiever is dan dat van het verheffen van het spirituele niveau op de aarde, door het uitoefenen van de kracht om gedachten te kunnen overbrengen. Er is geen grens aan de ontwikkeling van de spirituele krachten van de geest, die de betekenis van dit principe begrijpt’ (‘Illuminated Buddhism’, Siddartha, Sakya Muni).

Er wordt gezegd dat: “indien openbaring ontbreekt, het volk verwildert” (Spr.29:18). Het ligt voor de hand dat, zo lang de intellectuelen op deze wereld hun onderzoek op het gebied van het paranormale beperken en de meest vitale van alle vraagstukken, de bedoeling van het leven hier en hiernamaals negeren, de wereld ontwijfelbaar in het moeras van ontredde, ellende en sociale onrust zal blijven steken.

Wanneer de geleerden, opvoeders, dogmatische kerken en egoïstische belangengroepen de huidige, misleidende mentale houding en vooroordelen opzij zetten en hun welgemeende en wetenschappelijk aandacht schenken aan de oplossing van dit ogenschijnlijke mysterie van het bestaan en de vraag naar het overleven van het ego, alleen dan zal de mensheid de nieuwe dageraad van een veelomvattender beschaving inluiden, een die gebaseerd is op het begrip van de Wetenschap van het Leven en de ultieme toepassing van de gouden regel, hetgeen een wetenschappelijke religie inhoudt.

II

PARANORMAAL ONDERZOEK

Het onderzoek van de paranormale verschijnselen krijgt in deze tijd heel wat kritiek en spot te verduren, en dikwijls is dat ook terecht. Door tegenstanders van het paranormale onderzoek wordt vaak gesteld dat het grootste deel, sommigen beweren zelfs 90%, van de verschijnselen frauduleus is en dat de rest beter op andere manieren kan worden verklaard, zoals individuele gesteldheden en psychoneurosen.

Iedereen die een grondige ervaring bezit in de verschillende stadia van paranormaal onderzoek is zich er heel wel van bewust dat er bedrog wordt gepleegd door gewetenloze lieden die zich louter en alleen op dit terrein begeven vanwege het geld, terwijl ze zelf niet eens in de realiteit van geesten of geestelijke verschijnselen geloven.

Gedurende een financiële crisis in Chicago woonde een advocaat een seance bij waarin het medium, een man van twijfelachtige integriteit, zogenaamd de gedaante van de overleden vrouw van de advocaat liet materialiseren. Deze geestvrouw vertelde de advocaat dat zijn geld niet veilig was op de bank en ze adviseerde hem het de volgende seance bij haar te brengen zodat ze het in de geestelijke wereld voor hem kon bewaren. Ze zei hem ook haar diamanten broche bij haar te brengen om die veilig op te kunnen bergen.

De volgende seance bracht de advocaat vijfhonderd dollar en de diamanten broche van zijn vrouw mee en gaf ze aan de zogenaamd gematerialiseerde geestvrouw. Enige tijd hierna zag de advocaat de vrouw van het medium op straat en tot zijn stomme verbazing droeg ze de diamanten broche van zijn overleden echtgenote.

Ontgoocheld repte de advocaat zich naar het huis van het medium om hem van diefstal te beschuldigen, maar de man had de stad verlaten. De advocaat volgde hem echter en liet hem arresteren.

Toen de zaak voorkwam vroeg de rechter aan de advocaat: “Aan wie hebt u dat geld en de broche gegeven?”

“Aan mijn vrouw”, antwoordde de advocaat.

“Waar is uw vrouw?”

“In de geestenwereld”, gaf de advocaat toe.

“Dan moet u uw vrouw gaan zoeken”, zei de rechter sarcastisch. “De zaak is gesloten”.

Nog een amusant geval van een listig medium en goedgegelovige slachtoffers kwam enige jaren geleden onder onze aandacht. Twee dames woonden, om zich te kunnen ontwikkelen, een reeks materialisatie-seances bij waar koning Arthur (?) zich materialiseerde en iedere dame beweerde dat hij haar persoonlijke gids was. Teneinde de rust te herstellen verwijderde het medium een van de dames uit de kring, maar deze ging naar een andere kring waar het medium, een man, ook materialisaties produceerde die naderhand frauduleus bleken te zijn.

De dame vertelde het medium over haar verlangen om koning Arthur als haar gids te hebben en het medium materialiseerde heel gediensig koning Arthur, die tegen haar zei: “Het zou het beste zijn als u en ik gaan trouwen. Koop een diamanten ring en neem die mee naar de kring. Ik zal mij materialiseren, dan kunt u me de ring geven en zullen wij getrouwd zijn. Ik zal de ring dragen in de geestenwereld en dan zal ik u altijd toebehoren”.

De dame volgde de instructies op en dit huwelijk met een geest (?) sprak vier andere romantische vrouwen in de kring zo aan dat zij ook diamanten ringen kochten en ze aanboden aan hun gematerialiseerde geestelijke (?) gidsen, met wie zij op hun beurt trouwden.

Naderhand kwam een van de 'bruiden' toevallig het medium tegen en zag dat hij al de ringen droeg. Ze vertelde de andere vrouwen van haar ontdekking, maar toen ze trachtten het medium te laten arresteren, kwamen zij erachter dat hij was verdwenen en met hem de ringen.

Aangezien paranormale verschijnselen, zoals materialisaties, duisternis of gedempt licht vereisen om echte manifestaties te verkrijgen, wordt deze fase heel gemakkelijk nagebootst en derhalve betreffen de meeste ontmaskeringen van paranormale verschijnselen hoofdzakelijk de fysieke of mechanische demonstraties. Als gevolg van de veelvuldige ontmaskeringen van zulke oneerlijke voorstellingen, komen personen die 'heel weinig en heel zelden' nadenken tot de conclusie dat alle paranormale verschijnselen frauduleus zijn.

Paranormaal onderzoek vormt geen uitzondering op de algemene regel; fraude en misleiding komen overal voor, in de zakenwereld, bij de christelijke geestelijkheid, in de diverse beroepen. Maar daarom zal toch niemand beweren dat alles zwendel is, want men weet dat oprechtheid de boventoon voert. Als men een vals geldstuk tegenkomt, volgt daar nog niet uit dat alle munten nep zijn. Hoewel er helaas frauduleuze praktijken voorkomen in het onderzoek naar het paranormale, is het evenzo absurd om al het onderzoek als bedriegerij te beschouwen. "De dag waarop iemand zijn denkgeest afsluit is de dag van zijn geestelijk overlijden", zei Sir Arthur Conan Doyle.

De heer Harry Price, directeur van het British National Laboratory of Paranormal Research verklaart, volgens zijn verslagen in de 'American Weekly' van de Los Angeles Examiner: "Waarschijnlijk heb ik meer ervaring verkregen bij het trachten tot op de bodem van deze occulte zaken door te dringen dan wie ook op de wereld . . . ofschoon ik vergeefs heb gezocht naar de kleinste kruimel van bewijs dat de ziel, de persoonlijkheid of het ego na de dood blijft bestaan".

"Er bevindt zich wel iets op de bodem van het spiritualisme, maar het zijn geen geesten. Ofschoon ik meer ervaring in het paranormaal onderzoek heb verkregen dan wie ook, heb ik nooit ook maar één snippertje bewijs gevonden dat er iemand het graf overleeft . . . Er is geen wetenschappelijk bewijs dat de doden ooit met de levenden hebben gecommuniceerd, of dat een persoon, wanneer hij eenmaal dood was, ooit is 'teruggekomen'". (Zie hoofdstuk VIII, 'Bestaat er een god?', voor de schadelijke gevolgen van zulke kwaadaardige beweringen).

Vervolgens beschrijft de heer Price vele mysterieuze, onverklaarbare gebeurtenissen, waarbij voorwerpen die in luchtdichte glazen containers waren verzegeld, in beweging werden gebracht; een massieve houten tafel werd onder zijn handen bijna tot splinters gereduceerd, enz. Ook vermeldt hij zijn observaties van een jong meisje dat door 'een duivel bezeten zou zijn', "een poltergeist die het meisje beten en krabbels toebracht, hetgeen littekens en geschreeuw van pijn teweegbracht . . . Wat betreft de stigmata, die verschenen herhaaldelijk terwijl ik en andere getrainde waarnemers E. geen seconde uit het oog verloren. Op een bepaald moment kwamen ze zo overvloedig op haar gezicht voor dat ze eruitzag of ze getatoeëerd was".

"Ik zette haar op een stoel in het midden van een volkomen vreemde kamer die ik tevoren had gereedgemaakt door de posities van de verplaatsbare voorwerpen te merken, en omringde haar met getrainde waarnemers in helder daglicht. Ze kon nog geen vinger of ooglid bewegen zonder dat iemand het zou zien. Toch begonnen er onmiddellijk allerlei dingen te gebeuren. Er begonnen voorwerpen door de kamer te springen en er vloog zelfs een metalen letter, uit de handen van een paar werklieden die buiten het gebouw bezig waren een opschrift aan te

brengen, zo de kamer binnen en wikkelde zich rond een mes in de zak van een van de waarnemers”.

De heer Price vermeldt vele andere ervaringen die teveel ruimte vereisen om ze hier te citeren. Voor iemand die door en door ervaren is in de verschillende stadia van paranormaal onderzoek is er niets geheimzinnigs aan deze gebeurtenissen. Door middel van een trancemedium, die zichzelf zou laten leiden door deze actieve krachten, zou gemakkelijk kunnen worden vastgesteld dat deze activiteiten te wijten waren aan hetzij boosaardige geesten zonder lichaam of geesten die erop gebrand waren hun aanwezigheid kenbaar te maken.

De heer Price verklaart: “Ik heb allerlei dingen zien gebeuren op een manier die iedere mogelijke wetenschappelijke voorzorgsmaatregel tegen fraude en elke mogelijke verklaring die naar voren komt bij de bekende natuurwetten trotseert”. Aangezien hij toegeeft dat hij niet weet met wat voor kracht hij te maken heeft, hoe kan hij dan zeggen ‘dat het geen geesten zijn’?

De bewering van de heer Price dat hij meer ervaring in paranormaal onderzoek heeft dan wie ook op de wereld is, op zijn zachtst uitgedrukt, een absurde veronderstelling. Hoe kan hij in vredesnaam weten in hoeverre anderen onderzoek doen naar zowel de normale als de abnormale psychologie?

Zijn uitspraak dat er geen wetenschappelijk bewijs bestaat dat de doden ooit met de levenden hebben gecommuniceerd, is niet volgens de feiten. Er is geen onderwerp dat zo goed geverifieerd is in de antieke en moderne geschiedenis als het bestaan van geesten en hun communicatie met de stervelingen, ten goede zowel als anderszins.

Hij is duidelijk bezeten van het idee dat er geen terugkeer van de geest bestaat en werkt er enkel en alleen aan om dit denkbeeld hard te maken. De heer Price slaagt er blijkbaar maar niet in zich te realiseren dat er dogmatische geestelijke krachten bestaan die uit alle macht bezig zijn te voorkomen of te ontkennen dat de waarheid over de terugkeer van de geest bekend zal worden. Dit zijn de machten waar Paulus op doelt in Efeziërs 6:12: “de boze geesten in de hemelse gewesten”.

De grondstelling: ‘Niemand is zo blind als degene die niet wil zien’ schijnt voor de hand te liggen bij de methode van onderzoek van de heer Price, aangezien hij er duidelijk op uit is de feiten te weerleggen in plaats van te trachten een intelligent bewijs van overleven te verkrijgen.

Het kan van belang zijn hier een ervaring te vermelden die zich voordeed tijdens de eerste jaren van mevr. Wickland’s mediumschap, hetgeen ontwijfelbaar het overleven van de dood aantoonde. Mevr. Wickland had een vertrouwde vriendin, mevr. Lackmund, wiens dochttertje op tweeënhalfjarige leeftijd geestelijk gehandicapt werd na één enkele, onverwachte stuip. De moeder was ervan overtuigd dat deze toestand werd veroorzaakt door een inbezitneming door geesten, en samen met mevr. Wickland begon zij dit onderwerp te onderzoeken.

Mevr. Lackmund en mevr. Wickland hadden met elkaar afgesproken dat degene die het eerst naar het geestelijk leven zou overgaan, proberen zou terug te keren om met de ander te communiceren door, als test, te zeggen: “Terugkeer van de geest is werkelijkheid”.

Een jaar hierna overleed mevr. Lackmund en twee weken later, vroeg in de morgen, verscheen ze aan mevr. Wickland, zo levensecht dat deze zich aanvankelijk niet realiseerde dat het een geest was. Mevr. Lackmund raakte heel licht de wang van haar vriendin aan en mevr. Wickland ging rechtop zitten en riep uit: “Mevrouw Lackmund!”

Vervolgens sprak mevr. Lackmund. “Anna, de terugkeer van de geest is werkelijkheid. Ga naar professor Lackmund (haar echtgenoot) en zeg hem dat mijn diamanten ring in de bureau-la ligt”.

Popelend om zich van de feiten op de hoogte te stellen begaf mevr. Wickland zich naar het huis van prof. Lackmund, vermeldde haar belevenis en gaf de mededeling betreffende de diamanten ring.

Daarop vertelde prof. Lackmund dat hij overal gezocht had naar de ring van zijn vrouw, maar hem niet had kunnen vinden en die ochtend van plan was geweest het huispersoneel te ondervragen over de verdwijning van de ring.

Toen hij in de la van het bureau keek vond prof. Lackmund, in een hoekje, de ring, gewikkeld in een stuk papier met een briefje erbij: "Geef deze ring aan Franz (de vier jaar oude zoon) zodra hij zestien jaar is geworden".

Dit voorval kan men niet toeschrijven aan een truc van het onderbewustzijn, aangezien mevr. Wickland totaal niets van de omstandigheden van de vermiste ring had afgeweten. (Zie voor meer bewijs hoofdstuk III, 'Controle op de identiteit van geesten').

Het ligt voor de hand dat degenen die paranormale verschijnselen naar buiten brengen, speciaal fysieke, nauwkeurig onderzocht dienen te worden teneinde misleiding te kunnen vermijden. Van de verschillende stadia van de paranormale verschijnselen is de onbewuste trancetoestand de meest betrouwbare, aangezien er door middel van een onvervalst trancemedium een direct contact met de overledenen ter beschikking wordt gesteld en de identificatie van vele van de sprekers wordt mogelijk gemaakt.

Terwijl er vele serieuze studenten zijn die de relatie tussen de twee werelden bestuderen en heel wat uitstekende paranormale tussenpersonen die veel bijdragen aan de zaak van het paranormaal onderzoek, zijn er toch ook vele personen, onopvallend en ongeletterd, die paranormale krachten bezitten maar grotendeels gedomineerd worden door intrigerende en misleidende geestelijke entiteiten. Deze entiteiten, die eropuit zijn de ijdelheid van eierzuchtige mediums te strelen, kunnen de namen van grote personages aannemen, speciaal diegenen die beroemd en bekend zijn, maar hun inconsequente gewauwel is volkomen vreemd aan de oorspronkelijke karakters die zij beweren te zijn.

Veel van zulke pretentieuze beweringen zijn onder onze aandacht gekomen. Enige jaren geleden hoorden we een geest via een medium zeggen dat hij geleefd had voordat de piramiden werden gebouwd, maar toch sprak hij uitstekend en modern Engels, net als een andere geest die een vrouw overschaduwde en beweerde de beroemde, bijbelse koningin Esther te zijn.

Een bepaald medium, van wie de echtgenoot als de gereïncarneerde Jezus Christus wordt bekendgemaakt, beweert dat zij de reïncarnatie van de Maagd Maria is, maar ze vloekt, rookt en drinkt als een ketter. Een jonge man met een heel gewone intelligentie deelde ons mee dat de grote Socrates zijn geestelijke gids was, en kort geleden werden we uitgenodigd om een kring bij te wonen waar we Jezus via een trompet konden horen spreken. (We hebben de uitnodiging maar niet aangenomen).

Tijdens een verduisterde seance voor het materialiseren van geesten die door enige kleurlingen werd geleid, manifesteerde zich een geest die voorgaf Jezus te zijn en tegen de toehoorders zei: "Ik ben Jezus van Nazareth, jullie Verlosser! Koning Herodes was mijn vader!" Geesten die beweerden Mozes, Abraham en Elia te zijn materialiseerden zich ook en verklaarden de oorspronkelijke, bijbelse figuren te zijn.

Het is bijna niet te geloven dat intelligente mensen die deze samenkomsten bijwonen, volkomen verblind zijn en de belachelijke beweringen van zulke entiteiten voor zoete koek slikken. Eén jonge man in het bijzonder, van wie men een beter inzicht zou mogen verwachten, werd zo verdwaasd door deze 'goddelijke' (?) entiteiten dat er niet met hem geredeneerd kon worden, een houding van starre begoocheling die bepaalde individuen maar al te vaak naar het krankzinnigengesticht brengt.

Toen hem gevraagd werd: “Hoe weet je dat deze geest Jezus was?”, antwoordde de jonge man: “Ik zag hem en *praatte* met hem”.

“Wat voor een taal sprak hij?”

“Engels, want dat is de universele taal in de geestenwereld”.

Het is duidelijk dat de persoonlijkheden die we hier noemden het soort entiteiten waren waar Johannes in zijn vermaning op doelde: ‘Vertrouw niet iedere geest, maar beproef de geesten . . . want vele valse profeten zijn in de wereld uitgegaan’ (I Johannes 4:1), en die ondervinding heeft aangetoond vandaag net zo waar te zijn als in die periode.

Op een bijeenkomst van spiritualisten in een stad in het oosten van de V.S. stond een vrouwelijk medium op, in trance, om de aanwezigen toe te spreken en haar geestelijke gids zei: “Ik sta niet toe dat mijn medium ook maar iets leest. Ik ben George Washington!”

Vervolgens stond een ander medium op en haar geestelijke gids kondigde via haar aan: “Ik ben de apostel Johannes! Meer dan eens heb ik mijn hoofd op de boezem van Jezus laten rusten en dat is meer dan waar één van jullie aanspraak op kan maken!”

Slechts korte tijd hierna vernamen we dat een zeer culturele heer aan de westkust, een student in het occulte, verklaarde dat hij de reïncarnatie van de apostel Johannes was. Maar deze meneer was wel geboren voordat de zogenaamde Johannes de Apostel via het medium in het oosten van de V.S. sprak.

Veel te veel paranormaal begaafden negeren de vermaning van Johannes: geloof niet iedere geest . . . maar beproef de geesten. Als gevolg hiervan keert de onderzoeker zich vol walging van het hele thema af en wordt het paranormale onderzoek door de oppervlakkige scepticus verwezen naar het domein van goedgelovigheid, misleiding en bijgeloof.

‘In de sferen van het geestelijk leven kan men zeggen dat gedachten het licht van de ziel zijn, en het niveau van de ideeën waar de geest aan vasthoudt is een goede graadmeter van zijn spirituele ontplooiing’ (‘Illuminated Buddhism’).

Gewone, intelligente geesten zijn nooit aanmatigend, maar duidelijk en simpel; zij spreken op intelligente wijze over de relatie en de toestand van de twee werelden. Met andere woorden, zij gedragen zich op intelligente wijze en ze vertrekken op intelligente wijze. Dit zal voor de onderzoeker en voor de mensheid in het algemeen de grootste zegen blijken te zijn, omdat zij er altijd op gebrand zijn te helpen bij de menselijke vooruitgang en loyale vrienden willen zijn, getrouw, liefdevol en vriendelijk.

Net als de radio iedere hoogfrequente trilling kan ontvangen, kunnen de gevorderde intelligenties de menselijke gedachten en handelingen waarnemen. Men kan geen vermaning bedenken die zo krachtig is voor een goede manier van leven als de wetenschap dat we worden omringd door geesten die zich bewust zijn van onze tekortkomingen, eigenzinnig of oneerlijk gedrag, aangezien zij onze eigen gedachten kunnen onderscheiden. ‘. . . wij zulk een grote wolk van getuigen rondom ons hebben’ (Hebreeën 12:1).

Maximus van Tyrus, de Griekse redenaar en filosoof, zei: “God is het Opperwezen, één en onscheidbaar ofschoon met vele namen genoemd, slechts toegankelijk voor de rede, maar net als de dieren het tussenliggende stadium vormen tussen de planten en de menselijke wezens, zo bestaan er middelaars tussen God en mens, d.w.z. geesten, die op de grens van hemel en aarde wonen. De ziel bezit in vele opzichten een grote gelijkenis met de godheid; hij is deels sterfelijk, deels onsterfelijk en, wanneer hij van de ketenen van het lichaam is bevrijd, wordt hij een geest. Het leven is de slaap van de ziel, van waaruit hij tijdens het sterven ontwaakt”.

Sinds de oudheid is er in zowel de gewijde als de profane geschiedenis geen onderwerp zo door en door bevestigd als het contact met de onzichtbare wereld. Door de eeuwen heen werd de goede invloed van intelligente geesten en de schadelijke tussenkomst van onwetende en boosaardige entiteiten door de mensheid erkend.

De geesten van de voormalige opperhoofden van primitieve stammen werden de heersende machten vanuit de onzichtbare wereld en dat waren egoïstische en tirannieke wezens, die zich dikwijls voordeden als goden en handelden door middel van de 'medicijnmannen', van wie geëist werd dat ze medium waren voordat ze als aanvoerders van de stam werden geaccepteerd. Vele van de figuren over wie in de bijbel wordt gesproken als 'een najverig God', waren ontegenzeggelijk net zulke legendarische monsters, paraderend als 'Heren', die met allerlei offeranden, zelfs mensenoffers, tevredengesteld moesten worden om hun egoïstische, barbaarse zucht naar macht over hun domme volgelingen te verzadigen. Zelfs in onze tijd zijn dergelijke praktijken nog niet helemaal uitgestorven, aangezien zich in sommige landen nog steeds stammen en groeperingen bevinden die de slaven zijn van zulke tovenarijen en onder de duim gehouden worden door despotische entiteiten.

Is paranormaal onderzoek gevaarlijk? Dat is een open vraag die zowel met ja als met nee kan worden beantwoord. Dr. William J. Mayo, een internationaal bekend medicus, verklaarde in een artikel voor een speciaal boek van de American Journal of Surgery: "Als iemand zijn leven wil wijden aan een studie van de zogenaamde paranormale verschijnselen is dat zijn zaak, maar als bijbaantje vormt het onderzoek in het occulte zeker een gevaar voor de integriteit van het denken".

'The Great Psychological Crime', een publicatie die bijzondere nadruk legt op de gevaren van het mediumschap, beweert naast andere uitspraken: "Tot op deze tijd treft men een vruchtbaar terrein van krankzinnigheid aan dat door de medische school wordt gerubriceerd onder de 'onbekende oorzaken'. In deze uitgebreide klasse vindt men op dit moment, in het algemeen gesproken, voor het grootste deel de verschillende vormen van hysterische krankzinnigheid, religieuze krankzinnigheid, godsdienstwaan, emotionele krankzinnigheid en de zogenaamde waanvoorstellingen van alle soorten en graden. Deze zouden echter allemaal ondergebracht en terecht aangeduid kunnen worden in één algemene rubriek als 'mediamieke krankzinnigheid' of subjectieve krankzinnigheid".

Een bekende Engelse geestelijke verklaarde dat er binnen en buiten de gestichten miljoenen krankzinnige spiritualisten rondlopen. (Hij vergat er echter bij te vermelden dat zich onder de patiënten van die gestichten een overweldigend aantal religieuze fanatici bevindt).

Dr. Marcel Viollet, geneesheer van de krankzinnigengestichten in Parijs, schreef: "Ter wille van de vatbaren en de krankzinnigen en voor de normale deelnemers (aan een seance) en zelfs voor de toekomst van het spiritisme zelf laten we een waarschuwend geluid horen: "Pas op! Pas op! Vermijd alle gekte en, tegelijk, vermijd de gevaren om gek te worden. Houd uw bijeenkomsten zuiver . . . u, die vatbaar bent . . . pas op voor de desintegratie die op de loer ligt voor uw brein . . . U - consciëntieuze geleerden, evenwichtige denkkeesten, en onderzoekers - laat u niet belasten door deze gevaarlijke verwarring. Bespaar ze de krankzinnigheid, bespaar uzelf de gevaren, waarborg uw doctrine en uw voorwetenschappelijke feiten. Plaats een 'douanekantoor voor de gezondheid' voor de ingang van uw seancekamers, en verzeker u er in het vervolg van dat u zich temidden van gezonde geesten bevindt, en onthul dan een nieuwe wetenschap voor ons".

Voordat we ons verdiepen in het probleem van de gevaren van het paranormaal onderzoek, zou het goed zijn om de gevaren en rampen, die het gevolg zijn van allerlei onderzoeken en experimenten, in overweging te nemen. Hoeveel levens zijn er niet opgeofferd aan de chemie, de röntgenologie, het radium, de luchtvaart, het medisch onderzoek bij het pogen de verborgen oorzaken van ziekten te ontdekken, in laboratoria waar de geleerden de geheimen van de elektriciteit trachten te ontwarren, teneinde deze kracht te kunnen beheersen ten dienste van de mensheid? Tallozen hebben hun leven verloren op deze verschillende terreinen van

onderzoek, maar hoe zou de wereld er vandaag de dag voorstaan als deze pioniers er niet waren?

In de dagelijkse gang van het leven dreigt er van alle kanten gevaar; duizenden en miljoenen verliezen voortdurend door de een of andere oorzaak hun leven. Ons eigen fysieke bestaan is trouwens een kwestie van onzekerheid en, in het gunstigste geval, van beperkte duur. Maar toch, ongeacht de veelvuldige rampen, gaan onderzoeken en experimenten onafgebroken door en daarbij evolueert de mensheid voortdurend naar hogere stadia van kennis, vooruitgang en verbetering. Zonder deze pioniers van de vooruitgang, worstelend om de geheimen van de natuur te ontdekken, zou de mens nog steeds een wilde zijn, wonend in een rokerig hol.

Niemand die een ruime ervaring in paranormaal onderzoek bezit, kan oprecht de door de tegenstanders van de verschijnselen gedane beweringen, dat paranormaal onderzoek in handen van onnadenkende nieuwelingen en neurotici onveilig is, ontkennen of weerleggen. Dat de diverse mentale afwijkingen die hiervoor geciteerd werden dikwijls het gevolg zijn van de invloed van mensen zonder lichaam als een bevorderende factor, is niet langer een loutere hypothese, maar een volkomen bewezen feit dat de medische wetenschap weldra zal moeten erkennen en in zijn diagnose van geestelijke afwijkingen zal moeten opnemen.

Onze veertig jaar onderzoek in de normale en abnormale psychologie heeft in alle opzichten bewezen dat de voorgaande uitspraken in feite een grondslag bezitten. Hierin ligt de kardinale problematiek met betrekking tot de wetenschap van het paranormale, de Scylla en Charybdis, het gevaar dat loert op de nieuwelingen of degenen die niet zijn opgeleid in de wetmatigheden van het paranormale, zij die ‘naar binnen stormen waar engelen zich niet durven te begeven’.

Enige jaren geleden kenden we een uitstekend trancemedium, dr.E., zeer spiritueel aangelegd, door wie echt schrift op een lei, verifieerbare materialisaties en mededelingen werden doorgegeven. Maar hij had geen begrip van bezetenheid en toen hij door aardgebonden geesten werd beïnvloed, werd hij hebzuchtig, begon met oneerlijke praktijken en verkocht waardeloze toverformules aan arme, werkende meisjes. De intelligente, geestelijke gidsen trokken zich van hem terug en de aardgebonden geesten gingen hem volkomen beheersen, dreven hem tot uiterste wanhoop en uiteindelijk tot zelfmoord.

Naderhand werd deze geest tot een van onze samenkomsten aangetrokken en overschaduwde mevrouw Wickland, terwijl hij meelijwekkend om hulp smeekte. Hij vertelde dat hij oprecht was geweest in zijn eerdere werk, maar dat de vrouw met wie hij getrouwd was een frauduleus medium bleek te zijn, gedomineerd door egoïstische, bedrieglijke geesten. Haar onzichtbare krachten hadden beslag gelegd op zijn sensitieve natuur en, zich niet bewust van geestelijke obsessie, werd hij door hen overmeesterd; vandaar zijn val en tragische einde.

Een jonge vrouw uit Chicago, die bij ons kwam om hulp, had een seance bijgewoond waar een vrouw, naast wie zij had gezeten, hevig beefde en sidderde en verklaarde dat deze manifestaties het gevolg waren van geestelijke invloeden. Deze vrouw vertelde het meisje dat zij (het meisje), paranormaal begaafd was en nodigde haar uit bij haar thuis op de seances te komen om zich te kunnen ontwikkelen.

De jonge vrouw was hierop ingegaan met als resultaat dat zij zozeer door aardgebonden geesten bezeten raakte, dat ze hun stemmen dag en nacht kon horen en tenslotte voor hulp naar ons was toegekomen. Terwijl we met de patiënt spraken, werd ze door een geest in beslag genomen. Ik vroeg haar: “Wie bent u?”

“Ik ben een meisje uit de zevende sfeer”, antwoordde de geest.

“Een meisje uit de zevende sfeer zou geen gevoelig iemand tegen haar wil in bezit nemen”, zei ik.

Uiteindelijk gaf de geest toe dat hij een man was, een zwerver. “Maar ik ben niet alleen; er zijn er nog zeven”.

“Jullie moeten allemaal hier blijven”, antwoordde ik. “Jullie zullen door intelligente geesten worden geholpen. Nu moeten jullie het meisje verlaten”.

“Dat kan ik niet, tenzij u me helpt”.

Daarop maakte ik bepaalde strijkbewegingen over de patiënt, de geest kwam vrij en verliet het meisje met grote spoed. Later sprak deze geest in onze kring via mevr. Wickland en zei dat hij en de andere geesten een tijdlang hadden vastgezet aan het medium wiens seance door het meisje werd bijgewoond, maar dat ze het medium hadden verlaten en het meisje waren gevolgd.

Drie jaar daarna kwamen we het meisje weer tegen; ze had geen moeilijkheden meer gehad met de geesten, maar ze verzekerde ons dat ze nooit meer naar een seance was toegegaan. Het medium zelf kwam op een van onze samenkomsten en gaf toe dat ze daarvoor al was lastiggevallen door aardgebonden geesten en ze voegde eraan toe: “Maar ze zijn nu allemaal verdwenen”.

Er worden veel demonstraties onder onze aandacht gebracht die niet alleen de ongelukkige resultaten tonen van onverstandig experimenteren met het paranormale, maar ook de vreemde situaties waarin de geesten zich vaak bevinden, als gevolg van een gebrek aan de nodige ontwikkeling tijdens het leven voor wat betreft de gewoonte van de verandering van de fysieke naar de onzichtbare toestand van bestaan.

De heer A., een oudere heer, was financieel gezien heel welgesteld en had alles om voor te leven, maar na het bijwonen van spiritualistische, verduisterde zittingen werd hij gekweld door slapeloosheid, melancholie en een ondefinieerbare depressie waar geen aannemelijke reden voor bestond. Omdat hij op de hoogte was van paranormaal onderzoek kwam hij naar ons instituut om erachter te komen of zijn depressie toevallig niet te wijten zou kunnen zijn aan een of andere invloed van buiten. De meneer werd behandeld met statische elektriciteit in aanwezigheid van mevr. Wickland, die werd overschaduwd door een vreemde entiteit welke krachtig protesteerde tegen de behandeling en riep: “Daar houd ik niet van! (De heer A. in het oog krijsend) Hallo vriend! Jou mag ik wel; jij bent een aardige man”.

dr.

Wickland: Waar ontmoette u deze man?

geest: Ik zag hem op een bijeenkomst. (de heer A. had een trompetseance bijgewoond. Ik was zo depressief. (hoestend en bijna stikkend, klaarblijkelijk zijn doodsstrijd herhalend). Ik nam iets in. (pleegde zelfmoord). Toen sliep ik een poosje en daarna liep ik een hele tijd in de schemering. Het leek net op de woestijn. Daarna kwam ik op een bijeenkomst; het was er donker en ze zongen allerlei gezangen. En daar zag ik mijn vriend.

dr.: Hoe werd je zijn vriend, John? Heet je John?

g.: Nee, ik heet Philip Mendelsohn. Alles ziet er zo verward uit. Deze meneer vroeg me hoe ik zijn vriend werd. Er was een bijeenkomst in het donker; ze zaten liederen te zingen, maar het was geen kerk. Ik keek om me heen en wandelde wat rond; ik moest dringen om erbij te komen. Sommige mensen zaten in een kring, maar daarbuiten stond een grote menigte (geesten), stompend, duwend, trekkend en zich verdringend als op de effectenbeurs.

hr.A.: De meeste van hen moeten wel in dezelfde toestand zijn geweest als jij - in de schemering.

g.: Jullie die in de kring zaten schenen wel zinnige mensen te zijn; zij daarbuiten zagen eruit als gekken. Ik was nieuwsgierig en wilde zien wat er aan de hand

was. Na een poosje kwam er een trompet; ze kregen hem te pakken en praatten erdoor en de trompet vloog in de rondte. Zij (de geesten) vochten om een kans op de trompet. Sommigen zeiden: “Hier is vader”, of: “Dit is moeder”. Ik vroeg me af waarom ze zichzelf aankondigden. Vervolgens dacht ik dat degenen in de kring wel blind moesten zijn. (Tegen de heer A.). Na een tijdje kreeg ik jou in de gaten. Ik zag een mooie dame naar je toegaan; het was een schatje! Ik zag er nog een; die was ouder. Ik dacht: “Jullie vrouwen zijn veel te aardig om in zo’n menigte te zitten; jullie zijn te fatsoenlijk”. Toen keek ik weer naar jou en ik dacht dat jij ook veel te aardig was om in die massa te verkeren. Toen de menigte opeens in paniek raakte ging iedereen (de geesten) weg - of naar boven - of naar een of andere plaats - ze verdwenen gewoonweg. Die aardige dames waren ook weg!

hr.A.: Zou je ze niet graag terug willen zien?

g.: Dat zou ik zeker.

hr.A.: Ik heb sterk de indruk dat ze mijn vrouw was, in de geest, en mijn lieve moeder. Zij zullen je helpen. Doe wat je vandaag is aangeraden. Kijk om je heen en zie of er een paar stralende personen aanwezig zijn.

g.: (Strak om zich heen kijkend). Er is niet zo’n menigte als op die avond; dat was net de effectenbeurs.

dr.: Ben je bekend met de beurs?

g.: Ik verdiende mijn geld op de beurs. Toen verloor ik mijn hoofd en mijn geld en moest ervoor boeten. Dat was in Chicago; ik heb daar een tijdje gewoond. Ik had geld zat. Geld is prima om te bezitten, maar als je er geen gevoel voor hebt is het een nadeel.

Mijn vader had geld en ik ging naar de Yale universiteit.; ik dacht dat ik weg- en waterbouwkundig ingenieur zou worden. Het leven verliep een poosje goed, maar als je teveel geld bezit vind je het niet leuk om naar de mijnstreek gestuurd te worden en kilometers ver te moeten lopen. Het was te moeilijk en ik dacht dat ik dat niet hoefde te doen, dus ik kapte ermee.

Ik won geld op de beurs en wilde nog meer. Toen kwam de ineenstorting en ik ging mee ten onder. Daarna begon ik te tobben en was altijd depressief.

hr.A.: Nu heb je heel je depressie op mij overgebracht.

g.: Is dat zo? Dat spijt me dan. Als ik dicht bij je kom kan ik wat rust krijgen. Maar ik voel me altijd of m’n handen gebonden zijn en dan word ik neerslachtig en denk dat het allemaal geen zin heeft. Kwam het door mij dat jij je zo voelde?

hr.A.: Ja, dat deed jij.

g.: (Met nadruk). Nou, dat zou ik voor geen geld ter wereld willen doen. Ooit had ik goede hersens maar er was teveel geld. Als jij kinderen en geld hebt, geef het geld dan in beheer en laat de kinderen werken. Alsjeblieft, dat is mijn levensgeschiedenis.

(Tegen de heer A.). Toen jij naar huis ging kwam ik je achterna, want je had zo’n helder licht om je heen, en ik werd je vriend. De anderen (de deelnemers aan de kring) waren grijs en wazig; ga er maar nooit meer naartoe.

hr.A.: Nu zullen er anderen komen (intelligente geesten) met een veel helderder licht om je te helpen.

g.: Heb ik je veel schade berokkend?

hr.A.: Ja, dat heb je gedaan.

(Vervolgens werd de geest aan het verstand gebracht dat hij een geest was, tijdelijk in het bezit van het lichaam van mevr. Wickland, een feit waar hij zich niet van bewust was. Ook

werd zijn aandacht gevraagd voor de aanwezigheid van onzichtbare vrienden, die hij zou kunnen onderscheiden als hij zorgvuldig om zich heen zou kijken. Hij bleef een ogenblik stil.)

g.: O, kijk nou eens! Daar is mijn lieve oude moeder! Ze zegt: “Philip, je vader en ik hebben geprobeerd je te vinden, maar je was teveel gehuld in aardse toestanden. Je was verdwaald in een wolk van onwetendheid; je ging niet over naar de geestelijke wereld maar bleef vlakbij de aarde hangen”. Mijn moeder bedankt jullie omdat jullie mij geholpen hebben. Ze zegt dat, toen die dames (die zo stralend en mooi waren) zagen dat ik verdwaald was, zij mijn vader en moeder opzochten. Mijn ouders waren presbyterianen en ze bevonden zich nog steeds op het pad van de religie, begraven in hun dogma’s – ‘lijfeigenen’ - ofschoon het geesten waren. Uw vrouw en uw moeder brachten hen begrip bij van de wetten van het leven en de natuur, daarom mogen we u wel dubbel bedanken.

Uw vrouw zegt dat er zoveel geesten op de aardse niveaus verblijven; heel weinigen gaan direct naar de sferen van begrip. Nadat mijn ouders waren ingelicht gingen ze naar me op zoek, zeggen zij, en ze vonden me bij u. Maar nu ben ik vrij.

Wij allen danken u. Uw vrouw en uw moeder gaan ons naar de echte geestelijke wereld brengen. Ik dank u en het spijt mij dat ik u heb lastiggevallen.

hr.A.: Ik ben blij dat ik dit heb doorgemaakt, Philip, als ik je daarmee heb kunnen helpen.

g.: Ik ben dom geweest. Het is gemakkelijker om te zeggen “ik geloof” dan het is om te studeren. Mijn moeder ziet er zo gelukkig uit, maar ik voel me alsof ik helemaal niets ben.

hr.A.: Je bent net zo waardevol als iedereen, in de ogen van de grote liefdevolle Vader.

g.: Mijn moeder zegt me dat ik mijn egoïsme heb overwonnen. Als ik ooit iets voor jou kan doen, zal ik dat zeker doen. Nu ga ik met mijn verwanten mee.

(De geest ging heen en de mijnheer verklaarde later dat hij was verlost van de depressiviteit).

Aangezien alle onderzoek wetten kent die men in acht moet nemen, is dat ook het geval met de wetten van het paranormaal onderzoek, die grondig begrepen en strikt nagevolgd moeten worden om rampen te voorkomen. Kennis en zorgvuldig naleven van deze wetten zal voorkomen dat er ongelukkige consequenties kunnen ontstaan voor de mentaal en fysiek gekwalificeerde mediums of onderzoekers die mogelijk geïnteresseerd zijn in het bevorderen van de paranormale wetenschappen.

Het is raadzaam om te kunnen beschikken over getrainde, ervaren onderzoekers die in staat zijn instructie te geven met betrekking tot deze wetten; het is evenzeer van groot belang dat de groep van onderzoekers uit harmonisch ingestelde, oprechte en gewetensvolle personen bestaat die gebruikmaken van hun rede en intelligentie. Deze voorwaarden zijn noodzakelijk om intelligente geesten als gidsen en beschermers aan te trekken.

In zulk onderzoek wordt een door en door getraind medium, iemand die mentaal en fysiek volkomen evenwichtig is en bereid is elk offer te brengen in het belang van de wetenschap, volledig beschermd door intelligente geesten die er altijd vurig op uit zijn samen te werken met de stervelingen, teneinde de waarheid over het onafgebroken voortbestaan te onthullen, en speciaal het bekendmaken van het serieuze probleem van de door onwetende geesten gemaakte inbreuk op de menselijke aangelegenheden.

Vele mediums ontvangen indrukken die afkomstig zijn van het een of andere gesprek dat door intelligente geesten in de geestenwereld wordt gevoerd. Ze houden deze geesten ten onrechte voor 'gidsen' en beweren dan dat Lincoln, Washington of andere vergevorderde geesten hun gidsen zijn. Toch zijn deze mediums alleen maar afgestemd als een radio op die bepaalde gedachtegolven.

Mediums die lijden aan pijnen, stuiptrekkingen enz. wanneer ze in trance gaan, zijn niet volledig tot ontwikkeling gekomen en ook de controlerende geesten hebben het proces van beheersing niet geheel ontwikkeld.

Wanneer er eenmaal een dogmatisch idee-fixe in de denkkeest van het medium is ingeprent, b.v. over religie, reïncarnatie, egotisme enz., dan werkt dit als een afschrikwekkend middel voor de communicerende geesten en kleurt dikwijls de communicatie.

Een medium behoort in feite een vrije ziel te zijn, zonder geloof, dogma of isme, en hij of zij dient in staat te zijn zich volkomen te ontspannen en zich open te stellen voor een volledige beheersing door intelligente geesten. Zodoende zullen er gevorderde, intelligente geesten worden aangetrokken, het proces van beheersing zal gemakkelijk, natuurlijk en aangenaam zijn, er zal aan het medium kracht worden gegeven door de leidende geesten en er zullen waarheidsgetrouwe boodschappen en communicaties worden ontvangen.

Mevr. M. T. Longley, die het grootste deel van haar leven wijdde aan het paranormaal onderzoek, schreef in 'The Spirit World' "De kracht van het mediumschap is diepgaand en verrijkend; de bron ervan bevindt zich in de potentiële energieën van het universum; het beginsel van al het voelende leven; het is goddelijk. Mediumschap is delicaat, het is subtiel, geworteld in de spirituele structuur; het kan gemakkelijk ontstemd worden; het kan zelfs geperverteerd worden voor valselijk gebruik en omlaaggehaald voor onedele doeleinden . . . "

"Het is mogelijk dat sommige van deze delicaat afgestemde instrumenten ontstemd raken door het slechter worden van de omstandigheden, dat ze te zeer worden beïnvloed, niet alleen door listige geesten in het sterfelijk lichaam maar ook door bedriegende wezens buiten dit stoffelijk omhulsel. Het is een wonder dat nog zoveel mediums eerlijk en bij de waarheid blijven in hun gedrag en hun werk, ondanks de omstandigheden die door onverschillige egoïsten en sensatiezoekers gecreëerd worden - misschien wel van beide kanten van het leven, om maar niet te spreken van de uitgekookte figuren die zich indringen in hun magnetische krachten en hun leefmilieu . . . "

"De Ouden begrepen de behoeften van hun orakels; zij wisten dat de mediums geleid moesten worden door de subtiele, vibrerende krachten, zodat ze voldoende vatbaar zouden worden om de energieën van de onzichtbare werelden op de juiste manier te ontvangen en in zich op te nemen; daarom voorkwamen deze verstandige mensen dat hun mediums in aanraking kwamen met de onwetende menigte; ze bouwden tempels voor hen en gaven hen een prachtige omgeving, hielden hen vrij van zorgen voor wat betreft de lichamelijke noden, brachten hen in de Heiligdommen der Stilte . . . en zorgden voor de juiste voorwaarden om het mediumschap naar hun beste vermogen uit te oefenen".

"Datgene wat door middel van een goed en zuiver medium wordt verkregen . . . de lieflijkheid, reinheid en schoonheid, voortkomend uit het besef andere menselijke levens te kunnen helpen, kracht te geven en gelukkig te maken, creëert in het medium een geluk en een geestelijke rijkdom die tot de geest behoort, en dat is eeuwigdurend".

Paranormaal onderzoek behoort te worden ondernomen met de vastberadenheid om de omstandigheden, die er aan de onzichtbare zijde heersen, vast te stellen door middel van contact met goede, slechte en onverschillige entiteiten, met naastenliefde voor allen. Dat gevoel van naastenliefde zal toenemen door het besef, dat de dikwijls betreurenswaardige toestand van vele lichaamsloze geesten te wijten is aan verkeerde doctrines, gewoonten,

moedwillige domheid of onredelijk scepticisme die gedurende het aardse leven in stand werden gehouden.

'De doden weten niets' (Pred.9:5) is een bijbelse uitspraak die door de theoloog wordt toegepast op degenen die zogenaamd dood zijn en in het graf liggen, maar het zijn niet de lichamen in het graf die hier bedoeld worden. De geesten van degenen die in onwetendheid, ellende of in een boosaardige omgeving werden geboren, hangen in een schemertoestand op het aardse niveau rond, zich er totaal niet van bewust dat ze geesten zijn, 'niets' wetend van hun situatie. Zij zijn in leven, maar als gevolg van hun aardgerichtheid en gebrek aan kennis betreffende de geestelijke wetten, is het voor verlichte geesten dikwijls onmogelijk om hen te bereiken of tot een besef van hun toestand te brengen.

Geesten die zich niet bewust zijn van hun overgang blijken dikwijls rond te zwerven in een soort mist, gewoonlijk alleen, ofschoon ze zo nu en dan een andere zwerver kunnen ontwaren. Het is een voortdurend komen en gaan, een heen en weer zwalken, door sommige geesten beschreven als een toestand die te vergelijken is met een uitgestrekte oceaan waarin onwetende geesten rondrijven, die af en toe met elkaar in contact komen om vervolgens verder te gaan.

Gedachten van hulp, die door verlichte geesten worden uitgezonden ('de geesten der rechtvaardigen die de voleinding bereikt hebben', Hebr. 12:23) worden door deze bewoners van het schemerniveau niet opgemerkt, dikwijls omdat ze zich niet realiseren dat ze hun lichaam zijn kwijtgeraakt. Ofschoon ze in het bezit zijn van een geestelijk lichaam, blijven deze inwoners van de 'schemersferen', zoals Sir Arthur Conan Doyle dit gebied aanduidt, nog steeds hun sterfelijke denkpatronen aanhouden en slagen ze er niet in de gedachtegolven, die worden uitgezonden door degenen die hen zouden kunnen helpen, waar te nemen.

Vandaar dat de verlichte geesten de mensheid dringend verzoeken om samen te werken bij dit reddingswerk, door ontvangstcentra te vestigen waar paranormaal begaafde tussenpersonen kunnen dienstdoen als radioapparaat, waarnaar de onwetende geesten kunnen worden aangetrokken en waardoor ze tot besef van hun toestand kunnen worden gebracht. Door middel van zulke stations kunnen de intelligente geesten contact maken met de onwetenden en hen op de weg tot begrip leiden.

Wanneer het aan aardgebonden entiteiten wordt toegestaan om tijdelijk bezit te nemen van een sterfelijk medium, tonen zij zich in het algemeen wel ontvankelijk voor logisch redeneren, reageren ze gewoonlijk wel op een geest van barmhartigheid en worden bijzonder gevoelig voor de door hen ontvangen hulp. Dan zal hun aandacht worden gericht op de intelligente geesten om hen heen, van wiens aanwezigheid ze zich niet bewust waren; en die geesten kunnen hen dan weer behulpzaam zijn bij hun vooruitgang in de geestelijke wereld.

De inbreuk, op verschillende manieren door lichaamsloze geesten gepleegd op menselijke aangelegenheden, heeft bewezen een factor te zijn die erkend dient te worden. Een meer volledige kennis van de betekenis van geestelijke beïnvloeding zal vele van de ingewikkelde en verwarrende situaties in het menselijk leven kunnen verklaren. Het verbannen van het paranormaal onderzoek naar de categorie van lichtgelovigheid en bijgeloof zal geen oplossing brengen voor het probleem van de abnormale, mentale toestanden die zo dikwijls voorkomen bij individuen die hoegenaamd niets afweten van paranormale verschijnselen en niet geloven in het bestaan van geesten. De ervaring heeft aangetoond dat zulke personen op suggestieve wijze of in realiteit bezeten en gedomineerd kunnen worden door lichaamsloze entiteiten, zonder zich ervan bewust te zijn, zelfs terwijl ze weigeren in geestelijke beïnvloeding te geloven.

De obsederende entiteiten hoeven zich er ook niet van bewust te zijn dat zij geesten zijn of dat ze iemand lastigvallen, en ze hoeven zelfs niet te geloven in een geestelijk bestaan.

‘Wanneer die geesten naar iemand toegaan, treden zij zijn totale geheugen binnen en daarmee zijn hele gedachtewereld . . . Deze geesten hebben er hoegenaamd geen weet van dat ze bij hem zijn’ (‘Hemel en hel’, Swedenborg).

De vooruitgang van het onderzoek in de normale en abnormale psychologie heeft duidelijk bewijs getoond dat van het grootste belang is; van alle wetenschappen is er geen van groter belang dan het onderzoek naar het paranormale, aangezien het handelt over de toestand van de ‘doden’ en hun invloed ten goede of ten kwade op de menselijke aangelegenheden.

In plaats van, zoals tot nu toe, het in handen te laten van de doelloze nieuwsgierige als een soort tijdverdrijf en een mikpunt van spot, eist dit onderzoek ten volle de aandacht van de wetenschap op, en wel in het bijzonder het abnormale stadium dat de verborgen oorzaken onthult van veel wat duister is in vele van de mentale afwijkingen die in alle geledingen zo algemeen voorkomen.

De hoofdredacteur van de ‘Scientific American’ verklaarde in een onlangs verschenen artikel: “Op een dag zal de fundamentele aard van de oorzaken der paranormale verschijnselen worden ontdekt. De meer exacte wetenschappen, zoals de fysica, zullen dan in staat zijn een stuk gereedschap te vervaardigen waarmee men kan werken, en dan kan het onderzoek gedaan worden op de manier die de wetenschap het beste ligt en waaraan ze het meest gewend is”.

De wetenschap wil de paranormale verschijnselen doen harmoniëren met haar vooropgezette ideeën; elk probleem in de natuur heeft echter zijn eigen wetten die men dient te erkennen, want de wetten van de natuur zullen zich niet aanpassen aan wat voor grillen van de mannen der wetenschap dan ook.

Het onderzoek naar het paranormale leent zich niet voor grabbeltonmethoden, zoals die zo dikwijls worden toegepast door sceptische onderzoekers, en overhaaste conclusies, voor en tegen, dienen te worden vermeden. Van al het wetenschappelijk onderzoek vereist dit een onbevangen denkgeest, een scherp gevoel van tact en een geduldig pogen om het benodigde bewijs te verzamelen.

Een verificatie van deze uitspraken is gemakkelijk te verkrijgen door middel van de medewerking van een goed getraind trancemedium, voor dit doel ontwikkeld, die, onder de juiste fysieke en geestelijke bescherming, toestaat dat zij of hij tijdelijk gebruikt wordt door storende geesten die zijn losgemaakt van personen welke van een dergelijke beïnvloeding te lijden hebben, waarbij terloops wordt aangetoond dat de psychose geen lichamelijke oorzaak had, aangezien die niet op een volgende persoon zou kunnen worden overgedragen.

Een geschikte behandeling van de patiënt door het toepassen van statische elektriciteit, hydrotherapie en suggestie vergemakkelijkt in hoge mate het overbrengen van de geest, of psychose, naar het goed ontwikkelde medium. Met deze methode komt de onderzoeker in rechtstreeks contact met de storende entiteiten, die zich er gewoonlijk niet bewust van zijn dat zij geesten zijn of dat zij op dat moment in het bezit waren van het lichaam van iemand anders. Men kan directe conversatie met hen voeren en er kan heel wat discussie voor nodig zijn om deze onwetende geesten tot een begrip van hun situatie te brengen, hetgeen velen niet genegen zijn te erkennen.

Regelmatig komen zij aan met allerlei argumenten om te pogen de feiten te weerleggen, te ontkennen dat zij geesten zijn, of te ontkennen dat zij iemand geobsedeerd hebben of op dat moment in het bezit zijn van het lichaam van een ander. Ofschoon het soms een moeilijke taak is om zulke geesten van hun feitelijke toestand te overtuigen, is het in het algemeen voor de onderzoeker mogelijk hen te verlichten; gevorderde geesten zullen hen vervolgens onder hun hoede nemen voor verdere instructie.

Het bewijsmateriaal dat gedurende ons onderzoekswerk is bijeengebracht werd in hoofdzaak verkregen door middel van het fysieke organisme van mevr. Wickland, de echtgenote van de schrijver, die zich meer dan veertig jaar aan dit werk heeft gewijd, zonder enig nadeel voor haarzelf. Het mediumschap van mevr. Wickland is dat van de onbewuste trance, teweeggebracht door de intelligente, onzichtbare medewerkers; haar ogen zijn gesloten en na het ontwaken, alsof ze uit een diepe slaap komt, uit een drie of vier uur durende trance, is ze zich totaal niet bewust van hetgeen er is voorgevallen en, in plaats van vermoeid te zijn, voelt ze zich uitgerust. Mevr. Wickland bezit ook de gave van helderziendheid, hetgeen een heel belangrijke bijkomende eigenschap is in het diagnosticeren van gevallen waarin storende entiteiten een bevorderende factor vormen in de verschillende psychosen.

Mevr. Wickland heeft het zichzelf veroorloofd om tijdelijk beheerst en in bezit genomen te worden door zowel intelligente entiteiten als door allerlei andere geesten, van wie er velen zich niet bewust waren dat ze geen lichaam meer hadden, maar nog steeds gedomineerd werden door diverse gewoonten die ze hadden aangeleerd terwijl ze in het stoffelijke bestaan verkeerden en waar ze mentaal nog steeds aan vasthielden.

De veelzijdige condities die bij deze klasse de overhand hebben zijn bijna niet te geloven en een echt contact met deze geesten zal de grootste scepticus overtuigen van de serieuze aard van dit probleem.

III

CONTROLE OP DE IDENTITEIT VAN GEESTEN

Gedurende het contact met de geesten is de onderzoeker dikwijls in staat achter de identiteit van een geest te komen, van zijn naam, iets uit zijn aardse leven en relaties, en is hij, door later onderzoek, veelvuldig in staat de gedane verklaringen te verifiëren. Wij hebben heel wat van zulke ervaringen in ons werk gehad.

Een jong meisje leed aan aanvallen die door de artsen als epilepsie waren gediagnosticeerd. Nu en dan klaagde ze over pijn in de maag of een droge keel en beurtelings had ze hevige aanvallen van verstikking en perioden van voorgewende verlamming. De patiënte was al gedurende enige weken bij ons in observatie, ze ontving medische zorg en kreeg behandelingen met elektriciteit, toen op een ochtend mevr. Wickland in beslag genomen werd door de geest van een vrouw die van het meisje was losgemaakt.

De geest gaf haar naam op als Frances Dickinson en ze was heel neerslachtig. Ze vertelde dat ze vreselijk veel last van haar maag had gehad en dat haar man haar had verlaten toen ze verlamd was geraakt. Ontmoedigd, wanhopig en niet in staat in haar onderhoud te voorzien had ze zelfmoord gepleegd door de gaskraan in haar kamer open te zetten.

Toen haar werkelijke situatie aan haar was uitgelegd, verschenen er geestelijke verwanten voor haar en werd ze weggebracht om verdere verlichting te ontvangen.

De vader van de patiënte was bijzonder geïnteresseerd in de verklaringen die de geest had afgelegd en besloot ze, indien mogelijk, te verifiëren. Dienovereenkomstig deed hij navraag op het kantoor van de lijkschouwer in Los Angeles en keek de verslagen na van het Bureau of Vital Statistics, waar hij de volgende inschrijving tegenkwam:

‘Frances Dickinson, oud 71 jaar, geboren in Canada, pleegde zelfmoord door de gaskraan in haar kamer open te draaien; nummer . . . , South G. . . Avenue, Los Angeles, 13 juni 1922’.

Nadat hij het adres van de betreffende begrafenisondernemers had gekregen, zag hij in hun notities dat Frances Dickinson was overleden als gevolg van gas, en dat het lichaam op 20 juni 1922 was gecremeerd.

Verdere verificatie werd ontvangen uit de woonplaats van de vrouw en de bijgevoegde informatie luidde dat ze aanzienlijk had geleden aan een maagkwaal.

De heer P.H., een aannemer die gespecialiseerd was in het bouwen van broeikassen, werd verschillende jaren lang gekweld door een toestand van paralyse agitans (ziekte van Parkinson - vert.) waardoor zijn handen voortdurend beefden; ook leed hij aan mentale stoornissen en zware hoofdpijn. Toen zijn zuster, mevr. J.W., uit Europa was gearriveerd, waar ze ons boek ‘Thirty Years among the Dead’ had gelezen, hetgeen betrekking heeft op ons werk, bracht ze de heer H. bij ons voor consult en behandeling.

Na enige weken werd mevr. Wickland, tijdens een van onze kringseances, in beslag genomen door een geest wiens handen direct hevig begonnen te beven.
dr.

Wickland: Goedenavond. Wie bent u?

geest: Ik weet op dit moment niet wie ik ben. Laat me gewoon met rust; het is al erg genoeg om te beven zonder te praten.

dr.: Waarom beeft u zo?

g.: Dat weet ik niet. Ik denk omdat die man dat doet. (doelend op de patiënt)

dr.: Beeft hij dan?

g.: Ja.

dr.: Realiseert u zich dat u al enige tijd in een vreemde toestand verkeert?

g.: Reken maar, maar wat kan ik eraan doen?

dr.: Zorg dat u begrip krijgt.

g.: Waar?

dr.: Op deze plaats. U hoort niet bij die man, en als u luistert kunnen we u helpen uw toestand onder ogen te zien. Weet u dat u een man hebt lastiggevallen?

g.: Nee, maar er is een man die mij hindert, en ik mag hem helemaal niet.

dr.: Waarom niet?

g.: Hij laat me niet aan 't werk.

dr.: Bent u een actief persoon?

g.: Ik ben actief als ik maar kan doen wat ik graag wil. Ik wil iets doen, als het werk niet te zwaar is.

dr.: Wat voor werk deed u?

g.: Contracten afsluiten voor gebouwen en broeikassen voor Howard Smith, Germain's en Paul Howard (plantenkwekerijen in Los Angeles).

dr.: Kende u P.H.? (de patiënt)

g.: Ja, hij heeft voor mij gewerkt; ik was de baas. Maar nu heb ik al een tijd niet gewerkt.

dr.: U bent uw stoffelijk lichaam kwijtgeraakt en begrijpt het niet. U zwalkte doel-loos rond en kwam klaarblijkelijk in de aura van deze man terecht. Nu moet u bij hem weggaan. Hij is gevoelig voor geestelijke invloeden en u bent een van de geesten die hem lastigvielen. U bent een aan de aarde gebonden geest zonder dat feit te begrijpen.

g.: Een geest! Dat soort dingen interesseert me niet.

dr.: Toen u uw eigen stoffelijke lichaam nog had, dacht u er toen ooit aan waar u heen zou gaan als u zou doodgaan?

g.: Waar ze allemaal naartoe gaan. Waar ben ik nu?

dr.: U hebt het lichaam van een vrouw in bezit genomen; ze is medium en laat geesten gebruikmaken van haar organisme zodat ze geholpen kunnen worden. Wij verrichten onderzoekswerk om erachter te komen wat er met de doden gebeurt. Kunt u zich herinneren of er iets ongewoons met u is gebeurd?

g.: Een paar winters geleden kwam ik in een hevig onweer terecht. Ik werd doornat en heb kou gevat. Ik werd ziek en daarna ben ik in slaap gevallen. (overleed). Toen ik wakker werd voelde ik me in orde, maar er gebeurden een heleboel gekke dingen. Ik ging aan het werk maar niemand trok zich iets van me aan. Ik wilde ze zeggen wat ze moesten doen, maar het kon ze geen zier schelen wat ik zei. Ik werd zo kwaad dat ik ze wel in mekaar wilde rammen.

dr.: Zelfs al had u ze geslagen, dan zouden ze toch geen notitie van u hebben genomen.

g.: Ik zat een tijdje alles aan te kijken en toen opeens voelde ik me heel raar. Ik scheen opgesloten te zijn met de een of andere man (ging de aura van de patiënt binnen) en ik beefde alsof ik een beroerte had gekregen. Ik hoorde iemand

zeggen dat ik verlamd was. Dat was niet zo, maar ik kon niet ophouden met beven. (de toestand van de patiënt). Het maakte me zo woedend.

dr.: Nu bent u van die man weggebracht en kunnen we de zaken aan u uitleggen. Realiseert u zich waar u bent?

g.: Niet helemaal.

dr.: U bent in Los Angeles.

g.: Daar woon ik ook.

dr.: Hoe heet u?

g.: Wagner.

dr.: Nu moet u meegaan met de geestelijke helpers die u zullen leren hoe u vooruit kunt gaan, en als u dat geleerd hebt kunt u de man helpen die u hebt lastig gevallen.

Vervolgens werd de geest weggebracht. Toen de heer H. gevraagd werd of hij iemand had gekend die Wagner heette, zei hij: “Nou, ja, ik was gewend om voor hem te werken en nadat hij was overleden kocht ik zijn bedrijf”. Deze omstandigheden waren ons totaal onbekend.

Enige weken later verscheen er in onze experimentele kring een andere geest, bevend alsof hij verlamd was. Het werd hem toegestaan mevr. Wickland in beslag te nemen.

dr.

Wickland: Wat is er met u aan de hand? Vergeet uw vroegere toestand. U moet zich realiseren dat u nu een geest bent. Begrijpt u dat u uw aardse lichaam hebt verloren?

geest: Nee. Waar is P.? (naam van de patiënt).

dr.: Hij is nu niet hier. Bent u familie van hem?

g.: Nee, gewoon een vriend.

dr.: Waar kende u hem?

g.: In Los Angeles. (handen beven alsof hij verlamd is).

dr.: Hebt u altijd zo gebeeft?

g.: Ik zou helemaal niet zo beven als ik er wat aan kon doen.

dr.: Hoe lang hebt u gebeeft toen u nog leefde?

g.: Ik leef nu toch. Ik was erg ziek. Waar is P.?

dr.: Hij is ergens op het platteland.

g.: Ik wil gaan werken. Waar is P.?

dr.: Ik zei u al dat hij niet hier is.

g.: Nou, haal hem dan.

dr.: Dat zou een paar dagen kunnen duren. Hebt u bij P. gewoond?

g.: Ja.

dr.: Vroeg hij u om bij hem te blijven?

g.: Nee, ik heb voor P. gewerkt.

dr.: Wat voor werk deed u?

g.: We bouwden broeikassen, maar ik raakte gewond.

dr.: Door een ongeval?

g.: Ja; ik werd in m'n hals gewond. (pijn in de hals was een van de symptomen van de patiënt).

dr.: Waar was u mee bezig op het moment dat u gewond raakte?

g.: Ik stond op een ladder een broeikas op te zetten. Ik werkte voor P.

dr.: Hoe lang is dat geleden?

g.: Dat weet ik niet, maar het is al enige tijd geleden.

dr.: Hoe heet u?

g.: Ivar Johnson. Ik ben een Zweed.

dr.: Wat hebt u in de laatste tijd gedaan?

g.: Beven. Ik kan niets anders doen.

dr.: U bent klaarblijkelijk overleden als gevolg van een ongeval en kwam in P=s aura terecht. Weet u dat het niet uw eigen handen zijn die schudden? Kijk eens naar deze handen. (wijst naar de handen van het medium). Zien die eruit of ze broeikassen kunnen bouwen?

g.: (Onderzoekt vol verbazing de handen van mevr. Wickland). Nee, dat kan niet!

dr.: Kijk eens naar de schoenen die u aanhebt. (Wijst naar de schoenen van mevr. Wickland).

g.: Wat is dat in godsnaam? Ik ben geen vrouw!

dr.: Nu is het beven opgehouden.

d.: Hoe is dat gebeurd?

dr.: Het verdween uit uw gedachten.

g.: Ik was juist die dingen aan het bekijken die ik aanheb. Het is een mirakel. Waar heb ik in vredesnaam al die dingen vandaan? Ik, een man! Ik denk dat ik geen Zweed meer ben. Verdomme! Waarom heb ik in godsnaam al die dingen aan?

dr.: U bent uw stoffelijk lichaam kwijtgeraakt, maar u bent niet dood. U zegt dat u een ongeluk hebt gekregen; op dat moment moet u van uw lichaam zijn losgekomen.

g.: Ik viel van de steiger op een stapel hout en kwam op mijn rug terecht. Ik werd verlamd en begon te beven. De dokter zei dat er een zenuw geraakt werd. Daarna kon ik niet meer werken. (handen beginnen weer te beven).

dr.: Wanneer u aan beven denkt, gaat u ook weer beven.

g.: Ik werd opgesloten; ik denk dat ik in een gevangenis heb gezeten.

dr.: Nee, dat was bij P. zelf. Hij is al een aantal jaren zo aan het beven. U hebt hem beïnvloed.

g.: Zou ik niet een broek kunnen krijgen, in plaats van deze jurk? Geef me maar een overall. Ik schaam me dood om hier in die jurk te zitten, met al die dames die naar me kijken.

dr.: U spreekt door het lichaam van een dame. Wij zien u niet.

g.: Hoe ben ik voor de donder hierin terechtgekomen? (dit werd in het Zweeds gezegd). Neem me niet kwalijk, maar wanneer alles wel eens mis ging, was ik mezelf niet meer. Iemand (een geest) zei me zojuist dat ik niet mag vloeken in dit gezelschap.

Het is gek, maar als ik echt goed kwaad word moet ik in het Zweeds vloeken. Niet iedereen kon me verstaan, maar dat was wel in orde. Weet u, ik kwam niet in de problemen door dat vloeken, want altijd wanneer ik vreselijk woest werd vloekte ik in het Zweeds, en als ze me dan vroegen wat ik zei, zei ik altijd dat ik me niet goed voelde!

Ik sprak altijd Engels, behalve wanneer ik echt woest werd. Ik moest het gewoon kwijt. Dan moest iedereen lachen.

Vloek in een andere taal en je krijgt geen problemen. Mensen die een vreemde taal spreken moeten daar maar aan denken.

dr.: Dat lijkt me een goed advies. Maar u moet wel begrijpen dat u al enige tijd een geest bent.

g.: Een geest! Wat bedoelt u daarmee?

dr.: Precies wat ik zeg. De geest is niet het lichaam.

g.: U bedoelt dat ik een ziel ben?

dr.: Ja, een ziel of een geest, of een persoon.

g.: Maar ze zeggen dat, wanneer je gestorven bent en je bent een geest geworden, dat de mensen dan bang van je zijn.

dr.: Wij zijn niet bang van u.

g.: Moet ik weer terug naar die gevangenis? (de aura van de patiënt).

dr.: Nee, u bent vrij nu. Hebt u de laatste tijd nog vreemde ervaringen gehad terwijl u in die 'gevangenis' zat?

g.: Ja, allerlei. Sommige waren vreselijk.

dr.: Wat waren dat?

g.: Nou, ik weet niet hoe u het zou noemen, maar er viel vuur uit de hemel op me.
(Behandeling van de patiënt met statische elektriciteit). Ik wist me geen raad; ik dacht dat het de dag des oordeels was.
(Ziet plotseling een andere geest). Hé, daar is mijn moeder! Dat is gek. Hoe bent u in Amerika terechtgekomen, moeder? U bent in Zweden gestorven.
Mijn moeder zegt dat ik met haar mee moet gaan, want ze heeft een huis in de geestelijke wereld.
Dat is heel interessant - weer naar huis, naar mijn moeder te gaan! De wereld zit eigenaardig in elkaar - heel vreemd.
Ik ga mee, moeder, als u een kop koffie voor me hebt. U had altijd de koffiepot klaarstaan.

dr.: Nu moet u met uw moeder meegaan.

g.: Ik ga al, maar niet in die jurk. Ik wil een jas en een broek. Wat moet ik doen?

dr.: U zult die kleren hier moeten achterlaten; ze zijn niet van u. Dit lichaam is ook niet van u.

g.: Nou zeg, u denkt toch niet dat ik zonder lichaam met m=n moeder kan meegaan, of zonder kleren of wat dan ook?

dr.: Heeft uw moeder een lichaam?

g.: Ja, en ze is helemaal aangekleed.

dr.: Ze heeft een geestelijk lichaam en u hebt ook een geestelijk lichaam. U bent uw stoffelijk lichaam kwijtgeraakt zonder het te begrijpen. Niemand 'sterft' ooit. De persoonlijkheid laat het stoffelijk lichaam achter en heeft dan een geestelijk lichaam. Denk maar aan wat er in de bijbel staat: 'Er wordt een natuurlijk lichaam gezaaid, en een geestelijk lichaam opgewekt . . . eerst het natuurlijke, en daarna het geestelijke' (I Corinthiërs 15:44,46). De meeste mensen begrijpen dit niet en realiseren het zich niet.

g.: Ik realiseer het mezelf ook niet.

dr.: U bent zelf niet gestorven toen dat ongeluk u overkwam. U hebt alleen maar uw stoffelijk lichaam verlaten. U mocht P. graag, u dacht aan hem en toen bent u zijn aura binnengegaan. Vervolgens hebt u uw 'beefstoestand' op hem overgebracht en kwam hij hier om een behandeling met elektriciteit te ondergaan.

g.: Dus *hij* kreeg die behandelingen! Het lijkt wel of er niets van mijzelf is!

dr.: Hij nam die behandelingen in de hoop eventuele geesten kwijt te raken die aan hem vast zouden kunnen zitten, en u was er een van. U moet uw situatie begrijpen en de zaken wat meer serieus nemen. Denk uzelf bij uw moeder en u zult er meteen zijn. Ga met uw moeder mee en wees onbevooroordeeld.

g.: Dus u wilt van me af! Prima, ik ga wel. Bedankt dat u me uit dat gebeef hebt gehaald. Goedenavond.

Toen de heer P.H. naderhand gevraagd werd of hij iemand als Ivar Johnson had gekend, zei hij dat een man met die naam voor hem gewerkt had, maar een ongeval had gehad waaraan hij was overleden.

Behalve zijn lichamelijke klachten en mentale stoornissen had de patiënt aanvallen waarbij hij op de grond viel en gezichten trok, hetgeen een sterke aanwijzing was dat op zulke momenten bepaalde invloeden van buiten de overhand kregen. Nadat deze invloeden waren verwijderd, hielden de stoornissen op, de gedachtewereld van de patiënt werd geheel helder en hij was weer in staat aandacht te besteden aan zijn eigen zaken, hetgeen hij tevoren niet had kunnen doen.

Mevr. P. en haar echtgenoot, die in een dorp in Canada woonden, brachten een bezoek aan Californië. Omdat ze met veel belangstelling ons boek 'Thirty Years among the Dead' hadden gelezen, kwamen ze naar ons toe voor een interview om meer over onze experimenten in de abnormale psychologie te vernemen.

Mevr. P. klaagde er terloops over dat ze erg veel last had van haar keel en vertelde dat ze er sinds haar kindertijd aan had geleden. Medische behandelingen hadden de situatie niet kunnen veranderen en een operatie aan haar keel had ook niet geholpen.

Helderziend nam mevr. Wickland de geest van een man bij mevr. P. waar en voelde aan dat hij vanwege een ziekte aan de keel, klaarblijkelijk kanker, was overleden. Aan de beschrijving van deze geest herkende mevr. P. hem als haar vader, die veertig jaar tevoren aan de gevolgen van keelkanker was gestorven.

Het kan van belang zijn om te vermelden dat mevr. P. in die tijd tien jaar oud was, dat ze de lieveling van haar vader was en aanwezig was geweest bij zijn overlijden.

Aangezien de problemen met haar keel sinds die periode aanwezig waren, was het duidelijk dat na het overlijden van haar vader zijn geest onopzettelijk werd aangetrokken tot zijn dochter en in haar aura opgesloten raakte. Zich niet bewust van zijn ware toestand, en dat hij een geest was, wist hij niet hoe hij zich van haar kon bevrijden, en omdat hij geloofde nog steeds ziek te zijn, had hij zijn vroegere aandoening op haar overgebracht.

Zulke voorvallen zijn regelmatig in ons experimentele werk waargenomen en bevestigen de bijbelse uitspraak: 'Want waar uw schat is, daar zal ook uw hart zijn' (Lucas 12:34).

Mevr. P. kreeg verscheidene behandelingen met statische elektriciteit toegediend om te pogen de geest los te maken, en tijdens een daaropvolgende sessie die door mevr. P. werd bijgewoond, werd mevr. Wickland in beslag genomen door een geest die probeerde tot iemand in de kring te spreken, maar daar aanvankelijk niet toe in staat was.

dr.

Wickland: Is hier iemand met wie u graag wilt spreken?

(De geest wendde zich met uitgestrekte handen tot mevr. P., kreunde en ademde heel moeilijk en bracht vervolgens de handen naar de keel).

dr.: Vergeet uw ziekte. U bent niet langer ziek. U draagt de gewoonte van ziek zijn in uw denkwereld mee. Die toestand is voorbij.

mevr. P.: Mijn vader gedroeg zich net eender als deze geest. Dat zware ademen is precies zoals mijn vader reageerde op de behandeling van zijn arts.

dr.: (Tegen de geest). Vergeet uw vroegere problemen. Uw ziekte is iets van het verleden.

(De geest hoestte met grote moeite en op een speciale manier).

mevr. P.: Dat is net zoals mijn vader deed. Dit is wonderlijk!

dr.: (Tegen de geest). U hoeft helemaal niet te hoesten. U bent een vrije geest. Dit is niet uw lichaam; u spreekt nu door een ander lichaam dat gezond is. Die gewoonte om te hoesten zit in uw gedachten. U bent in aanraking met uw dochter gekomen en bracht uw toestand op haar over. U hebt haar heel veel moeilijkheden bezorgd.

geest: Lizzie, dat wist ik niet, maar ik heb geleden en liet jou ook lijden.

dr.: (Tegen mevr. P.) Heet u zo?

mevr. P.: Ja, mijn naam is Elizabeth.

g.: Ik begreep het niet en ik kon niet van je weggaan. Ik bracht mijn ziekte op jou over.

dr.: Dat zult u niet langer doen. Het is alleen uw denkwereld die in de war is.

mevr. P.: Nu moet u me helpen om gezond te worden.

g.: Dat zal ik doen, wanneer ik sterker wordt. Ik zie dat ik in je magnetische aura terecht ben gekomen en ik kon er niet meer uit. Ik ben erg blij dat je naar deze dokter bent gegaan, want hij heeft jou geholpen, en mij ook. Je zult je nu iedere dag beter en sterker voelen.

God zegen je, en doe de groeten aan iedereen thuis. Ik houd van je, mijn lieveling, en God zegen je! Wanneer ik sterker ben zal ik je helpen.

dr.: U hebt uw oude kwaal niet langer.

g.: Nee, die keelziekte heb ik nu niet meer! Ik dank u, dokter, dat u mijn dochter en ook mij hebt bevrijd. Ik zat zelf in grote ellende. Nu moet ik u goedenavond zeggen.

De geest werd vervolgens weggebracht. Na deze ervaring was mevr. P. volkomen van haar kwaal verlost. Drie jaar later schreef ze ons vanuit haar woonplaats in Canada: "Ik wilde u graag zeggen dat ik nooit meer een pijnlijke keel heb gehad (verwijzend naar de ervaring zoals die vermeld wordt) sinds ik de behandelingen heb gekregen. Ik vind dat het gewoonweg wonderbaarlijk is; vergeet niet dat ik sinds mijn kindertijd last van mijn keel heb gehad".

Een jonge musicus had zich beziggehouden met 'mediteren' en 'aanzitten om zich te ontwikkelen' in verduisterde, mediamieke kringen, om te trachten het 'meesterschap' te verkrijgen, en als gevolg hiervan was hij sensitief voor geestelijke beïnvloeding geworden en werd door de stemmen van geesten gekweld.

Het karakter van de jongeman veranderde volkomen, waardoor het noodzakelijk was hem in een sanatorium op te nemen. Hij was sterk vermagerd, leed aan diverse geestesstoornissen, klaagde ook over hevige pijn in zijn maag en weigerde te eten; door zijn gedrag moest hij onder dwang worden gevoed.

Zijn broer en een vriend, die iets wisten van bezetenheid, waren ervan overtuigd dat de jonge man door geesten werd beïnvloed en brachten hem bij ons voor een behandeling met statische elektriciteit. In de tijd van drie weken werden er negen geesten bij de patiënt verwijderd en ieder op zijn beurt werd het toegestaan mevr. Wickland te overschaduwen. Een van de eerste van hen had de controle tijdens een seance waarop de broer en de vriend van de patiënt aanwezig waren. De geest was hevig verbijsterd door zijn situatie.

geest: Waar ben ik? (leunt voorover alsof hij pijn heeft).

dr.

Wickland: In Los Angeles. Wat is er met u aan de hand?

g.: Ik heb hier zo'n pijn. (maag). Ik kan niets eten. (kreunt). Ik ben zo ziek.

dr.: Vergeet dat alles maar; dat hoort bij het verleden. U hebt uw stoffelijk lichaam verloren

g.: (Wijzend naar de broer van de patiënt). Hé, ik ken u. Herinnert u zich Reuben nog? (Reuben was een niet-blanke butler die vijfendertig jaar lang in dienst was van de familie van de patiënt; hij was als gevolg van maagkanker na een slepende ziekte in aanwezigheid van de patiënt overleden).

broer: (Herkent de spraak en de manier van doen van de geest). Ben jij het, Reuben?

g.: (Opgewonden). Ja, ja! (Geestdriftig de handen uitstekend). Ik ben zo blij u te zien! Ik ben zo ziek. Wat is er toch met me aan de hand? O help me! U bent altijd zo goed voor me geweest.

dr.: U moet uw toestand inzien. U moet uw oude kwaal vergeten. U bent nu een geest en hebt geen lichamelijke pijn meer.

g.: Wat is er aan de hand?

dr.: U hebt uw stoffelijk lichaam verloren en beheert tijdelijk een ander lichaam. Wanneer u dit lichaam verlaat zult u vrij zijn.

g.: Ik ben zo ziek.

dr.: Was u ziek?

g.: (Smeekt de broer van de patiënt). U weet toch dat ik ziek was, nietwaar? Ik heb een hele tijd vreselijk veel pijn gehad. (maagkanker). Dank u wel voor alles wat u voor me gedaan hebt. U bent altijd goed voor me geweest; u deed alles wat u kon.

We hadden een leuke tijd samen, toen u nog een kleine jongen was. U was zo'n aardige jongen; ik mocht u graag. Waar is uw broer? (de patiënt).

broer: Hij is ziek, maar hij zal nu wel beter worden.

g.: U weet nog hoe ziek ik was; u weet wat een pijn ik had.

broer: Nu zul je beter worden.

g.: Help me alstublieft! U zult me niet alleen laten, nietwaar?

broer: Nee, zeker niet. We gaan je allemaal helpen.

dr.: Weet u dat u uw stoffelijk lichaam bent kwijtgeraakt?

g.: U bedoelt dat ik doodgegaan ben?

dr.: U hebt het stoffelijke verlaten.

g.: (Doodsbang). U denkt toch niet dat ik doodga? Ik ben behoorlijk ziek. Ik denk dat ik niet genoeg naar de kerk ben gegaan, weet u wel.

broer: Dat maakt geen enkel verschil. Je was eerlijk en oprecht. Dat is voldoende.

g.: Ja, ik ben altijd eerlijk geweest.

broer: Iedereen die net zo leeft als jij hebt geleefd, komt goed terecht.

g.: Hoe gaat het met uw moeder?

broer: Ze maakt het heel goed.

g.: God zegen haar! Ze is een heel lieve vrouw. Waar is uw broer? Zei u dat hij ziek is?

broer: Hij zal nu wel beter worden.

dr.: Klaarblijkelijk hebt u zo aan hem vastgezeten dat hij net zoveel pijn leed als u voor u stierf. Dat hebt u niet geweten. Nu u van hem los bent zal hij geleidelijk beter worden.

g.: (Tegen de broer). U weet dat ik niet meer kon eten. Ik had hier zo'n pijn (maag).

dr.: U bent niet langer meer ziek. Zet die toestand uit uw gedachten. U moet nu vooruitgaan.

g.: Ga ik naar de hemel?

dr.: U zult naar de geestelijke wereld gaan waar u uw familie zult aantreffen.

g.: Laten ze daar ook zwarten toe?

dr.: Kleur telt niet aan de andere kant van het leven.

g.: Ben ik goed geweest?

broer: Zeker was je goed.

g.: Vindt u me aardig?

broer: Heel aardig.

g.: Het speet me dat ik de laatste tijd niet veel heb kunnen doen, maar u gaf me een goed tehuis.

broer: We hebben alles voor je gedaan wat we konden.

g.: Wat hebben we een leuke tijd gehad toen u nog klein was en ik u ronddroeg.

dr.: (Tegen de broer). Deed hij dat?

broer: Inderdaad.

g.: Wat hadden we een mooie paarden, niet?

broer: Dat is zo.

g.: Hé, m'n pijn is helemaal verdwenen!

dr.: Dat komt omdat u het uit uw gedachten hebt gezet.

g.: (Tegen de broer). God zegen u! Zeg tegen uw moeder dat ik haar bedank omdat ze zo goed voor me is geweest. Ik zal haar nooit vergeten. Wat was er de laatste tijd toch met me aan de hand? Ik voelde me zo opgesloten. (had de patiënt in bezit genomen).

dr.: U hebt de broer van deze meneer beïnvloed. Hij had het occultisme bestudeerd en werd mediamiek. U kwam zonder het te beseffen met hem in aanraking en veroorzaakte stoornis.

g.: Heb ik dat gedaan? Vergeef me alstublieft.

broer: Maak je daar maar geen zorgen meer over.

g.: God zegen u!

dr.: Verstandige geesten zullen u helpen om u over het nieuwe leven te leren.

g.: Ze willen dat ik met ze meega. Dag!

Een van de geesten die van de patiënt werd losgemaakt zei dat ze Ada heette en jarenlang het kindermisje van het gezin was geweest, en zo werd ze ook herkend door de broer van de patiënt; de symptomen van de laatste ziekte van het kindermisje waren ook op de patiënt overgebracht.

Twee andere entiteiten beweerden dat ze yogastudenten van Vivekananda waren geweest; de eerste, Hugo Schiller, zei dat hij New York had verlaten om naar de bergen van Vermont te gaan, 'om de natuur en de hogere filosofie te bestuderen', teneinde scheppingskracht te verkrijgen en een 'meester' te worden.

De tweede verklaarde dat zijn vader een Engels generaal in India was geweest en dat hijzelf in Calcutta was geboren; hij beweerde dat hij, na de hindoe filosofie te hebben bestudeerd, een 'meester' was geworden en de naam 'Swami Wonvar' had aangenomen. "Ik leer de mensen om in de stilte te gaan zitten", zei hij, "voor de ontwikkeling van de geest en om kracht uit de natuur te krijgen".

Beide geesten waren zich niet bewust van hun werkelijke toestand en zeiden dat ze 'rondgezwefd' hadden totdat ze 'een jonge man hadden gevonden die in het donker zat', (de

patiënt die in de stilte zat en voor het meesterschap mediteerde). Nadat ze hadden besloten zijn leraren te worden, waren ze aan hem vastgeraakt en konden zich niet meer bevrijden.

Deze entiteiten werden tot begrip gebracht doordat ze de geest van Vivekananda zagen, die o.m. zei: “U kunt in de westerse wereld geen yoga onderwijzen zoals het in het oosten wordt geleerd; het leven is er anders en de vibraties zijn anders. Als u yoga studeert moet dat onder de juiste voorwaarden gebeuren - in alle rust en vrede. Er is een verkeerde en een goede manier om yoga te onderwijzen; u moet de wetten kennen en geestelijk begrip hebben”.

“Veel swami's gaan van India naar Amerika en houden de mensen voor de gek vanwege het geld dat ze van hen krijgen. Dikwijls gaan ze de fout in omdat ze krachten gebruiken die niet tot de fysieke toestanden of deze aardse sfeer behoren”.

“De mensen gaan in verduisterde kringen zitten en ‘kijken uit’ naar iets, en ze weten niet waar ze naar op zoek zijn. Dat behoort niet gedaan te worden in de westerse wereld, want ze openen de deur naar het paranormale en raken bezeten. ‘Een beetje kennis is een gevaarlijk iets’”

Na iedere entiteit die werd verwijderd werd er een geleidelijke verbetering bij de patiënt zichtbaar; de jongeman kreeg zijn geestelijk evenwicht weer terug, hervatte zijn normale activiteiten, speelde tennis en reed auto, en keerde na een paar weken naar huis terug. Vijf jaar later hoorden we van een vriend van hem dat hij volkomen gezond was en weer met de muziek was verdergegaan.

Enige jaren geleden, tijdens een informele communicatie vanuit de onzichtbare zijde door middel van het mediumschap van mevr. Wickland, ten huize van Sir Arthur Conan Doyle, werd mevr. Wickland, behalve door andere intelligenties, ook in beslag genomen door de geest van Harry Houdini, de grote goochelaar.

De geest beklagde zich bitter over zijn donkere omgeving en verwees naar de enorme fout die hij had gemaakt door de paranormale verschijnselen, waarvan hij wist dat ze echt waren, belachelijk te maken.

Gevraagd naar de code die hij met zijn vrouw was overeengekomen, verklaarde hij dat hij zich, in zijn verwarring van dit ogenblik, niet eens kon herinneren wat de code was, en dat hij eerst meer begrip van zijn nieuwe toestand moest zien te krijgen, want hij had nog heel wat te leren en ongedaan te maken.

Op dat moment was ik nogal verbaasd over zijn blijkbaar bekendheid met Sir Arthur, maar later vernam ik dat Houdini, toen hij nog in leven was, vele gesprekken met Sir Arthur had gevoerd betreffende het vraagstuk van de terugkeer van de geest, en ook dat Houdini zijn neiging tot de realiteit van geestelijke communicatie tot uitdrukking had gebracht.

De lezers zijn op de hoogte van de recente, succesvolle decoding, via het mediumschap van de heer Arthur Ford uit New York, van Houdini's geheime code die hij met zijn vrouw was overeengekomen en die destijds door een beëdigde verklaring van mevr. Houdini als authentiek werd erkend.

Drie jaar later, tijdens een besloten seance bij ons thuis, kwam mevr. Wickland weer onder controle van de geest van Houdini. Hij gaf uitdrukking aan zijn grote spijt door het standpunt dat hij had ingenomen tegen de waarheid van de geestelijke terugkeer en communicatie, terwijl hij nog op aarde was, en hij verklaarde dat hij nu probeerde alles te doen wat in zijn macht lag om het verkeerde recht te zetten. Hij sprak als volgt:

“Het schijnt wel wreed te zijn dat een man in mijn positie de mensen zand in de ogen heeft gestrooid, zoals ik deed”.

“Sinds mijn overlijden ben ik naar vele, vele mediums toegegaan, maar de deur blijft voor mij gesloten. Toen ik nog op aarde was sloot ik de deur met dubbele sloten door paranormale verschijnselen en mediums belachelijk te maken. Ik ben in staat geweest om de deur één- of tweemaal te openen, maar slechts voor een ogenblik. Wanneer ik de mensen probeer te vertellen van de echte waarheid, zeggen zij dat ik niet degene ben die ik beweer te zijn, omdat ik op aarde niet op die manier sprak”.

“Ik vraag u hier om mij goede gedachten, sterkte en energie te schenken om mijn fouten ongedaan te maken. Ik kan niet vooruitgaan totdat ik de waarheid heb erkend. Ik moet, ik moet het doen!”

“Ik vond een kanaal door middel van dat wonderbaarlijke medium, Arthur Ford, en gaf mijn vrouw de code die we waren overeengekomen”.

“Ik heb vele mediums nadeel berokkend. Ik zou graag naar iedereen toe willen gaan om ze te vertellen dat ik verkeerd gehandeld heb, dat, terwijl zij voor de goede zaak werkten, ik hen publiekelijk aan de kaak probeerde te stellen als bedriegers. God sta me bij omdat ik dat gedaan heb”.

“Ik zie mijn fouten wel in, maar ik kan niet uit mijn tegenwoordige toestand komen totdat ik het heb goedge maakt voor degenen die ik belachelijk heb gemaakt. Ik tracht mijn uiterste best te doen om mijn fouten recht te zetten, maar het is heel moeilijk”.

dr.

Wickland: Herinnert u zich het gesprek dat u met Sir Arthur Conan Doyle hebt gehad, kort nadat u overleden was? U sprak toen via ditzelfde instrument.

g.: “Ik deed mijn best om door de opening heen te komen, maar ik was op dat moment zo in de war dat ik niet wist waar ik was.

Innerlijk ben ik zo overtuigd van de fouten die ik begaan heb. Velen weten niet wat hen te wachten staat aan de andere kant van het leven, wat de doods-slaap betekent. Als men het sterven begrijpt, hoeft men niet te wachten, is er geen belemmering.

In het begin was ik zo verward dat ik alles wat tot de herinnering behoorde gedurende lange tijd was vergeten. (Een gebruikelijke klacht van vele geesten bij hun eerste pogingen om na hun overgang te communiceren). Naderhand werden de zaken me duidelijk, de dingen die ik beloofd had te zullen doen, en probeerde ik heel hard om een boodschap door te geven. Ik wilde de waarheid vertellen en mijn vroegere misstappen ongedaan maken.

Ik ontdekte een wonderbaarlijk instrument in mijnheer Ford. Ik sprak via hem en mijn vrouw was ontvankelijk genoeg om me te accepteren. Ik was heel gelukkig, maar opeens werd de deur gesloten.

Wat zou ik ook graag een paar woorden willen zeggen tegen een ander, heel prachtig medium, Margery. (Mevr. Crandon uit Boston). Ik heb die arme vrouw veel kwaad gedaan. Wat heeft ze niet doorgemaakt vanwege mijn vijandige gedachten.

Ik trachtte haar van streek te maken, en op een keer doodde ik haar bijna, maar ik dacht er op dat moment niet veel over na. Ik wilde maar dat ik het kwaad wat ik haar heb aangedaan weer goed kon maken. Ze is een heel wonderlijk medium.

Ik gaf lezingen en rekende er geld voor - waarvoor eigenlijk? Om de mensen zand in de ogen te strooien. Ze betaalden om naar mijn lezing te luisteren, hoe ik arme, eerlijke mediums platwalste. (Bedekt het gezicht met de handen). O, het is afschuwelijk!”

dr.

Wickland: Ga niet door op die manier, beste vriend. U overschaduwet een medium en moet voorzichtiger zijn. Wind u niet teveel op.

g.: Ik zie de dingen nu zo anders. Alles wat ik deed staat me voor ogen.

dr.: Wijzig uw houding en kijk uit naar de intelligente geesten om u heen. Denk niet de hele tijd aan uw problemen. Werk u eruit.

g.: Maar het is alsof ik in een gevangenis zit en niets kan zien.

dr.: U zult het mettertijd wel zien. Vraag de intelligente krachten of ze u de energie willen geven om het te boven te komen, zodat u verder kunt gaan.

g.: (Gelaatstrekken verhelderen). Dank u wel! Ik kan nu duidelijker zien. Er staat hier een heel mooie, kleine dame (geest) en ze zegt dat ze me wil helpen. (Tegen de geest) U wilt me meenemen naar uw huis?

dr.: Zegt ze ook wie ze is?

g.: (Spreekt tegen iemand die onzichtbaar is). Hoe heet u, aardige kleine dame? Ze zegt dat ze mevr. Dresser heet. (Vroeger lid van onze kring). En u zegt dat u me wilt meenemen en helpen?

In mijn hart wist ik beter dan lezingen te geven zoals ik deed. Ik deed het alleen maar om het geld, geld! Ik was zo egoïstisch.

dr.: Dat kunt u te boven komen.

g.: Schone dame, wilt u me echt helpen? Hoe vol vrede moet uw ziel wel niet zijn. U bent net een doorschijnende engel!

dr.: Haar geest hield zich bezig met hogere idealen toen ze haar stoffelijke lichaam nog had.

g.: Ze lijkt wel te zweven, niet te lopen, en hier ben ik, zo zwaar als lood.

dr.: Daar moet u niet de hele tijd aan denken. U hebt fouten gemaakt, maar van nu af aan besluit u het optimistischer in te zien. Wees niet zo ontmoedigd.

g.: Wilt u me uw hulp geven, kleine dame?

dr.: Natuurlijk wil ze dat. Daarom is ze hier vanavond gekomen. Tot voor kort kwam ze met ons samen in deze kleine kring.

g.: Wilt u me allemaal gedachten toezenden om kracht op te doen? Ik weet dat ik verkeerd heb gedaan en ik wist destijds ook dat ik het verkeerd had. Als ik had gehandeld zoals mijn geweten mij ingaf, zou ik hier nu niet zijn. Ik was een medium, en dat wist ik. Bij mijn werk werd ik door geestelijke krachten geholpen, maar meer door de materieel ingestelde krachten, zij die magie konden bedrijven. Maar ik hield de deur dicht voor de hogere intelligenties.

Kleine dame, u die zo mooi en stralend bent, wilt u me helpen? Nu komt er nog iemand bij me.

Luister! Luister naar die prachtige muziek! Deze kleine dame heeft twee anderen bij me gebracht die nu aan het zingen zijn. Die muziek! Eindelijk krijgt mijn ziel vrede en kan ik verdergaan. Ik moet heel wat werk verzetten om de fouten uit mijn verleden recht te zetten.

Maar luister eens naar die mooie muziek! De hemel gaat open! Ik kan die muziek niet beschrijven, want ik heb nog nooit eerder zoiets gehoord.

En kijk eens naar die schitterende bloemen! Nooit, nooit heb ik zoiets prachtigs gezien. De hemel gaat werkelijk voor mij open!

dr.: U zult vele wonderbaarlijke dingen in uw nieuwe leven ontdekken, maar u moet eraan werken om uw huidige toestand te boven te komen. Realiseer u uw fouten en doe er uw voordeel mee. Het leven is een leerschool.

- g.: Kunt u dat prachtige orkest horen spelen? Ze vertellen me dat dit een orkest is dat speelt om de ogen te openen van degenen die in duisternis verkeren, zodat ze de schoonheid van de geestelijke wereld kunnen zien.
O, wat zou ik mijn vrouw graag vertellen dat ik kan zien! Het zou haar zo gelukkig maken om te weten dat ik vrede gevonden heb.
- dr. Wij allen zullen u hulpvaardige gedachten toezenden.
- g.: Eén ding moet ik u allen vragen en dat is: dat u geen ongelovige Thomassen moet zijn voor wat betreft mijn identiteit. Ik heb al genoeg om nu strijd mee te leveren. Ik *ben* Houdini.
Wat voor plaats is dit?
- dr.: Dit is het National Psychological Institute in Los Angeles, opgericht voor het onderzoek naar de normale en abnormale psychologie om de toestand van de geesten na de overgang vast te kunnen stellen.
De ondervinding heeft aangetoond dat intelligente geesten een belangrijke rol spelen voor het goede in de menselijke aangelegenheden.; aan de andere kant handelen vele geesten, als gevolg van onwetendheid, dikwijls zonder het zo te bedoelen als een bevorderende factor in vele geestelijke afwijkingen.
Dit is tevens een ‘ophelderingshuis’, waar intelligente geesten, in samenwerking met stervelingen, de verwarde geesten, die zich vaak niet bewust zijn van hun overgang, kunnen verlichten.
- g.: Nu zeggen ze me dat ik moet vertrekken. Maar voordat ik ga wil ik u graag bedanken voor de hulp die ik gekregen heb. God zegen u allen! Goedendag.

Een verslag van dit gesprek met Houdini werd gepubliceerd in een tijdschrift in het oosten van de Verenigde Staten en tien dagen later werd mevr. Wickland weer overschaduwd door de geest van Houdini.

- geest: Ik ben gekomen om u te bedanken voor de hulp die u me gegeven hebt.
- dr.: Hebben we u geholpen?
- g.: Ja, en ik ben nu veel gelukkiger. Ik had feiten ontkend waarvan ik inwendig wist dat ze echt waren. Ik wilde graag origineel zijn en iedereen laten denken dat ik wetenschappelijk bezig was, dus ik ontkende de feiten en kritiseerde anderen.
Als je de waarheid ontvangt, erken het dan ook. Nu heb ik mijn fouten erkend en ik wilde graag vergeving vragen aan degenen die ik probeerde te benadelen.
Ik dank u dat u dat artikel hebt gepubliceerd en het publiek liet weten dat ik ben teruggekomen. Ik ben blij dat het publiek ervan op de hoogte is gebracht dat ik heb bekend dat ik dat kleine medium, Margery, (mevr. Crandon) die alleen maar leeft voor de waarheid en haar leven opoffert om haar werk te demonstreren, heb willen ruïneren.
Ik probeerde haar te bedotten maar Walter (de broeder in de geest van mevr. Crandon) kwam er van tevoren al achter.
God zegen de Crandons en dat God u ook mag zegenen! Ik ben zo blij dat dit artikel gepubliceerd werd om aan te tonen dat die arme mevr. Crandon werd lastiggevalen. Dat is nu bekend geworden.
- dr.: Velen hebben geloofd dat u zelf een wonderbaarlijk medium was en dat de geesten u bij uw werk hielpen. Was dat juist?

- g.: Ja, maar dat wilde ik niet toegeven. Altijd wanneer ik iets spectaculairs wilde gaan doen en ik hoorde geen stem die me zei dat ik het kon doen, durfde ik niet door te gaan. Heel wat keren heb ik mijn trucs niet opgevoerd omdat ik de stem niet hoorde. Zodra ik hem had gehoord wist ik dat alles in orde was. Ik kan u niet precies vertellen hoe ik mijn trucs deed, want dat weet ik zelf niet eens. Ik verkeerde voor een deel in trance wanneer dat alles plaatsvond.
- vraag: Ik zou graag willen weten hoe u uit die tank met water bent gekomen en vanaf de voorzijde weer op het toneel kon verschijnen. Ik stel dat het niet zonder geestelijke tussenkomst had kunnen gebeuren.
- g.: Ik weet zelf niet eens hoe het gedaan werd. Toen ik in de tank met water zat kon ik de stemmen horen praten, maar ik kon niet horen wat er gezegd werd. Tot op een bepaald punt was ik mezelf, maar niet daarna.
Vanaf het moment dat ik was vastgebonden en opgesloten totdat ik bevrijd was, weet ik niet wat er gebeurde. Maar dat had ik niet kunnen vertellen. De mensen zouden zich hebben afgevraagd wat er met me aan de hand was, en dat is de reden waarom ik niets heb durven zeggen. Ik wilde ze laten denken dat ik de trucs zelf deed, maar het waren de geesten die via mij handelden.
- dr.: U gaat nu vooruit, nietwaar?
- g.: Ja; ik ben ver genoeg gevorderd om sommigen verlichting te kunnen geven en ik doe wat ik kan om de ongelukkigen te helpen. Ik heb bepaalde plichten te vervullen voordat ik mij verder kan ontwikkelen. Ik ben gelukkig, maar op een bepaalde manier ben ik ook beperkt, want ik moet diegenen opzoeken die in moeilijkheden verkeren en ze helpen en kracht geven.
Ik doe nu werk dat ik tijdens het aardse leven had moeten doen. Als ik mij voor de waarheid had ingezet en de geestelijke krachten de eer had gegeven, zou de wereld meer verlicht zijn geweest, want de geesten deden wonderlijke dingen door mij.
- dr.: Hebt u contact gekregen met de geest van Sir Arthur? (Arthur Conan Doyle).
- g.: Ja, en ik heb hem ook gevraagd mij te vergeven. Ik heb heel wat onaardige dingen over hem gezegd. Ik was gekant tegen al het onderzoek naar het paranormale en tegen elk goed medium. Dr. Wickland, als ik u en uw vrouw gekend zou hebben, zou u er ook niet zomaar vanaf gekomen zijn. Degenen die eraan ontkwamen hadden het geluk dat ze niet onder mijn aandacht waren gekomen.
Ik dacht dat ik het allemaal wel wist en dat er niets meer te leren viel. Ik zal u vertellen, wanneer u ooit in die geestestoestand terechtkomt dat u het allemaal denkt te weten, vraag God dan om u eruit te helpen. Wanneer u vindt dat u alles weet en iedereen veroordeelt en het idee hebt dat u de enige bent, is dat niet best. Er is altijd wel iets te leren. Hoe meer u leert, hoe beter het voor u is.
Ik ben bijzonder blij dat het publiek weet dat ik ben teruggekomen en om vergeving heb gevraagd. Dat betekent meer voor mij dan ik kan uitleggen. Ik dank u voor het licht dat u me gegeven hebt.
Nu zal ik verder geen beslag op uw tijd meer leggen, maar ik dank u allen.
- dr.: Wij allen wensen u het beste.
- g.: Dank u en goedenavond.

Intelligente, geestelijke krachten vragen om menselijke medewerking bij het verspreiden van een rationeel begrip van de verwantschap tussen de beide sferen; zij doen een dringend

beroep op de wetenschappelijke wereld om vooroordelen en scepticisme, die nergens toe leiden, opzij te zetten en samen te werken bij het oprichten van instituten voor zorgvuldig, onbevooroordeeld onderzoek, centra waar onwetende geesten naartoe kunnen worden gebracht om verlicht te kunnen worden vanaf de sterfelijke kant van het leven.

Voor dit doel werd het National Psychological Institute in het leven geroepen en erkend als een weldadig genootschap voor het uitvoeren van experimenteel onderzoek in de normale en abnormale psychologie, als een centrum voor het verspreiden van kennis met betrekking tot het vraagstuk van leven en sterven en de wetenschap van de religie.

Zonder een band met enige sekte, geloof, isme of cultus te onderhouden, wil het instituut in het bijzonder, voor zover dit uitvoerbaar is, een bemoediging zijn voor en advies geven aan ziekenhuizen, inrichtingen, opvoedkundige verenigingen en religieuze instituten om soortgelijk onderzoek te verrichten in de hoop dat het feit van het voortleven na de dood uiteindelijk op een rationele, wetenschappelijke basis zal worden gegrondvest.

IV

DE DOOD EN HET TOEKOMSTIGE LEVEN

Intelligent uitgevoerd, paranormaal onderzoek toont het overleven van de geest aan, en dat de fysieke, objectieve wereld van het grootste belang is als een deel van het plan van de Opperziel, de leidende, Universele Geest.

Aanvankelijk komt de geest van het kind de fysieke wereld binnen in een onbewuste staat, om langzaam, via diverse ervaringen op de reis door de materie, het vermogen tot bewustzijn en andere mentale en zielseigenschappen te ontwikkelen die vereist zijn wanneer hij tenslotte de geestelijke sferen binnengaat.

Het gebrek aan begrip van deze fundamentele wet en het verzuimen om de menselijke geest in deze specialiteiten te trainen zijn de grootste oorzaak van het kwaad in de wereld.

De doorsnee persoon denkt maar weinig na over het waarom van het leven, want hij leeft in de objectiviteit en het stoffelijke. Met andere woorden, hij is slechts geneigd tot het vergankelijke en interesseert zich maar heel weinig, of helemaal niets, voor de bedoeling van het bestaan.

Velen, die zien dat de mensen aan alle kanten sterven en dat hun lichamen naar het graf gaan, concluderen daaruit dat dit het enige is wat hen in het leven te wachten staat en verwachten dus dat, zodra hun tijd gekomen is, zij ook zo zullen eindigen om de vergetelheid in te gaan. Zij oordelen alleen maar volgens de uiterlijkheden, niet volgens de conclusies waar ze door middel van de rede of mentale analyse toe kunnen komen.

Zulke individuen leven louter in dierlijke zin, en in feite zijn zij dood terwijl zij nog in leven zijn. Het bezielende proces, of de geest van waarheid, het verlangen om de bedoeling van het bestaan te onderscheiden, is nog niet naar de oppervlakte van het bewustzijn gestegen, want de geest van begrip verkeert nog in het embryonale stadium.

Terwijl de geest zich in het lichaam bevindt neemt hij allerlei onjuiste ideeën in zich op, komt dan het volgende leven binnen, zich gedurende korte of langere tijd niet bewust van de realiteit ervan en, in zo vele gevallen, ook niet van zijn eigen overgang.

‘De dood verandert iemands karakter niet, maar ontdoet hem gewoonweg van zijn vorming en dwingt hem naar voren te treden zoals hij is, en na het sterven wordt hij het evenbeeld van zijn eigen karakter’ (Andrew Jackson Davis).

Gedurende de drie dagen van slaap die gewoonlijk volgen op de overgang, is de geest zich er niet van bewust dat zijn fysieke lichaam werd gecremeerd of weggebracht naar het kerkhof, en wanneer hij wakker wordt slaagt hij er niet in de nieuwe situatie te begrijpen aangezien hij nog steeds een lichaam bezit, ofschoon van een fijnere substantie, en heeft hij nog steeds zijn oude gewoonten, verlangens en idealen behouden. Nog net zo levend als tevoren komt het niet in hem op dat er iets ongewoons is voorgevallen en blijft hij misschien wel jarenlang onbewust van zijn toestand.

Tallose van zulke geesten hangen in de aardse omgeving rond en brengen onafgebroken hun verschillende denkwijzen over op de stervelingen, die door allerlei waanvoorstellingen en valse ideeën beïnvloed kunnen worden.

Vele geesten, zich niet bewust van hun overgang, blijven plakken bij de taferelen van hun vroegere aardse activiteiten en, als ze erg stoffelijk zijn, slagen ze er soms in zich te laten horen, zoals bewezen is in de gevallen van spookhuizen. (zie, voor verdere verslagen over

spookhuizen, ons boek 'Thirty Years among the Dead'). Wij hebben een aantal ervaringen met dergelijke geesten gehad.

De heer en mevrouw M., uit Hollywood, werden een tijdlang ernstig verontrust door onverklaarbare voorvallen in hun huis; overal werden tik- en klopgeluiden gehoord en iedere morgen werden de kleren, die de avond tevoren netjes in de kasten waren opgehangen, over de grond verspreid aangetroffen. Op een avond, toen de heer M. in slaap was gevallen terwijl hij in zijn stoel zat te lezen, werd hij plotseling gewekt door een enorm lawaai alsof er bakstenen naast hem werden neergegooid. De heer en mevrouw M. konden geen avond uitgaan omdat er niemand op de kinderen wilde passen vanwege de geheimzinnige geluiden in het huis.

Op verzoek van mevr. M. organiseerden mevr. Wickland en ik, met een drietal vrienden en de heer en mevr. M. een kring in het huis om, indien mogelijk, erachter te komen wat de oorzaak was van deze irriterende storingen.

Mevr. M., die zelf paranormaal gevoelig was, was ervan overtuigd dat het spookte in huis. Ze had van de burens vernomen dat de bungalow voor de verhuur was gebouwd door een excentrieke kluisenaar, die in zijn eentje in de garage aan de achterzijde had gewoond en daar ook was overleden. Na zijn dood was het huis verkocht en verhuurd, maar altijd vertrokken de bewoners weer na er korte tijd te hebben verbleven, weggejaagd door de vreemde en onverklaarbare geluiden.

Terwijl de deelnemers aan de kring aan het zingen waren werd mevr. Wickland in bezit genomen door een geest die erover klaagde dat hij het erg koud had.

dr.

Wickland: Vertel ons eens wie u bent.

geest: Dat gaat je helemaal niets aan. Ik heb het zo koud! (huiverend). Ik heb het koud - koud! Ik heb het zo koud dat ik me geen raad weet.

dr.: Waarom hebt u het zo koud?

g.: Omdat ik zo ziek ben. Geef me iets te drinken; ik heb het zo koud.

dr. Wij willen u helpen.

g.: Laat me met rust; ik wil alleen zijn. Ik heb geen zin om iemand om me heen te hebben. (autoritair). Ik wil dat jullie allemaal verdwijnen van hier!

mevr. M.: Wij hebben dit huis gehuurd en de huur betaald, dus zullen we hier wel moeten blijven.

dr. Is dit huis van u?

g.: Ik zou het graag willen weten als het van iemand anders is. Ik heb het zo koud. Geef me iets sterks te drinken, dan kan ik m'n maag warm houden. Geef me iets warmes! Ik geloof dat ik doodga.

dr.: U bent enige tijd geleden 'gestorven' en u bent nu een geest. Laat ons u helpen om het te kunnen begrijpen.

g.: Wat is er met me aan de hand? Ik voel me zo raar. Wat is er eigenlijk met me loos? Ik probeer van alles te doen om de mensen te laten weten dat ik hier ben, maar ze besteden helemaal geen aandacht aan me.

mevr. M.: Mijn man en ik hebben u wel opgemerkt omdat u zoveel lawaai hebt gemaakt hier. Hoe heet u?

g.: Ik schijn het niet te weten. (een ervaring die gebruikelijk is bij verwarde, aan de aarde gebonden geesten).

mevr. M.: Was u een zonderling?

g.: Dat gaat je niks aan. Jullie bemoeien je met je eigen zaken en ik met de mijne. Niemand hoeft me lastig te vallen. Als ik iets wil doen, dan doe ik het. Als ik iets

niet wil doen, doe ik het ook niet. Ik wil alleen maar met rust gelaten worden en naar mijn slaapplaats gaan. Dat is mijn thuis.

dr.: Waar woont u dan?

g.: Hier. Ik wil dat jullie hier allemaal weggaan. Ik wou dat ik iets te pakken kon krijgen, dan zouden jullie zo weg zijn! Geef me een beetje whisky; ik heb het zo koud.

dr.: Beseft u niet dat er iets met u is gebeurd toen u het zo koud had?

g.: Ik voel me niet goed. Ik was heel ziek en ik had helemaal geen whisky. (Tegen de heer en mevr. M.) Jullie hebben mijn huis ingepikt. Wie gaf jullie het recht dat te doen?

mevr. M.: Wij hebben dit huis van een dame gehuurd.

g.: Ik begrijp er niks van. Niemand heeft ooit eerder aandacht aan me geschonken en ik zie niet in waarom jullie dat nu wel zouden doen. Of jullie willen whisky of geld van me, ik weet niet wat.

mevr. M.: We willen helemaal niets. We willen u alleen maar helpen.

g.: Ik heb niemand om hulp gevraagd. Dit is mijn huis en hier blijf ik ook. Ik zal jullie eruit jagen of jullie nu weg willen of niet.

mevr. M.: Ik begrijp niet waarom u dat zou doen.

dr.: ‘Dode’ mensen hebben niets aan stoffelijke huizen.

g.: Dooie mensen! Dooie mensen!

dr.: Begrijp het toch, u bent zelf niet dood, maar u hebt uw stoffelijk lichaam verloren, waarschijnlijk op het moment dat u het zo koud had.

g.: Ik hoorde een paar mensen praten (geestelijke helpers) en ze zeiden dat, als ik hier kwam, ik hulp zou kunnen krijgen. Ik wil helemaal geen hulp. Ik wil op mezelf blijven.

dr.: Daar wordt u niet gelukkig van.

g.: Ik was elke dag op mezelf. Waarom kreeg ik geen hulp toen ik het nodig had? Niemand zei ooit: “Hoe gaat het met je?” Ik woonde daar (wijzend naar de garage) als een hond. Geen mens kwam me opzoeken toen ik ziek was, en nu hoeven ze me ook niet lastig te vallen.

dr.: Misschien was u wel te knorrig. Uw houding was verkeerd. U sloot zich af voor iedereen en u was niet vriendelijk. Onderzoek uw geweten maar. Wij willen u helpen te beseffen dat u nu een geest bent. Als u om u heen kijkt zult u geesten zien die blij zijn dat ze u kunnen helpen. Zij zullen u meenemen naar de geestelijke wereld.

g.: Als ik doodga zal ik naar de hemel of naar de hel gaan.

dr.: Weet u dat de ‘hemel’ een gedachte-toestand is en geen plaats?

g.: Dit huis is van mij maar ik krijg er geen huur voor. Er is altijd wel iemand anders die vertelt wat er gedaan moet worden.

dr.: Geesten hebben niets aan aardse huizen. U was heel erg ziek en bent waarschijnlijk gestorven toen u het zo koud had. Klaarblijkelijk hebt u allen voor uzelf en op uzelf geleefd.

g.: Waarom kan ik daar niet meer wonen? (garage). Ik heb het opgeknapt alsof het mijn huis was.

mevr. M.: U bent daar gestorven; ze hebben uw lichaam gevonden en naderhand werd dit huis verkocht voor de belastingen.

g.: (Opgewonden). Wie heeft mijn eigendom verkocht?

mevr. M.: De gemeente heeft het verkocht om de belasting te kunnen betalen. Nu is een dame de eigenares en wij huren het van haar. Toen we hier waren gekomen wist ik dat er behalve onszelf nog iemand in huis was.

g.: Ik heb er twee of drie andere gezinnen uitgejaagd. Ik maakte zoveel herrie dat ze doodsbang werden. Jullie waren te taai. Die anderen durfden niet te vertellen wat ze gehoord hadden.

mevr. M.: Ik was blij dat er iemand in huis was die we konden helpen.

g.: Ik ben oud genoeg om geen hulp nodig te hebben. Ik zou graag willen weten hoe ze 't gewaagd hebben om mijn huis van me af te pakken. Zijn jullie van plan om hier te blijven?

mevr. M.: Ja, we vinden het fijn hier en de kinderen hebben een mooie tuin om in te spelen.

g.: Ik heb alles zelf opgeknapt. Ik hoef niet per se in het huis te wonen - het is veel te mooi voor mij.

dr.: U hebt helemaal geen stoffelijk huis nodig. U bent uw fysieke lichaam kwijt geraakt en bent nu een geest. Dit lichaam waar u nu door spreekt is niet van u. Mevr. Wickland is zo ingesteld dat er geesten door haar kunnen spreken. Ze staat toe dat ze haar lichaam kunnen gebruiken zodat wij hen kunnen helpen.

g.: Als iemand mij opjaagt kan ik heel opstandig worden. Als jullie weerspanning tegen mij zijn, zal ik weerspanning tegen jullie zijn.

dr.: Beste vriend, probeer toch te begrijpen dat u uw stoffelijk lichaam hebt verloren en een geest bent.

g.: Ik ben nooit een geest geweest en zal het ook nooit zijn! Geef me iets te drinken of te roken!

dr.: U moet af zien te komen van uw oude gewoonten. U hebt de verandering door-gemaakt die men de dood noemt, maar u beseft het niet.

g.: De dingen zien er vreemd uit. Ik heb geprobeerd de mensen zo ver te krijgen dat ze me zouden begrijpen, maar die mevrouw daar (mevr. M.) is de enige die me op de een of andere manier begrijpt. Ze schenkt aandacht aan me. Ik heb het behoorlijk heet gemaakt voor die andere lui die hier kwamen. (Vroegere huurders).

dr.: Hebt u ooit van spookhuizen gehoord?

g.: Heel vroeger wel.

dr.: U spookt als geest door dit huis rond. Weet u nog dat de bijbel zegt dat we een natuurlijk en een geestelijk lichaam hebben? (I Cor. 15:44). 'Eerst het natuurlijke, en daarna het geestelijke' (I Cor. 15:46).

g.: Ik heb hier voor het huis gezorgd. Ik heb de zaken altijd onderhouden. Ik had geen ander huis. Zou u niet hetzelfde hebben gedaan?

dr.: Nu moet u naar de geestenwereld toegaan.

g.: Ik wil over alles nadenken. Ik wil weten wat ik moet gaan doen. Wat is er mis? Ik vatte kou en kreeg koude rillingen; ik wou iets te drinken hebben en dronk alles op. Ik kon maar niet warm worden. Ik denk dat ik in slaap viel (overleed) en sliep een tijdje.

Ik weet dat ik een ouwe zonderling was. Ik was bang dat iedereen alles van me zou stelen. Ik hield alles voor mezelf en niemand wist van mijn zaken af. Ik bemoeide me met niemand. De mensen dachten dat ik geschift was en dat liet ik maar zo.

Ineens vatte ik een vreselijke kou en begon te rillen. Ik bleef maar rillen en kon niet meer stoppen. Wat heb ik uitgestaan! Na een tijd (na het overlijden) begon ik

te lopen, maar het was allemaal zo donker. (De toestand waarin onwetende geesten dikwijls terechtkomen). Deze mevrouw (mevr. M.) was net een licht. Zij begreep het.

mevr. M.: Hoe heet u?

g.: Charlie Wells.

dr.: Welk jaar denkt u dat het is?

g.: Ik hou de datum echt niet bij. Deze plek was een veld met wat bomen, meest sinaasappelen, toen ik hier kwam. Dat is heel lang geleden.

vraag: Heeft u iemand gekend die S. heette? (Vroegere kolonisten in dezelfde buurt).

g.: Ja, ja! Ik ken die mensen. Ze hadden een grote boerderij. (Bevestigd door twee van de aanzittenden).

mevr. M.: Realiseert u zich dat u overleden bent?

g.: Dat zegt u.

dr.: Er zijn hier verstandige geesten die erop wachten om u te helpen.

g.: Nu overkomt me iets vreemds en het lijkt wel of m'n ogen opengaan. (Verbaasd). Ik zie nu allerlei dingen! (Geestelijk gezichtsvermogen). Het huis is vol met mensen. (Geesten). Daar is m'n moeder! Ze zegt dat ze blij is om me te zien.

Daar is m'n vrouw en m'n zoon Edward! Mijn vrouw zegt dat ze heel lang op me heeft gewacht. Ik had nooit gedacht dat ze op iemand zouden wachten nadat ze gestorven waren.

dr.: Nu moet u met uw familieleden meegaan.

g.: Ze zeggen dat als ik hen volg en mijn best probeer te doen, zij me allemaal zullen helpen. Ik dank u dat u me hebt geholpen om te zien, en u (mevr. M.) voor uw hulp. (Tegen de heer M.). U bent toch niet kwaad op me omdat ik u heb laten schrikken, toen u uit uw stoel omhoog schoot?

mevr. M.: U maakte mijn man aan het schrikken toen u die 'bakstenen' liet vallen. (De heer M. verklaarde dat er een plotseling lawaai was geweest, alsof er bakstenen op de vloer werden gegooid).

g.: Ik wilde dat hij naar bed zou gaan. Hij zat veel te lang op; hij probeerde te lezen en viel in slaap. Ik dacht eraan dat hij beter kon lezen, of anders naar bed moest gaan; hij kon misschien kouvatten door daar te blijven zitten.

Nu zeggen zij (de geesten) me dat ik moet gaan. Mijn moeder en al de anderen verlangen naar me. Ik wil graag zeggen: dank u wel allemaal. Goedendag.

Na deze belevenissen werden de M's niet langer geplaagd door storingen in het huis.

Vele jaren geleden was een broer van mij in Zweden getuige van paranormale voorvallen waarbij materiële voorwerpen van de ene naar de andere plaats werden overgebracht. Destijds was mijn broer een jongen van zestien jaar oud; hij verbleef in het buitenhuis van een oom, toen er op een dag een wagen met een aantal zigeuners voorbijreed. Ze hielden stil en vroegen om wat stro, hetgeen ze ook kregen, maar omdat het niet de soort was die ze wilden hebben, werden ze ontevreden.

Ze stonden op het punt om weg te rijden toen een van de kinderen van het gezin, een zevenjarige jongen, met de nieuwsgierigheid van een kind, naar binnen keek in de wagen van de zigeuners en dat bracht de zigeuners ertoe hun kwaadwilligheid op het kind te richten. Terwijl ze wegreden riep een van hen tegen de jongen: "Zo, jij wilt toch zo graag dingen zien? Nou goed, je zult ze te zien krijgen!"

Vanaf die dag vonden er verbazingwekkende voorvallen plaats en dat bleef ongeveer negen maanden doorgaan. Wanneer bijvoorbeeld de werklieden terugkeerden van het houthakken in de bossen en het erf van de boerderij op kwamen, sprongen de kettingen die over het hout zaten door een of andere onzichtbare kracht van de sleden los en belandden op enige afstand in de sneeuw. Ook breekijzers sprongen soms de lucht in en begroeven zich in een grote sneeuwhoop, waar mijn broer dan tegenop moest klauteren om ze terug te krijgen.

Op een dag vertelde de jongen aan zijn ouders dat hij iemand kon zien rondscharrelen in het voorraadhuis, een gebouw naast de woning waar levensmiddelen en winterkleding werden bewaard. Ofschoon de ouders niemand konden ontdekken gingen zij direct op onderzoek uit; er werd niemand gevonden in het voorraadhuis, maar de kleding was allemaal op een hoop op de grond gegooid en een pot met ingemaakte vruchten lag ondersteboven op de berg kleren.

Voordat hij de school uitging legde de jongen zijn boeken gewoonlijk in zijn lessenaar, maar thuis aangekomen lagen ze nu herhaaldelijk op de stoep van het huis. Op een dag legde hij, onder persoonlijk toezicht van zijn leraar, de boeken in zijn lessenaar en liep naar huis, vergezeld van de leraar, en toen ze het huis bereikten waren de boeken al gearriveerd en lagen op de stoep te wachten!

In de keuken vlogen de handdoeken, klaarblijkelijk vanzelf, dikwijls de open haard in en bijzonder ergerlijk bij deze onverklaarbare gebeurtenissen was het feit dat de ton met water, die moeizaam vanaf een nabijgelegen bron naar binnen was gedragen en altijd gesloten werd gehouden, steeds weer werd opgevuld met een hele collectie kleding en andere artikelen.

Aanvankelijk beschuldigden de ouders de kinderen ervan dat ze streken uithaalden en straften hen ervoor, ofschoon de kinderen ontkenden iets af te weten van de gebeurtenissen. Mijn broer was ervan overtuigd dat de kinderen ten onrechte beschuldigd werden en om hun onschuld te bewijzen stelde hij op een avond voor, nadat de kinderen naar bed waren gegaan, dat hij en zijn oom de waterton zouden bekijken om vast te stellen of er alleen maar water in zat, het deksel weer terug te plaatsen en in de kamer te blijven om de ontwikkelingen af te wachten.

Niemand ging de kamer in of uit, ook werd er geen enkel ongewoon geluid gehoord, maar later in de avond, toen het deksel van de ton werd opgetild, was de ton weer opgevuld met kleren, en daarbovenop lag een houten lepel en in de lepel lag - een ui!

Toen hij dat zag, riep de oom uit: "Moet ik nou geloven dat de duivel is losgebroken?"

Vastbesloten een eind aan het gedoe te maken liet hij een lutherse dominee komen, maar de dominee werd hard in zijn neus geknepen door de onzichtbare kwelgeesten en verliet in grote haast het huis.

Aangezien de ongeregelheden voortduurden, werd er een baptistenpredikant uitgenodigd en terwijl hij met een opengeslagen bijbel in de handen in de woonkamer stond, kwam mijn broer de kamer binnen met een armvol hout, hetgeen hij in de houtkist deponeerde toen de predikant de open bijbel op de tafel legde.

Onmiddellijk werd de bijbel, als door toverij, gesloten en werd er een aantal houtblokken bovenop gegooid. In de neus van deze predikant werd echter niet geknepen en de vrome baptisten verklaarden dat dit aantoonde dat de duivel een baptistenpredikant geen poets kon bakken!

Er werd opgemerkt dat, wanneer de jongen het huis en het erf had verlaten, er niets ongewoons voorviel, alles bleef normaal en rustig, maar zodra de knaap was teruggekeerd begonnen de mysterieuze plagerijen weer.

Vervolgens namen de ouders de jongen mee naar een nabijgelegen stad en raadpleegden een arts, die beschouwd werd wijs te zijn in de occulte wetenschappen, aangezien hij het occultisme had bestudeerd in Wittenberg, Duitsland. Terwijl de ouders in de wachtkamer

bleven werd de jongen meegenomen naar het privé kantoor van de arts; ofschoon de familieleden niet in staat waren te onderscheiden wat er werd gezegd, konden zij, door de dichte deur, de stem van de arts heel streng en autoritair horen spreken. (Ongetwijfeld beval hij de obsederende geesten het gekwelde kind te verlaten).

De jongen kon er nooit toe gebracht worden om te vertellen wat de dokter had gezegd, omdat het hem verboden was. Hierna hielden alle stoornissen op.

Het is gemakkelijk waar te nemen dat er op deze wereld allerlei persoonlijkheden voorkomen, vanaf de boosaardige en de egoïst, de onverschillige (waaruit de meerderheid bestaat), tot het meer redelijke, intellectuele type. Door middel van de psychische wetenschappen en het paranormaal onderzoek wordt het meer en meer vanzelfsprekend dat de onzichtbare wereld grotendeels overeenkomt met deze objectieve wereld.

Allen, zowel goed als kwaad, verlaten het zichtbare, maar, paradoxaal als het mag lijken, nadat ze de fysieke wereld hebben achtergelaten, beseffen talloos velen niet dat zij geesten zonder lichaam zijn geworden en blijven onwetend van hun werkelijke situatie. Beheerst door hun aardse opvoeding en geloof, dogma en scepticisme worden ze gedurende korte of langere tijd door deze in zich opgenomen denkbeelden en geloofsovertuigingen in de stoffelijke omgeving vastgehouden, totdat ze zich bewust worden van hun werkelijke toestand.

Dan zijn de gevorderde geesten in staat hen te bereiken en wordt hen geleerd hun oude, onjuiste ideeën los te laten; wanneer ze bereid zijn om ingelicht te worden over de nieuwe levensschool, wordt hen geleerd hoe ze vooruit kunnen gaan.

Als deze geesten waren voorgelicht en ontwikkeld betreffende de simpele feiten van de vooruitgang van de geest vanuit het onzichtbare, door het zichtbare heen en daarna weer naar het onzichtbare, zou de overgang naar de volgende school een natuurlijke en gelukkige gebeurtenis zijn geweest.

‘De meest wijze lieden zijn verheugd om te sterven; geen vrees voor de dood kan een ware filosoof aantasten. De dood maakt de ziel vrij om te kunnen vliegen’ (T. May).

De lering dat, wanneer een individu dit leven verlaat, ongeacht hoe onwetend hij kan zijn met betrekking tot de Wetenschap van het Leven, hij als een geheel bevederde heilige een dogmatische hemel zal binnengaan als hij maar geloof en vertrouwen heeft in de orthodoxe doctrines, is slechts een vergissing die verbreid wordt door dogmatisme. Dit is er de oorzaak van dat ontelbaren het volgende leven totaal onvoorbereid voor de werkelijke toestanden in de nieuwe sfeer binnenkomen en blijven rondzwerven in een soort schemering, de ‘buitenste duisternis’ van de bijbel (Matt. 8:12). ‘Zalig en heilig is hij, die deel heeft aan de eerste opstanding: over hen heeft de tweede dood geen macht’ (Openb. 20:6).

Er zijn vele, religieus verblinde geesten van wie de gedachtewereld geheel doordrongen is van het geloof dat ze na de dood onmiddellijk in de tegenwoordigheid van een zichtbare, persoonlijke god terecht zullen komen. Zulke opvattingen zijn onlogisch, aangezien God geest is, niet een geest, (zie Joh. 4:24) en Hij nimmer zichtbaar is voor stervelingen en geesten.

‘God is liefde en wie in de liefde blijft, blijft in God’ (I Joh. 4:16). ‘Het koninkrijk Gods is bij u’ (Lucas 17:21). ‘Geen mens zal mij zien en leven’ (Ex. 33:20). ‘Niemand heeft ooit God aanschouwd’ (I Joh. 4:12). ‘Weet gij niet dat gij Gods tempel zijt en dat de Geest Gods in u woont?’ (I Cor. 3:16).

Men dient steeds voor ogen te houden dat leven, intelligentie en al wat tot het leven behoort altijd onzichtbaar is, ofschoon het door middel van stoffelijke manifestaties kan worden waargenomen.

Tijdens een toespraak in Londen verklaarde Sir Oliver Lodge in feite dat ‘we elektriciteit, magnetisme of zelfs licht niet eens kunnen begrijpen, behalve door hun uitwerking op de

materie. Onze ogen vertellen ons niets over het licht zelf, maar wel over het materiële voorwerp dat verlicht wordt. Onze kennis over het licht is een gevolgtrekking uit de werking van de materie. Het is de functie van de materie om voor onze zintuigen activiteiten openbaar te maken die zelf weer een apart bestaan hebben. Al wat we van elkaar zien is het lichamelijke organisme; al het andere is gevolgtrekking - niet door de hersenen maar door de geest. De realiteit ligt op het gebied van het onzichtbare'.

Van de duizenden geesten met wie we gedurende onze vele jaren van onderzoek in contact zijn gekomen, heeft niemand God gezien. Geest is, net als intelligentie, onzichtbaar. Alle gevorderde geesten beschrijven een alles vervullende Kracht die zich uitdrukt door verheven, inspirerende idealen en onbeschrijfelijke harmonieën welke alle dingen doordringen. Zulke harmonieën of geestelijke trillingen zijn niet waarneembaar voor verblinde, religieuze dwepers die geen begrip aan hun geloof hebben toegevoegd.

In de spiritueel ontvangen communicatie 'Origin of Religions' schrijft Faraday: "Geen enkele geest komt de duisternis van het bijgeloof te boven zolang hij de dwalingen van het geloof als waarheid aanneemt. Wanneer er een bepaalde kennis van de waarheid wordt verkregen, gaat de denkkeest vooruit, en door gestadige verwerving van (de) waarheid wordt hij verstandig en bevrijdt zich van de bijgelovigheden die tot de primitieve toestand van de gedachtewereld behoren".

Er wordt ons verteld dat 'God geest is; en dat zij die hem aanbidden, hem in geest en in waarheid moeten aanbidden' (Joh. 4:24). En ook: 'Indien het geloof niet met werken gepaard gaat, is het dood' (Jac. 2:17). Geloof alleen is niet meer dan een aansporing van binnenuit, een sleutel waarmee de poort tot begrip kan worden geopend. Alleen door er kennis aan toe te voegen zal begrip worden verworven; alleen kennis zal de onwetendheid van de raadselen des levens vervangen door begrip.

Iemand kan vertrouwen hebben in zichzelf en geloven dat hij alles kan volbrengen dat hij zal ondernemen, b.v. een beroep leren of musicus worden, maar toch kan hij zijn doel niet bereiken door alleen maar te geloven. Het is noodzakelijk dat hij er met inspanning naar streeft de benodigde kennis te verwerven teneinde bekwaam te worden in datgene waarin hij geloof heeft. 'Door uw geloof . . . de kennis' (II Petr. 1:5).

Miljoenen accepteren het feit dat louter geloven voldoende is met betrekking tot de toestanden hiernamaals. Sommigen nemen aan dat het individu na het sterven naar het graf gaat en daar blijft totdat hij wordt opgewekt door het geschal van Gabriël's bazuin ten tijde van de opstanding. Anderen geloven dat de dood de ziel van het lichaam bevrijdt en dat de ziel dan regelrecht naar God gaat 'die haar geschonken heeft'.

Zo zijn er nog vele andere geloven die gebaseerd zijn op louter godsdienstige gevoelens, waarvan het paranormaal onderzoek, wanneer het wordt uitgevoerd zonder vooropgezette denkbeelden en theorieën die de onderzoeker per se wil bewijzen, aantoonde dat het valse en misleidende ideeën zijn.

De diensten die in de kerken worden gehouden, roeren voornamelijk maar één fase van deze waarheden aan, namelijk de morele kant van het leven, hetgeen ontegenzeggelijk van het hoogste belang is. Maar de meest essentiële fase, die van de duidelijk omschreven kennis van het voortbestaan van het ego na de overgang, ontbreekt geheel.

De vroege kerk erkende het onderlinge verband tussen de twee werelden. De oude profeten waren zieners, zoals de helderzienden en de mediums van deze tijd, en ze stonden in contact met de onzichtbare wereld.

Voor iedere bedachtzame, analytische denkkeest is het duidelijk dat we geesten zijn, die afkomstig zijn uit het onzichtbare en zich een tijdlang manifesteren door middel van dit lichamelijke organisme. Als we het fysieke gebied betreden, bouwen we een voertuig of

lichaam op waardoor onze geest ervaring, ontplooiing van bewustzijn en het vermogen tot begrip verkrijgt. Te zijner tijd doet onze geest afstand van de fysieke vorm en gaat het onzichtbare rijk binnen waarin ruimere mogelijkheden worden verschaft voor een vollediger inzicht in de bedoeling van het leven.

In een spiritueel ontvangen communicatie, 'Development of the Spirit after Transition' van Faraday, wordt deze groei beschreven. 'In de sferen van zuiver spiritueel bestaan zijn de ervaringen . . . analoog aan een toestand in het aardse leven, waar aan ieder verlangen van de geest zonder tegenstand wordt voldaan, en waar de ontwikkeling van de krachten die latent in de persoonlijkheid aanwezig zijn, niet worden belemmerd door welke ongunstige voorwaarde dan ook. De geest die in zo'n staat verkeert wordt tot een godheid in het uitdrukken van schoonheid . . . en voelt geen enkele neiging om zichzelf of anderen te schaden door af te wijken van de principes van waarheid en gerechtigheid'.

'Wanneer geesten deze graad van ontplooiing bereikt hebben, kunnen zij de geheimste beginselen van de wijsheid navorsen. Zij bewegen zich naar willekeur in de sferen van oorzaak en gevolg en raken vertrouwd met de basisprincipes van het zijn'.

'De stoffelijke natuur is het laboratorium voor de productie van levende organismen die de grondslag worden voor een bezielde, geestelijke wereld, waar het planten- en het dierenleven tezamen een paradijselijke toestand vormen voor de volgende verblijfplaats van de ziel. Daarin worden nog grotere zielsvergezichten waarneembaar, die ermee eindigen dat de ziel haar eenheid verwezenlijkt met de ziel van de grote Architect van het Universum, welke Liefde en Wijsheid is'.

'Zover de geest zich uitstrekt, zover strekt de hemel zich uit' (Brihad Aranyaka Upanishad).

'Het eeuwige leven is een toestand waar gedachtekracht het grote, motiverende middel in werking is, en waar spirituele volmaaktheid bestaat uit het veredelen en verwerven van die mentale staat die het meest volmaakte geluk in beide werelden tot stand brengt . . . Het gehele leven van de ziel bestaat uit het leren van de lessen die de spirituele natuur de principes onderwijzen welke een volmaakt mentaal evenwicht voortbrengen . . . De geest kan eeuwig voortgaan over de vlakten van wijsheid en intellectuele ontplooiing' (Illuminated Buddhism).

Terwijl we met onze onzichtbare medewerkers in gesprek waren over de onderwerpen in ons boek, werd mevr. Wickland onverwachts overschaduwd door de geest van Sir Arthur Conan Doyle die, gedeeltelijk, als volgt sprak:

"Er ligt slechts een reis tussen het aardse leven en het geestelijk leven - net als het water dat men oversteekt tussen Engeland en Amerika. De geestelijke wereld is het werkelijke leven. Niemand kan vooruitgaan totdat hij bereid is de levenslessen te leren en het verstand te gebruiken".

"Intelligente mensen die geacht worden kennis te bezitten, schieten tekort in het gebruik van hun verstandelijke vermogens wanneer zij zich met paranormaal onderzoek gaan bezighouden. Zij beginnen de verschijnselen te onderzoeken met de geachte in hun achterhoofd: 'er zit toch niets in'".

"Zij weten niets van het onderwerp af. Hoe kan men aan welke wetenschap dan ook beginnen zonder de wetten te kennen? Vele van die onderzoekers willen geen 'spiritualisten' worden genoemd; zij willen 'geleerden' heten. Velen hebben talloze, echte manifestaties verkregen, maar toch ontkennen zij de feiten".

"Het spijt me te moeten zeggen dat intelligente lieden, die zichzelf wetenschappers noemen, dit thema, het paranormaal onderzoek, niet op de goede manier bestuderen. Engeland kent vele uitstekende mediums, maar ook buitengewoon goede sceptici die niet weten hoe ze onderzoek moeten verrichten".

“Als u met een neutrale, geestelijke instelling naar een medium toegaat, zult u goede resultaten verkrijgen, maar als u sceptisch bent, kunt u niet veel ontvangen. Als onderzoekers serieus en oprecht zijn wanneer ze aan paranormaal onderzoek beginnen, zullen zij wonderbaarlijke onthullingen verkrijgen”.

“We moeten vele problemen oplossen in de geestenwereld, net als u in het leven op aarde. Sinds ik in het geestelijk leven terecht kwam, heb ik heel wat gestudeerd en geleerd betreffende wat goed en verkeerd is in het mediamieke werk. Binnen een aantal jaren zullen er fantastische demonstraties van de geest volgen”.

“Ik kan mijn eigen ervaringen in de geestelijke wereld niet beschrijven; die kunnen evenmin beschreven worden als men de leervakken van het college kan verklaren aan een kind op de kleuterschool. Ik heb veel geleerd sinds ik in de geestelijke wereld ben - de wereld van begrip, harmonie en liefde”.

“Op aarde lopen alle denkwerelden dooreen, geen twee zijn er gelijk, en u wordt omringd door allerlei verzoeken. In de geestelijke wereld komt u terecht waar u thuishoort, want u gaat naar de plaats die u hebt gebouwd terwijl u nog op aarde was”.

“Wanneer u geleerd hebt alle verlangens te overwinnen en begrip hebt verworven terwijl u nog hier was, gaat u door de sfeer van onwetendheid naar de sfeer van verlichting”.

“Als men begrip over het leven hiernamaals heeft verkregen toen men nog op aarde was, gaat men na de dood verder naar een hoger begrip en naar het wonder dat men God kan begrijpen”.

Intelligente geesten die de wonderen van de onzichtbare zijde beschrijven, verklaren dat de plantenwereld en de bloemen levend zijn in de wereld van de geest en dat ze een bepaalde graad van intelligentie schijnen uit te drukken. Voor een twijfelaar zouden deze beweringen fantasievol en absurd schijnen, maar, als we de plantengroei in al zijn activiteiten overwegen, vinden we daarin een soortgelijk proces, op een lager niveau, voor de evolutie van de mensheid, een onderliggend, innerlijk, intelligent proces, immer evoluerend van de lagere stadia naar steeds hogere, eeuwigdurend in wording zijnde. (Zie hoofdstuk XIII, de grote Ontwerper).

Jacob Boehme, de grote Duitse ziener, schreef: “Er zijn objectieve voortbrengselen in die hemelse wereld die er daar ‘natuurlijk’ uitzien, net als die van ons op het aardse niveau; maar aangezien de hemelse wereld veel verfijnder, glorieuzer en schoner is dan de aardse wereld, moeten deze voortbrengselen dan ook superieur zijn aan alles wat men op aarde kan vinden”.

“Door hun wisselwerking brengen de hemelse krachten bomen en struiken voort, waaraan het prachtige en liefelijke fruit des levens groeit. Door middel van deze krachten ontstaan er ook verschillende bloemen met schitterende, hemelse kleuren en heerlijke geuren, op een gelijksoortige manier als er in dit verdorven en duistere aardse dal verschillende soorten bomen, struiken, bloemen en vruchten groeien; en net als op de aarde worden er edelstenen, zilver en goud voortgebracht”.

St. Martinus zegt: “Daar, in de hogere wereld, staan alle dingen in nauwere betrekking tot elkaar. Daar maakt het licht geluid; een melodie brengt licht teweeg; kleuren bewegen zich, omdat ze leven, en de voorwerpen geven opeens geluid, zijn doorzichtig, bewegend en kunnen in elkaar doordringen”.

In ‘Letters from the Spirit World’, geschreven door Carlyle Petersilea, staat: “In al wat leeft en zich beweegt en bestaat, bevindt zich de geest die leeft en zich erin beweegt; dit leven of de geest bekleedt zich met materie en wanneer deze materie eens wordt afgelegd, staat het leven of de geest op en neemt zijn plaats in de geestelijke wereld in, en dit beginsel gaat op voor al wat vorm of de kracht tot groeien bezit . . .”

“De geestelijke sferen van de aarde worden vanaf de aarde gevoed. De aarde is de grote voorraadschuur of het aanvoerapparaat van de gebieden die zich erboven en omheen bevinden . . . De geestenwereld is een reële en tastbare wereld, gevuld met leven en schoonheid . . . Het is geen immateriële toestand, maar werkelijkheid, vervuld van echt leven en de levende zielen en geestelijke lichamen van mannen, vrouwen en kinderen, met huizen, colleges, instellingen voor allerlei kennis; en net zo snel als de overtredingen en dwalingen van de aarde uitgewist kunnen worden, heersen er vrede en reinheid - wijsheid en liefde gaan er hand in hand, en een eeuwigheid van vreugde en blijheid wacht de ziel van de mens”.

‘In het huis mijns Vaders zijn vele woningen’ (Joh. 14:2). Godsdienstige dweepers maken uit deze uitspraak op dat er min of meer permanente tehuizen of woningen zijn die voor ons gereed staan wanneer we het stoffelijke verlaten. Men dient echter te onderscheiden dat dit niet doelt op alleen maar verblijfplaatsen, maar meer in het bijzonder op mentale toestanden in de geestenwereld, of de mate van verworvenheid van begrip. ‘. . . zodat wij het geestelijke met het geestelijke vergelijken’ (I Cor. 2:13,14). Hoe ruimer onze mentale ideeën zijn des te groter onze voortgang op de reis naar volkomen begrip.

De woningen in de geestelijke wereld worden dikwijls door intelligente, met ons communicerende geesten beschreven, maar we moeten wel begrijpen dat deze woningen niet door iemand anders voor ons gemaakt kunnen worden. Onze daden in dit leven bepalen de soort verblijfplaats die we hierna zullen bezitten. De persoon die zich in dit leven op egoïstische en domme wijze heeft vernederd tot gemene handelingen en gedachten, zonder enige interesse in de problemen van het bestaan te hebben, en zonder een vriendelijke daad ten gunste van zichzelf te hebben gedaan, zal in de geestelijke wereld een overeenkomende situatie aantreffen en zijn woning kan misschien wel een krot zijn, aangezien hij er niet in geslaagd is zich ‘. . . schatten in de hemel te verzamelen’ (Mat. 6:20) - schatten van goede daden en een intelligent onderscheidingsvermogen voor de nobelere bedoeling van het leven. Of hij vindt zichzelf terug als niet meer dan een rondzwervende geest zonder enige woon- of verblijfplaats, indien zijn aardse leven niet het juiste materiaal voor een woning heeft opgeleverd.

De schitterende huizen en taferelen in de geestenwereld, zoals eerder werd vermeld, worden dikwijls door aardgebonden geesten waargenomen als hun spiritueel gezichtsvermogen wordt geopend; zij realiseren zich echter dat zij er niet kunnen binnengaan totdat zij begrip van de nieuwe situatie hebben verworven en met vreugde de taak om te dienen op zich hebben genomen. Er bestaat geen ‘vergeving der zonden’; verkeerdheden die in de stoffelijke wereld begaan werden en een onjuiste mentale houding, moeten worden omgevormd door dienstbaarheid in ‘de nieuwe staat des Geestes’ (Rom. 7:6) (Zie de ‘negen bestanddelen van de liefde’, hoofdstuk X, ‘Christian Science’). Om de hemel te kunnen binnengaan moeten we de hemel met ons meenemen.

Vanaf de laagste stadia tot aan de hogere is het bereiken van verhevener spirituele hoogten afhankelijk van de mate waarin het denkvermogen en de intelligentie worden aangewend om begrip van de zin van het leven te verkrijgen. ‘De Stad van het Geluk ligt in de Staat van de Geest’. De huizen in de geestelijke wereld komen overeen met de mate waarin onzelfzuchtige pogingen door het individu zijn aangewend terwijl hij nog op aarde verbleef en ze zijn afhankelijk van zijn gedachten, daden, liefde voor de waarheid en het besef dat het leven meer betekent dan in de objectieve wereld duidelijk is.

Soms worden belangstellenden, die informeren naar vrienden of verwanten welke onlangs zijn overleden, door bepaalde mediums ingelicht met de woorden: “Ze zijn heel gelukkig en bevinden zich nu in de zevende sfeer”. Zulke uitspraken laten gewoonweg een gebrek aan kennis doorschemeren met betrekking tot de aard van de sferen. ‘Sferen’ zijn geen plaatsen, maar graden van ontwikkeling of verworven talenten. Velen komen de geestelijke wereld

binnen met een eenzijdige ontwikkeling en zulke mensen kunnen niet vooruitgaan totdat de eigenschappen, die nodig zijn om dit gebrek op te heffen, zijn ontwikkeld.

Net zo goed als men geen vliegtuig kan besturen voordat de daarbij behorende wetten zijn geleerd, kan een geest ook niet vooruitgaan voordat hij begrip heeft van en zich schikt naar de wetten die bij spirituele vooruitgang behoren.

Geestelijke sferen zijn geen plaatsen, het zijn graden van verworven begrip en kunnen worden vergeleken met de klassen in de verschillende scholen. Naarmate er realisatie van de aard van de geest, van de geestenwereld en zijn wetten en van de Universele Intelligentie wordt bereikt, ontplooiën zich begrip en een bewustwording der ziel van de hoedanigheden van het oneindige, en gaat het individu geleidelijk vooruit.

Dr. J.M.Peebles schreef: "Het geestelijk leven is een werkzaam leven, een sociaal leven en een progressief leven; en verstand, genegenheid, geweten en herinnering gaan met ons mee naar de toekomstige bestaanstoestand . . . Daar zijn scholen en lyceums, indrukwekkende bibliotheken, en alles om de ziel te bekoren, te onderwijzen en te ontplooiën, en het licht van hun liefde is de zonneshijn van hun wereld".

De waarheid van bovenstaande uitspraak wordt bevestigd in de communicaties die door mevr. Wickland ontvangen werden van de geest van dr. Peebles na zijn overgang, en ook in de communicaties van vele andere geesten.

De scholen in de geestenwereld zijn van bijzonder belang voor de kleine en de grotere kinderen die naar het onzichtbare gebied zijn overgegaan met een gebrek aan ontwikkeling van hun latente vermogens. Zulke scholen zijn ook een noodzaak voor degenen die met een onvolmaakt fysiek lichaam of onvolmaakte organen zijn geboren, hetgeen hun mentale ontplooiing heeft verhinderd, maar zeker ook voor kinderen en personen van wie de ontwikkeling werd vertraagd door de tussenkomst van onwetende of kwaadwillige geesten zonder lichaam, die er veelvuldig de oorzaak van zijn dat zulke individuen zich als idioten en imbecielen gedragen, zoals ons onderzoekswerk in de abnormale psychologie in alle opzichten heeft bewezen.

In de wetenschap van het paranormale ligt een enorm terrein van onderzoek waardoor men begrip kan verkrijgen betreffende het toekomstig leven. De bijbel, en speciaal het Nieuwe Testament, bevat vele wetenschappelijke leringen met betrekking tot de onderlinge verhoudingen van de twee werelden, welke nog niet begrepen worden door degenen die verondersteld worden in deze wereld de vertegenwoordigers te zijn van de waarheden die tot het toekomstig leven behoren.

Deze feiten zouden eigenlijk door de kerken begrepen moeten worden en zouden net zo zeer deel van hun leringen moeten uitmaken als hun voorschriften voor moreel gedrag en fatsoenlijk leven.

Het ontwakend intellect van deze tijd is niet langer tevreden met louter theorie en een blind geloof, maar eist een rationeel begrip en kennis van de bedoeling van het leven, zowel hier als hiernamaals.

Deze principes zouden tot de belangrijkste lessen in menselijke opvoeding moeten behoren; ze zijn zo eenvoudig dat een kind, als het op de juiste manier erover wordt onderwezen, ze gemakkelijk kan begrijpen.

Als met de dood alles zou eindigen, zoals vele materialistisch ingestelde personen van mening zijn, zou het leven inderdaad een schijnvertoning zijn, een betekenisloos schimmenspel. Maar: 'Er is geen dood! Hetgeen zo schijnt te zijn is de overgang' (Longfellow).

Kort na het heengaan uit het stoffelijke leven werd een geest, mevr. H.R., de zuster van een van de leden van onze mediamieke kring, tot begrip van haar nieuwe toestand gebracht terwijl

ze mevr. Wickland overschaduwde, en ze gaf een enthousiaste beschrijving van haar eerste spirituele uitzicht.

“O, kijk eens naar dat beeld! Een schitterende laan met prachtige bloemen aan iedere kant. Er staan verbena’s en vergeet-mij-nieten zo ver je kunt zien, dan gele madeliefjes met zwarte hartjes, en in een andere rij staan witte Shasta madeliefjes, die als een muur omhoogkomen. Er zijn lelies, venushaar, alle soorten dahlia’s en kamperfoelie”.

“Met z’n allen vormen ze de muur aan iedere kant van de weg. Over de weg staat een poort die gemaakt is van drie standbeelden, een vrouw aan elke kant en in het midden nog een vrouw die haar handen uitstrekt over de andere twee”.

“Het standbeeld aan de ene kant heet Liefde, dat aan de andere kant Waarheid, en degene die haar handen uitstrekt heet Wijsheid - Wijsheid die wordt verkregen door Liefde en Waarheid - het begrip van het leven achter de toegangspoort. De poort bestaat uit prachtig lofwerk van rozen”.

“Nu doen ze de poort open, en daar is mijn zus die hele mooie bloemen meebrengt! Ze zegt: ‘Kom met me mee naar het eeuwige tehuis, waar geen verdriet, geen ziekte is, alleen maar vreugde en geluk’. Wat een schitterend huis!”

“Mijn zus zegt dat iedereen een huis heeft van de materialen die zijn ontstaan uit het goede dat hij in het aardse leven heeft gedaan. ‘Jouw huis is gebouwd van je goede daden’, zegt ze”.

“O, het is allemaal zo nieuw! Daar staat mijn huis en mijn moeder is er! Er zijn heel veel vrienden en ze zeggen dat ze me zullen helpen”.

“Ik ga nu met ze mee, maar mijn zus zegt dat ze me weer naar jullie toe zal brengen”.

Mevr. E.M., een vriendin van ons, was een zeer ervaren musicus die vele grote artiesten tot haar vrienden rekende. Terwijl ze haar orgel bespeelde, hetgeen een grote inspiratie voor haar betekende, werd haar ziel bevrijd van het vergankelijke en naar het onsterfelijke leven gebracht. Later beschreef ze haar ervaring, terwijl ze mevr. Wickland overschaduwde.

“Mijn overgang was heel wonderbaarlijk. Ik zat op mijn orgel te spelen en voor ik het door had was ik in de geestelijke wereld aan het spelen. Het was bijzonder mooi. Ik hoorde de laatste toon klinken, toen was ik heengegaan. Ik hoorde nog meer muziek, en toen ik mijn ogen opende, zag ik vrienden om me heen die overleden waren”.

“Ik zei: ‘Nou, ik zat net te spelen, en ik speel nog steeds, maar deze muziek is zo anders’”.

“Toen gingen mijn vrienden om me heen staan en feliciteerden me, maar ik zei: ‘Waarom feliciteren jullie mij? Ik speel helemaal niet zo goed als eerst’”.

“Ik realiseerde me niet dat ik naar de andere kant van het leven was overgegaan. Veel van mijn vroegere vrienden verschenen; Modjeska kwam naar me toe en zei: ‘Jij lieve, kleine ziel, nu ben je bij ons’”.

“Carlyle Petersilea (jullie herinneren je dat ik een van zijn leerlingen was) speelde voor mij, en hoe! Zulke schitterende muziek, muziek die ik nooit eerder had gehoord”.

“Nadat ik mijn vrienden had gezien en naar die wonderbaarlijke muziek had geluisterd, sliep ik een tijdje. Het was een opwekkende slaap; het scheen of alle moeilijkheden en zorgen vergeten waren. Toen ik wakker was geworden voelde ik me sterker. Ik bevond me in een buitengewoon mooi huis waar mijn vader en moeder een receptie ter ere van mij gaven. De muziek en de bloemen waren verrukkelijk. Vele vrienden verwelkomden mij”.

“Je beseft gewoonweg niet wat een geluk het is om te sterven wanneer je begrip hebt. Men zou de mensen moeten leren hoe te sterven. Het is allemaal zo mooi wanneer je uitstapt en je vindt je vrienden op je wachten om je te ontvangen”.

Een musicus van betekenis, mevr. C.D., die jarenlang onze mediamieke kringen had bijgewoond en het paranormale uitgebreid had onderzocht, had in haar jeugd gestudeerd bij Carlyle Petersilea, een van de organisatoren van het Bostonse Conservatorium voor Muziek.

Deze heer ging zich op latere leeftijd interesseren voor paranormaal onderzoek en ontving communicaties van zijn vader in de geest, die in het aardse leven een fatalist was geweest, maar in deze communicaties de dwalingen van zijn vroegere geloof aantoonde.

Professor Petersilea schreef ook een aantal boeken die betrekking hebben op de onzichtbare wereld en door middel van automatisch schrijven werden ontvangen van zijn vader en moeder in de geest, met name: 'The Discovered Country', 'Oceanides', 'Letters from the Spirit World' en 'Mary Anne Carew', deze laatste geïnspireerd door zijn moeder, die haar aankomst in de geestelijke wereld beschrijft.

Na de overgang van mevr. D. beschreef de geest van Carlyle Petersilea, terwijl hij mevr. Wickland overschaduwde, de aankomst en de ontvangst van deze dame in het nieuwe leven.

"Ik ben hier vanavond gekomen om nog een van mijn bloemen te verzamelen. Ik ben Carlyle Petersilea. Jullie weten dat ik al mijn leerlingen 'mijn bloemen' noem en ik wil ze graag bijeenbrengen zodat ze lid kunnen worden van mijn schitterende orkest".

"Ik heb deze bloem lange tijd gadeslagen en nu ben ik gekomen om haar bij de rest van ons te voegen. Ze was een van mijn eerste leerlingen; iemand op wie ik kon vertrouwen. Ze was getrouw in haar taken en ze stond altijd klaar, ze verzoon nooit uitvluchten".

"Nu zal ze worden meegenomen naar het feestmaal dat we ter ere van haar houden; daar zal ze haar geliefde vrienden ontmoeten en bij hen zijn. Ons feest voor haar zal een vreugdevolle gebeurtenis zijn".

"We hebben lange tijd op haar gewacht en haar geholpen, en nu staan we op het punt om haar naar het mooie huis in de geestelijke wereld te brengen, hetgeen ze voor zichzelf heeft gereedgemaakt".

"Ik zou wel willen dat jullie allemaal het gezang konden horen en de bloemen en de feesttafel konden zien. Twee van haar vrienden nemen haar bij de hand en leiden haar naar de receptie. Nu is ze gaan zitten en ontvangt haar vrienden en verwanten die eerder zijn overgegaan. Ze is de eregast in de feestzaal".

"Ze realiseert zich nu waar ze is. Wat een mooie uitstraling heeft haar gezicht; ze voelt zich zo gelukkig om haar oude vrienden te zien. Ze zijn allemaal gekomen om haar geluk te wensen".

"Het verheugt me dat ik degene kan zijn die mijn bloem naar de feestzaal mag brengen. Ik heb vele bloemen, maar ook zij bezit veel dat ze in het verleden in de wereld van de muziek heeft ontwikkeld. Zij zijn hier om haar te begroeten en welkom te heten in een gelukkig tehuis in de geestelijke wereld, waar ze haar muzikale carrière zal voortzetten".

"Ze is gekleed in een glinsterend wit gewaad en heeft een krans van lelietjes-van-dalen op haar hoofd. Ze draagt ook een heel aardige attentie, een liefelijke kleine krans van rozenknoppen, die haar liefste vriend bovenop de leliekrans gezet heeft".

"Ik wilde wel dat jullie degenen konden zien die in deze intieme zaal bijeengekomen zijn; ze had zoveel vrienden. Alles is muziek, alles is stralend, met schitterend gekleurde lichten die de zaal opsieren".

"Na het feestmaal zullen we haar wegbrengen naar haar nieuwe woning. Wanneer ze terugkeert zal ze sterker zijn en jullie persoonlijk vertellen van haar ervaringen in de geestelijke wereld".

De geest van mevr. D. heeft nog vele malen via mevr. Wickland gecommuniceerd en verteld over haar ontvangst en de wonderen in het leven hierna.

Dat de zichtbare en de onzichtbare rijken nauw met elkaar verbonden zijn, wordt soms op een hoogst interessante manier getoond.

In Los Angeles overleed enige jaren geleden plotseling de heer R., een groot orkestleider. Hij was een paar jaar lang de directeur van het filharmonisch symfonieorkest geweest en had, enige dagen voor zijn plotselinge overlijden, met zeer veel succes de 1e symfonie van Brahms gedirigeerd en zou de week daarop de concertmeester van een groot Beethovenfestival zijn.

Duizenden woonden de indrukwekkende begrafenis bij, die in een van de dagbladen, gedeeltelijk, als volgt werd vermeld:

‘Terwijl het filharmonisch orkest vandaag het allegretto uit Beethoven’s 7e symfonie speelde ter gelegenheid van R.’s begrafenis, was de plaats van de dirigent leeg, maar de geest van de beroemde dirigent scheen te dirigeren’.

‘In de ogen van de orkestleden was de plaats van de dirigent op het podium onbezet - maar in hun hart bevond zich daar nog altijd de gebiedende aanwezigheid van R.’

‘De uitvaart werd geopend door de strijkers van het orkest, die het andante cantabile uit Tsjaikowski’s strijkkwartet speelden . . . net zo fijn genuanceerd en beschaafd van uitvoering alsof de dirigeerstok van R. zich boven hen heen en weer bewoog . . . nadat de eulogie ten gehore was gebracht speelde het orkest, weer net zo ordelijk en bedaard alsof de ijzeren wil en leidende hand van R. op de plaats van de dirigent aanwezig waren, het allegretto uit Beethoven’s symfonie in A-klein, waarover R. dikwijls had gezegd: “Voor mij is dit de uiterste expressie van vrede”’.

‘Vandaag moeten deze woorden het orkest wel gedomineerd hebben, want het speelde de selectie zoals die zelden werd uitgevoerd . . . Alleen een orkest dat tot op het hoogste niveau gedrild en gedisciplineerd is zou zo gespeeld kunnen hebben, zonder een lijfelijk aanwezige dirigent. En alleen een dirigent met een uitstekende persoonlijkheid en energie zou zo’n orkest vanuit het mysterieuze land van de dood hebben kunnen dirigeren’.

Vijf dagen later, toen er een besloten kring in het huis van een vriend in Santa Ana werd gehouden en het gezelschap aan het zingen was, werd mevr. Wickland in beslag genomen door een geest. Aanvankelijk verward luisterde de geest een moment, begon luchtig het ritme van het lied mee te slaan, waarna hij, met een plotselinge uitdrukking van intense concentratie de muziek ging dirigeren met de opgeheven handen van een meesterdirigent. Toen het zingen was geëindigd, scheen de geest opnieuw verward te zijn.

geest: Wat is er met me aan de hand? Ik leidde het orkest - weten jullie niet dat ik de dirigent ben? (Overmand door een plotselinge hoestbui). Ik heb een beetje te hard gewerkt. Ik zou naar de dokter gaan voor m’n hart, maar er was nog zoveel te doen. Ik werkte zowat dag en nacht aan dat prachtige meesterstuk dat we dit voorjaar zouden gaan spelen - het stuk van van Beethoven.

(Staart vol verbazing naar een of ander geestelijk visioen). Nee maar, daar is hij, Beethoven! Het lijkt wel of ik gek word! Beethoven! (Helemaal in vervoering). Ik was dol op hem! Ergens, wanneer we zijn muziek speelden, voelde ik altijd zijn aanwezigheid. Maar nu . . . zie ik hem ook!

Maar nee - onmogelijk. (Totaal in de war, dan weer hoestend). Mijn hart! Een of twee keer had ik last van mijn hart toen ik stond te dirigeren; onlangs kon ik het niet de baas worden.

dr.

Wickland: Vergeet dat nu maar.

g.: (Hijgend, glimlachend). De symfonie! Luister! (De handen ineenslaand). O, laat ik het opschrijven. Eén groot orkest - Beethoven, Wagner, Liszt, Mozart - allemaal in één orkest! Kunnen jullie het niet horen? Ik heb nog nooit zulke muziek gehoord, nooit. Ik kan het niet beschrijven. Wat grandioos - wat grandioos! Wat een muziek! Ik kan dat niet beschrijven.

(Intens opgetogen). Het is het leven! Er is geen dood; al de grote musici zijn hier. Die wonderlijk mooie muziek!

Ik dacht dat wij konden spelen, maar nu vind ik dat ik helemaal niets weet.

(Bescheiden). Ik ben nog een kind; ik moet het nog leren.

Ik zou kunnen sterven in die muziek. Het interesseert me niet om te leven; ik wil nu sterven. Ik zou deze herinnering willen houden. (In vervoering luisterend). Dit is een droom, een visioen!

dr.: Wat spelen ze?

g.: Ik heb het nooit eerder gehoord. Die grootsheid - die muziek leeft! Er zijn bloemen; de muziek heeft kleuren. De kleuren gaan van het ene instrument naar het andere; ze vermengen zich tot één schitterende harmonie. Laten we stil zijn en naar de muziek luisteren.

(Vervolgens werd aan de geest uitgelegd dat hij de zaterdag daarvoor, terwijl hij in zijn auto reed, heel plotseling het stoffelijke had verlaten).

g.: Ik voelde me zo beroerd; ik vond dat ik uit moest stappen voor wat frisse lucht. Ik werd duizelig en stopte om te kunnen ademen.

dr.: Wat gebeurde er toen?

g.: Niets. Maar sindsdien heb ik het orkest gedirigeerd. Ik heb ze nog nooit zo horen spelen als die maandag (de dag van de begrafenis).

vraag: Hebt u de stukken van Tsjajkowski en Beethoven gehoord?

g.: Ik was er verrukt over. Ik vind dat ze erg hun best gedaan hebben. Daarna ben ik gaan slapen.

dr.: Het orkest speelde ter gedachtenis aan de heer R. (Nadere uitleg betreffende de begrafenis en de herdenkingsdienst).

g.: Na die prachtige uitvoering ben ik gaan slapen, totdat er iemand riep: "Wakker worden!" Toen zag ik Beethoven en Wagner! Ik moet gedroomd hebben.

dr.: Dat was geen droom; u kreeg een glimp van de geestelijke wereld te zien. (Hier volgde verdere uitleg over de overgang en het geestelijk leven).

g.: Ik zag Beethoven vele malen wanneer ik zijn muziek speelde; hij scheen er te zijn en ik zag hem, maar ik dacht dat het een droom was.

vraag: Sprak u ooit met een van uw orkestleden over de geestenwereld, misschien met de heer K.? (Een student in het occultisme).

g.: Met sommigen; ik was geen ongelovige. Maar ik had te weinig tijd om iets anders dan muziek te studeren. Al die beste kameraden van me, die zo trouw met me gewerkt hebben - wat hebben ze me niet bijgestaan. Groet ze van me. De laatste keer dat we speelden, op maandag (uitvaartdienst), was prachtig.

(Tenslotte begreep de geest dat hij het aardse achter zich had gelaten en naar muziek uit de geestelijke wereld had geluisterd).

- g.: Waarom ben ik hier?
- dr.: Vrienden in de geest moeten u hier hebben gebracht om begrip over uw toestand te verkrijgen. De openbaring die u kreeg was echt; het was geen droom. Wanneer u begrip krijgt en vooruitgaat in de geestelijke wereld kunt u bij de meesters der muziek vertoeven.
- g.: Ik kan het nog niet bevatten. Ze zijn allemaal zo jong - Beethoven en de anderen. Ze zien eruit of ze op aarde zijn, maar dan jonger en gelukkiger.
- vraag: Is Beethoven niet langer meer doof?
- g.: Nee, de arme kerel. Maar hij zegt dat hij in de geestelijke wereld niet hoeft te verhongeren. Waarom moeten genieën toch altijd zo'n strijd voeren? (Strijkt bedachtzaam over het voorhoofd). Veel dingen in het leven zijn maar moeilijk te begrijpen. Maar ik leefde in de wereld van de muziek.
 Maar nu zegt er iemand tegen me dat ik met de vrienden moet meegaan en dat ik meer zal leren over de muziek en het leven en de harmonie.
 Ik dank jullie allen voor je vriendelijke belangstelling.

Deze geest had zijn leven zo geheel en al in de muziek doorgebracht dat het zijn hele wereld en leven vormde, daarom kwam hij direct in contact met de geestelijke sfeer van de muziek toen hij de aarde had verlaten.

De vergankelijke mens is geneigd te denken en te geloven dat de toestanden aan de onzichtbare zijde wel moeten zijn zoals hij veronderstelt, denkbeelden waarvan hij, bij zijn aankomst aan de geestelijke kant van het leven, in de meeste gevallen bemerkt dat ze volkomen onjuist zijn.

De pas aangekomene blijkt dikwijls net als een zeeman zonder kaart of kompas te zijn, gestrand op een onbekende kust. Hoe zou het ook anders kunnen zijn? De gemiddelde mens leeft alleen maar voor het vergankelijke, niet geïnteresseerd in de tijd na de dood. Wat we hier niet weten, moeten we leren teneinde begrip te krijgen; ook daarginds moeten we, langzamerhand, kennis over de nieuwe omstandigheden verwerven.

Volgens een artikel in de krant sprak de geest van Thomas A. Edison, de bekende uitvinder, via een medium in een seance tot Dr. Miller R. Hutchinson, die jarenlang zijn hoofdingenieur was geweest. Hij zei o.m.: "Nou Hutch, ik moest mijn ideeën over het leven na de dood wel herzien. Ik sta op de andere oever van de rivier. Maar ik weet niet waar ik van hieraf naartoe moet gaan".

Ook van de geest van Edgar Wallace, de Engelse roman- en toneelschrijver, wordt in de 'Psychic News' in Londen vermeldt dat hij, door middel van automatisch schrijven via een medium, zijn leven sinds de overgang heeft beschreven. Hij heeft het manuscript opgedragen aan Hannen Swaffer, de Engelse dramacriticus. Naast andere uitspraken wordt hij als volgt geciteerd: 'Wat gaat mijn bestemming worden? Ik weet het niet. Wat is er met me? Ik moet nog steeds leven, maar tot wanneer weet ik niet'.

Volgens de verslagen veroorzaakte deze communicatie grote verontwaardiging van de kant van de zoon van de heer Wallace, die het bestempelde als 'spiritualistische gemeenplaatsen die helemaal niets onthullen'.

De heer Wallace's beschrijving van zijn situatie na de overgang is, voor iemand die ervaren is in paranormaal onderzoek, slechts een herhaling van honderden soortgelijke beschrijvingen van de toestand waarin vele geesten zich bevonden na hun aankomst in de onzichtbare wereld.

Terwijl de heren Edison en Wallace heel talentvol waren waar het vergankelijke zaken betrof, hadden beiden, zoals vermeld, geen enkele interesse voor en schimpten zelfs op het denkbeeld dat men kennis over een toekomstig bestaan zou kunnen verkrijgen, en dus bevonden ze zich tijdelijk in de situatie zoals vermeld werd.

Dat er een natuurlijke progressie bestaat valt wel te begrijpen; progressie is de wet van ons bestaan. Het onwetende kind zou geen universitaire vraagstukken kunnen begrijpen en evenmin hemelse vraagstukken, behalve door een langzame, mentale evolutie. Zoals een kind vordert via de kleuterschool, de basisschool, het middelbaar onderwijs tot de universiteit, zo verruimt de geest zich, stap voor stap, in zijn progressie in de volgende school des levens, de geestelijke wereld.

Als het individu, wanneer hij de onzichtbare school binnengaat, zo gelukkig is geweest om enige mate van begrip en onderscheidingsvermogen voor de stadia van geestelijke progressie te verkrijgen, zal hij een geweldig voordeel hebben. 'Want als iemand die zijn eigen plannen maakt, zo is hij' (Spr. 23:7).

Het eerste vereiste is een geleidelijk verwerven van een begrip van de grondslagen. 'De wetenschap waait niemand aan'. Kennis kan ons niet geschonken worden; om van waarde te zijn moet het door ieder individu voor zichzelf verworven worden. Dat is de wet in de fysieke wereld en dezelfde wet geldt in het rijk van de geest. 'Hoe geleerd of welsprekend ook, de mens weet niets dat werkelijk is als hij het niet uit ervaring heeft geleerd' (Wieland).

Dit zijn elementen die nodig zijn voor de vooruitgang van de ziel en de ontplooiing van de geest, zonder hen kan er geen progressie zijn. Alleen wanneer de wereld in het algemeen deze feiten zal erkennen en ze in praktijk brengt, zullen we een rationeel millennium en de verlangde 'vrede op aarde en in de mensen een welbehagen' bereiken.

BEZETENHEID

De overgang op zich verandert niet noodzakelijkerwijs de geestelijke instelling, aangezien de dood niet meer is dan een slaap en een ontwaken. Patiënten die aan een of andere kwaal lijden, kunnen perioden van slaap doormaken waarin zij zich niet van hun toestand bewust zijn, maar als zij wakker worden bevinden ze zich nog steeds in dezelfde toestand van ziek zijn. Dat geldt ook voor zieken die door 'dood' te gaan het stoffelijk lichaam verlaten hebben, en zich bij het wakker worden aanvankelijk niet van hun nieuwe situatie bewust zijn, nog steeds de gewoonten van hun ziek zijn vasthouden en, gedurende een bepaalde periode, doorgaan met dezelfde mentale instelling van daarvoor, totdat zij verlicht worden.

Zulke entiteiten kunnen in hun omzwervingen tot sterfelijke, sensitieve personen worden aangetrokken en, zonder het te beseffen, hun gedachten op deze personen overbrengen. De slachtoffers, zich niet bewust van de bron van hun indrukken, kunnen lichamelijk lijden, hetgeen overeenkomt met de ziekten waaraan de geesten zijn overleden. Een blijvend herstel kan in sommige gevallen alleen maar verkregen worden door de geesten los te maken.

Mevr. B. uit Kansas City was jarenlang invalide als gevolg van onverklaarbare hartklachten en opgezwollen voeten. Omdat ze er niet in geslaagd was verlichting via de reguliere geneeskunde te verkrijgen, was ze zich gaan bezighouden met Christian Science, maar zonder resultaat, en tenslotte was ze naar Californië gekomen om van klimaat te veranderen.

Terwijl ze hier in een hotel logeerde vroeg een vriendin aan ons, zonder mevr. B. van haar voornemen verteld te hebben, of we iets voor de invalide konden doen, en nadat mevr. Wickland zich voor haar had ingesteld, werd ze tijdens een sessie van de kring in beslag genomen door een geest die zei dat ze een ernstige ziekte had doorgemaakt, maar nu weer gezond was; ze bevond zich nu in het gezelschap van een dame die vaak op reis was en het leek erop dat ze met haar mee moest.

Ze vertelde dat ze aan een hartkwaal had geleden, gezwollen enkels en hevige pijn in haar benen had gehad, en nooit schoenen had kunnen krijgen die haar goed pasten. De dokter had haar gezegd dat ze niet lang te leven had en haar familie, die begreep dat ze zwak en ziekelijk was, had haar haar eigen gang laten gaan en zich niet met haar bemoeid.

Ze beweerde dat ze altijd geld genoeg had en overal naartoe kon gaan, maar dat ze heel voorzichtig moest zijn vanwege haar hartkwaal. Onlangs had ze nog een heel lange reis gemaakt en sindsdien had ze in een hotel gewoond.

Ze zei dat ze enige tijd Christian Science had bestudeerd, in de hoop verlost te worden van haar pijn maar, ofschoon ze er heel wat van begreep, had het haar niet geholpen en dus was ze tot de conclusie gekomen dat ze er niet het juiste begrip van had.

Ze vermeldde haar naam als Paulina French en zei dat ze in Liverpool, in Engeland was geboren en op 7 juni 1909 27 jaar oud was.

Ze had in New York en in St.Louis gewoond; toen ze ziek werd besloot ze naar een sanatorium bij Kansas City te gaan, maar ze kon zich niet herinneren of ze het sanatorium ooit had bereikt, aangezien ze in de trein zo ernstig ziek werd dat ze in een comateuze toestand scheen weg te zinken.

Daarna werd ze opeens gezond (overleed), maar scheen een dubbele persoonlijkheid te bezitten, soms was ze zichzelf en op andere ogenblikken was ze een andere vrouw die men mevr. B. noemde.

Toen haar werd verteld dat ze op dit moment het lichaam van een ander in bezit had, vroeg ze waar de dame was van wie ze het lichaam gebruikte en wat er met haar geest was gebeurd.

Er volgde een uiteenzetting dat de geest van het medium niet actief was gedurende de tijd dat haar lichaam door een onzichtbare entiteit beheerst werd, dat de geest onzichtbaar, ontastbaar en onbegrensd is en dat het lichaam sterft wanneer de geest zich voorgoed uit het lichaam heeft teruggetrokken, maar dat er geen dood bestaat voor de geest.

Er werd haar verteld dat de hogere intelligenties haar zouden helpen bij het verkrijgen van kennis en wijsheid, en daarop vertrok de entiteit.

Een paar weken later werd mevr. B. verlost van een tweede entiteit, waarna ze haar gezondheid geheel herkreeg en terugkeerde naar huis, waar ze haar maatschappelijke bezigheden weer hervatte. Gedurende de vijftien jaar waarin we met haar correspondeerden, bleek uit haar brieven dat ze vrolijk en gelukkig was, zonder een aanwijzing dat haar vroegere klachten zich herhaalden.

Vele personen die indrukken ontvangen welke vreemd zijn aan hun normale wijze van denken, geloven dat er iets mis is met hun hersenen en plegen zelfmoord, uit vrees krankzinnig te worden, terwijl, als het feit van geestelijke beïnvloeding bekend zou zijn, zulke ongelukken zouden kunnen worden voorkomen.

Dat deze wisselwerking tussen geesten en stervelingen niet louter een hypothese is maar een serieuze realiteit en herhaaldelijk voorkomt, kan gemakkelijk worden vastgesteld door de medische wetenschapper die bereid is met een onbevooroordeelde instelling het nodige onderzoek te verrichten.

Geestelijke beïnvloeding reikt van het alleen maar krijgen van indrukken tot echte bezetenheid, zoals in vele gevallen voorkomt. Reinheid van leven en motivatie of een hoog IQ verschaffen niet noodzakelijkerwijs immuniteit voor bezetenheid; herkennen en weten van deze problemen vormt de enige bescherming.

Over deze onzichtbare invloed schreef mevr. M.T.Longley in 'The Spirit World': "Als men beweert dat een geest op geen enkele manier een sterveling kan obsederen, kwellen, ernstig last kan bezorgen of kwetsen, loopt men onzin uit te kramen. Degenen die vasthouden aan zulke uitspraken zijn blind voor de krachten der natuur, voor de werkingen van de elementen van het menselijk leven en voor de toestand van de mensen in iedere natie op deze aardbol. Ze zijn blind voor feiten die gemakkelijk kunnen worden waargenomen als ze alleen maar hun vooropgezette mening en vooroordeel opzij willen zetten en het onderwerp nauwgezet willen bestuderen".

"Als een geest gedurende bepaalde tijd een sterveling obsedeert, kan het voor een geestelijke leraar of arts aan beide kanten van het leven moeilijk zijn om deze parasiet onmiddellijk los te maken. Hoe komt dat? De oorzaak is dat al de krachten en elementen die door de koppige wil van de geestelijke entiteit worden gestuurd, zich hebben vastgezet in de magnetische aura van de (sterveling) - de aura is ervan doortrokken - en als men dan de binnengedrongen geest (bij wijze van spreken) ruw zou losrukken, zou men de mediamieke persoon letsel toebrengen, misschien wel met een fatale afloop".

"Zo'n procedure zou het fysieke lichaam kunnen vernietigen, of het zou heel gemakkelijk het sterfelijke medium krankzinnig kunnen maken. Daarom moet het werk op methodische wijze verricht worden . . . zodanig dat het zal bijdragen de grove en onaangename, vreemde elementen uit de aura van de mediamieke persoon te verwijderen, . . . en zodoende de entiteit

los te maken van de persoon, die daarna in een toestand verkeert waardoor hij kan aansterken en tot geluk, gezondheid en rust gebracht kan worden”.

Terwijl dr.Tomlinson nog directeur was van het St.Peter Insane Asylum in St.Peter, Minnesota, verklaarde hij in een verslag aan de jaarlijkse conventie van het Amerikaans Medisch Genootschap dat uit de zestig gevallen die daar onder speciale observatie waren, er in drieënveertig gevallen gehoorhallucinaties optraden; in achttien gevallen gezichtshallucinaties; in eenenvijftig gevallen was er sprake van achtervolgingswanen. In nagenoeg alle gevallen was verwarring het eerste symptoom, gepaard gaand met achterdocht en angst. Religieuze dweperij was praktisch altijd aanwezig.

“In dertien gevallen”, vermeldde hij, “leidden de achtervolgingswanen tot agressie en wrok jegens degenen aan wie de stemmen en de te verwachten handelingen werden toegeschreven. In tweeëntwintig gevallen daarentegen zetten de gehoor- en gezichtshallucinaties aan tot afzondering”.

De symptomen die door dr.Tomlinson geciteerd werden geven duidelijk beïnvloeding door ontlichaamde geesten aan; de ‘gehoorhallucinaties’ zijn dan te wijten aan helderhorendheid, terwijl de ‘gezichtshallucinaties’ het gevolg zijn van helderziendheid. ‘Achtervolgingswanen’ worden veroorzaakt doordat de patiënt wordt gekweld door onwetende, boosaardige geesten; in het geval van verwardheid, achterdocht en vrees worden de gedachten van de patiënt vermengd met de gedachten die van geesten afkomstig zijn; ‘godsdienstwaanzin’ is te wijten aan de aanwezigheid van geesten met een fanatieke instelling wat religie betreft. Onderzoek heeft aangetoond dat bemoeizieke entiteiten naar ‘afzondering’ zoeken, teneinde hun greep op het slachtoffer te handhaven.

Wanneer psychiaters bereid zijn de hiervoor vermelde inwerkingen bij geestesziekten te erkennen en het benodigde serieuze en onbevooroordeelde onderzoek willen verrichten, zullen zij in staat zijn positief bewijs te verkrijgen dat geesten zonder lichaam een duidelijke, bevorderende factor zijn in het ontstaan van krankzinnigheid en terloops zullen zij ook het overleven van het ego na de dood aantonen.

Professor C.E.Turner van de afdeling biologie en volksgezondheid van het Massachusetts Technologie Instituut vermeldde in een verslag aan het Amerikaans Genootschap voor Lichamelijke Opvoeding: “In het huidige tempo zullen er meer kinderen van de openbare school naar psychiatrische instellingen gaan dan naar de universiteiten. In de ziekenhuizen van de Verenigde Staten bevinden zich meer patiënten die aan geestesziekten lijden dan aan alle andere ziekten bij elkaar”.

Een onlangs verschenen rapport van The Human Betterment Foundation in Pasadena, Californië vat de statistieken betreffende krankzinnigheid als volgt samen: ‘Dit is dus de situatie die Amerika nu het hoofd moet bieden: 18.000.000 die op dit moment of gedurende enige tijd in hun leven gebukt zullen gaan onder mentale stoornissen of gebreken en, alles samen genomen, een kostenpost voor de rest van de bevolking zullen betekenen. Dit zal eenieder tot nadenken moeten stemmen. De ellende die het gevolg is van deze geestesziekten en zwakzinnigheid vormt de voornaamste reden om dit probleem aan te pakken. Geen enkele laag van de maatschappij is immuun voor zulk lijden’.

Rodney H.Brandon, directeur van het Ministerie van Welzijnszorg, zegt: “Het aantal geesteszieken en delinquenten in de instellingen in Illinois neemt veel sneller toe dan dat van de bevolking; nu reeds bedraagt het 25.000; en ongeveer 50% van alle onroerendgoedbelasting die door de staat wordt geheven wordt gebruikt voor de zorg daarvan . . . Geestesziekten staan in Illinois bovenaan de lijst van al de oorzaken die de bevolking ongelukkig stemmen”.

Terwijl het waar is dat er een enorme vooruitgang is geboekt in de wetenschap van de psychiatrie, zijn de psychiaters nog altijd verkeerd bezig met hun weigering de invloed van

onwetende geesten zonder lichaam op de verschillende psychosen te erkennen, een kennis die het aantal genezingen drastisch zou kunnen vermeerderen en een wetenschappelijk begrip zou vestigen van hetgeen er met de doden gebeurt en de rol die ze spelen in menselijke aangelegenheden.

Een vijftigjarige man uit Minneapolis werd in Chicago bij ons gebracht door zijn broer, een zoon en een dokter. De diagnose van dit geval luidde: seniele dementie, als niet te genezen verklaard door de behandelend arts, die het als een dwaasheid beschouwde dat we iets zouden ondernemen voor de patiënt, eraan toevoegend dat de enige geschikte plaats voor hem een inrichting zou zijn, aangezien hij hopeloos krankzinnig was.

Terwijl de toestand van de patiënt de prognose van de arts scheen te rechtvaardigen, gaf het verloop van de vroegere bezigheden van de patiënt ons een aanwijzing dat de mogelijkheid van geestelijke beïnvloeding aanwezig was. In de hoop een boodschap te ontvangen van zijn vrouw, die kort daarvoor overleden was, had de patiënt zijn toevlucht genomen tot automatisch schrijven, een praktijk die, vanuit onze waarneming, een gevaarlijke methode is voor een nieuweling die niet op de hoogte is van de wetten welke in acht genomen dienen te worden om ongelukken te vermijden.

Vanuit deze visie waren we geïnteresseerd in het geval, en we besloten te zien wat er voor de patiënt gedaan kon worden. Hij bleek zeer onhandelbaar te zijn, bezigde ruwe, ordinaire taal, probeerde bij iedere gelegenheid de benen te nemen en moest streng in het oog worden gehouden.

In de avond werd hem een bad toegediend, eerst met de warme en vervolgens met de koude sproeier, hetgeen werkte als een shock voor de patiënt, of liever gezegd voor de entiteit die hem obsedeerde; hij vloekte en schreeuwde: “Waar zijn jullie verdomme mee bezig?”

Hierbij raakte de entiteit de controle kwijt, de patiënt kwam tot zichzelf en vroeg hoogst verbaasd: “Waar ben ik?” Hij bleef normaal tot de volgende morgen om vier uur, toen hij weer in beslag werd genomen door een geest die door een raam trachtte te springen om weg te lopen. Hij werd gedwongen te blijven liggen en de toestand veranderde opnieuw.

De symptomen die vervolgens naar voren kwamen waren die van een persoon welke stomdronken was. De obsederende entiteit zei: “Ik ben John; ik heb dorst. Haal wat te drinken voor me!”

De patiënt had deze geest gekend toen die nog in leven was en later overleed ten gevolge van delirium tremens. Door middel van de experimenten met het automatisch schrijven had hij met de patiënt gecommuniceerd en geëist dat deze whisky voor hem zou halen, maar de patiënt, die een matig iemand was, had dit geweigerd.

“Hij wou geen whisky voor me halen, maar nou heb ik ‘m te pakken!” zei de geest.

We argumenteerden met de entiteit en uiteindelijk vertrok hij, waarna de patiënt rustig kon slapen. Toen hij echter de volgende ochtend kwam ontbijten, bleek hij sprakeloos te zijn; er werd hem lichte, statische elektriciteit toegediend, maar zonder resultaat. Na de stroomsterkte te hebben verhoogd begon de patiënt keelklanken te uiten en gebaren met de handen te maken, alsof hij een doofstom persoon was.

Nadat deze geest was losgemaakt werd de patiënt weer zichzelf en identificeerde de geest als een verre verwant die doofstom was geweest; ook hij had via automatisch schrift met hem gecommuniceerd.

Gedurende de rest van de dag bleef de patiënt normaal en genoot die avond van een gezellig samenzijn in ons huis. De dag daarop vertoonde hij een kwaadaardige neiging, trachtte geweld uit te oefenen en deed een wanhopige poging om de vlucht te nemen. Er werd een statische elektrische behandeling toegepast, de geest werd losgemaakt en de patiënt kreeg zijn mentale evenwicht terug. Er volgden geen verdere storingen door bemoeizuchtige entiteiten; de patiënt

werd door grote moeheid overmand, maar gedurende een verblijf van een maand herstelde hij volledig.

Nadat hij was thuisgekomen en een honkbalwedstrijd bijwoonde, kwam hij de dokter tegen die hem ongeneeslijk krankzinnig had verklaard en deze was verbijsterd door het herstel van de patiënt.

In de laatste brief die tien jaar later van de patiënt ontvangen werd, vermeldde hij dat de problemen van vroeger niet meer waren teruggekomen.

Een ander geval dat in Chicago aan onze zorg werd toevertrouwd, was dat van een imbeciel, een meisje van tweeëntwintig, dat onhandelbaar, obstinaat en vernielzuchtig was, niet samenhangend kon spreken, niet in staat was zich aan te passen aan de gebruikelijke tafelmanieren en zich zo hevig verzette om een bad te krijgen dat er vier personen voor nodig waren om haar in bad te krijgen, en voortdurende zorg en observatie vereiste.

Wanneer de familie door vreemden werd bezocht, vloekte het meisje en stampte met haar voeten, ofschoon ze nog nooit had horen vloeken, aangezien haar ouders religieus waren en in een streek woonden waar het meisje niet de gelegenheid had zulke godslasterlijke taal te horen zoals ze uitte.

Volgens de ziektegeschiedenis van dit geval was het meisje tot aan de leeftijd van tweeënhalft jaar normaal geweest en had ze kunnen lopen en praten. In die tijd had ze één zware stuip gehad, waarna ze niet meer samenhangend kon spreken, niet langer in staat was te lopen totdat ze zeven jaar oud was, heel veel huilde en voortdurende aandacht nodig had. Gedurende de tussenliggende jaren was er geen verbetering opgetreden en bleef haar ontwikkeling achterwege.

Na een periode van medische zorg en behandelingen met elektriciteit deed zich een belangwekkende gebeurtenis voor. Tijdens een concentratiekring, die werd bijgewoond door twee zusters van de patiënt, werd mevr. Wickland in beslag genomen door een geest die zijn naam gaf en vertelde dat hij een vriend was van het meisje haar vader in diens geboorteplaats, in het buitenland; in de jaren daarna was hij een buurman van de familie in Wisconsin.

De geest, zich er niet van bewust dat hij dood was, verklaarde dat hij, zonder het te bedoelen, tot het kind was aangetrokken en zich niet meer van haar kon bevrijden. Wanneer er iemand bij de familie op bezoek was wilde hij zijn situatie bekendmaken, maar kon zich niet uitdrukken, vandaar dat hij vloekte en met zijn voeten stampte.

Hij verklaarde ook dat hij er bezwaar tegen had om in bad gedaan te worden door vrouwen en zei: "Zou u denken dat een man het toestaat dat hij door vier vrouwen in bad wordt gestopt?"

De zusters van de patiënt bevestigden het relaas van de geest voor wat betreft zijn naam en de geboorteplaats van hun vader, en ook het feit dat hij hun buurman was geweest in Wisconsin, waar hij vele jaren daarvoor was gestorven.

Nadat deze geest bevrijd was, trad er bij het meisje een definitieve verandering ten goede op.

Gedurende de jaren van haar bezetenheid was er geen opvoeding mogelijk geweest en dus moest haar zeer veel geleerd worden alsof ze nog een klein kind was. Ze werd heel oplettend, leerde goede tafelmanieren, ging zelf in bad, hielp met het werk in huis, leerde te spreken, speelde met kinderen en kon om een boodschap worden gestuurd. Terwijl ze voordien bezwaar had gemaakt tegen behandelingen en medische zorg, kwam ze nu heel graag naar de praktijk.

Dit geval toonde in alle opzichten een opvallende verbetering en bevestigde overigens het feit dat ontlichaamde geesten een bevorderende factor kunnen zijn bij imbeciliteit en andere gevallen van zwakzinnigheid.

Tijdens een onlangs gehouden conferentie van het Amerikaans College van Chirurgen in Chicago werd dr. George Crile uit Cleveland als volgt door de pers geciteerd: 'We kunnen er in vertrouwen van uit gaan dat de wetenschap de natuur van het leven zal ontsluiten en daarmee de fysieke aard van de geest en de persoonlijkheid'. Een dergelijke hypothese geeft te kennen dat de geest en de persoonlijkheid ophouden te bestaan wanneer het lichaam stopt met functioneren.

Als de moderne sceptici, die volhouden dat de dood de vernietiging betekent en dus alles doet eindigen, zich de ernstige gevolgen van zulke uitspraken zouden kunnen realiseren, zouden zij zich inderdaad wel even bedenken voordat zij tot deze voorbarige conclusies zouden komen.

De dood maakt geen einde aan alles; de overgang is niet meer dan het uittrekken van een oud kledingstuk; het verandert op geen enkele manier de geestelijke instelling of toestand.

De 'met de dood eindigt alles'-doctrine moedigt vele verwarde personen ertoe aan om te besluiten dat ze op een gemakkelijke manier van hun problemen af kunnen komen door zich over de rand van het zogenaamde 'onbekende' te storten om zelfmoord te plegen, met het idee dat ze daardoor voorgoed van hun moeilijkheden af zullen zijn. Maar zelfmoord werkt zo niet; het dompelt de persoon alleen maar onder in de duisternis, ongeveer zoals iemand in het donker belandt wanneer hij zijn gezichtsvermogen kwijtraakt. De zelfmoord sluit hem louter af van het contact met de buitenwereld; zijn geest is nog meer in de war dan tevoren.

Velen blijven jarenlang in deze toestand, niet op de hoogte van de geestelijke wetten en zich er niet eens van bewust dat ze geesten zijn, aangezien ze in het bezit van een geestelijk lichaam blijken te zijn hetgeen ze ten onrechte voor een fysiek lichaam houden. Ook bevrijdt dit de geest niet van een schuldig geweten, als zijn leven niet in orde is geweest; de nieuwe omstandigheden vermeerderen zijn geestelijke kwellingen alleen maar.

Zulke geesten, die op het aardse niveau rondzwerven, kunnen dikwijls de indirecte oorzaak worden van ondoordachte zelfmoorden, want, omdat ze zich niet realiseren dat ze er reeds in geslaagd zijn zich van hun fysieke lichaam los te maken, blijven ze doorgaan met te trachten een 'eind aan hun leven te maken' en raken verstrikt in de aura van sterfelijke, mediamieke personen; zij dragen hun eigen droefgeestige gedachten op hen over, en een overijde impuls om aan 'alles een eind te maken'. Heel wat mensen die aan zulke vreemde indrukken lijden (de 'verwarrende' symptomen die door dr. Tomlinson genoteerd zijn) concluderen dat ze krankzinnig aan het worden zijn en besluiten zelfmoord te plegen.

Als de psychologie van het abnormale door en door begrepen zou worden, zou een persoon die zulke indrukken zou krijgen in staat zijn het absurde van zijn aandrang te analyseren en tot het besef komen dat ze te wijten waren aan de een of andere entiteit zonder lichaam die, misschien wel onbedoeld, zijn eigen gestoorde mentale toestand op de mediamieke sterveling had overgedragen; dan zou hij kunnen voorkomen zo'n onbezonnen daad te begaan.

Een dergelijke geestelijke invloed wordt geschetst in het volgende geval, waarin een contact tot stand kwam via mevr. Wickland als paranormaal instrument tijdens een experimentele seance.

De overschaduwende geest verkeerde in grote angst en verwarring, hetgeen te verwachten was na een daad zoals ze beschreef. Om voor de hand liggende redenen zijn de volledige namen en plaatsen van personen weggelaten. De conversatie met de geest verliep als volgt:

dr.

Wickland: Beste vriendin, vertel ons eens waar je vandaan komt. Je begrijpt je toestand klaarblijkelijk niet. Je bent je stoffelijk lichaam kwijtgeraakt maar je beseft het

niet. Je bent nu een geest die tijdelijk een lichaam in bezit heeft dat niet van jezelf is. Hoe heet je?

geest: B.K.

dr.: Hoe lang ben je al dood?

g.: (Hysterisch). Vergeef me, A! O, vergeef me toch!

dr.: Beheers jezelf, dan kunnen we je helpen je toestand te begrijpen.

g.: O, ik had niet de bedoeling om mezelf te doden!

dr.: Heb je jezelf van het leven beroofd?

g.: Ja. (Huult radeloos).

dr.: Je hebt je geest niet vernietigd, je vernietigde alleen je lichaam. Je bent nu een vrije geest, maar je hebt begrip nodig. Twijfel er niet aan wat ik je vertel. Dit is niet jouw lichaam.

g.: Vergeef me, vergeef me toch, O, A.!

dr.: Waar bevond je huis zich?

g.: In S.P.

dr.: Hoe lang is het geleden dat je je lichaam hebt achtergelaten?

g.: O, wat is er?

dr.: Je verkeert in het duister.

g.: Ik kan mijn moeder de hele tijd zien huilen.

dr.: In welke straat woonde je in S.P.?

g.: F.Avenue

dr.: Welk nummer?

g.: Dat weet ik niet meer. (Huult).

dr.: Bedaar maar wat. Wij kunnen je helpen. Vertel ons alles maar.

g.: Ik heb het niet gedaan.

dr.: Wie heeft het gedaan? Wat gebeurde er met jou?

g.: Dat kan ik niet zeggen.

dr.: Ik vraag het in je eigen belang. Wat heb je gedaan? Je moet er iets vanaf weten.

g.: Ik zat zo in de knoei. Nu weet ik niet wat ik doen moet. Moeder! Moeder!

dr.: Probeer je te beheersen en luister naar me. We kunnen je helpen als je rustig wilt worden.

g.: Arme A.!

dr.: Wie is A.?

g.: Hij is mijn man. Ik houd toch zoveel van hem. Als ik maar bij hem kon komen.

dr.: Wat heb je gedaan?

g.: Nee, nee, ik deed het niet! Er waren zoveel mensen (obsederende geesten) en ik was zo in de war. Ik was ziek. Ik weet niet waarom, maar ik zie alleen maar vreemde mensen.

dr.: Wat doen ze?

g.: Dat weet ik niet.

dr.: Praten ze tegen je?

g.: Ik werd toch zo door ze getreiterd (aardgebonden geesten) dat ik het niet meer kon uithouden.

dr.: Wat heb je toen gedaan?

g.: Ik was zo beroerd. Mijn arme man en moeder! Ze hebben zo'n verdriet. Ik kwam vrij, en nu kan ik ze niet vertellen dat ik vrij ben. Ik ben zo ziek en bezorgd.

dr.: Al die opwinding helpt je niets. Wees kalm, dan kunnen we je helpen.

g.: Waarom jagen die mensen (geesten) om me heen me van huis weg?

dr.: Wat zeggen ze?
g.: Ze pesten me. Ze staan daar maar en lachen me uit. Ze zeggen allemaal rare dingen. (Geest wordt hysterisch).

dr.: Vriendelijke geesten hebben je hier gebracht en nu is het jouw beurt. Probeer je situatie te begrijpen.
g.: Ik deed het niet! Ik deed het niet zelf! Die mensen om me heen dwongen me om het te doen.

dr.: Wat heb je dan gedaan?
g.: Ik schoot mezelf neer. (Terwijl ze door aardgebonden geesten werd beïnvloed).
dr.: Je bent niet dood; je leeft nog steeds. Niemand gaat ooit echt 'dood'. Je hebt alleen jezelf uit je lichaam gedreven.
g.: Ze zaten zo achter me aan!
dr.: Wie?
g.: Al die mensen.
dr.: Dat zijn domme geesten. Zou je graag in deze toestand willen blijven?
g.: O nee!
dr.: Wil je geholpen worden?
g.: Ja.
dr.: Wees dan rustig en beheers je.
g.: O, A.! Moeder! Ik was zo triest en beroerd!
dr.: Je hebt jezelf in de onzichtbare wereld geworpen en omdat je nergens van wist ben je nu in het donker. Je moet bereid zijn om begrip te krijgen van de wetten van vooruitgang in de geestelijke wereld. Luister je naar me?
g.: Ja, maar ik ben zo zwak.
dr.: Beslis dat je sterk moet zijn. Luister naar de intelligente geesten die je graag willen helpen. Zij willen je meenemen naar de geestelijke wereld en je betere dingen leren. Begrijp je dat?
g.: Ja.
dr.: Kijk om je heen en je zult vriendelijke geesten ontdekken die je willen leren hoe je je huidige toestand de baas kunt worden.
g.: Zullen die mensen dan weggaan? (Aardgebonden geesten).
dr.: Ze zullen je niet meer lastigvallen. Er zijn vele anderen die je willen helpen. Kijk eens rond naar Silver Star, een indiaans meisje (geest). Zij helpt geesten die in moeilijkheden verkeren.
g.: Kijk eens naar dat prachtige licht! God, help me en geef me verstand en licht! Ik had niet de bedoeling om het te doen. Ik houd van mijn man en mijn huis. Maar ik ging de heuvels in. God, help me!
dr.: Je zult hulp krijgen, maar je moet je niet zo van streek maken. Een moment geleden zag je een prachtig licht. Gods boodschappers zijn hier om je te helpen.
g.: Ik heb zoveel meegemaakt. Ik heb voortdurend mijn man en mijn moeder gezien, maar ze zijn allebei erg verdrietig en ze huilen zo. O God help me toch!
dr.: Geestvrienden zullen je betere dingen tonen.
g.: Ik wil rust vanbinnen. Ik wil rust!
dr.: Dat zul je ook vinden.
g.: Waarom moet ik zo vreselijk getreiterd worden?
dr.: Je was klaarblijkelijk een paranormaal gevoelig persoon, maar dat wist je niet.
g.: God, help me!

dr.: Je moet je toestand begrijpen. De geestvrienden zijn de boodschappers van God en zij zullen je helpen. Zij zullen je leren hoe je tot begrip van God kunt komen.

g.: (Geestelijk gezichtsvermogen opent zich). Kijk eens naar die prachtige dingen! Kijk! Iemand zegt dat ik anderen zal moeten dienen.

dr.: We kunnen niet alleen maar voor onszelf leven. Dat voel je in je hart, nietwaar?

g.: Ja.

dr.: Nu moet je met de geestvrienden meegaan.

g.: Ik zie toch zo'n mooi meisje (geest) en ze zegt: "Ga met me mee".

dr.: Zij zal je helpen.

g.: Kan ik rust krijgen vanbinnen? Ik was zo wispelturig.

dr.: Dat kan, als je die opgewondenheid maar wilt beheersen. Leer de zin van het leven.

g.: Mijn geweten kwelt me zo. Kijk eens naar de ellende die ik veroorzaakt heb. Ik ga naar huis maar zij kunnen niet begrijpen hoe ik lijd.

dr.: Zorg dat je begrip en vooruitgang in het nieuwe leven krijgt.

g.: Mijn geweten zit me dwars.

dr.: Je moet je geweten tot rust brengen door anderen te dienen. De onzichtbare vrienden zullen je helpen.

g.: Mag ik met ze meegaan? Ik ben zo moe; ik wil rusten.

dr.: Ga maar met deze goede vrienden mee. Ze zullen je leren je eigen zelf te overwinnen en dan zul je het licht vinden.

g.: Wilt u aan mijn man en mijn moeder vragen of ze me willen vergeven?

dr.: Misschien kunnen we met ze in contact komen.

g.: Nu zal ik gaan. Dank u wel dat u me hebt geholpen.

Daarop vertrok de geest. Deze entiteit en haar geschiedenis waren ons geheel onbekend, maar naderhand werd haar verhaal volkomen bevestigd door haar echtgenoot.

Een waarschuwing tegen de dwaasheid van de zelfmoord werd via mevr. Wickland gegeven door de geest van een jonge vrouw die een eind aan haar aardse leven had gemaakt terwijl ze uiterst neerslachtig was. In het stoffelijk leven had deze jonge vrouw geweigerd om in bezetenheid te geloven, ofschoon haar moeder haar herhaaldelijk had gewaarschuwd voor de gevaren van beïnvloeding door geesten. Deze geest sprak op een seance die door de moeder werd bijgewoond.

geest: Moeder, ik wilde vandaag naar u toekomen om u te laten weten dat ik bij u ben om u te helpen en te leiden. Ik kan u nu veel beter helpen dan toen ik hier bij u was, omdat ik de les van het overwinnen van egoïsme en jaloersheid heb geleerd. Dat waren mijn grootste fouten, maar nu heb ik geleerd te begrijpen wat liefde, ware liefde, die iedereen zou moeten kennen, betekent. Maar om dit te kunnen begrijpen moest ik een hoop moeilijkheden en verdriet doormaken. Sinds ik u verliet heb ik veel ellende doorstaan om mijn problemen de baas te worden. U kunt zich toch wel voorstellen, moeder, dat ik die daad niet zelf heb gepleegd. (Zelfmoord). Een of andere geest deed het door mij.

moeder: Lieverd, ik wist dat het door bezetenheid werd veroorzaakt.

g.: Ik was mezelf niet; ik was bezeten maar dat besefte ik niet totdat het te laat was.

(Tegen de aanwezigen). Sta niet toe dat een onbewuste invloed u toefluistert zo'n daad te plegen. Wees sterk en overwin het.

Kent u de gevolgen van jezelf van het leven te beroven? Ik zou ze graag stevig bij u willen inprenten.

Wanneer je zelfmoord hebt gepleegd, sta je daar, je kijkt op je eigen lichaam neer en je kunt het niet meer, nooit meer, beheersen. Daarvoor dacht je nog dat je in de problemen zat, maar nu - !

Wat een ellende om je lichaam daar te zien liggen en je te realiseren dat je het door je eigen daad nooit meer kunt beheersen!

Je ziet hoe de mensen heel verdrietig rond je lichaam staan; je familieleden huilen en jij bent hulpeloos. Je wordt alleen gelaten, in de duisternis, want je hebt jezelf van het leven beroofd. Je bent alleen met je gedachten.

Er is geen dood; de geest leeft verder nadat de ontbinding plaatsheeft.

Ik wil graag benadrukken dat, wanneer u problemen krijgt, u ze niet uit de weg moet gaan; zie ze onder ogen. Wees dapper en doe al wat u kunt om ze tegemoet te treden. Vernietig uw lichaam niet. Wees geen lafaard door weg te lopen voor de moeilijkheden.

Leer rechtvaardig te leven. Uw leed is slechts een fase die u doormaakt. Er is schoonheid om u heen als u er alleen maar naar wilt uitkijken.

Moeder, op dit moment ben ik heel erg gelukkig, want ik heb veel overwonnen. Dag!

Alleen een begrip van de wetten die tot het leven hier en hiernamaals behoren kan de verwrongen gedachtewereld van zelfmoordgeesten verlichten en hen in staat stellen vooruit te gaan in de geestelijke wereld.

'Wanneer gij . . . niet wordt als de kinderen' (de kinderlijke geest aannemen die verlangend is om te leren) 'zult gij het koninkrijk der hemelen niet binnengaan' (Mat. 18:3). Deze geesten moeten ophouden te handelen volgens hun eigengereidheid en zich toeleggen op het verwerven van kennis van de levenswetten. Door een egocentrische mentale instelling worden de intelligente geesten ervan weerhouden om hen te bereiken; deze staan te popelen om te kunnen helpen en in sommige gevallen zijn zij in staat de ellende van de lijdenden te bekorten.

Een goed begrip van de verschillende fasen van het volgende leven terwijl ze nog hier zijn, zou de mensen kunnen trainen om geduldig door het aardse leven heen te gaan en zodoende zou de aankomst in de wereld hierna, op de bestemde tijd, een gelukkige zijn die tot vooruitgang leidt.

Michael Faraday, een vooraanstaand Engels fysicus en chemicus van The Royal Institute had, terwijl hij nog in het aardse leven verkeerde, geweigerd het onderzoek naar het paranormale te erkennen, maar toen hij de geestelijke wereld was binnengegaan realiseerde hij zich zijn fout en raakte geïnteresseerd in het onderlinge verband van de stoffelijke en de geestelijke werelden. Tijdens een geestelijke communicatie van Faraday werden er uitvoerige observaties over bezetenheid vanuit het gezichtspunt van de geesten doorgegeven.

"Niet één op de tienduizend komt de geestelijke sfeer binnen met een juist denkbeeld van de realiteiten ervan. Zoals zeelieden na een schipbreuk op een onbekende kust, zo worden ze op de oever geworpen; zonder informatie of voorstelling van de omstandigheden worden ze door

hun gedachten en gevoelens meegesleept naar de enige toestand van leven waarin ze ooit sensatie hebben opgedaan en komen terecht in de atmosfeer van de aarde, waaraan ze zich net zo hardnekkig vastklampen alsof ze nog in het stoffelijk lichaam leven en ze zoeken geen ander vermaak dan daar steeds te blijven leven . . .”

“Deze neiging om tot het aardse niveau te worden aangetrokken is de voornaamste oorzaak van de verschijnselen van bezetenheid . . . met de ernstigste gevolgen voor degenen die nog in het stoffelijk bestaan leven. De mentale vibraties van deze geesten worden met grote kracht overgebracht op het brein van . . . stervelingen . . .”

“De onwillekeurige overdracht van energie door de elektrische werking dwingt de geesten uit of in het lichaam ertoe elkaar te beïnvloeden, overeenkomstig de graad van atomische werking van de elementen waaruit de verschillende organismen zijn samengesteld. Hier is een energie welke de wil van de sterkste niet altijd kan beheersen, zelfs niet wanneer hij van het bestaan ervan afweet. Hoeveel meer geldt dit dan wel niet voor iemand die geen kennis heeft van de werkelijke aard ervan en die onwillekeurig zijn wil erdoor uitoefent op degenen van wie hij geen idee heeft dat hij ze aantast!”

“De onwillekeurige werking van de wil van de geest beïnvloedt, door de elektrische kracht, de ontvanger op aarde . . . Alle organismen zijn het resultaat van bepaalde combinaties van de elementen, en de beweging van de atomen waaruit ze gevormd zijn is altijd onderhevig aan de elektrische energie; in feite is deze beweging de elektrische werking zelf die van de ene combinatie op de andere wordt overgebracht. Als dientengevolge dezelfde graad van atomische werking geïnduceerd kan worden in twee verschillende organismen, zal de gedachte die ontplooid werd identiek zijn; en aangezien de gedachte een manifestatie is van de wezenlijke kracht van de geest in zijn werking in beide werelden, volgt hij de wet van het evenwicht wanneer twee denkgeesten elkaar naderen”.

“Wanneer geesten er intens naar verlangen hun begeerten te vervullen, bereikt de invloed van zo'n begeerte de een of andere sensitieve persoon en roept dezelfde begeerte op, met een intensiteit die evenredig is aan de uitgeoefende wilskracht. Als de geest niet bekend is met de waarheid of ontbloomt van morele principes, wordt zijn wilskracht geleid, afhankelijk van het heersende motief van zijn denkwereld, en zal het slachtoffer worden ingeprent om, tegen beter weten in, anders te handelen en te denken. De enige remedie die tegen zulke waanvoorstellingen effect sorteert is het slachtoffer in te lichten over het karakter van de bron van zijn ideeën”.

“De ontvanger van deze invloeden . . . heeft er helemaal geen idee van dat hij gehoorzaamt aan de wil van onzichtbare wezens, die dikwijls onbewust op zijn gedachtewereld kunnen inwerken om hun verlangens te realiseren. Wanneer mensen door een onweerstaanbare impuls ertoe worden gebracht om onrechtmatige daden te plegen en irrationele denkbeelden tot uitdrukking te brengen op bevel van een vermeende stem van God, zijn zij het slachtoffer van misleidende geesten die hen met hun gedachte-impulsen beïnvloeden, of zij zich ervan bewust zijn of niet”.

“De wereld is ondergeschikt aan de invloed van mentale toestanden, die altijd met onvermijdelijke gevolgen op de bewoners moeten inwerken en reageren. Er valt niet te ontkomen aan de invloed van denkende geesten die in de sferen van geestelijke duisternis wonen, behalve door hen op te heffen en in te lichten over de wetten van spirituele vooruitgang; en zelfs dan is hun kracht tot beïnvloeden nog niet verdwenen, maar is van richting veranderd om geluk in plaats van ellende tot stand te brengen”.

“Vanwege deze wet hebben gevorderde geesten er eeuwenlang naar gestreefd om de aarde te bereiken met de waarheid betreffende de natuur van de geest. Aan beide zijden van het leven worden zij in hun pogingen gedwarsboomd door degenen die, uit egoïstische motieven, ernaar

verlangen oude ideeën als waarheid te verspreiden, en wegens hun positie als leiders geweigerd hebben de werkelijke bron van het kwaad te erkennen”.

“Het principe van de geestelijke bezetenheid wordt zo weinig begrepen dat de onwillekeurige fasen ervan over het algemeen verkeerd begrepen of ontkend worden door degenen die er het slachtoffer van zijn. Teneinde een juist, of zelfs maar gedeeltelijk begrip van het karakter ervan te verkrijgen, moet de wereld allereerst worden onderricht in de grondbeginselen van de geestelijke wetenschap. De mens moet leren dat de mentale krachten overdraagbaar zijn tussen de twee sferen (de geestelijke en de stoffelijke) en dat de mentale staat van geesten of stervelingen nimmer hoger is dan hun natuurlijke ontwikkeling”.

“Om daaruit te veronderstellen dat spirituele denkbeelden noodzakelijkerwijze waar moeten zijn, omdat hun oorsprong te volgen is tot aan degenen die aan de andere kant van het graf leven, is een ernstige vergissing. De tallozen die naar de wereld der geesten zijn overgegaan kunnen, evenmin als degenen die in hun eigen denkwijzen zijn geëvolueerd, denkbeelden van een hoger, of zelfs een ander, karakter overbrengen, net als een kind in het sterfelijk leven de problemen van de gevorderde wetenschappen niet kan begrijpen voordat hij het alfabet heeft geleerd”.

“Bijgelovige geesten vormen een grote hinderpaal voor een goed begrip van de geestelijke filosofie en het belang van geestelijke verschijnselen. Zij zijn niet gevorderd tot het niveau van verstandelijk handelen, zij oefenen een machtige invloed uit . . . en overschaduwden de aarde met een wilskracht die niet te beschrijven is in aardse taal . . .”

“De mensheid begaat een ernstige vergissing door denkbeelden, die uit een spirituele bron afkomstig zijn, te beschouwen als voortkomend uit de godheid. Daarvandaan komen de begoochelingen van de religie, de politiek en dikwijls de handel en het sociale leven, die de gedachtewereld van velen beheersen, tot hun ongenoegen als de resultaten in tegenspraak zijn met de gedane beloften”.

“Indien door de mensen op aarde goed begrepen zou worden dat de omgang met geesten geen religieus karakter draagt, zouden de waanvoorstellingen die eruit ontstaan verdwijnen. Dit resultaat wordt zodanig gevreesd door degenen die hun controle over de bijgelovigen willen behouden, dat zij zich verzetten tegen de verspreiding van deze kennis op de aarde, terwijl grote aantallen onwetende slachtoffers, zowel op aarde als in het geestelijk leven, zich zodanig onder hun wilskracht bevinden dat zij maar weinig tegenstand bieden”.

“Behalve de onwillekeurige, psychologische macht van die geesten die geloven dat kennis van het geestelijk leven schadelijk is voor de mensheid, is er ook nog de vijandigheid van intrigerende geesten die in belangrijke mate verhindert dat waarheidlievende ideeën vanuit de geestenwereld veel invloed op aarde kunnen uitoefenen . . .”

“God heeft geen wet gemaakt die het de mensheid verbiedt haar bestemming te leren kennen . . . Bezetenheid is het gevolg van een natuurlijke wet die bestaat in de verhouding tussen de geestelijke en de sterfelijke toestanden; de effecten ervan zullen zich altijd manifesteren, of het nu begrepen wordt of niet. De mensheid op aarde zal eronder lijden en de personen in het geestelijk leven zullen hun kwaad- of goedaardige invloed uitoefenen naarmate hun eigen ontwikkeling hen in staat stelt boven het niveau van misleiding of dwaling uit te stijgen”.

“Alleen de waarheid is de remedie tegen alle vormen van kwaad, en kennis van de waarheid is de enige panacee voor de ellende van geestelijke aard”.

Dat onwetende of boosaardige geesten een bevorderende rol spelen bij krankzinnigheid, onverklaarbare misdaden, immoraliteit, chronische kwalen, zelfmoorden en andere mentale afwijkingen is niet langer een theorie of hypothese, maar kan gemakkelijk genoeg bevestigd worden door onbevooroordeelde wetenschappers en degenen die naar de waarheid op zoek zijn. Onderzoekers dienen bereid te zijn zulk onderzoek te verrichten, niet belemmerd door

een vooropgezette mening, een bepaald geloof of ongeloof, maar vastbesloten om achter de feiten te komen en, zonder zich een oordeel te vormen, toelaten dat de onzichtbare wereld zijn eigen onthullingen doet. Daarna kunnen de resultaten op redelijke wijze geanalyseerd worden.

Door een systeem van overbrenging kunnen obsederende entiteiten, onder leiding van intelligente, samenwerkende geesten, van een slachtoffer worden afgetrokken, waarna het hen wordt toegestaan tijdelijk een behoorlijk getraind medium in bezit te nemen, zodat door direct contact met de entiteit bewijs kan worden verkregen dat een geest zonder lichaam, van wie de identiteit dikwijls kan worden vastgesteld, een doorslaggevende factor in de psychose is geweest.

Deze overdracht wordt vergemakkelijkt door gebruik te maken van statische elektriciteit hetgeen, ongevaarlijk voor de patiënt, een belangrijke hulp is, want de obsederende geest kan niet lang weerstand bieden aan zo'n elektrische behandeling en wordt verdreven.

Na een dergelijke overbrenging van psychosen zullen de slachtoffers bevrijd zijn en kunnen de obsederende entiteiten bereikt worden door de gevorderde geesten die voor hen zullen zorgen en hen inlichten betreffende de hogere wetten van het leven.

Men moet daaruit niet opmaken dat het overbrengen van een geest op een medium noodzakelijk is als methode om elk geval van geestelijke afwijking te behandelen, maar alleen wanneer het gewenst is dat er wetenschappelijke gegevens worden verkregen in verband met beïnvloeding door geesten, ofschoon een goed medium van groot belang kan zijn om te assisteren bij de diagnose.

Als de psychiatrische instellingen deze richting van onderzoek zouden volgen, zou veel dat in deze tijd mystificerend en verwarrend is in de psychopathologie aan het licht gebracht worden.

Deze uitspraken zijn geen kwestie van louter geloof, maar van feiten die door waarnemen gedurende een periode van meer dan veertig jaar onderzoek werden ontdekt; onderzoek dat onafhankelijk van cultus of isme werd uitgevoerd om de grondoorzaken vast te stellen van datgene wat tijdens psychologische en psychiatrische onderzoeken dikwijls als raadselachtig naar voren komt.

VI

MEERVOUDIGE PERSOONLIJKHEID EN PSYCHISCHE INVALIDITEIT

Dat de gemiddelde arts maar weinig ervaring in krankzinnigheid en psychiatrische problemen geniet is werkelijk heel ongelukkig, aangezien hij gewoonlijk de eerste is die de geestelijk gestoorde patiënt te zien krijgt, maar de psychiater is in deze situatie grotendeels het spoor bijster, zoals het volgende treffend illustreert:

“Medische genootschappen maken geen studie van het probleem van geestesziekten”, stelt dr. James H. Hutton uit Chicago in de ‘Illinois Medical Journal’. “Als er een psychiater op het programma staat om voor een medisch genootschap te spreken, zal hij al gauw voor lege banken staan te praten. Dat is niet geheel en al de fout van de arts”.

“Voor het grootste gedeelte spreekt de psychiater in een taal van hemzelf, die door de normale medicus niet beter wordt verstaan dan wanneer de psychiater Sanskriet zou spreken”.

“Enige jaren geleden”, vermeldt dr. Hutton, “sprak ik hierover met een zeer hooggekwadificeerde secretaris van een landelijk medisch genootschap. Hij zei dat het hem een genoegen zou doen een psychiater te ontvangen die voor hun groep zou willen spreken, maar dat het geen enkel nut zou hebben. Na de eerste paar zinnen zou geen van hun leden nog weten waar de psychiater over stond te spreken, en wanneer hij zou eindigen, zou het als netto resultaat een paar heel gestoorde dutjes bij de meeste leden opleveren. Ik vertelde over deze conversatie aan iemand die een aanzienlijke training in de psychiatrie had genoten. Hij zei dat de secretaris volkomen gelijk had maar heel voorzichtig was; dat als er een half dozijn psychiaters bijeen zou zijn, zij elkaar ook niet zouden verstaan”.

Op de 88e jaarlijkse bijeenkomst in 1932 van de American Psychiatric Association in Philadelphia werd, in een reeks encefalografiestudies in schizofrenie (dementia praecox of meervoudige persoonlijkheden), een verslag gegeven van zestig gevallen waarin de cerebrospinale vloeistof werd verwijderd en door lucht vervangen met als doel ‘een veilige methode toe te passen waardoor dergelijke pathologische veranderingen die in de hersenen van schizofrenen kunnen voorkomen, bij in leven zijnde personen kunnen worden aangetoond’, niettemin werd erbij gezegd: “dit betekent echter niet dat de procedure een therapeutische waarde heeft”.

Gezien de bevindingen van de encefalografiestudies en het veelomvattende onderzoek dat reeds werd verricht op dit gebied van de psychiatrie, is de verlichting en genezing die tot dusver werd verkregen betrekkelijk te verwaarlozen.

W. Spielmeyer, de auteur van ‘The Problem of the Anatomy of Schizophrenia’ verklaart: “Er valt op dit moment geen *bekende* anatomische of histologische basis voor schizofrenie te ontdekken”.

Terwijl de psychiaters geprezen dienen te worden voor hun prestaties in het bestuderen van de grondoorzaken van de diverse stadia van geestelijke afwijkingen en krankzinnigheid vanuit een fysiek en biologisch standpunt, en hun encefalografiestudies ongetwijfeld van belang zijn in het geval van de krankzinnige, en als dezelfde onderzoeken op de hersenen van geestelijk gezonde maar lichamelijk lijdende patiënten zouden worden uitgevoerd, zouden er dan geen gelijksoortige bevindingen naar voren kunnen komen, waardoor de uitkomsten van hersenonderzoek als een oorzaak van krankzinnigheid weerlegd worden?

De onwetenschappelijke houding en afstandelijkheid van de medische broederschap jegens elk onderzoek waarin de aanwezigheid van geesten zonder lichaam wordt gesuggereerd, is te wijten aan vrees voor uitsluiting of het in gevaar brengen van de reputatie, of het komt door het valse idee dat het onethisch en beneden de waardigheid van de wetenschap zou zijn om dergelijk onderzoek te verrichten.

Vandaag de dag vormt deze houding een ernstige hinderpaal voor de vooruitgang van de kennis die betrekking heeft op de grondoorzaken welke bevorderend zijn voor geestelijke afwijkingen en krankzinnigheid, en het is een belemmering voor het neurologisch en psychiatrisch onderzoek.

De eerste de beste nieuweling in het paranormaal onderzoek van deze tijd begrijpt vaak meer van de oorzaak van mentale stoornissen dan de gemiddelde psychiater, aangezien hij geesten zonder lichaam als een actieve factor onderkent.

Wanneer de professoren in de psychologie aan de colleges en universiteiten eerst eens serieus onderzoek willen gaan doen naar het paranormale zoals het betrekking heeft op allerlei geestelijke afwijkingen, zullen zij ontdekken dat zulk onderzoek van veel grotere waarde voor de mensheid is dan het bestuderen van de ‘psychologie van de ratten’, hetgeen nu zo algemeen voorkomt, aangezien er maar weinig huizen vrij zijn van de ellende van geestelijke stoornissen waarin, zoals de ervaring duidelijk heeft aangetoond, onwetende geesten zonder lichaam een ernstige, *bevorderende* factor vormen.

Psychiatrisch onderzoek verschaft een duidelijke indicatie voor inbreuk van geesten op de persoonlijkheid, maar in de studie van gevallen van ‘meervoudige persoonlijkheden’, ‘afgescheiden persoonlijkheden’ of ‘gedesintegreerde bewustzijnstoestanden’ verwerpen de moderne psychologen en psychiaters de mogelijkheid van vreemde intelligenties op grond van het feit dat deze persoonlijkheden geen blijk geven van bovennormale kennis, of dat ze van spiritistische oorsprong zijn.

Onze ervaring heeft ontwijfelbaar bewezen dat de meerderheid van zulke intelligenties zich niet bewust is van zijn overgang en dus komt het ook niet in hen op dat ze geesten zijn, en zijn ze ongenegen dit feit onder ogen te zien.

In het bekende geval van mej. Beauchamp, zoals het door dr. Morton Prince werd vastgelegd in ‘The Dissociation of a Personality’, waarin vier verschillende persoonlijkheden werden vermeld, werd door dr. Prince geen erkenning gegeven dat er intelligenties van buiten verantwoordelijk waren voor de verschillende persoonlijkheden, maar niettemin hield ‘Sally’ (persoonlijkheid 3) vol dat zij niet dezelfde was als Christine (mej. Beauchamp, de patiënte), dat haar eigen bewustzijn los stond van dat van Christine, en vertelde ze hoe Christine leerde lopen en praten. “Toen ze nog een heel klein meisje was en net leerde lopen . . . ik herinner me dat haar gedachten gescheiden waren van die van mij”.

Het geval van mevr. X., zoals het wordt vermeld door dr. Cornelius C. Wholey in ‘The American Journal of Psychiatry’, wordt door dr. Wholey aangeduid als één van een ‘meervoudige persoonlijkheid’ of een ‘psychogene aanpassing, gelijksoortig aan een conversiehysterie’, waarin ‘delen van de geest zich afsplitsen en de delen tot ego’s worden, ieder op zijn beurt de baas spelend over het organisme . . . de normale of oorspronkelijke persoonlijkheid wordt opzij gezet of op afstand gehouden en wordt vervangen door een onafhankelijke groepering van de elementen van het bewustzijn op een lager, simpeler en meer kinderlijk niveau . . . het individu met de meervoudige persoonlijkheid is vatbaar voor een gemakkelijke, teruglopende verandering, zelfs tot aan de vroegste kindsheid’.

Vanuit het standpunt van het onderzoek naar paranormale verschijnselen zoals dit betrekking heeft op de abnormale psychologie, zou het geval van mevr. X afdoende aantonen dat er sprake was van beïnvloeding door onwetende geesten zonder lichaam. Dat de zeven ‘afge-

scheidenen' die werden geobserveerd, verschillende vreemde entiteiten waren, wordt duidelijk gestaafd door het verschil in persoonlijkheid en activiteiten en hun beweringen dat ze geesten waren.

De 'Susie'-persoonlijkheid zei bijvoorbeeld dat ze door haar echtgenoot was neergeschoten toen hij razend van jaloezie was vanwege haar geheime minnaar en ze beweerde: "Ik was een meisje uit New York toen ik nog in leven was, maar sinds ik een geest was geworden kwam ik meteen in Hattie (de patiënte) terecht. Ik heb twaalf jaar lang in Hattie gezeten. Hattie is het meisje aan wie het lichaam behoort". Susie zei dat ze 'Hattie's geest beetpakte, omlaag trok en vervolgens zelf tevoorschijn kwam".

De patiënte kon Susie dikwijls tegen haar horen praten; Hattie klaagde over talloze pijnen, maar Susie had nooit last van pijn. Susie was kinderlijk, onbezorgd, ondeugend, koket en onverantwoordelijk, was er dol op om voor de camera te poseren terwijl de patiënte bang was om op de foto te gaan.

De echtgenoot van de patiënte verklaarde dat er verbazingwekkende veranderingen in het gedrag van zijn vrouw hadden plaatsgevonden na de geboorte van haar eerste kind. 'Nu en dan, als hij thuiskwam, trof hij haar heel huiselijk aan, met belangstelling voor haar huis, met liefde zorgend voor haar kind zoals een gewone moeder dat doet. Als hij dan op een andere keer terugkwam vond hij de baby verwaarloosd, klaarblijkelijk vergeten; de moeder zwierf doelloos door de straten, stond in etalages te staren en koketteerde met vreemde mannen'. (Naderhand stierf de baby door verwaarlozing).

De echtgenoot maakte haar verwijten en bracht haar naar huis, waar ze dan vaak plotseling veranderde van een wufte persoon in een ernstig, plichtsgetrouw moedertype. Ze ontkende heftig haar escapades, of dat ze zelfs maar van huis was weggeweest. De echtgenoot geloofde dat ze loog en besloot haar in laatste instantie maar te slaan als een soort 'kuur' voor haar onvrouwelijke streken. Deze handelwijze droeg er alleen maar toe bij de dissociatie van de persoonlijkheid te doen toenemen.

In deze tijd ontstond er vriendschap tussen het stel en een in de nabijheid wonende familie die hen mee naar hun huis nam. Dr. Wholey verklaart: "De reden voor de belangstelling in de nieuwe vrienden lag in een fanatiek bijgeloof, dat de jonge vrouw gedurende deze 'aanvallen' door duivels werd bezeten, en dat het hun zending was om deze boze geesten uit te werpen . . . In haar momenten van flauwte nam de man van de helpende familie zijn toevlucht tot bezweringen en gebaren om de demonen uit te drijven"

Mevr.F. zei: "We dachten dat we konden bidden om haar te genezen . . . We begonnen te bidden en te vleien . . . en langzamerhand kregen we Lucille (een van de 'afgescheidenen') zo ver dat ze wilde praten . . . dus bleven we vleien . . . en dan smeekte ze of haar zonden vergeven konden worden".

De Lucille-'persoonlijkheid' beweerde dat ze een cabaretière uit Chicago was, vergiftigd door een jaloezise vriendin. Dikwijls danste ze met gesloten ogen op haar tenen, terwijl de patiënte helemaal niet kon dansen. Net voor ze wegging zei Lucille tegen de patiënte: "Ik heb licht gezien en ik wil nooit meer terug in de duisternis. Ik ga nu weg; er is een betere plaats voor mij. Nou Hattie, ik ga en God zegen je". Ze ging weg en er werd nooit meer iets van haar vernomen.

Mevr.F. zei: "De anderen bestreden ons en de hele ellende begon opnieuw . . . weer vleien".

Een andere entiteit die altijd huilde, zei dat ze Pearl heette, dat ze in Kent, Ohio, had gewoond en de dochter was van een welgestelde fabrikant. Ze beweerde dat ze was ontvoerd toen ze zestien jaar oud was, in een bordeel was ondergebracht en naderhand zelfmoord had gepleegd door uit een raam te springen.

Er werden vier mannelijke ‘persoonlijkheden’ vermeld: een Duitser; een Italiaan, die met een mes vocht; een Pool, die vloekte en Pools sprak (de patiënte kon helemaal geen Pools spreken); en Jack, die zei dat hij een Amerikaan was. Jack had een mannelijke houding en handdruk, ook een zware stem, en hij deed de oorbellen af en de schoenen uit, want hij voelde zich niet op zijn gemak in vrouwenkleren.

De patiënte liep een shock op toen haar werd verteld van het overlijden van een goede vriend; ze viel flauw en nadat ze was bijgekomen kon ze geruime tijd niet meer spreken. Toen haar een koffer werd getoond met daarin de kleertjes en het speelgoed van haar gestorven baby bekeek ze het zorgvuldig en ‘besteedde bijzondere aandacht aan die dingen die de baby het leukste had gevonden . . . vervolgens veranderde ze geleidelijk . . . werd in haar gedrag een baby van een jaar’. Ze klapte vrolijk in haar handen en speelde met een bal en een pop. Ze moest leren praten, hoe ze een lepel moest vasthouden, haar kleren moest aantrekken en hoe ze moest lopen.

Dr. Wholey vermeldde dat de patiënte in deze toestand werd meegenomen naar een film, opgewonden raakte en ziek werd, waarna ze weer tot haar normale zelf terugkeerde.

(De episode als baby betrof ongetwijfeld de geest van het ‘dode’ kind van de patiënte, die tijdelijk door zijn eigen moeder handelde en in feite met zijn eigen speelgoed speelde).

Nadat Lucille en Pearl waren vertrokken gingen de verschillende mannelijke persoonlijkheden ook weg. Susie zei tenslotte dat ze het licht had gezien en voor ze heenging schreef ze een afscheidsbrief aan de familie. De patiënte verklaarde dat ze heel zwak was nadat Susie was weggegaan.

Dr. Wholey vermeldt: “In een later gesprek met de patiënte, de echtgenoot en de heer F. vroegen we hoe het met de patiënte ging en ze antwoordden allemaal dat ze genezen was”.

Wat er ontbrak in dit geciteerde geval was de aanwezigheid van een echt trancemedium, naar wie de zogenaamde ‘afgesplitste persoonlijkheden’ tijdelijk hadden kunnen worden overgebracht, waardoor men had kunnen bewijzen dat het onafhankelijke persoonlijkheden waren, van wie de identiteit in vele gevallen waarschijnlijk had kunnen worden vastgesteld. Hierdoor wordt de dwaasheid van de ‘gespleten persoonlijkheid’-hypothese aangetoond. Als de ‘meervoudige persoonlijkheden’ deel van de eigen geest van de patiënte zouden uitmaken, zouden ze duidelijk niet op een ander individu kunnen worden overgebracht.

Een ander toepasselijk geval, zoals het vermeld wordt door dr. Mandel Sherman en Blake Crider van de Universiteit van Chicago, in ‘The American Journal of Psychiatry’ (geciteerd in ‘Science News Letter’), vormt een duidelijke aanwijzing voor de invloed van ontlichaamde geesten.

‘De tijd keerde zich om voor een jonge, getrouwde vrouw. Mabel Ruth was twintig jaar oud toen ze, na een ongeluk waarin ze de gezinsauto total loss had gereden, werd blootgesteld aan hevige aanvallen die soms als epileptische insulten werden gediagnosticeerd en waarin ze ongevoelig werd voor pijn. Volgend op deze aanvallen werd ze letterlijk als een klein kind’.

‘Eén zo’n omkering van de tijd bracht haar bijna terug naar de kindsheid. Ze sprak een typische babytaal en kon noch lezen noch plaatjes tekenen. Ofschoon ze (de patiënte) een verstokte roker is, had ze er totaal geen idee van wat ze met een sigaret moest doen. Ze herkende haar eigen naam niet . . . Ze glimlachte en speelde net als een kind van een jaar of twee zou doen. Het tikken van een horloge bezorgde haar heel veel plezier, ze greep ernaar en hield het eerst tegen het ene oor en vervolgens tegen het andere en daarna gooide ze het omhoog alsof het een bal was . . . Binnen een jaar werd ze ogenschijnlijk weer normaal’.

Deze patiënte was klaarblijkelijk een geboren medium; de shock van het auto-ongeluk bracht deze paranormale ontvankelijkheid voor de beïnvloeding door geesten naar buiten, waarbij iedere entiteit via de patiënte zijn eigen karaktertrekken vertoonde.

Als gevolg van shocks, ongelukken, zorgen, enz. kunnen zich allerlei duidelijke veranderingen in de persoonlijkheid voordoen, uitmondend in diverse mediamieke manifestaties en verwisseling van de identiteit; familieleden kunnen verstoten worden, eigen identiteit wordt ontkend en men beweert iemand anders te zijn.

Ervaringen die overeenkomen met de voorgaanden doen zich in het onderzoek naar het paranormale regelmatig voor. De verklaringen zijn niet louter veronderstellingen of onbewezen hypothesen, maar ze zijn gebaseerd op ruim veertig jaar onderzoek op dit (abnormale) gebied.

Mevr. Wickland heeft bewezen een buitengewoon gevoelig medium te zijn, en in het belang van deze wetenschap heeft ze zichzelf toegestaan dat ze tijdelijk in bezit genomen mag worden door allerlei geesten, variërend van de geesten van volwassenen tot de geesten van kinderen, die werden losgemaakt van patiënten welke aan diverse psychosen en afwijkingen leden.

Het zou onhoudbaar zijn onze ervaringen te verklaren volgens de theorie van het onderbewuste, of door autosuggestie of meervoudige persoonlijkheden, aangezien het duidelijk onlogisch is dat mevr. Wickland grote aantallen persoonlijkheden zou bezitten waarvan er sommigen dikwijls een haar onbekende taal spreken, en aangezien het zo'n gemakkelijke mogelijkheid is om psychosen of geestelijke afwijkingen van een patiënt op mevr. Wickland te laten overbrengen, waardoor het slachtoffer bevrijd wordt en er op die manier wordt ontdekt dat de gestoordheid te wijten was aan een geest zonder lichaam, van wie de identiteit dikwijls kan worden vastgesteld.

Enige jaren geleden kwam een geval onder onze aandacht van het soort dat bij de psychoanalytici bekendstaat als een 'dubbele persoonlijkheid'. Toen ze nog een klein meisje was had mevr. Elizabeth Byrd dikwijls geestenstemmen gehoord die haar naam riepen, en op achttienjarige leeftijd werd ze aan een ernstige shock onderworpen, hetgeen een coma tot gevolg had die vele dagen duurde.

Ze kreeg, naar het schijnt, haar gezondheid terug, trouwde toen ze eenentwintig was, maar na de geboorte van haar eerste kind was ze drieënhalve jaar lang invalide. In die periode overleed haar schoonmoeder en spoedig daarna begonnen er, door de een of andere onzichtbare kracht, voorwerpen door het huis te bewegen en dat werd zo hardnekkig volgehouden dat de heer en mevrouw Byrd uiteindelijk een medium raadpleegden, die hen onbetwistbaar bewijs verschafte dat de geest van de moeder nog steeds aanwezig was en de voorwerpen in huis verplaatste.

Na verloop van tijd verbeterde mevr. Byrd's gezondheid, maar na de geboorte van nog twee kinderen en een aantal ingrijpende operaties werd haar fysieke toestand weer kritiek, ze leed aan ernstige depressiviteit en was tenslotte volkomen uitgeput. Voor het einde van die week werd ze zich ervan bewust dat er een conflict gaande was tussen haarzelf en de een of andere kracht of intelligentie, die scheen te proberen haar uit haar lichaam te drijven.

In een ondraaglijk lijden verzette ze zich tegen deze kracht, totdat ze op een dag werd overmeesterd en zichzelf hulpeloos en buiten haar eigen lichaam aantrof in een hoek van de kamer, terwijl de een of andere persoon die zich 'Stella' noemde, bezit van haar lichaam nam.

Stella sprak tegen de echtgenoot en zei dat ze tijdens Betty's (mevr. Byrd's) hele leven in haar had geleefd; dat ze beetgenomen was en zich nooit had mogen uitdrukken, terwijl Betty allerlei kansen had gekregen.

De gezichtsuitdrukking veranderde totaal, evenals de hoogte van de stem en het lichaam bezat een kracht en activiteit die Betty, zelfs wanneer ze in de beste gezondheid verkeerde, nooit bezeten had. Stella verhief Betty's zieke lichaam in bed, zette haar handen midden op het bed en sprong eroverheen met de behendigheid van een atleet.

Stella kon onvermoeibaar lopen of rennen terwijl ze het lichaam in bezit had, ze was echter maar in staat op zijn hoogst slechts een half uur te blijven. Mevr. Byrd was een beschaafd en intellectueel type, terwijl Stella geen enkele diepgang en klaarblijkelijk ook geen geweten bezat; ze was uiterst profaan en heel grillig, haar handschrift verschilde, tot haar grote ergernis, volkomen van dat van Betty.

Stella had een hekel aan Betty's man en kinderen en wilde juist die dingen doen die Betty nooit deed - sigaretten roken, rijden op de miniatuurspoorbaan door een nagebootst landschap, van de glijbaan glijden, zwemmen, en een gele rok dragen. Ze haatte Betty en noemde haar 'een verdomde idioot', zei dat ze wat betreft kleding geen smaak had en veel te goed was.

Stella zat vol streken en als ze een publieke rel kon schoppen was ze buitengewoon verrukt van de ergernis en de vernedering die het Betty en haar echtgenoot bezorgde. Stella zei dat ze alles van Betty wist en alles wat ze deed, maar dat Betty niets van haar wist, ofschoon ze Betty soms kon laten doen wat ze wilde.

Vanaf het moment dat Stella voor de eerste keer het lichaam van mevr. Byrd in bezit nam, leed mevr. Byrd aan hevige pijnen aan de rechterkant van de hals. Maar wanneer Stella het lichaam in bezit nam, had ze die pijn niet. Zodra Stella erin kwam, viel Betty op de grond alsof ze flauwviel, en als Stella wegging, hetgeen ze slechts na een worsteling deed, viel ze ook op de grond.

In een poging om hulp te zoeken liet de huisarts uit een nabijgelegen stad een bekende medicus komen die tevens psychoanalyticus van de Freudiaanse richting was. Deze geneesheer stelde als diagnose dat dit geval een voorbeeld was van een 'dubbele of gespleten persoonlijkheid', maar Stella vloekte hem woedend uit en verklaarde hardnekkig dat ze geen deel van Betty was en dat ze totaal verschillende interesses hadden.

De geneesheer vroeg Stella iets voor hem te schrijven waar Betty in geïnteresseerd was, en Stella schreef heel gediensstig:

'The moving finger writes, and, having writ,
Moves on, nor all your piety nor wit
Shall lure it back to cancel half a line,
Nor all your tears wash out a word of it'.

vrij vertaald:

(De bewegende vinger schrijft en, geschreven hebbend,
beweegt hij voort; noch zullen al uw vroomheid noch uw wijsheid
hem teruglokken om maar een halve regel door te schrappen,
noch zullen al uw tranen een woord ervan uitwassen).

"Alsjeblieft", snauwde Stella, "hier heb je wat Betty zou schrijven, die verdomde idioot!"

Vervolgens vroeg de geneesheer of Stella iets voor zichzelf wilde schrijven en prompt krabbelde ze slordig neer: Hallo dokje, hoe gaat het vandaag met de ouwe jongen?

De geneesheer bleef echter volhouden dat Stella een deel van Betty's eigen geest was en dat het haar niet werd toegestaan de volledige controle uit te oefenen, maar wel bij Betty zou mogen blijven en haar zo nu en dan in bepaalde mate mocht beïnvloeden. Daarna werd Stella 'gehypnotiseerd' door de geneesheer en na een wanhopige worsteling gaf ze de beheersing over Betty's lichaam op.

Dat Stella een obsederende geest was scheen bij niemand op te komen, tot enige jaren later, toen mevr. Byrd, wiens gezondheid verbeterd was, en alleen nog maar af en toe door aanval-

len van geheugenverlies en coma werd gekweld maar niet door geslaagde pogingen tot controle door Stella, begon met het onderzoeken van spiritualistische verschijnselen, waarbij haar door verschillende mediums werd verteld dat ze leed aan bezetenheid.

Er werd echter weinig aandacht aan de kwestie besteed tot een paar jaar later, toen Betty na een zware zenuwshock weer uitgeput raakte en in een comateuze toestand verzonk welke een maand duurde. Diep in de put werd mevr. Byrd door een verpleegster bij ons in Los Angeles gebracht.

Nadat ik als diagnose bezetenheid had vastgesteld, gaf ik de patiënte een behandeling met elektriciteit waarna ze met de verpleegster naar haar hotel terugkeerde. Gedurende de ganse nacht werd ze uit de slaap gehouden door Stella's pogingen om haar lichaam in bezit te nemen. Mevr. Byrd hoorde Stella tegen 'die dokter' vloeken en zweren dat ze er niet uitgezet zou worden.

De volgende dag, terwijl mevr. Byrd nog een behandeling met elektriciteit kreeg, nam Stella de volledige controle over, vloekte tegen mij en zei dat zij alle problemen in Betty's leven had veroorzaakt, altijd met haar geleeft had en van plan was te blijven. Er volgde heel wat strijd, maar ik redeneerde met Stella en uiteindelijk werd ze losgemaakt en door onze medewerkers in de geest onder de hoede genomen.

Daarna stond mevr. Byrd uit de stoel op en zei dat ze zich voelde alsof er een zware last van haar schouder was genomen, een last die ze altijd had moeten meeslepen. Ze zei dat ze 'erbuiten had gestaan' en zich maar gedeeltelijk bewust geweest was van de worsteling die had plaatsgehad en dat ze het had geweten toen Stella vertrok.

Mevr. Byrd ging nog verscheidene weken door met de behandelingen totdat ze weer geheel op krachten was en keerde vervolgens terug naar haar huis in het noorden van de staat. Daar bezochten we haar twee jaar later en troffen haar gezond en levenslustig aan, actief bezig zijnde met diverse en veeleisende, verantwoordelijke taken waarbij ze heen en weer reisde om lezingen te geven over onderwerpen waarin ze een erkende autoriteit was.

Op een onlangs gehouden bijeenkomst van de American Psychiatric Association deed dr. Jacob Kasanin van het Rhode Island Hospital for Mental Diseases de volgende uitspraak: "Eén type van een algemeen voorkomende geestesziekte, schizofrenie, ontwikkelt zich heel verraderlijk vanaf de eerste kinderjaren . . . Op heel jonge leeftijd . . . wordt het kind door zijn kameraadjes als vreemd, anders, of gek beschouwd. Hij sluit zich niet goed aan bij de anderen . . . Die eigenaardige persoonlijkheid groeit naarmate de patiënt ouder wordt, en ontwikkelt zich geleidelijk en verraderlijk tot de geestesziekte".

Er zijn vele gevallen van het boven omschreven karakter onder onze observatie gekomen en er werd aangetoond dat ze te wijten waren aan het binnendringen van geesten zonder lichaam. Stoornis als gevolg van een shock of stuip in de eerste kinderjaren is gewoonlijk de aanleiding tot het eerste, ongemerkt indringen van een entiteit en het begin van een veranderend karakter; langzaam openbaren zich een grillige gedachtewereld en gedragingen, welke door de jaren heen meer uitgesproken naar voren komen en resulteren in diverse graden van psychosen.

Er werd een patiënt bij ons gebracht door dr. S.; het was een meisje van twaalf jaar dat niet had gereageerd op de reguliere medische behandelingen. Ze was ongeveer drie jaar lang invalide, had geen beheersing over haar spieren en verkeerde in een toestand van verdoving. Dikwijls zat ze hele dagen in bed, voorovergebogen als een bejaard iemand, weigerde te spreken en scheen aan een maagkwaal te lijden.

Vermoedend dat er een of andere vorm van bezetenheid in het spel was, werd er statische elektriciteit toegediend met de bedoeling een eventuele obsederende entiteit los te maken. Dit vermoeden bleek naderhand op een juiste diagnose te berusten, die bevestigd werd door de volgende ervaring.

Op onze regelmatig gehouden, experimentele bijeenkomst raakte mevr. Wickland in trance door een geest welke voorovergebogen zat en de armen strak hield.

dr.

Wickland: Wie bent u?

geest: Ik ben een oude vrouw.

dr.: U bent niet langer oud en stram. Vergeet die gewoonte. U hoeft niet in die houding te zitten. U bent dat stramme lichaam kwijtgeraakt en hebt klaarblijkelijk een jong meisje in bezit genomen en haar vele jaren tot slavin gemaakt. Ze gedraagt zich precies zoals u nu doet.

g.: (Kreunend, met de handen op de maag en hevig hoestend). Ik ben heel erg ziek. Ik heb een kapotte rug.

dr.: U hebt uw oude lichaam niet meer. (Het lichaam van het medium oprichtend). Nu zit u rechtop.

g.: (Buigt zich weer voorover). Mijn rug! O, mijn zere rug!

dr.: Houd uw hoofd op; uw rug is in orde.

dr.S.: (De eerste arts van de patiënte, hij bevindt zich onder de aanzittenden in de kring).

Heeft iemand u ooit J. genoemd? (Naam van de patiënte).

g.: Ja, zo noemen ze me altijd, maar zo heet ik niet. Mijn naam is Samantha Ann Reed.

dr.W.: Welk jaar is het nu volgens u?

g.: Ik weet niets meer van vroeger; ik kan 't me niet herinneren. (Geesten die zich niet bewust zijn van hun zogenaamde dood, verkeren vaak in een verwarde geestestoestand).

dr.: Wie is de president?

g.: Hé, zelfs dat ben ik vergeten. Wanneer je ziek bent en in bed ligt kan 't je soms niet eens schelen wie er president is. Ik heb de president nog nooit gezien, en als dat wel zo was zou ik hem geen aandacht hebben geschonken. Waarover zou ik met een president moeten spreken?

dr.: (Houdt een spiegel voor het gezicht van het medium). Hebt u dit gezicht ooit eerder gezien?

g.: Dat is niet mijn gezicht!

dr.: Maar als u spreekt bewegen de lippen. Hoe verklaart u dat?

g.: Dat gezicht heeft niet mijn dikke neus. Heb ik een nieuwe neus?

dr.: Alles is nieuw. U hebt een nieuw lichaam.

g.: Helemaal niet!

dr.: Kijk eens naar die jurk die u aanhebt en die bloemen op uw schouder.

g.: Wat een dwaasheid! Waarom werd het geld dat aan deze dingen werd besteed niet aan de kerk gegeven?

dr.: Tot welke kerk behoorde u?

g.: De ware kerk - de Kerk van Moody.

dr.: Moody, de opwekkingsprediker?

g.: Ja. Ik ben gered. De mensen van die kerk zijn de enigen door wie God spreekt. Zodra ze over de grond gaan rollen worden ze door de Heilige Geest beheerst. Ik gaf mijzelf aan God over.

dr.: Hebt u God gezien?

g.: Je ziet God niet, je geeft jezelf aan Hem.

dr.: Wat denkt u dat er zou gebeuren als u dood zou gaan?

g.: Wanneer ik sterf ga ik naar de hemel om God te zien.

dr.: Waarom hebt u Hem dan niet gezien? U bent klaarblijkelijk al een hele tijd dood.

g.: Ik heb rondgereisd. Een enkele keer schijn ik in slaap te vallen. Hé daar! (Verrast door het zien van een geest). Daar heb je m'n ouwe moeder!

dr.: Is uw moeder niet overleden?

g.: Ja natuurlijk; ze is lang geleden gestorven. Daar heb ik nooit over nagedacht. De allerlaatste keer dat ik haar gezien heb lag ze in haar kist. Maar ze ziet er aardig uit.

Moeder, hebt u God gezien? (Luistert). Wat zegt u, moeder? Bent u niet in de hemel? (Luistert weer). Ze zegt dat de 'hemel' een toestand van de geest is. Dat begrijp ik niet.

Moeder zegt dat ik mee kan gaan naar haar huis. Waar staat uw huis, moeder? Ze zegt: "In de wereld van de geesten".

O, goeie genade, nee! Bedoelt u dat u spiritualist bent geworden?

dr.: U bent zelf een geest. U hebt uw stoffelijk lichaam verloren en bent nu een geest.

g.: (Hoogst opgewonden bij het zien van een andere geest). Lieve hemel! Bent u gekomen om me weer te redden? Ik heb u al het geld gegeven dat ik bezat. Ik gaf het aan u om mij te redden.

dr.: Tegen wie praat u?

g.: Tegen die man en hij zegt - O, lieve hemel, nee! Dat geloof ik niet!

dr.: Wat gelooft u niet?

g.: Hij zegt ontdekt te hebben dat de dingen anders zijn dan wat hij onderwees toen hij nog op aarde was, en nu, wanneer zijn volgelingen naar de andere zijde komen, moet hij tegen ze preken en ze hun toestand uitleggen. Hij gaat naar de lagere sferen om te helpen en de mensen het nieuwe leven te laten begrijpen. Nu moet hij dienen, en hij zegt dat hij dat ook doet.

dr.: Wie is 'hij'?

g.: Moody. Hij zegt dat hij zoveel volgelingen moet zoeken als hij kan en ze alle maal de goede weg tot begrip moet tonen; hij is met dit werk bezig sinds hij begrip van het echte leven heeft gekregen.

Maar ik moet gered worden!

dr.: Niemand anders kan u redden; dat moet u zelf doen. Probeer God op de juiste manier te begrijpen.

g.: Moody zegt dat het nu zijn werk is om de waarheid te onderwijzen. Wat? Lieve hemel, nee! Hij zegt dat hij in de geestelijke wereld is; dat is de wereld van begrip. Hij werd gehypnotiseerd door zijn geloof, maar nadat hij het juiste begrip had gekregen aan de andere zijde was het zijn taak om de valse geloven die hij had onderwezen recht te zetten, en verwarde mensen op te zoeken en te helpen. Dat is nogal logisch - hij heeft mij gevonden.

(Luistert).

dr.: Wat zegt hij tegen u?

g.: Hij zegt: "Nou, Samantha, ga maar met mij mee. Je hebt de gedachte vastgehouden dat je een kapotte rug had, en niemand kon jou van iets anders overtuigen. Je kwam in de aura van een klein meisje terecht (de patiënte) en zo nu en dan handelde je door haar, ofschoon je haar niet altijd kon beheersen. We probeerden je wakker te maken, maar we konden je niet bij haar vandaan halen. Er zijn er zoveel die hulp nodig hebben nadat zij de geestelijke zijde hebben bereikt".

- Moody praat heel anders dan toen ik hem de laatste keer hoorde. Hij zegt dat ik zal moeten dienen en helpen.
- dr.: Wanneer u begrip van de echte waarheid hebt verkregen, zult u een van de helpers worden die anderen dienen en opwekken uit hun onwetendheid, voor een hoger leven.
- Jezus zei: “God is liefde, en wie in de liefde blijft, blijft in God en God blijft in hem” (I Joh.4:16). Daar hebt u nooit over nagedacht, nietwaar?
- g.: Mij werd altijd geleerd dat God op een troon zat en dat wij aan zijn voeten zaten.
- dr.: Dat was niet wat Jezus leerde.
- g.: Maar Jezus is gestorven voor onze zonden.
- dr.: Nee, dat is niet waar. Vraag dat maar aan uw geestelijke raadsman.
- g.: Hij zegt: “Egoïsme doodt de waarheid”.
- dr.: Dat is juist.
- g.: Moody zegt, dat toen hij nog op aarde was, hij de gemakkelijkste manier van geloven wilde. Hij zegt dat zoveel christenen graag willen doen waar ze zin in hebben, en vervolgens tot Jezus bidden of hij hun zonden weg wil nemen, maar dat zonden onze fouten zijn en dat we daardoor wijzer worden en gaan redeneren en nadenken.
- (Tegen dr. W.) Zeg alstublieft tegen dat kleine meisje (patiënte) dat ik haar niet meer zal lastigvallen. God zegen haar, en u. Ik ben zojuist tot begrip gekomen. Nu zal ik met al deze mensen (geesten) meegaan. Goedenavond.

Een paar dagen later werd er nog een geest bij de patiënte verwijderd, waarna er een duidelijke verbetering in haar toestand optrad. Er volgde een vlug herstel en enige jaren later bracht het meisje ons een bezoek, een toonbeeld van gezondheid en veerkracht, om uitdrukking te geven aan haar dankbaarheid voor de hulp die ze had ontvangen.

Dr.Mandel Sherman van de University of Chicago meldde aan de American Association for the Advancement of Science (Amerikaanse Vereniging tot Bevordering der Wetenschappen): ‘Een vorm van krankzinnigheid is de waanvoorstelling dat men aan een ernstige lichamelijke ziekte lijdt’.

Zulke toestanden zijn herhaaldelijk te wijten aan de tussenkomst van domme geesten zonder lichaam, die tijdens hun leven aan lichamelijke kwalen hebben geleden en na de overgang, omdat ze er gewoonlijk geen weet van hebben dat ze geesten zijn en in hun bewustzijn nog steeds de gesteldheid van hun vroegere ziekten vasthouden, kunnen worden aangetrokken tot een mediamiek persoon en zonder het te weten de pseudo-symptomen op de slachtoffers overbrengen. Deze symptomen kunnen zo reëel zijn dat de slachtoffers ze ten onrechte voor hun eigen toestand houden.

Gedurende ons experimentele werk werden veel van zulke geesten van pseudo-invaliden personen afgehaald en werd het hen toegestaan om tijdelijk de controle over mevr. Wickland te krijgen, waarna de symptomen van de patiënten waren verdwenen.

De volgende gevallen zullen de realiteit van zulke toestanden aantonen. Bij een jonge getrouwde vrouw ontwikkelde zich, terwijl ze zwanger was, een plotselinge verlamming van de onderste ledematen en ze was niet meer in staat op haar voeten te staan of te lopen. De behandelende artsen vermoedden dat de toestand werd veroorzaakt door druk op de zenuwen

als gevolg van de zwangerschap, maar na de geboorte van het kind bleef de verlamming nog altijd hardnekkig aanwezig.

Helderziend ontwaarde mevr. Wickland bij de patiënte een geest die tijdens zijn leven verlamd was geweest en na zijn overlijden onbewust tot de patiënte was aangetrokken. Naderhand werd mevr. Wickland door deze entiteit overschaduwd en gaf hij het overtuigende bewijs de oorzaak te zijn geweest van de pseudo-verlamming. Daarna was de patiënte verlost van haar lijden en heeft gedurende tien jaar geen terugval meer gehad.

Een dame werd, na een niet ernstige val, overheerst door de waan dat haar beide benen gebroken waren. Ze kon er niet toe gebracht worden om uit bed te komen en moest als een invalide worden rondgesjouwd, maar toch konden er geen fractures worden gevonden.

Mevr. Wickland en ik werden geconsulteerd en mevr. Wickland ontdekte dat de geest van een man de oorzaak van het waanidee was. Deze was door een ongeval om het leven gekomen waarbij ook zijn beide benen waren gebroken. De patiënte was van nature mediamiek en de schok van haar val had ertoe geleid dat de geest zich met haar ging bemoeien.

Nadat de geest van haar was afgehaald bespeurde ze een verandering in haar toestand, ze kwam meteen haar bed uit en kon zonder problemen lopen.

Nog onlangs kwam er een frappant geval van fysieke bezetenheid onder onze aandacht, n.l. van een dame bij wie de symptomen aangaven dat er een ernstige pathologische stoornis bij haar aanwezig was, echter zonder dat er een directe fysieke ongesteldheid waarneembaar was. Ze had totaal geen pijn, haar temperatuur was normaal maar de pols was over de honderd, hetgeen op tachycardie kon duiden; haar rug stond gebogen en ze liep met grote moeite, alsof ze een zwaar gewicht meezeulde. Ze kon haar armen niet optillen, was niet in staat te articuleren, sprak alleen maar fluisterend en, omdat ze niet kon slikken, weigerde ze voedsel, maar haar geest was onaangetast.

Medische inspanningen waren vergeefs, en haar vitaliteit ebde heel snel weg waardoor ze dreigde in te storten, toen mevr. Wickland op een dag helderziend de aanwezigheid waarnam van een entiteit die klaarblijkelijk deze aandoening op de patiënte overbracht.

Er werden behandelingen met statische elektriciteit toegepast en de geest van een oude dame werd van de patiënte op mevr. Wickland overgebracht. Deze geest gaf een interessant verslag over zichzelf; ze beweerde dat ze negentig jaar oud was, dat ze Lena Rosenbaum heette en in 1895 in een ziekenhuis in Chicago verbleef, waar de behandelend arts haar zei dat ze niet lang meer te leven had. Ze had aan ouderdomszwakte geleden als gevolg van haar leeftijd en had een complicatie van aandoeningen - ze kon niet eten omdat ze niet kon slikken, leed aan de ziekte van Bright (nephritis), had maagproblemen, was heel zwak, kon slechts een zeer kleine hoeveelheid voedsel tot zich nemen en wel heel zelden, en was zo oud dat het gehele lichaam er onsamenhangend en afgedragen uitzag.

Zodra ze mevr. Wickland overschaduwde handelde deze entiteit in alle opzichten als de patiënte had gedaan, ze was voorovergebogen, sprak fluisterend en zei herhaaldelijk: "Ik ben zo ziek, ik ben toch zo ziek".

Na deze psychische ervaring herstelde de patiënte snel en was binnen enige dagen weer zichzelf.

Er zouden nog talloze andere gevallen kunnen worden geciteerd van personen die aan allerlei kwalen leden welke een reële fysieke oorzaak schenen te hebben. Een aantal gevallen van schijnbare verlamming bleek aan beïnvloeding door geestelijke entiteiten te wijten te zijn, en na verwijdering daarvan verdwenen de symptomen en herstelden de patiënten.

De oorzaak van deze aandoeningen is toe te schrijven aan individuen die werkelijk verlamd en overleden waren; die, onwetend, nog steeds vasthoudend aan hun idee verlamd te zijn, in

aanraking kwamen met mediamieke personen op wie zij deze pseudo-symptomen overbrachten.

De heer Thomas had ongeveer dertig jaar lang aan ondraaglijke pijnen in de rug geleden waarvoor hij geen enkele verlichting kon krijgen. Gedurende deze periode werd hij ook (helderhorend) lastiggevallen door een entiteit zonder lichaam, die van een man welke zich niet realiseerde dat hij een geest was.

De heer Thomas kwam naar ons toe om hulp te zoeken. Na het toedienen van enige behandelingen met statische elektriciteit - die, zoals eerder werd vermeld, volkomen ongevaarlijk zijn voor de patiënt, maar zeer doeltreffend voor het losmaken van obsederende entiteiten welke zich niet bewust zijn van de aard van de statische spanning en er vaak naar verwijzen als 'vuur' of 'bliksem' - woonde de heer Thomas onze concentratiebijeenkoms bij toen mevr. Wickland in beslag werd genomen door een man die aantoonde de entiteit te zijn welke de heer Thomas gedurende zo vele jaren had gekweld. De volgende conversatie ontwikkelde zich:

dr.

Wickland: Wie bent u, beste vriend?

Geest: Mijn rug! Mijn rug! Ik wil die bliksem en dat vuur niet op mijn rug. (Doelend op de behandeling met statische elektriciteit die de patiënt had ondergaan).

dr.: Bent u bij een brand betrokken geweest?

g.: Dat zou ik wel denken - vuur en bliksem op mijn rug!

dr.: Wie heeft dat gedaan?

g.: Ik weet het niet. Dat is wat me hindert. Het wordt van kwaad tot erger. (Strekt de handen uit naar de heer Thomas). Ik wil weer naar die man toe. Ken je mij niet? We hebben altijd samen rugpijn gehad.

de heer

Thomas: O ja, ik ken jou heel goed.

g.: Nou, ik ben je oude vriend. Ik wil bij jou.

hr.T.: Ik wil jou niet. Ik ben blij je kwijt te raken.

dr.: Daarom nam hij ook dat wat u 'vuur' noemt op zijn rug. Dat was een behandeling met statische elektriciteit. Hij wilde graag van u af komen.

g.: (Tegen de heer T.) Vind je mij niet aardig meer?

hr.T.: Ik wil niet dat je bij me blijft.

dr.: Hij zegt dat hij niet wil dat u hem nog langer lastigvalt.

g.: Als hij me niet meer wil, waar moet ik dan naar toe?

dr.: Naar de geestelijke wereld, waar u begrip zult krijgen.

g.: (Lachend) Ik neem aan dat u denkt dat ik gek ben. Wat weet u van een geestelijke wereld af? (Tegen de heer T.) Je weet nog wel dat je me zei weg te gaan en dat ik zei je niet te zullen verlaten. Je kunt me niet lang bij je vandaan houden. Waar zou ik eigenlijk naartoe moeten?

hr.T.: Leer vooruit te gaan. Je bent onwetend. Ga daarheen waar je thuishoort en zie begrip te krijgen.

dr.: U bent niet bekend met uw toestand. Kunt u zich nog herinneren of er iets ongewoons met u gebeurde?

g.: Het paard waar ik op zat nam een sprong en ik viel er vanaf. Ik bezeerde mijn rug en ik ging een tijdje slapen. (Overleed). Daarna werd ik wakker.

dr.: Was er iemand die u enige aandacht schonk na het ongeval?

g.: Ja, die man daar. (De heer T.) Hij gaat me helpen; dat heb ik hem gevraagd.

hr.T.: Jij bent nu van me afgehaald en je kunt niet meer terugkomen.

g.: Waaron kreeg je dat vuur (statische elektriciteit) over jezelf en mij heen?

hr.T.: Ik kreeg die elektrische behandelingen om van jou af te komen. Voor zover ik weet ben je meer dan dertig jaar lang bij me geweest en ik ben zeker blij om je kwijt te raken.

dr.: Dat kunt u hem toch niet kwalijk nemen, nietwaar? Hoe heet u eigenlijk?

g.: Morris O'Brian.

dr.: Waar hebt u gewoond?

g.: Bij die man. (wijst naar de heer T.) Ik heb vele jaren bij hem gewoond, en nu ik niets meer heb, laat ie me schieten!

dr.: Dat is voor uw eigen bestwil.

g.: Hoe kan dat wanneer hij me van huis en hof verjaagt?

dr.: Wie nodigde u om te beginnen uit om daarheen te gaan? U nodigde uzelf uit. Realiseert u zich uw toestand niet, dat u een geest bent en uw stoffelijk lichaam hebt verloren?

hr.T.: Ik herinner me nog wel toen jij voor het eerst bij me kwam; dat was in 1894. Jij moet rond die tijd gestorven zijn en je lichaam zijn kwijtgeraakt.

g.: Je bent geschift. Je weet niet waar je over kletst. Welke stad is dit?

dr.: Dit is Los Angeles, in Californië.

g.: Ik accepteer al die onzin niet! Te denken dat die kerel me niet meer moet terwijf ik al die jaren bij hem heb gewoond.

dr.: Zou u willen dat hij zich jarenlang aan u vastbindt?

g.: (Totaal in de war en overstuur). Ik weet niet waar ik heen moet.

dr.: Ga naar de geestelijke wereld en zorg voor begrip. Er staan vele geesten te wachten om u te helpen. U bent lang geleden uw lichaam kwijtgeraakt, maar zelf bent u niet dood.

g.: Reken maar dat ik niet dood ben!

dr.: Niemand gaat ooit 'dood'. Maar u hebt uw stoffelijk lichaam verloren. U bent nu tijdelijk in bezit van het lichaam van mijn vrouw.

g.: Die verklaring geeft heel wat aanleiding tot discussie.

dr.: U zegt dat u een man bent, maar toch spreekt u nu door het lichaam van een vrouw.

g.: Laat me dan direct weer een man zijn!

dr.: U bent een geest, onzichtbaar voor ons.

g.: Dat is voor mij een groot mysterie. Maar het grootste mysterie is wel hoe die bliksem me steeds maar kon neerslaan totdat ik het niet langer kon verdragen, en hier ben ik!

dr.: Die man (de heer T.) moest een pittige behandeling ondergaan om van u af te komen.

g.: Als hij het onderging, voelde ik het evengoed.

dr.: Het doel van die behandeling was om u de elektriciteit te laten voelen en u weg te krijgen van de man die door u werd lastiggevallen.

g.: (Nijdig tegen de heer T.) In het vervolg wil ik niets meer met jou te maken hebben!

hr.T.: (Lachend) Daar ben ik heel blij om. Het doet me genoeg om je kwijt te zijn.

g.: Jij was altijd een fatsoenlijke kerel totdat je dat vuur op je rug nam.

dr.: U hebt die man vele jaren lang gekweld.

g.: Ik heb alleen maar in zijn huis gewoond.

dr.: Hij wilde u daar niet hebben.

- g.: Waaron zei hij me dan niet dat ik weg moest wezen en zelf moest aanpakken?
- hr.T.: Dat heb ik je vele malen gezegd.
- g.: Maar je liet me nooit gaan.
- dr.: Die vonken werden u gegeven om u te helpen weg te gaan.
- g.: Heel wat keren wilde ik ook gaan, maar hij hield me bij zich.
- dr.: Dat deed hij niet met opzet, want hij wilde dat u wegging.
- g.: Ik kon niet weggaan totdat ik die vonken kreeg.
- dr.: We moesten u wel uitdrijven. U bent een geest, nu vrij om te gaan waarheen u wilt. Die man wilde dat u weg zou gaan, maar hij kon u niet kwijtraken en u wist niet hoe u weg moest door op de juiste manier te denken.
- g.: Die man mag mij niet meer, en nu wil ik ook niet meer bij hem blijven. Hij heeft me heel wat keren verteld dat ik naar de geestenwereld moest gaan en begrip moest krijgen, maar hij zei er nooit bij waar die plaats is, dus hoe kon ik weg gaan?
- dr.: Nu hebt u de gelegenheid om begrip te verkrijgen. Uw geestelijke ogen zullen opengaan, en geestvrienden zullen u onder hun hoede nemen en u dingen laten zien waar u nog nooit van hebt gedroomd.
- g.: Als ik met ze meega, zal ik dan gelukkig worden?
- dr.: Als u eerlijk en oprecht bent.
- g.: Ben ik dan een slecht mens geweest? Dat was niet mijn bedoeling.
- hr.T.: Nee, dat was je niet, maar je hebt me wel gehinderd.
- g.: Ik had er geen idee van dat ik dat deed. Ik wilde je niet lastigvallen, maar ik moest al die tijd bij je blijven en dat maakte me vreselijk geïrriteerd. Soms wist ik niet wat ik met mezelf aan moest. We waren altijd maar bij elkaar.
- hr.T.: Vriend, we hebben er allebei onder geleden.
- dr.: Nu zult u niets meer te lijden hebben. Als u om u heen kijkt zult u vrienden ontdekken die u al geruime tijd niet meer hebt gezien.
- g.: Er staan hier al twee mensen (geesten), maar ik kan ze niet heel duidelijk zien. Hé, één van hen is mijn vader! Hij zegt dat hij is gekomen om mij te helpen en dat ik naar zijn huis mag gaan. Er komen een heleboel van mijn oude vrienden om me te zien, en mijn moeder is er ook bij!
- (Tegen iemand die onzichtbaar is) Vader, ik begrijp dat ik een man heb lastiggevallend, maar dat wist ik niet. Ik heb vele jaren bij hem gewoond, maar hij heeft me weggejaagd. Nu ik met u mee kan gaan, kan het me niet schelen. Wilt u me helpen, vader?
- Vader zegt dat ik met hem mee mag, maar voor ik ga wil ik deze man vragen of hij me wil vergeven.
- hr.T.: Jawel, dat vergeef ik je.
- g.: God zegen je, en ik dank je.
- dr.: Denk uzelf bij uw vader en u zult daar onmiddellijk zijn.
- g.: Vaarwel.

Met de verwijdering van deze geest waren de stoornissen waar de heer Thomas zo veel jaren last van had gehad volkomen geëindigd.

De heer S. raadpleegde ons over zijn broer, de heer E.S., een invalide die vele jaren lang aan hevige pijn in de rug en de maag leed, niet in staat was zonder steun te lopen, zich zonder hulp

niet kon omdraaien in bed, niet zonder hulp in of uit een auto kon stappen en zichzelf op geen enkele manier kon behelpen. Niettemin had de patiënt een abnormale trek, speciaal in runderlapjes en ook was hij zwaar aan de drank. Specialisten in Amerika en Europa waren het niet met elkaar eens over de diagnose, sommigen schreven de toestand toe aan leverkanker, anderen aan inwendige bloedingen of chronische nefritis.

De heer E.S. was jarenlang op reis geweest naar badplaatsen en gezondheidszaken in verschillende landen, vergeefs op zoek naar verlichting. De heer S. had zojuist een telegram uit het Midden-Oosten ontvangen waarin stond dat zijn broer op sterven lag.

Helderziend zag mevr. Wickland dat de toestand te wijten was aan geestelijke obsessie en we plaatsten de naam van de invalide op onze lijst voor concentratie, in de wetenschap dat onze onzichtbare medewerkers, de Mercy Band, alles zouden doen wat in hun macht lag om te helpen.

Tijdens een van onze mediameke kringen stonden de geleidegeesten toe dat mevr. Wickland in bezit genomen werd door een geest die uit deze patiënt verwijderd was, en het volgende telegram dat door de heer S. werd ontvangen, vermeldde dat zijn broer onverwachts vooruitgegaan was en op weg was naar zijn huis in het oosten van de Verenigde Staten.

Mevr. Wickland stelde voor dat de heer S. zijn broer bij ons zou brengen terwijl hij in Los Angeles was, voor een paar elektrische behandelingen, teneinde ons in staat te stellen wat nauwer in contact met het geval te komen.

Dienovereenkomstig arriveerde de heer S. op een morgen, met zijn broer, die vanuit de auto het kantoor werd binnengedragen, en in een stoel op de verhoging werd geplaatst voor een behandeling met statische elektriciteit, ofschoon de heer S. vroeg of er niets tegen zijn broer zou worden gezegd over bezetenheid door geesten.

“Dokter”, zei de patiënt, “als u mijn rugpijn kunt wegnemen, zou dat geweldig zijn”.

Helderziend zag mevr. Wickland dat de patiënt werd beïnvloed door de geest van een kreupele oude man die was overleden aan een ziekte van de rug met complicaties. Ze zei: “Wanneer de oude man is weggegaan, zult u beter worden”. De patiënt nam aan dat ze op zijn hulpeloze toestand zinspeelde, maar zijn broer begreep de betekenis meteen.

Dadelijk daarop werd de patiënt gevraagd om op te staan maar hij zei: “Dat kan ik niet”. Vervolgens stapte mevr. Wickland naast hem op de verhoging, plaatste zijn handen op haar schouders om op te steunen, hij ging staan en leunde op haar, terwijl ik de statische elektriciteit op zijn rug toepaste.

Onmiddellijk werd de geest van de oude man losgemaakt en hij deed een poging om mevr. Wickland in beslag te nemen, maar dat wilde ze niet toestaan, aangezien ze wist dat de patiënt de situatie niet zou begrijpen.

Daarop stapte de heer E.S. zonder hulp van de verhoging af en riep uit: “Ik kan alleen lopen! Mijn rugpijn is verdwenen! Dokter, wat hebt u met me gedaan?” En zonder zijn stok liep hij alleen naar de auto toe.

De volgende morgen kwam de heer E.S. terug voor nog een behandeling en meldde dat hij de hele nacht geslapen had, zich zonder hulp in bed had omgedraaid en alleen door de kamer had gelopen, hetgeen hij jarenlang niet had gekund.

“Kijk eens, ik kan op één voet staan”, zei hij, “en met de andere voet slingeren! Ik voel me alsof er iets van me afgenomen is”.

Een paar dagen later keerde de heer E.S. terug naar zijn huis in het oosten van de V.S.; wij gingen echter door met ons voor hem te concentreren en de Mercy Band maakte nog drie geesten los en hen werd toegestaan mevr. Wickland in beslag te nemen tijdens onze seances.

Eén van hen was de zoon van een vooraanstaande en welgestelde zakenman. Hij had in dezelfde stad gewoond als de patiënt. Deze geest zei: “Mijn vader is rijk en ik ben een heer. Ik

hoef helemaal niet te werken. Ik leef alleen maar om te eten en te drinken en mezelf te amuseren”.

Hij zei dat hij in een bekende club was geweest en daar door een meisje in de buik was geschoten; om de feiten te verbloemen hadden zijn vader en de artsen verkondigd dat hij blindedarmontsteking had gehad.

Er kon gemakkelijk voldoende bekrachtiging van zijn verklaringen worden verkregen, aangezien het geval enige jaren daarvoor een ruime publiciteit had gekregen.

De tweede geest had in dezelfde stad in onroerend goed gehandeld, maar was zijn geld kwijtgeraakt, was hevig aan de drank geraakt en, terwijl hij aan delirium tremens leed, had hij een overdosis slaappoeders genomen. Zijn enige verlangens bestond uit whiskysoda's, gin en runderlappen.

De derde geest, een makelaar, was met de andere twee bevriend geweest en herinnerde zich dat hij een ernstige ziekte had gehad.

“De dokter zei dat ik zou sterven, maar ik ging alleen maar slapen en toen ik wakker werd was ik bij mijn vrienden. Ik wist wel dat ze dood waren en dat het heel vreemd was, maar daar waren we, allemaal bij elkaar gepropt”. (In de aura van de patiënt) “We moesten allemaal mee op reis, met een vreemde man (patiënt) en we lieten hem drie of vier runderlappen eten, één voor ieder van ons”.

Dikwijls blijkt, dat ontlichaamde geesten, terwijl ze nog in onwetendheid over hun situatie verkeren en voordat ze zijn ingelicht, hun vroegere aardse gewoonten handhaven en op een menselijk slachtoffer overbrengen, waardoor deze onvrijwillig hun influisteringen uitvoert door overmatig te schransen, te drinken, drugs te gebruiken en vele andere onverklaarbare en grillige gedachten en handelingen tentoonspreidt.

Al deze geesten waren zich niet bewust van hun overgang vanuit de stoffelijke naar de geestelijke wereld, maar na te zijn ingelicht waren ze erop gebrand al het mogelijke te doen om het goed te maken met de patiënt die door hen geobsedeerd werd.

Naderhand lichtte de heer S. ons in dat zijn broer weer gezond geworden was, normaal at en gestopt was met drinken; in feite vroeg hij om tomatensap op een diner waar cocktails werden geserveerd. Ook hervatte hij zijn zakelijke activiteiten en liep elke dag naar zijn kantoor, een afstand van vier kilometer.

Geestelijke beïnvloeding is inderdaad een probleem voor sociaalwetenschappers, sociologen, artsen, advocaten, rechters, opvoeders en welzijnswerkers. De medicus, die gewoonlijk als eerste in aanraking komt met psychische gevallen, zal in staat zijn meer te doen dan op dit moment, nu het gebruikelijk is een bepaalde naam te geven aan dit of dat symptoom, terwijl hij grotendeels in onwetendheid blijft verkeren over de werkelijke oorzaak van de afwijking.

Dit onderzoek zal hem in staat stellen onderscheid te maken tussen de wezenlijke fysieke conditie en de mentale poses of eigenaardigheden van de patiënt, en de uitlokkende, bevorderende factoren welke door geesten zonder lichaam worden ingegeven, dikwijls geen gemakkelijke opgave voor iemand die onervaren is voor wat betreft psychische diagnoses. Vaak zal de onderzoeker ingewikkelde combinaties van de individuele eigenaardigheden en karaktertrekken van de persoon tegenkomen, naast die van de beïnvloedende entiteiten.

Vandaar dat het belangrijk is de vooropgezette ideeën opzij te zetten, en dat het noodzakelijk is zorgvuldig en geduldig te experimenteren. Het verzamelen van gegevens zal door en door bewijzen dat de hypothese van bezetenheid door geesten in principe juist en aantoonbaar is.

Gewoonlijk wordt er beweerd dat geestesziekten, van welke oorzaak dan ook, een schande voor het individu en zijn of haar familie zijn. Een dergelijke houding is hoogst ongelukkig, aangezien geestelijke afwijkingen, of ze nu te wijten zijn aan fysieke oorzaken of aan de

beïnvloeding door geesten als een bevorderende factor, evenmin een schande zijn als koorts of welke andere fysieke toestand dan ook.

Tussenkomen van onwetende geesten hoeft niet noodzakelijk een aanwijzing te zijn van zwakzinnigheid; de ervaring heeft geleerd dat een dergelijke bemoeienis vaak kan voorkomen bij personen die een zeer sterke geest hebben of eigenwillig zijn. Geestelijke beïnvloeding is veeleer toe te schrijven aan een natuurlijke, paranormale ontvankelijkheid van bepaalde individuen dan aan een zwakheid van de geest of de wil.

Men is ook algemeen van oordeel dat geestelijke afwijkingen en krankzinnigheid erfelijke belastingen van de familie zijn, maar zo'n familiale aanleg wordt, daar ben ik van overtuigd, beter verklaard door de theorie van een natuurlijke, erfelijke ontvankelijkheid voor geestelijke beïnvloeding.

Zodra de waarschijnlijkheid van uitwendige invloeden als werkelijke oorzaak van geestelijke afwijkingen wetenschappelijk wordt vastgesteld door middel van onderzoek, zal de vrees voor zo'n erfelijke aanleg grotendeels voorkomen worden, aangezien bevrijding van deze stoornissen mogelijk is door de binnengedrongen entiteiten te verdrijven.

Ons onderzoekingswerk wordt uitgevoerd in samenwerking met de Mercy Band of Spirit Forces (Korps van Barmhartigheid van de Geestelijke Machten) onder leiding van de geest dr. Root. Wanneer hij via mevr. Wickland spreekt, legt hij voortdurend de nadruk op de grote behoefte aan begrip voor het ingewikkelde probleem van geestelijke bezetenheid, en het volgende wordt geciteerd uit één van zijn communicaties:

“Degenen die door geesten worden gekweld lijden in bijzondere mate en hebben behoefte aan veel sympathie. Zodra personen zeggen dat zij stemmen horen of geesten zien, verklaren de artsen dat zij hallucinaties hebben. Maar hun lijden is een realiteit; zij zijn helderhorend of helderziend en dat dient begrepen te worden”.

“De artsen plaatsen deze arme, mediamieke personen echter in krankzinnigengestichten. Dat betekent een levende dood voor zowel de geest als de sterveling. Er kunnen vele jaren voorbijgaan en zij moeten in dat verschrikkelijke tumult leven”.

“Help deze ongelukkigen; noem ze niet krankzinnig en stop ze niet in een gesticht. Help ze, want ze worden door geesten bezeten”.

“Realiseert u zich wel dat de geest dikwijls evenveel lijdt als de patiënt? Wanneer u de één helpt, helpt u de ander ook. Laat de mediums dit werk doen en maak de gestichten leeg”.

“Waarom zouden de mensen eraan twijfelen dat krankzinnigheid geestelijke bezetenheid is? Christus dreef geesten uit. Als u de antieke geschiedenis bestudeert, zult u ontdekken dat beïnvloeding en bezetenheid door geesten altijd bekend waren. De indianen herkenden geestelijke bezetenheid; ook epilepsie schreven zij toe aan geestelijke beïnvloeding en zij dreven de geesten uit door de patiënt herhaaldelijk onder te dompelen in het koude water van rivieren of meren”.

“Velen denken dat mensen alleen maar bezeten zijn wanneer ze ‘geschift’ zijn. Allen worden min of meer beïnvloed; ze krijgen mentale ingevingen en handelen ernaar. Iedereen heeft deze ervaring soms; dat is de invloed van geesten”.

“Help de ongelukkigen in de gestichten te begrijpen dat zij door aan de aarde gebonden geesten bezeten worden. Gevorderde geesten kunnen dan de storende entiteiten, met wie men ook medelijden moet hebben, bereiken. Help hen allebei”.

“Er gaapt een grote kloof tussen geesten met een hoger begrip en de aardgebonden geesten. Voor intelligente geesten is het heel moeilijk om in contact te komen met de onwetenden; jullie op de aarde kunnen hen veel gemakkelijker bereiken, want aardgebonden geesten kunnen alleen maar de grove materie waarnemen en ze zijn niet in staat ons te zien, ofschoon

wij hen wel kunnen zien. Zij weten niet dat wij er zijn omdat ze aan de stoffelijke wereld vastzitten en alleen maar kunnen zien door in aanraking te komen met stervelingen”.

“Verspreid de waarheid met betrekking tot bezetenheid; degenen die er de spot mee drijven doen dat vanwege hun eigen onwetendheid. De tijd is nu rijp voor een ontwaken. Er zijn geesteswetenschappelijke universiteiten nodig om de filosofie van het leven te onderwijzen. Daar kan men de jongere generaties leren zichzelf te kennen, te weten wie zij zijn, waar zij vandaan komen en, het belangrijkste van alles, waar zij naar toegaan. Naar zulke plaatsen zouden degenen kunnen komen die in moeilijkheden verkeren; zij kunnen hun hart uitstorten bij iemand die begrijpt en die hen wil helpen zichzelf te begrijpen”.

“Als er zulke instellingen voor de ongelukkigen opgericht zouden worden, zouden er niet zoveel zelfmoorden plaatsvinden, want degenen die in de problemen zitten zouden de dingen dan kunnen bespreken met iemand die belang in hen stelt; ze zouden troost en bemoediging vinden en geholpen worden om een veel gelukkigere toestand te bereiken en tot begrip te komen van de hogere dingen van het leven”.

Het hele onderwerp van geestelijke beïnvloeding zal onbetwistbaar aantonen een van de voornaamste problemen voor het wetenschappelijk onderzoek te zijn, aangezien de economie, de wetenschap van het leven en de relatie tussen de twee werelden erbij betrokken zijn, zonder welke er nooit een redelijk begrip van de zin van het bestaan kan zijn.

De Schepper heeft bepaalde problemen geschapen en ons de intelligentie gegeven om ze zelf te ontwarren; deze inspanning is dus een vereiste om de bedoeling ervan te waarderen en te begrijpen. Als dat niet zo zou zijn, en alles zou duidelijk voor de hand liggen en gemakkelijk te begrijpen zijn, zou het leven zijn noodzakelijke prikkel om te onderzoeken verliezen, de inspanning waardoor het verstand zich ontplooit. Alleen het begrip dat verkregen wordt door eigen inspanning is van waarde, aangezien het de ziel verlicht op haar zoektocht naar de verborgen zin van het bestaan.

VII

DOGMA IN SPIRITUELE ZIN VERKLAARD

Het bestaan van een Opperwezen wordt dikwijls ontkend door ongelovigen en atheïsten als gevolg van conclusies die men trekt uit de tegenstrijdigheden in de bijbel en de wreedheden, die aan de god van de christelijke orthodoxie worden toegeschreven.

Het moet voor de bijbelstudent haast wel vanzelfsprekend zijn dat de god van de dogmatici wordt voorgesteld als wreed, tiranniek en tegenstrijdig, iemand die men daden toeschrijft waarvoor een gewetensvolle sterveling, als hij de macht van zulk een god bezat, zou terugdeinzen.

De christelijke orthodoxie, zoals ze in de bijbel wordt voorgesteld, verklaart dat God, voor de schepping van het zichtbare universum, alomtegenwoordig, almachtig en alwetend was, hetgeen inhoudt dat hij overal aanwezig is, de macht over alles heeft en omdat hij alles weet, de volledige kennis bezit van het verleden, het heden en de toekomst.

Maar toch, nadat volgens het verhaal in de bijbel de engelen door God geschapen waren, werd er één van hen ongehoorzaam en ‘viel’, waardoor hij de vader van al het kwaad werd, aangeduid met vele namen - Lucifer, de grote Misleider, Satan – zo’n machtig wezen dat zelfs de uitverkorenen vaak in zijn strikken terechtkomen.

Ligt het niet voor de hand dat een god, die de drievoudige principes van de alomtegenwoordigheid, de almacht en de alwetendheid bezit, volmaakt is terwijl er niets anders bestaat, alleen maar wezens zou kunnen scheppen met de eigenschappen die tot de Schepper behoren?

Als deze eigenschappen dus volmaakt waren en er niets anders bestond, hoe kon een engel van zijn schepping dan ten val komen, een val die betekende dat hij minderwaardig werd? Hoe kon datgene wat volmaakt was terwijl er niets anders bestond, iets minderwaardigs scheppen uit diezelfde substantie?

Indien het universum uit absoluut maar één substantie zou bestaan, hoe kon er dan iets dat uit die substantie gevormd werd, eigenschappen bevatten die anders waren dan die welke in de oorspronkelijke substantie bestonden? Om de aard van dat voortbrengsel te veranderen, moest er noodzakelijkerwijze iets worden toegevoegd; aangezien er niets bestond waaruit extra eigenschappen konden worden verkregen, hoe kon dan de aard van de substantie worden gewijzigd?

Bovendien moest deze alwetende god, die alle wijsheid bezat, geweten hebben dat een van zijn engelen ten val zou komen en zijn eigen rivaal en tegenstander zou worden, want, volgens het verhaal in de bijbel, was God de schepper van Satan, van wie de gelovigen aannemen dat hij de bron van alle verzoeking en kwaad is.

Zou een redelijk iemand, die de macht tot scheppen bezit, willens en wetens een dergelijke toestand in het leven roepen zoals die wordt toegeschreven aan een god die alle wijsheid bezit?

In Genesis wordt ons verteld dat, toen Adam en Eva als gevolg van hun ongehoorzaamheid uit het paradijs verdreven waren, zij en de mensheid voor eeuwig door een liefdevolle god werden gedoemd tot een bestaan van eindeloos zwoegen en lijden.

God, die alle wijsheid bezit, moet zich er volkomen bewust van zijn geweest dat Adam en Eva verleid en bedrogen zouden worden door zijn aartsvijand de duivel, zijn eigen schepsel in de gedaante van een slang. Deze alwetende god moet ook geweten hebben dat het zijn eigen

handwerk, Adam en Eva, aan bepaalde eigenschappen ontbrak en dat ze daardoor geen weerstand aan de verleiding konden bieden. Toch bracht deze Schepper zijn eigen kinderen op wrede wijze in verleiding.

Nogmaals, in dit verhaal wordt aan het Opperwezen een daad van wreedheid toegeschreven die een sterveling, als hij begiftigd was met de eigenschappen van de Schepper, niet zou plegen. Welke verstandige ouders die in het bezit waren van een tuin welke onveilig werd gemaakt door slangen, zouden hun kinderen aanmoedigen daarin te gaan spelen, terwijl ze konden weten dat de kinderen door de slangen gebeten zouden worden?

Vele vrome christenen en gelovigen nemen onvoorwaardelijk aan dat de 'gevallen engelen' duivels zijn geworden, de heersers van de onzichtbare wereld over de mensheid, en dat het de verlokkingen van deze duivels zijn die het kwaad in de wereld veroorzaken. Ook geloven ze geheel en al dat de verleiding van Adam en Eva door de Boze en het daaruit voortvloeiende overtreden van Gods gebod in het paradijs het verdriet en het lijden van de mensheid teweeg hebben gebracht, en accepteren ze als het bewijs hiervan de ellende, de ziekten, de armoede, de ongerechtigheid, de misdaad, de tragedies, de rampen en de doden die overal voorkomen.

Aan de andere kant houden zij vol dat God alomtegenwoordig, almachtig, alwetend en liefde en wijsheid is.

Deze standpunten zijn vanzelfsprekend onredelijk en volkomen met elkaar in tegenspraak, aangezien zij beweren dat God, ofschoon hij alomtegenwoordig, almachtig en alwetend is, totaal in gebreke bleef om te voorzien dat een paar van zijn schepselen ten val zouden komen en zo'n verwarring in zijn schepping zouden veroorzaken, zodat deze orthodox-christelijke interpretatie duidelijk inhoudt dat de heerser van het universum zowel dom als tiranniek is.

Adam en Eva waren ervoor bestemd vruchtbaar te zijn en zich te vermenigvuldigen. De ouders waren de schepping van een volmaakte god, maar toch werd de eerstgeborene, Kaïn, een moordenaar. Heeft deze theologische god die zo wijs was een dergelijke misère voorzien, of vormde het een onderdeel van zijn plan?

In een ander deel van het bijbelse verhaal lezen we dat God naderhand ontevreden werd over zijn handwerk en dat het hem speet dat hij de mens geschapen had. Om te pogen zijn vergissingen uit te roeien werd er tot een zondvloed besloten waarin de hele mensheid zou verdrinken; een paar werden er echter gespaard in de hoop dat ze, door de geleerde lessen na te volgen, een beter ras zouden voortbrengen. Maar ook dit bleek een vergissing te zijn.

In de bijbel wordt ons verteld dat God de vader is van allen, en dat allen Gods kinderen zijn, maar toch gelastte diezelfde god het uitverkoren volk van Israël, toen zij het beloofde land binnengingen, om alle inwoners, mannen, vrouwen en kinderen, te doden.

Iemand zou inderdaad een monster in mensengedaante zijn als hij de ene groep mensen opdracht zou geven om een andere groep, mannen, vrouwen en onschuldige kinderen, te doden en hun land in bezit te nemen, maar toch gaf een naar het heet liefdevolle god deze opdracht aan de Israëlieten opdat zij het land Kanaän in bezit zouden krijgen (Ex.23:1-31, Deut.7:1,2,10,21, Sam.15:3).

'Hieraan zult gij weten, dat de levende God in uw midden is en dat Hij zeker de Kanaänieten, de Hethieten, de Hevieten, de Ferezieten, de Girgasieten, de Amorieten en de Jebusieten voor u uit verdrijven zal' (Joz.3:10).

Hoe valt dit te rijmen met de vermaning: 'Gij zult uw naaste liefhebben als uzelf' (Jac.2:8).

Ook kregen de Israëlieten van God de instructie om niet het vlees te eten van een dier dat aan een natuurlijke oorzaak gestorven was, maar dat ze het wel aan een vreemdeling mochten geven die binnen hun poorten vertoefde (Deut.14:21). Zouden de vreemdelingen soms geen kinderen van God zijn?

‘Wie nu in de wereld een bestaan heeft en zijn broeder gebrek ziet lijden, maar zijn binnenste voor hem toesluit, hoe blijft de liefde Gods in hem? Kinderkens, laten wij liefhebben niet met het woord of met de tong, maar met de daad en in waarheid’ (I Joh.3:17,18).

‘In zoverre gij dit aan één van deze mijn minste broeders hebt gedaan, hebt gij het Mij gedaan’ (Mat.25:40).

Volgens het boek Job onderhield God zich met Satan en prees hij de trouw van zijn dienst-knecht Job. Satan beweerde dat Job de Heer alleen maar vreesde omdat hij gezegend was en zei: “Strek daarentegen uw hand uit en tast alles aan wat hij bezit - of hij U dan niet openlijk zal vaarwel zeggen!” Omdat hij schijnbaar twijfelde aan deze uitspraak, ‘zei de Heer tot de satan: zie, al wat hij bezit, zij in uw macht’ (Job 1:6-12).

We weten in wat voor ellende Job door Satan werd gebracht. Ontbrak het God soms aan een vooruitziende blik en realiseerde hij zich niet wat er zou gebeuren? Waarom vernietigde God, die toch almachtig was, zijn tegenstander niet bij deze gelegenheid?

Toen Gods schepping, de mensheid, van de weg der rechtschapenheid was afgeweken en elke poging tot herstel mislukt was, werd een nieuw plan aangenomen om alle voorgaande fouten recht te zetten.

Door middel van een zogenaamd wonder werd er een speciale Zoon van God welke onbevlekt ontvangen werd, uit een maagd geboren en voorbestemd om als plaatsvervangende verzoening voor de zonden van de mensen te worden geofferd. Vandaag de dag leert men de christenen dat, slechts door dit verhaal te geloven, de mensheid voor Ade hel ‘gespaard’ kan worden.

Als God, de Schepper van alles, overal aanwezig is, alwetend, almachtig en alles-in-alles is (de ‘hel’ moet dan in dat alles-in-alles worden inbegrepen), en er geen plaats is waar God niet is en de mensheid zich dus altijd in het midden van God en zijn schepping bevindt en een deel van Gods natuur is, waar moet men dan voor gespaard worden?

Daarom is de theorie van zo’n reddingsplan onlogisch; geformuleerd als het werd door het dogmatisme is dit bedrieglijke idee de oorzaak geworden van veel ellende en lijden voor tallozen, als gevolg van de angst voor een zogenaamde hel.

In vroeger dagen, toen er bijzonder de nadruk werd gelegd op de doctrine van het ‘helle-vuur’, werden veel kinderen de stuipen op het lijf gejaagd door deze leer, uit angst dat ze na de dood tot die vurige oven veroordeeld zouden worden.

Toen mevr. Wickland zeven jaar oud was lichtte de meester op school de verschrikkingen van de hel toe door te zeggen: “Jullie weten hoe zeer het doet als je alleen maar één vinger brandt; dus kunnen jullie je wel voorstellen hoe veel erger jullie zullen lijden wanneer jullie in de vuren van de hel worden ondergedompeld. Daar zullen jullie voor eeuwig branden, en de vlammen kunnen nooit gedoofd worden!”

Deze beschrijving was er de oorzaak van dat mevr. Wickland zo wanhopig was dat ze niet meer kon eten of slapen, en ze tot God bad of ze meteen mocht sterven, aangezien ze bang was dat, als ze zou opgroeien en ze zondige fouten zou maken, ze na de dood in dat verschrikkelijke, eeuwige vuur terecht zou komen.

Niet in staat die geestelijke kwellingen langer te verdragen vroeg ze haar vader over zijn geloof met betrekking tot de hel. Haar vader, die er vrijzinnige opvattingen op na hield, antwoordde dat de hel alleen maar bij wijze van spreken bestond en hij zei: “De leer van het hellevuur werd in vroeger tijden bedacht, toen de mensen zich nog in een primitief stadium van ontwikkeling en beschaving bevonden en een doeltreffend middel nodig hadden om ze op het pad van gerechtigheid te brengen”.

“De hel is een geestelijke toestand”, legde hij uit, “als je verkeerd doet tegen jezelf of anderen zal je geweten je kwellen in verhouding tot je misdaden, en dat is genoeg hel!”

“Als je je fouten beseft, je handelingen verbetert en je leeft volgens de stem van het geweten, zal deze geestelijke hel worden veranderd in een toestand van vrede en geluk”.

Toen ze de verklaring van haar vader als redelijk had geaccepteerd, verdween de angst voor de hel en werd mevr. Wickland niet langer gekweld.

Vele mensen zijn krankzinnig geworden of werden tot zelfmoord gedreven vanwege deze verderfelijke ‘helse’ doctrine. Zulke leringen zijn er de oorzaak van geweest dat ontelbare aantallen het bestaan van een Opperwezen niet erkenden en tot de conclusie kwamen dat met de dood alles eindigde, een geloof dat het bestaan van de mensheid tot een aanfluiting zou maken, conclusies die volkomen vals en onlogisch zijn voor het redenerende verstand.

Op het Concilie van Nicea in 325 n.Chr. gaf de Romeinse keizer Constantijn de Grote de verklaring uit dat Jezus de Zoon van God was, en God zelf. Maar, als Jezus God zelf was, zou het ernaar uitzien dat Maria, die de moeder van Jezus is, er eerder zou zijn geweest dan God.

Van Jezus, in ieder geval de fysieke man, wordt verklaard dat hij afkomstig is uit het Huis van David, op grond van het feit dat Jozef een afstammeling was van het Huis van David (Lucas 1:27,32. Mat.1:1,16). Hoe kon deze afkomst voor Jezus gelden, aangezien Jozef niet zijn vader was?

Het verhaal van Jezus en Satan op de top van de berg verklaart dat Satan Jezus veertig dagen lang verleidde om hem te aanbidden, en Jezus al de heerlijkheden van de wereld als beloning aanbood (Lucas 4:2,5,6,7). Als Jezus de Zoon van God en God zelf was, zoals Constantijn verklaarde, was het dan niet eigenaardig dat zijn eigen schepsel, Satan, zo’n macht over God zelf kon hebben?

Jezus’ eigen uitspraken: “Gij zult de Heer uw God aanbidden en Hem alleen dienen” (Lucas 4:8), “de Vader, die in Mij blijft, doet zijn werken” (Joh.14:10), “dat Ik het ben en niets uit Mijzelf doe, doch dat Ik dit spreek, gelijk de vader Mij gezonden heeft, en die Mij gezonden heeft, is met Mij” (Joh.8:28,29), geven aan dat Jezus zichzelf niet als God beschouwde, en ze verschaffen het bewijs dat Jezus alleen maar door middel van de theologie tot een god werd gemaakt. Nogmaals, toen Jezus ‘Goede Meester’ werd genoemd, antwoordde hij: “Waarom noemt gij Mij goed? Niemand is goed dan God alleen” (Marc.10:17,18).

Vele bijbelse tegenstrijdigheden vertonen zich aan de onbevooroordeelde student. In Jesaja 9:6 wordt beweerd: “Men noemt Hem Wonderbare Raadsman, Sterke God, Eeuwige Vader, Vrededorst”, maar Mattheus 10:34 verklaart: “Meent niet dat Ik gekomen ben om vrede te brengen op de aarde; Ik ben niet gekomen om vrede te brengen, maar het zwaard”.

In I Johannes 4:16 lezen we: ‘God is liefde, en wie in de liefde blijft, blijft in God’. Toch wordt diezelfde God van liefde geciteerd als hij zegt: “Ik, de Heer uw God, ben een naijverig God, die de ongerechtigheid der vadersen bezoek aan de kinderen, aan het derde en aan het vierde geslacht van hen die Mij haten” (Ex.20:5).

Aan de andere kant worden er weer veel uitspraken gedaan betreffende de liefde. ‘Daarom is de liefde de vervulling der wet’ (Rom.13:10). ‘Eer uw vader en uw moeder, opdat uw dagen verlengd worden in het land dat de Heer, uw God, u geven zal’ (Ex.20:12). ‘Verdraagt elkanders moeilijkheden’ (Gal.6:2).

Maar toch verklaart Christus: “Indien iemand tot Mij komt, en niet haat zijn vader en moeder en vrouw en kinderen en broeders en zusters, ja zelfs zijn eigen leven, die kan mijn discipel niet zijn” (Lucas 14:26).

Tegengesteld hieraan zegt I Johannes 3:15: “Een ieder die zijn broeder haat, is een mensenoordenaar”, en in Johannes 13:34 en 35 luidt het gebod: “Hebt elkander lief; gelijk Ik u liefgehad heb, dat gij ook elkander lief hebt. Hieraan zullen allen weten, dat gij discipelen van Mij zijt, indien gij liefde hebt onder elkander”.

Zulke tegenstrijdige leringen mogen dan acceptabel zijn voor louter gelovigen, maar zij slagen er niet in de denkkeest te bevredigen van hen die een begrijpelijke rede voor het bestaan en de ervaringen op aarde zoeken. De orthodoxe voorstelling van een opperheerser is in strijd met het ingeboren menselijk gevoel van recht en gerechtigheid en is tegengesteld aan de stem van het geweten. Kunnen atheïsten en ongelovigen gekritiseerd worden omdat ze zulk een god afwijzen, of omdat ze een sceptische houding aannemen tegenover zulke onlogische doctrines?

De christelijke orthodoxie accepteert de joodse kalender als de bijbelse autoriteit voor de schepping; tijdens de laatste viering van Rosh Hashana herdachten de joden de 5694ste verjaardag van de schepping der wereld. Maar volgens de bevindingen van de hedendaagse geologen is de aarde miljarden jaren oud en bestaat de mensheid al minstens een paar miljoen jaar.

De theorie dat bepaalde zielen vernietigd worden, die door velen wordt aangehangen, is niet redelijk, en evenmin strekt het een Schepper tot eer. Zelfs geen menselijk wezen, als het begiftigd zou zijn met de scheppende macht van een alwetend god en vooruit zou kunnen zien, zou een wezen scheppen om het alleen maar te laten uitroeien. We kunnen ons geen onvolmaakte Schepper indenken, en een alwijze Schepper zou een dergelijke mogelijkheid als het vernietigen van zijn schepsels verbieden.

God, de Schepper, is goedheid, schoonheid, geluk en alle kracht, zoals het in zijn schepping wordt geopenbaard, en zijn schepselen moeten dezelfde eigenschappen bezitten. Indien een ziel zijn ingeboren, hogere oorsprong geheel zou begrijpen, dat het een deel van God is, en hij zou weten van de wonderen die door een normaal, rationeel leven verkregen zouden worden, en hij zou vervolgens willens en wetens in strijd met het hogere plan handelen en een slecht leven leiden, zich er volkomen van bewust dat zo'n leven gevolgd zou worden door een zekere ondergang, dan zou onder die omstandigheden vernietiging een logische conclusie zijn. Maar de meeste zielen in het menselijk bestaan zijn net als kinderen in de kleuterklas, zij zijn zich alleen maar bewust en hebben geen idee van het essentiële van het leven.

Wij geloven, dat van de schrijvers en de zogeheten verlichte personen die zich hebben verdiept in het plan en de werking van het universum, er zo goed als geen zo ruim begiftigd was als Emanuel Swedenborg. Zijn geschriften geven beschrijvingen van de toestanden in de hogere sferen en hoe de hellen zijn samengesteld, en zijn werken zijn bijzonder belangrijk, aangezien deze toelichtingen veel van de mystificerende problemen van het leven eenvoudig en begrijpelijk maken. We kunnen het echter niet eens zijn met zijn conclusies dat sommige zielen uitgeroeid of vernietigd kunnen worden als ze opzettelijk een egoïstisch en kwaadaardig leven hebben geleid.

We hoeven Swedenborg, de bijbel of welke andere geschriften en leringen dan ook slechts te accepteren voor zover ze logisch zijn. Waarheid dient, om van waarde te zijn, vanzelfsprekend en niet afhankelijk van louter geloven te zijn. Swedenborg leefde in een tijd waarin hij niet vrij en openlijk met de gehele waarheid voor de dag kon komen; vanwege de macht van de kerk en de onwetendheid van het volk zouden zijn leringen al helemaal afgewezen zijn als ze te radicaal in tegenspraak met de bijbel waren geweest. Dus stond de geestelijke wereld Swedenborg toe slechts een deel van de waarheid te onderwijzen. Ook is het mogelijk dat sommige van zijn leidende personen in de geest een beperkt begrip hadden, terwijl Swedenborg zelf ook zijn eigen vooropgezette ideeën over het kwaad in de wereld kan hebben gehad.

Ongetwijfeld is het leven bedoeld voor het hoogste geluk, niet voor de vernietiging, en moet er een toekomst voor de ontwikkelde ziel te verwachten zijn, een levende extase die ver boven onze huidige ideeën uitgaat. Tot nu toe kunnen we nog niet bevatten hoe het er in de volheid

van de tijd zal toegaan. 'Want nu zien wij nog door een spiegel, in raadselen, doch straks van aangezicht tot aangezicht' (I Cor.13:12).

Verskillende individuen reizen over verschillende wegen, maar allemaal leiden ze naar het einde van het sterfelijke pad, met een loslaten van de weg der onwetendheid en een betreden van de edele weg der geest, waarvan men zich de schoonheid ten volle bewust wordt in verhouding tot het onrecht en het lijden dat de ziel heeft ondergaan in de ontberingen van de reis door de vergankelijkheid.

Het dogmatische christendom accepteert een doctrine die gebaseerd is op een geloof in zogenaamd historische karakters en persoonlijkheden, in naar men aanneemt openbaringen van elders, in een verhaal over de gevallen mensheid en een verlosser die gedood werd voor de zonden der mensen.

Zo duidelijk als de tegenstrijdigheden in de bijbel ook zijn, klaarblijkelijk door de jaren heen gemanipuleerd door listige, ambitieuze leiders, de serieuze onderzoeker en bijbelstudent zal ontdekken dat veel van de schijnbaar onlogische verhalen daarentegen wonderlijke allegorieën blijken te zijn. Wanneer de innerlijke betekenis van bepaalde verhalen eenmaal begrepen wordt, zal men ontdekken dat ze aantoonbare hypothesen weergeven die gebaseerd zijn op de eeuwige wetten van het leven. 'Want de letter doodt, maar de geest maakt levend' (II Cor.3:6).

Evenals het drie-eenheidbeginsel overheerst in de natuurlijke wereld, zo zijn ook de voornaamste religies gegrondvest op het principe van de drie-eenheid, dat wil zeggen, een manifestatie naar buiten toe en een innerlijke, oorzakelijke factor die uitmondt in een derde openbaring - materie, geest en leven.

In de natuurlijke wereld kunnen we concreet bewijs tot werkelijkheid maken, maar in kwesties die tot de religie behoren, waarbij we met onzichtbare factoren te maken krijgen, moeten we onze toevlucht nemen tot allegorieën, gelijkenissen en symboliek om spirituele waarheden te kunnen overbrengen.

Terwijl er veel in de bijbel staat dat duidelijk legendarisch en ongeschikt is voor de tijd van nu, is hij toch als een mijn met edelstenen - veel afval en waardeloos materiaal moet er worden verwijderd op de speurtocht naar de juwelen.

Bij het bestuderen van de bijbel hoeven we dus geen ruzie te maken over wie dit of dat heeft geschreven; het is voldoende als we de gedachtejuwelen eruit halen die van waarde zijn en toepasbaar en behulpzaam zijn bij het interpreteren van het raadsel van het bestaan. Het is de waarheid waar we naar zoeken, ongeacht wie het heeft uitgesproken.

Iemand die belangstelling heeft in de chemie zoekt betrouwbare formules, zonder erop te letten wie het tekstboek heeft geschreven. Zo heeft ook de zoeker naar waarheid betrouwbare, leidende formules nodig die toepasbaar kunnen zijn bij het interpreteren van het waarom van het bestaan, of de zin van het leven, en behulpzaam bij het ontplooien van het begrip.

Net als de chemische formules verschillend zijn, zijn ook de grondregels van het leven verschillend, opdat de geestelijke horizon verruimd kan worden. De voorschriften met de hoogste waarde in de bijbel hebben betrekking op methoden waarmee men het verlangde begrip en de geestelijke gewaarwording van de zin van het leven kan verkrijgen, ongeveer als de formules die de meeste waarde hebben in de tekstboeken over wetenschappelijke onderwerpen en die aanduiden wat er moet worden gedaan om bepaalde resultaten te verkrijgen.

In Genesis lezen we dat God Adam schiep, de eerste mens, van het stof uit de aardbodem, en de levensadem in zijn neus blies, waarna hij een vrouw maakte, Eva, van een van Adam's ribben. Dit paar werd in de Hof van Eden, een paradijs, geplaatst, waar in het midden de boom der kennis van goed en kwaad. Het was Adam en Eva verboden van de vruchten daarvan te eten, anders zouden zij voorzeker sterven.

Maar de slang, de Verleider of Boze, verlokte Eva en zei: “God weet, dat ten dage, dat gij daarvan eet, uw ogen geopend zullen worden, en gij als God zult zijn, kennende goed en kwaad”. (Gen.3:5). Adam en Eva aten van de verboden vrucht en de Heer verbande hen uit de Hof van Eden, en plaatste ten oosten van de hof de cherubs met een flikkerend zwaard dat zich heen en weer wendde.

Uit een literair of historisch oogpunt betekent dit verhaal weinig, maar vanuit een innerlijk gevoel, allegorisch geïnterpreteerd, bevat het een belangrijke betekenis, duidend op de basisschool van de natuur.

Ter illustratie: ieder kind dat in dit leven wordt geboren is een kleine Adam, in een paradijselijke toestand van onschuld en onwetendheid. ‘Adam’ betekent ‘aards’; stoffelijk, een kinderlichaam is samengesteld uit aardse substanties. Een kind is zich niet bewust van zijn eigen bestaan, het onbewuste stadium van de kindsheid, maar het is in werkelijkheid een bundel van potentiële mogelijkheden die ontplooid worden door middel van de vijf speciale zintuigen; het gezicht, het gehoor, de smaak, de reuk en het gevoel, waardoor het ego in contact komt met de uitwendige dingen.

Van deze mogelijkheden is het gezicht het meest op de voorgrond tredend. Het kind doet zijn ogen open en wordt aangetrokken tot de fysieke dingen, wanneer Begeerte, of Eva, zich manifesteert. Verleid door de verzoeken van de objectieve dingen (figuurlijk de Slang of Verleider), steekt Begeerte (Eva) de hand uit naar het objectief waarneembare en raakt, zeg maar, een heet voorwerp aan, hetgeen Adam, het ego, pijn bezorgt.

Dit uitsteken van de hand en het krijgen van pijnlijke ervaringen heeft tot gevolg dat er een graad van kennis wordt verkregen, maar ook een geleidelijke buitensluiting van de paradijselijke toestand van onschuld en onwetendheid. Door de wisselwerking van ervaring en kennis (eten van de boom der kennis van goed en kwaad) wordt het verstand geleidelijk ontwikkeld, hetgeen uitmondt in begrip.

De zon die in het oosten opgaat geeft licht, vandaar dat het Oosten symbolisch wordt gebruikt om het Licht van het Verstand weer te geven, eindigend in Wijsheid. De engel ten oosten van de Hof symboliseert Wijsheid, het Zwaard, Kennis; de scherpe kanten van het Zwaard, het Gevoel voor goed en verkeerd.

Wijsheid, die zich de verlokkingen van de vergankelijke en tijdelijke fasen van het fysieke bestaan realiseert, zwaait het Zwaard der Kennis, figuurlijk gesproken, naar diverse richtingen, en kapt dwaasheden en bedrieglijke aansporingen af welke de geest in slavernij zouden kunnen houden.

De verklaring van de Slang, of Verleider, kan men dus als allegorisch juist verstaan: dat het eten van de vrucht van de boom der kennis van goed en kwaad uiteindelijk wijsheid zal ontplooien. Dit is de basisschool van de natuur.

‘En de Heer God zei: Zie, de mens is geworden als een van ons door de kennis van goed en kwaad’ (Gen.3:22). ‘De eerste mens, Adam, werd een levende ziel; de laatste Adam een levendmakende geest’ (I Cor.15:45).

De eerste nakomeling van Adam en Eva, Kaïn, werd de moordenaar van zijn broer Abel. Dit verhaal zou, in letterlijke zin, duiden op een gebrek aan voorzorg van de kant van de Schepper, omdat de allereerste nazaat van zijn geschapen wezens een moordenaar werd.

Symbolisch worden Kaïn en Abel hier geschetst als twee karakteristieke fasen van de geest - Kaïn, het verstand, en Abel, de intuïtie. De bijbel verhaalt dat Kaïn een landbouwer was en Abel een schaapherder (Genesis 4:2). Esoterisch gezien stelt Kaïn, de landbouwer, het koude, materiële intellect voor, het naar buiten gerichte verstand zoals we dat in het dagelijks leven tegenkomen en dat alleen de fysieke kant van het bestaan najaagt. Abel, als de hoeder van schapen en lammeren, symboliseert de onschuld en de reinheid, hij stelt de intuïtieve, inner-

lijke of spirituele drang in de menselijke natuur voor, welke, figuurlijk gesproken, wordt gedood door het kille verstand.

De overeenkomst tussen de leringen van de bijbel en de feiten die door het onderzoek naar het paranormale worden geopenbaard, namelijk, dat dienstbaarheid het leidend beginsel is voor de vooruitgang van de ziel, toont aan dat egoïsme en grootheidswaan regelrecht in strijd zijn met het goddelijke doel van de natuur, omdat zij de innerlijke stem, of het geweten, verstikken en het element van goddelijke liefde dat in iedere ziel is ingeboren, buitensluiten door de Mammon als het belangrijkste in het leven te beschouwen.

‘Dient elkander door de liefde’ (Gal.5:13) is geen nutteloos gebod, want naarmate er dienst wordt verleend, wordt het eigenbelang geleidelijk uitgebannen. ‘Maar wie de grootste onder u is, zal uw dienaar zijn’ (Mat.23:11) is een raad die, wanneer hij wordt opgevolgd, een ‘nieuwheid van geest’ ontvouwt, en een besef dat ‘niemand onzer voor zichzelf leeft’ (Rom.14:7), dat God ‘geen aannemer des persoons’ is en dat we in diepere zin werkelijk onze broeders hoeders zijn.

Men dient in gedachten te houden, dat vele van onze medereizigers gehandicapt zijn in de strijd om het bestaan en dikwijls aan de kant van de weg neervallen, en dat het de sterkeren, die geestelijk en anderszins in een gunstigere situatie verkeren, betaamt om zich hun plicht jegens hun zwakkere broeders te realiseren.

‘Gij zult de Here, uw God, liefhebben met geheel uw hart en met geheel uw ziel en met geheel uw verstand . . . en uw naaste als uzelf’ (Mat.22:37,39) wordt geschetst in de allegorie van de barmhartige Samaritaan (Lucas 10:30-37).

De ziel raakt zo verward in het stoffelijke dat hij ongevoelig en onbewust wordt voor de hogere principes en de werkelijke zin van ons aardse leven, hetgeen, wanneer het niet beperkt wordt, bedoeld is voor het aankweken van een gevoel van zielsidealen in onszelf. De zielen die zo betrokken zijn bij de materie sluiten zich op in een omhulsel van zelfgenoegzaamheid en zitten ingepakt in hun eigen gedachtewereld.

Wanneer zulke individuen naar de andere kant van het leven overgaan, krijgen zij een ruw ontwaken, zoals in de allegorie van de vijf dwaze maagden (Mat.25:1-13) die ontdekten dat ze geen olie in hun lampen hadden, hetgeen betekent dat ze hun vijf zintuigen, de mogelijkheden van de ziel naar de buitenwereld, niet hadden benut voor het waarnemen en verkrijgen van de kennis van het wonderlijke plan der natuur, hetgeen, wanneer het op de goede manier wordt nagevolgd, de ziel met begrip en wijsheid zal verrijken - de ‘olie in de lamp’.

Als ze slechts voor zichzelf hebben geleefd komen deze individuen, wanneer zij het nieuwe leven zonder wijsheid en begrip binnengaan, in de ‘buitenste duisternis’ terecht (Mat.8:12). Zulke zelfzuchtige zielen werden door Jezus gekarakteriseerd als zij die ogen hebben, maar niet zien, oren hebben, maar niet horen, zij die geestelijk blind en doof zijn (Marc.8:18).

De vijf wijze maagden symboliseren degenen die de mogelijkheden voor de ziel gebruikt hebben waarvoor ze bedoeld waren.

Zij zullen de volgende school van het leven niet binnengaan in een toestand van duisternis, maar zullen het ‘Licht des Levens’ hebben (Joh.8:12), waar Jezus op doelde - een verruimd begrip van het goddelijke plan.

Vele uitspraken van Jezus zijn absoluut wetenschappelijk, omdat ze bevestigd worden door psychologisch onderzoek en rechtstreeks contact met ontlichaamde geesten, zowel intelligente als degenen die zich er totaal niet bewust van zijn dat ze zogenaamd dood zijn.

De onveranderbare wetten van vooruitgang kunnen worden samengevat in zelfverloochening en het dienen van onze medemens, hetzij op het fysieke niveau of in het onzichtbare leven.

De punten van bijzondere waarde, waar alles om draait in de bijbel, verwijzen speciaal naar deze benodigdheden, bijvoorbeeld: ‘. . . want wie zijn broeder, die hij gezien heeft, niet liefheeft, kan (ook) God, die hij niet gezien heeft, niet liefhebben’ (I Joh.4:20). Nogmaals, ‘Verdraagt elkanders moeilijkheden’ (Gal.6:2), en ook: ‘. . . al wie zichzelf zal vernederen, zal verhoogd worden’ (Mat.23:12).

De woorden van Jezus, ‘Ik’ (de geest van begrip) ‘ben niet gekomen om vrede te brengen, maar het zwaard’ (Mat.10:34), moet men niet verstaan als zouden ze gelden voor aardse oorlogvoering, maar voor de strijd van het individu om meester over zichzelf te worden.

Jezus zei: “God is geest (niet *een* geest) en wie hem aanbidden, moeten aanbidden in geest en in waarheid” (Joh.4:24). De woorden van Paulus: “. . . mijn kinderen, ter wille van wie ik opnieuw weeen doorsta, totdat Christus in u gestalte verkregen heeft” (Gal.4:19), verwijzen duidelijk naar de geest ter onderscheiding van de waarheid, het verwerven van de ‘Christus-geest’, de innerlijke, mentale waarneming waarop gezinspeeld wordt. ‘Maar nu, Christus is opgewekt uit de doden, als eersteling van hen, die ontslapen zijn’ (I Cor.15:20).

Net als ons op het aardse niveau geen kennis kan worden verkocht of gegeven, maar door iedereen door middel van eigen inspanning moet worden verkregen, moet ook ieder individu spiritueel onderscheidingsvermogen voor zichzelf verwerven; het kan niet door anderen worden gedaan.

De verlokkingen die toegeschreven worden aan een zogenaamde duivel – ‘duivel’ betekent dan ‘Diabolus, leugenaar, misleider’ - zijn slechts de aantrekkelijke beklagen van de lichamelijke zintuigen welke op zoek zijn naar bevrediging; ze nodigen de worstelende ziel uit hen te vereren of te volgen. Ze trachten op innemende wijze de ziel af te leiden van het pad van rechtschapenheid en de levende ziel, die door de morele principes daarvan gemaand wordt het na te volgen, zou in spirituele zin vrij kunnen zijn.

Maar hoe dikwijls worden de aansporingen van het innerlijk geweten niet genegeerd en onderdrukt; door Begeerte (Eva) gaat het individu opzij en bezwijkt voor verleidende attracties die uitlopen op allerlei ellende, waardoor het symbool van Johannes de Doper wordt uitgedrukt, het vermanend geweten dat gedood wordt.

De ziel wordt gedoopt met het bittere water van de ervaring, totdat tenslotte de dwaasheid van zijn handelen wordt erkend en de aansporingen van het geweten ter harte worden genomen, als ‘Jezus’, de Geest der Waarheid, is opgestaan.

Johannes de Doper zei van zichzelf: “Ik ben de stem van een die roept in de woestijn” (Joh.1:23); “Ik doop u met water” (ervaring) “tot bekering” (Mat.3:11). Er wordt ons ook verteld dat zijn kleding uit kameelharen bestond en zijn voedsel uit sprinkhanen en wilde honing (Mat.3:4). Het is de natuur van de sprinkhaan dat hij springt, hetgeen de neiging symboliseert om de stem van het geweten te ontwijken, zodat het geweten wordt gevoed met de wilde honing van de bittere ervaring.

Koning Herodes stelt symbolisch het Egoïsme voor; Herodias beeldt de Wraak uit; de dochter is IJdelheid. Herodias, de Wraak, wordt verontrust door Johannes de Doper, het Geweten, en wanneer Herodes, het Egoïsme, de dochter, IJdelheid, de keuze biedt om iets te wensen, vraagt de moeder haar om het hoofd van de lastige Johannes de Doper, het Geweten, te eisen, en daar stemt Koning Herodes, het Egoïsme, mee in (Mat.14:1-11).

Johannes de Doper verklaarde dat er na hem iemand zou komen die met vuur zou dopen (Lucas 3:16), hetgeen symbolisch de geboorte van de Waarheid voorstelt, of de Zoon der Mensen, een bezielde geweten. Dit stadium van bewustzijn herkent het hogere doel van het bestaan.

Het is niet nodig om ruzie te maken over de persoon Jezus. Velen ontkennen dat hij heeft bestaan; anderen denken dat hij de zoon van God is die in de fysieke wereld is gezonden als een middelaar of verlosser.

Er zijn vele redders van de mensheid geweest en ze zijn er nog. Iedereen die het leven van anderen verbetert door hen principes voor een beter leven en gedrag bij te brengen is, als zodanig, een 'verlosser'. De onderzoekers op ieder terrein van de natuur zijn in zekere zin 'verlossers', omdat zij de omstandigheden van het menselijk bestaan verbeteren.

Alle natuurwetten bestaan voordat ze geopenbaard worden. De wetten van de muziek bestonden voordat de mens deze wetten ontdekte, net als de wetten die de chemie, de natuurkunde, de telegraaf, de telefoon beheersen; elektromagnetische trillingen bestonden voordat ze door de radio geopenbaard werden; ze werden alleen maar ontdekt, niet door de mens geschapen.

De wetten die het vereiste gedrag en de wetenschap van het leven beheersen zijn ingeboren in de geheimen der natuur, en al wie deze wetten onthult is in die mate een verlosser.

De lessen die aan Jezus worden toegeschreven, worden op een zinnebeeldige wijze gegeven, want een spirituele waarheid is niet iets van stoffelijke aard, en daarom dient het door middel van vergelijkingen gedemonstreerd te worden. Hierin is het echter noodzakelijk een onderscheid te maken tussen waarheid en dogmatische theorieën.

De 'gerechtigheid' van de bijbel betekent werkelijk te leven volgens de geopenbaarde wetten van het leven en de natuur. 'Indien iemand mijn woord bewaard heeft, hij zal de dood in eeuwigheid niet aanschouwen', zei Jezus (Joh.8:51). Het doet er niet toe wie deze woorden der wet heeft uitgesproken. De uitspraak onthult een wet in de natuur; het hedendaagse onderzoek naar het paranormale toont ruimschoots aan dat er geen dood bestaat, maar een overgang van het ego vanuit de stoffelijke naar de onzichtbare kant van het leven.

De leringen van Jezus en andere geïnspireerde leraren zijn wonderbaarlijke gedragsformules voor iedereen die bereid is de betekenis ervan in het licht van het begrip te bespeuren. 'De woorden, die ik tot u gesproken heb, zijn geest en zijn leven' (Joh.6:63). 'De hemel en de aarde zullen voorbijgaan, maar mijn woorden zullen geenszins voorbijgaan' (Mat.24:35).

De geschiedenis van de kruisiging staat symbool voor de beproevingen van de ziel, en het kruis, de last die de mens in het rijk van de materie te dragen heeft.

Jezus, de Zoon der Mensen, of de Waarheid, maakt tot werkelijkheid dat hij, figuurlijk gesproken, het Kruis der Materie draagt in de strijd om de stoffelijke ervaringen. De uiteindelijke kruisiging is de erkenning van het feit dat de mens de materie moet overwinnen, dat het het ultieme vereiste is ermee te stoppen een blinde slaaf te zijn van dit materiële kruis.

'Het kruis werd lang voor het christelijke tijdperk door de Ouden als een gewijd symbool gebruikt, en het duidde op het verwerven van het eeuwige leven door de kruisiging van het lichaam of de lagere aard' ('Mystery of the Ages', Countess of Caithness).

'Neemt mijn juk op u en leert van Mij, want Ik ben zachtmoedig en nederig van hart, en gij zult rust vinden voor uw zielen; want mijn juk is zacht en mijn last is licht' (Mat.11:29,30).

'Het kruis is het ware symbool van de mens, met de oneindigheid om hem heen en de eeuwigheid vanbinnen, opstijgend van de aarde naar de hemel' ('Mystery of the Ages').

'In het universum bevindt zich de figuur van een kruis; de vier tussenruimten ervan strekken zich uit tot in de oneindigheid - noord, zuid, oost en west' (Plato).

In esoterische zin symboliseert het kruis waarop de Zoon der Mensen wordt gekruisigd de vier voornaamste elementen van het fysieke niveau - aarde, lucht, water en vuur - die het kruis van de materie voorstellen waarop de ziel in de stoffelijke wereld wordt gekruisigd door de beproevingen van alledag; daarmee worstelt het individu, totdat hij ophoudt uitsluitend en al

te zeer onderworpen te zijn aan de verleidelijke ingevingen van de materie. Dan verwerft hij begrip over de betekenis ervan en kan hij ze meester worden.

Aldus wordt de uitspraak van Paulus vervuld, dat 'Evenals in Adam (de aardse dingen) allen sterven, zo zullen ook in Christus (de Verzoening) allen levend gemaakt worden' (I Cor. 15: 22), dat wil zeggen: de geest van het Godbewustzijn bereiken.

'Waar de Geest des Heren is, is vrijheid' (II Cor.3:17). 'Ja, hierom getroosten wij ons moeite en grote inspanning, omdat wij onze hoop gevestigd hebben op de levende God, die een Heiland is voor alle mensen' (I Tim.4:10).

De opstanding (verrijzenis), of bevrijding van het kruis, is slechts de verworven kennis van het ogenschijnlijke mysterie van de reis der ziel. 'Geen kruis, geen kroon'.

Met het kruis wordt dikwijls bedoeld 'het kruis van het lijden', afgebeeld in rood. Dit staat symbolisch voor een spiritueel beginsel, de roodheid van het bloed stelt het offer voor, wanneer het bewuste verstand de mentale kant van het leven en de hogere idealen, die ingaan tegen de zelfzuchtige principes, begint te bevatten. Dit is nu de worsteling, totdat de geest de sterke bekeringen van het stoffelijke overwint.

Vandaar het gezegde van Jezus: "Indien iemand achter Mij wil komen, die verloochene zichzelf en neme zijn kruis op en volg Mij" (Mat.16:24). En ook: "Neemt mijn juk op u en leert van Mij . . . want mijn juk is zacht en mijn last is licht" (Mat.11:29,30). Dit wordt voor iedereen een vanzelfsprekendheid naarmate de geest steeds meer groeit en bekend raakt met de hogere idealen van het bestaan.

Met andere woorden, we moeten 'de wereld overwinnen' (Joh.16:33), in zekere zin afstand doen van de wereld, dat wil zeggen, nadat het stoffelijke zijn rol heeft gespeeld, waardoor het bewustzijn zich heeft ontplooid, komt de volgende essentiële stap, de mentale leerschool.

Deze verwezenlijking - waar Paulus naar verwijst als een 'nieuwe staat des Geestes' (Rom.7:6) - betekent niet dat de ziel of de (denk)geest laks of onverschillig moet worden voor het stoffelijke; hij moet zich realiseren dat, terwijl hij zich op de wereld bevindt, hij toch geen deel uitmaakt van de wereld; dat, zolang het individu hier is, hij alle taken moet volbrengen die tot dit leven behoren en intussen moet hij begrijpen dat, zodra de stoffelijke reis beëindigd is, de ziel de volgende school zal binnengaan.

Dit is het cruciale punt dat vele van de bijbelschrijvers poogden over te brengen, zowel in allegorieën als in leringen. Men moet in gedachten houden dat de verhalen van Christus in de bijbelse allegorieën in de meeste gevallen de wereld van het individu voorstellen, zijn eigen worstelen en een ontwaakt begrip van het leven.

Van oordeel zijn dat een 'zonde tegen de Heilige Geest niet vergeven zal worden', als men daarmee een zonde tegen God bedoelt, is vanzelfsprekend onjuist, aangezien God, de Alwijze, onze natuurlijke geneigdheid ten opzichte van tekortkomingen kent en in zijn wijsheid weet dat wij uiteindelijk, na genoeg ervaringen, net als de verloren zoon, op het rechte pad zullen terugkeren.

'Zondigen tegen de Heilige Geest' is zondigen tegen het eigen betere ik. Als we ingaan tegen de stem van het geweten ('het orakel van God'), en leven volgens onze eigen oogmerken, moeten de gemaakte fouten worden rechtgezet door een verandering van gedrag en leven in overeenstemming met de spraak van het geweten, anders kunnen zij niet 'vergeven' worden. Slechts op deze manier kan de weegschaal van gerechtigheid in evenwicht worden gebracht.

Om dit toe te lichten: Peter steelt tien gulden van Paul en vraagt hem om vergeving. Of-schoon Paul het vergeeft, wordt de kwestie niet vergeten want het geld is niet teruggekomen. Maar als Peter de tien gulden teruggeeft en Paul daarna om vergeving vraagt, zal Paul het vergrijp vergeven en vergeten.

In termen van theologie wordt het vagevuur omschreven als ‘een tussenliggende toestand na het sterven, waar de zielen geschikt worden voor de hemel door te lijden en boete te doen’. Zoals het gewoonlijk wordt onderwezen en begrepen, wordt het vagevuur voorgesteld als een plaats van straf voor de zonden die tegen God begaan zijn, en waarvoor men boete moet doen en vergeving van God moet krijgen, voordat het de ziel wordt toegestaan de hemel te betreden.

Deze doctrine is ver bezijden de waarheid en is de oorzaak van veel ellende voor zowel geesten als stervelingen. Vele gevoelige stervelingen hebben het onjuiste geloof in zich opgenomen dat God ontevreden over en kwaad op hen is voor de fouten die zij hebben gemaakt, en de angst voor de verschrikkingen van een eeuwige hel als gevolg van hun ongehoorzaamheid wordt de zondaars ingeprent, die in vrees en onzekerheid verkeren opdat ze na het sterven niet voor eeuwig ‘verworpen’ zullen zijn. Deze doctrine heeft duizenden in de ellende en tot krankzinnigheid en zelfmoord gedreven.

Dr. Mandel Sherman uit Chicago verklaart: “Eén buitengewoon veel voorkomende vorm van krankzinnigheid is de godsdienstwaanzin”. Het bewijs dat gedurende ons onderzoek in de psychologie van het abnormale werd verkregen, heeft aangetoond dat godsdienstigheid (dweepzucht) een op de voorgrond tredende manifestatie is van geestelijke afwijkingen en krankzinnigheid als gevolg van beïnvloeding door fanatieke, religieuze geesten.

Na de overgang verkeren velen in een schemertoestand, aangezien zij Jezus of God niet als personen zijn tegengekomen zoals ze hadden verwacht; dikwijls gaan zij gebukt onder de mentale kwellung dat God hen verstiten heeft en dat ze op die noodlottige dag van de opstanding en het laatste oordeel in de uiterste hel zullen worden gestort.

Tijdens ons experimentele onderzoek in de psychologie van het abnormale zijn we in aanraking gekomen met vele geesten die in deze situatie verkeren; hun denkwereld was zo verdraaid door dit dwaalbegrip dat zij letterlijk krankzinnig en zeer moeilijk te ontgoochelen waren.

Eén zo’n geest begon, terwijl zij gedurende een seance mevr. Wickland overschaduwde, luidkeels vermaningen te roepen.

geest: Nou, vrienden, kom bij mij om gered te worden!

dr.

Wickland: Tot welke kerk hebt u behoord?

g.: De methodisten.

dr.: Dan bent u naar de juiste plaats gekomen.

g.: Zijn jullie methodisten?

dr.: We proberen methodisch te zijn. Waar kwam u vandaan?

g.: Er werd me verteld hierheen te gaan om erachter te komen dat ik overleden was. (Huult). Ik wil Jezus! Laten we zingen ‘Er is kracht, kracht in het Bloed’.

dr.: We hebben er geen zin in om dat te zingen. U hebt ons nog niet gezegd hoe u heet.

g.: Bettie Shoemaker; we woonden in Chicago, op Indiana Avenue, vlakbij Prairie. Daarna woonde ik op Calumet. Ik was in Kankakee. (Een krankzinnigengesticht van de Staat Illinois).

dr.: Hoe kwam het dat u naar Kankakee bent gegaan?

g.: Een gekke dokter zei dat ik te godsdienstig was. Ik wou de hele tijd preken en iedereen redden. Als je godsdienstig geworden bent, wil je dat ze het ook allemaal worden. Willen jullie niet bij Jezus behoren?

dr.: Zou u willen dat iedereen zo doet als u?

g.: Stel ik me aan?

dr.: Enigszins.

g.: Ik heb Jezus nog niet gevonden. Ik ben toch zo zondig.

dr.: Ik ben bang dat u lang zult moeten zoeken voor u hem vindt zoals u verwacht.

g.: Ik ben ook naar Dowie's Kerk gegaan. Dowie was wonderbaarlijk. Ik ben altijd bang dat ik naar de hel zal gaan als ik dood ben.

dr.: U hebt maar een trieste godsdienst. Weet u dat u een geest bent?

g.: Nee.

dr.: Bent u ziek geweest?

g.: Ja. Ik ben naar Moodie's Kerk en Dowie's Kerk gegaan. Toen werd ik naar Kankakee gestuurd en daar ben ik heel lang geweest. Ze zeiden ook dat ik te religieus was. De dokter zei dat er iets met mijn verstand mis was. Ik weet dat dat niet waar was; hij had ongelijk.

dr.: Ik wil dat u begrijpt dat u een geest bent, onzichtbaar voor ons. U bent uw stoffelijk lichaam kwijtgeraakt, maar zelf bent u niet dood. Niemand 'sterft' ooit.

g.: Mijn moeder is gestorven. Ik ben bij haar begrafenis geweest. Ze ligt begraven op het Graceland kerkhof. (Chicago). O, daar heb je mijn vader. (Ziet een geest). Hij heeft de kerk verlaten en daarna gaf moeder niets meer om hem. Hij werd helemaal gek op het spiritualisme.

dr.: Ziet hij er nu ook 'gek' uit?

g.: Moeder zei tegen hem dat hij naar de hel zou gaan wanneer hij dood zou zijn, want daar gaan alle spiritualisten naartoe.

dr.: Vraag eens aan uw vader hoe hij uit de 'hel' gekomen is?

g.: Vader zegt dat de hemel en de hel gedachtetoestanden zijn. Weet u dat zeker, vader? Hij zegt dat hij me verteld heeft dat ze mij in Kankakee zouden moeten opsluiten als ik mijn denkbeelden niet zou veranderen.

Hij zegt: "Je wilde iedereen redden. Ik probeerde je de waarheid te leren en je dacht dat ik gek was. Ik heb je hierheen gebracht om begrip te kunnen krijgen. Sinds je overleden bent heb je religieus lopen preken en we konden je niet bereiken. Je moet een helder begrip krijgen van wat het leven betekent".

"Begrijp nu, dat er geen dood bestaat. De hemel en de hel zijn toestanden die je met je meedraagt. Toen men aan Christus vroeg waar het koninkrijk des hemels was, zei hij: 'Het is in u'".

"Je hebt niet naar me willen luisteren. Je geloofde alleen maar. Niemand kon redelijk met je praten. Nu ben je in de duisternis terechtgekomen. Ik heb gelijk en jij en je moeder hadden het mis. Ik moest je hier brengen om verlichting te krijgen".

dr.: Zo ziet u maar dat uw vader tenslotte toch gelijk had. Hij gebruikte zijn verstand; u niet.

g.: Mijn moeder is hier ook, maar ze is nog steeds aan het zingen en bidden.

dr.: Misschien kunt u haar laten ontwaken voor de waarheid van het begrip.

g.: Vader, wilt u moeder meenemen? Hij zegt 'ja'. O vader, is het echt waar, zoals u het aan ons vertelde? Kan ik dat werkelijk geloven?

dr.: U hoeft niet te geloven; zorg dat u kennis krijgt, en wanneer u dat hebt, is er geen geloven meer. U moet studeren en God begrijpen in de ware zin van het leven, dan zult u niet meer hoeven te geloven. Beproof alles.

g.: Vader, wilt u me helpen? (Huult). Ik heb zo gehuild en gebeden, want ik wou niet naar de hel.

dr.: U hebt 'de hel' al gehad. Men krijgt de toestanden zoals men ze zelf maakt.
g.: Al die jaren heb ik in de hel geloofd en nu moet ik erachter komen dat het niet waar is. Wat heb ik moeten lijden!
dr.: Bent u teleurgesteld?
g.: Dat weet ik nog niet. Waarom moeten ze de mensen leren dat hemel en hel plaatsen zijn?
dr.: In de bijbel staat: '... door uw geloof de deugd, door de deugd de kennis' (II Petr.1:5) en 'God is liefde, en wie in de liefde blijft, blijft in God' (I Joh.4:16). Hoe kun je zo'n God ergens buiten vinden? Je moet hem in jezelf zoeken, door begrip. Jezus heeft gezegd: "... gij zult de waarheid verstaan, en de waarheid zal u vrijmaken" (Joh.8:32).
g.: Gelooft u in Jezus?
dr.: Ik geloof in zijn principes.
g.: Is hij uw Heiland?
dr.: De enige 'heiland' die men nodig heeft is begrip.
g.: Er is kracht in het Bloed!
dr.: Heeft het u geholpen? U werd in een gesticht opgeborgen vanwege dat 'kracht in het bloed' idee.
g.: Ik heb aldoor gehuild en gebeden.
dr.: Nu moet u uw verstand gaan gebruiken.
g.: Vader zegt: "Ga met me mee, Bettie. Noch jij noch je moeder hebben hun verstand gebruikt". Nu begint mijn moeder haar toestand te beseffen. Vader zegt, dat het enige wat we deden, zingen en bidden was. Ik wilde niet werken; ik ging alleen maar naar de kerk. Hij moest me wel laten opbergen.

(Deze geest vertrok en de geestvader nam de controle over).

2e geest: Nou Bettie, je bent vrij. Jij en je moeder zullen zich na verloop van tijd wel realiseren wat echte religie is. Ik zal jullie allebei meenemen naar mijn huis in de geestelijke wereld en jullie helpen om te begrijpen.

(Tegen dr. Wickland). "Bedankt dat u mijn vrouw en kind hebt geholpen. Ik heb mijn dochter hier gebracht. Ze heeft heel wat mensen geobsedeerd en die zijn naar het gesticht gebracht. Uiteindelijk was ik in staat om haar hier te brengen; nu zal ze het nieuwe leven wel gaan begrijpen".

"Ik dank u allen heel veel voor uw hulp".

"Iedereen zou begrip moeten hebben voordat hij naar het leven hierna over gaat; hoe meer men begrijpt van het leven hiernamaals, des te vlugger men vooruitgaat. Men zal beseffen dat de dood slechts een slaap en een ontwaken is in een prachtige toestand".

"Zonder begrip is de overgang verbijsterend. In de bijbel staat: 'Want, waar uw schat is, daar zal ook uw hart zijn' (Mat.6:21). Als je enige schat een aardse is, zul je op aarde blijven wanneer je sterft en zul je er niet in slagen de verandering te beseffen".

"Zorg in het aardse leven voor begrip van de volgende sfeer; dan kun je de deur openen voor je geestelijke vrienden en verwanten. Ze verlangen ernaar om te komen, maar de twijfel houdt de deur dicht. Twijfel niet aan je geestelijke vrienden. Wees onbevooroordeeld en ze zullen naar je toekomen om je door het leven te helpen en te leiden".

"Goedenavond en bedankt".

Het vagevuur omvat veel meer dan de theologen voor mogelijk houden, want in werkelijkheid is het niet beperkt tot de onzichtbare zijde, maar begint het in dit leven. Alles in het fysieke bestaan, van de wieg tot het graf, behoort, in zekere zin, tot het vagevuur, een proces waarin de onwetendheid wordt uitgezuiverd of verwijderd door het verwerven van kennis en begrip.

‘Ga in door de enge poort, want wijd is de poort en breed de weg die tot het verderf leidt, en velen zijn er die daardoor ingaan; want eng is de poort en smal de weg die ten leven leidt, en weinigen zijn er die hem vinden’ (Mat.7:13,14).

De brede weg voert de ziel in een geestelijk moeras; de nauwe poort leidt naar de weg van de rede waarover weinigen reizen. Voor de orthodoxen betekent ‘vernietiging’ de hel; in werkelijkheid leidt het uitsluitend najagen van materiële bevrediging tot de ‘hel’ van teleurstelling, ontevredenheid en verdriet, de ‘hel’ van een verontrust geweten. De ‘smalle weg’ stelt het pad van de rede voor, waarop de verborgen zin van het leven wordt bespeurd.

Satan of Lucifer is een allegorische figuur, die door de orthodoxe vertolker ten onrechte werd uitgelegd als een persoon. In vroeger tijden werden principes verpersoonlijkt; vandaar dat de uitdrukking ‘Satan’ alleen maar bij wijze van spreken werd gebruikt om een principe in het scheppingsplan uit te beelden, de begoocheling van de materie of de misleiding van het stoffelijke bestaan.

‘Het kwaad is het gevolg van beperking en Satan is de Heer van Beperking; hij is de vader der leugens, omdat de materie de oorzaak van de illusie is’ (‘The Perfect Way’, Kingsford-Maitland).

‘De materie verzet zich tegen de geest’, niet actief, maar door een waanvoorstelling of misleiding te veroorzaken met betrekking tot de zin van het bestaan. De denkgeest wordt misleid door objectieve dingen en velen komen tot de conclusie dat, wanneer het stoffelijk lichaam doodgaat, dit het einde van het bestaan is. Die denkbeeldige omstandigheid is het misleidende beginsel.

Het navolgen van het fysieke en zijn illusies brengt pijn en verdriet teweeg, omdat de sterfelijke denkgeest zo verknocht is aan het fysieke dat hij zich niet bewust is van zijn vergankelijke natuur. Ons contact met de fysieke natuur is slechts voorbijgaand, en het streven om zich vast te klampen aan het fysieke en alleen daarvoor te leven loopt uit op teleurstelling en verdriet.

‘Want het zichtbare is tijdelijk, maar het onzichtbare is eeuwig’ (II Cor.4:18). De aard van de buitenste sfeer is misleiding waardoor de ziel zijn doop ontvangt en tenslotte bemerkt dat het stoffelijke slechts een middel tot het doel is, namelijk, het onderscheiden van de spirituele principes. Met andere woorden, door ‘de wereld te overwinnen’, figuurlijk gesproken, verkrijgt de mens het onderscheidingsvermogen voor de hogere bedoeling van het bestaan dat het leven eeuwig is.

Edgar Allen Poe schreef:

‘God is the God from Creation
Truth, truth alone, is man’s salvation;
But the God that you now worship
Soon shall be your God no more;
For the soul, in its unfolding,
Ever-more its thought remolding,
Learns more truly, in its progress,
How to live and to adore’.

vrij vertaald:

‘God is de God van de schepping
alleen de waarheid zal de mens verlossen;
maar de God die u nu vereert,
zal spoedig uw God niet meer zijn;
want de ziel die zich ontplooit,
steeds zijn gedachten opnieuw vorm geeft,
leert bij zijn vooruitgang
waarlijk hoe hij moet leven en vereren’.

VIII

RELIGIE IN AFBEELDINGEN

Vanuit het standpunt van de openbaringen der natuur zou het voor de hand moeten liggen dat de natuurlijke neiging van de mensheid, niet besmet door valse, menselijke ideeën, gericht is op schoonheid, liefde, wijsheid en harmonie. Men heeft wel gezegd dat er geen kwaad bestaat, alleen het denken doet het er zo uitzien. Er bestaat een grote dwaling betreffende datgene wat 'zonde' wordt genoemd, hetgeen, in gebruikelijke zin, een element van kwaad in zich bergt.

Egoïsme ligt ten grondslag aan datgene wat kwaad schijnt te zijn, maar in werkelijkheid is onwetendheid de moeder van het egoïsme, of, met andere woorden, een gebrek aan onderscheidingsvermogen van het plan dat te maken heeft met het ontplooiingsproces van de menselijke intelligentie, vanuit een schijnbaar chaotisch en zinloos begin naar de realisatie van het goddelijke plan.

Ervaring en herhaaldelijk gemaakte fouten vormen de bezielende processen die het vermogen tot denken en redeneren opwekken, hetgeen uitmondt in een bezielde geweten, het 'orakel van God'. Wat er dus uitziet als kwaad, terwijl het als element niet-bestaand is, is in werkelijkheid een middel om onderscheidingsvermogen te verkrijgen.

De uitspraak in de bijbel dat 'de dingen van de geest . . . slechts geestelijk te beoordelen zijn' (I Cor.2:13,14) heeft betrekking op onzichtbare en ontastbare elementen. Het vermogen tot onderscheiden wordt op de geest overgedragen door middel van de vijf speciale zintuigen; vandaar dat door de eeuwen heen leraren, denkers en filosofen hun toevlucht hebben genomen tot symbolen en allegorische afbeeldingen, om het onderscheid te kunnen vergemakkelijken van spirituele waarheden en principes die anders dikwijls onbegrijpelijk zouden zijn.

Elk van de begeleidend afbeeldingen is slechts een andere voorstelling van het ene fundamentele principe, dat betrekking heeft op de komst van de ziel vanuit de onbewuste staat naar die van de bewuste zelfrealisatie. Elk vertegenwoordigt, vanuit een ander gezichtspunt, de ontplooiing van het bewustzijn vanuit het grove, stoffelijke leven van alledag naar een begrip van het vooruitstrevende principe in het leven.

'Het verstand is voor zijn bezitters een bron van leven' (Spr.16:22). 'Welzalig de mens die wijsheid vindt, de mens die verstandigheid verkrijgt' (Spr.3:13).

In de afbeelding 'The Wild Rose' (De wilde roos) wordt de wilde roos in zijn strijd om het bestaan op symbolische wijze gebruikt om een daarmee te vergelijken illustratie van de worstelingen van de ziel met zijn belemmeringen uit te drukken. De aarde wordt gezien als dor en afschrikwekkend; de roos begint met een loot, ontwikkelt beurtelings een stengel, bladeren en dorens en worstelt voort onder ongunstige omstandigheden, waarna tenslotte de bloem tevoorschijn komt die de delicate geur verspreidt, de ziel of essentie van de bloem, onzichtbaar maar op een afstand te bespeuren, waardoor wordt aangetoond dat het een wezenlijke substantie is.

De sluier, die uit de leegte tevoorschijn komt en neerdaalt op de dorre aarde, symboliseert de komst van de ziel in de stoffelijkheid. Omdat een sluier iets verhult, wordt zo de onbewuste staat van de ziel afgebeeld wanneer hij deze wereldse sfeer binnentreedt, als het begrip van de bedoeling van het bestaan nog in een embryonale toestand verkeert.

Het groene blad belooft een oogst aan de zaaiër, vandaar dat het blad gebruikt wordt om de hoop voor te stellen. Vanaf de kindsheid komt het individu door middel van de vijf speciale zintuigen in aanraking met uitwendige problemen en hem wordt voortdurend de hoop op het

eindoel ingeprent. Teleurstellingen, zoals dorens, beroeren de ziel maar verlevendigen zijn begrip en vermogen tot redeneren.

Langzamerhand realiseert de ziel zich de vergankelijke en ondefinieerbare aard van de stoffelijke verworvenheden en ontwikkelt een bezield bewustzijn van de diepere betekenis van het leven. Geleidelijk herkent hij zichzelf als bewustzijn en verkrijgt door overpeinzing begrip van het Mysterie dat door contact met het stoffelijke door middel van de vijf zintuigen zelfontplooiing tot stand wordt gebracht.

In de taal van het transcendente wordt de ziel een maagd genoemd, daarom wordt de ziel op de afbeelding voorgesteld als een vrouwelijke figuur. Zoals de vleugels van de vlinder het tevoorschijn komen van de vlinder in de volheid van de ontplooiing en glorie voorstellen, komt ook de ziel vanuit de grove toestand van het leven tevoorschijn op een meer volledige wijze, opstijgend door begrip en kennis, verkregen uit de ervaring welke door middel van de vijf zintuigen werd verworven.

Vanuit de betrokkenheid bij de duisternis van de stoffelijkheid ontvouwt de ziel zich in het licht van het begrip, en het schitterende, gouden haar stelt de bevrijding voor van de ziel vanuit de onwetendheid naar een stralend begripen.

De staf, die omlaag gericht is, symboliseert de kennis welke werd verkregen door het gebruiken van de vijf speciale zintuigen (aangeduid door de vijfpuntige ster) in de tijd, voorgesteld door het horloge.

In de afbeelding getiteld 'Night's Swift Dragons Cut the Clouds Full Fast' (de snelle draken van de nacht doorklieven de wolken in volle vaart) moet de nacht geïnterpreteerd worden als de duisternis van de onwetendheid, de draken als de tijd, de twee koppen als het besef van goed en fout dat in de tijd verworven werd; de vleugels van de draken zijn kenmerkend voor het vervliegen van de tijd.

De figuur in het midden stelt de ziel in de tijd voor; de gevleugelde engel is de universele geest die de reis van de ziel door de tijd leidt. Het sluimerende kind stelt de waarheid voor, de Zoon der Mensen, die geboren wordt door de wisselwerking van de leiding, aansporing en inspiratie van de universele geest en de beproevingen en ervaringen van de ziel in de uitwendige wereld, waardoor het geweten wordt bezield.

De sluier verbeeldt de toestand van de ziel, die gesluiert is totdat het kind, de waarheid, de Zoon der Mensen wordt geboren, wanneer de sluier van de onwetendheid afvalt: 'Isis ontsluiert'.

De meditatieve houding van de ziel, de centrale

figuur, is een aanduiding van de processen van het denken en redeneren, waardoor begrip wordt verkregen.

DAWN OF THE CHRISTIAN ERA

De afbeelding 'Dawn of the Christian Era' (de dageraad van het christelijke tijdperk) staat symbool voor de vermaning van Jezus om de wereld te overwinnen en het illustreert, net als de andere afbeeldingen, een geestelijk proces.

In de afbeelding is Bethlehem in de nacht te zien; de nacht der onwetendheid. 'Bethel' betekent 'Huis van God' (de ziel); 'Bethlehem' betekent 'Plaats van het voedsel'. Jezus werd in Bethlehem in een stal geboren en in een voerbak gelegd, hetgeen men kan vergelijken met ons fysieke bestaan, aangezien we fysiek alleen maar een hogere klasse van dierlijke schepsels zijn.

De stal, een plaats waar dieren gehouden worden, beeldt op figuurlijke wijze onze contacten met elkaar uit, waardoor ervaringen van verschillende aard worden verkregen. De voerbak, waar men voedsel in doet, schildert het voeden van onze zielen, dat wil zeggen, de

vermogens van de geest en de ziel ontwikkelen zich langzaam door ervaring, bewustheid en het gevoel van goed en verkeerd, hetgeen tenslotte zal uitmonden in de geboorte van de waarheid, esoterisch gezien de Zoon der Mensen.

Bovenin de afbeelding zien we een bol, die met zijn stralen gewoonlijk 'de ster in het oosten' wordt genoemd, maar in werkelijkheid een voorstelling van de aarde is. De vier opvallende stralen symboliseren de vier belangrijkste elementen: lucht, aarde, water en vuur; de andere stralen zijn het gevolg van de afwisselende combinaties van deze elementen.

De vijfpuntige ster midden op de bol stelt onze vijf speciale zintuigen voor, door middel waarvan, zoals eerder vermeld, de ziel in aanraking komt met de stoffelijke wereld en daardoor het bewustzijn ontplooit

De vrouwelijk figuur symboliseert de ziel, die het mysterie van het leven en de zin van het overwinnen van de wereld heeft onderkend, aangeduid door de globe met het kruis welke op de uitgestrekte had rust. Het kruis stelt, zoals eerder gezegd, de vier voornaamste elementen of het passiekruis voor, hetgeen symbool staat voor de strijd en de beproevingen van de aardse ervaringen.

De uitdrukking 'de vlucht der gedachte' wordt gesymboliseerd door de vleugels, vandaar dat de vleugels in de afbeelding het denken en redeneren aanduiden en daardoor wordt de ziel beloond met een intelligent begrip van de verborgen bedoeling der natuur.

Door middel van dit zuivere onderscheidingsvermogen heeft de ziel zich verzekerd van zijn bevrijding uit de slaafse onwetendheid en heeft hij het licht van het begrip bereikt, en daardoor de lauwerkrans van de overwinning en de olijftak van de vrede verworven.

LIGHT SHINING OUT OF DARKNESS

William Cowper

'God moves in a mysterious way,
His wonders to perform;
He plants his footsteps in the sea
And rides upon the storm.

Deep in unfathomable mines
Of never failing skill,
He treasures up his bright designs,
And works his sovereign will.

Ye fearful saints fresh courage take,
The clouds ye so much dread
Are big with mercy, and shall break
In blessings on your head.

Judge not the Lord by feeble sense,
But trust him for his grace;
Behind a frowning providence
He hides a smiling face.

His purposes will ripen fast
Unfolding ev'ry hour;
The bud may have a bitter taste,
But sweet will be the flow'r.
Blind unbelief is sure to err,
And scan his work in vain;
God is his own interpreter,
And he will make it plain'.

vrij vertaald:

HET LICHT STRAALT UIT DE DUISTERNIS

‘Gods wegen zijn ondoorgrondelijk,
wanneer hij zijn wonderen verricht;
hij maakt zijn voetafdrukken in de zee
en beweegt zich voort op de storm.

Diep in onpeilbare mijnen
van nooit aflatende bedrevenheid,
bewaart hij zijn schitterende ontwerpen als een schat,
en brengt zijn oppermachtige wil ten uitvoer.

Gij bange heiligen vat nieuwe moed,
de wolken die jullie zo vrezen
zijn vol barmhartigheid, en ze zullen breken
in zegeningen op jullie hoofden.

Beoordeel de Heer niet met een wankel gemoed,
maar vertrouw hem om zijn genade;
achter een sombere voorzienigheid
verbergt hij een glimlachend gelaat.

Zijn oogmerken zullen snel rijp worden
en zich met ieder uur ontplooien;
de kiem kan dan bitter smaken,
maar zoet zal de bloesem zijn.

Blind ongeloof leidt zeker tot dwalen,
en het beschouwen van zijn werken is vergeefs;
God zelf is zijn eigen vertolker,
en hij zal het duidelijk maken.

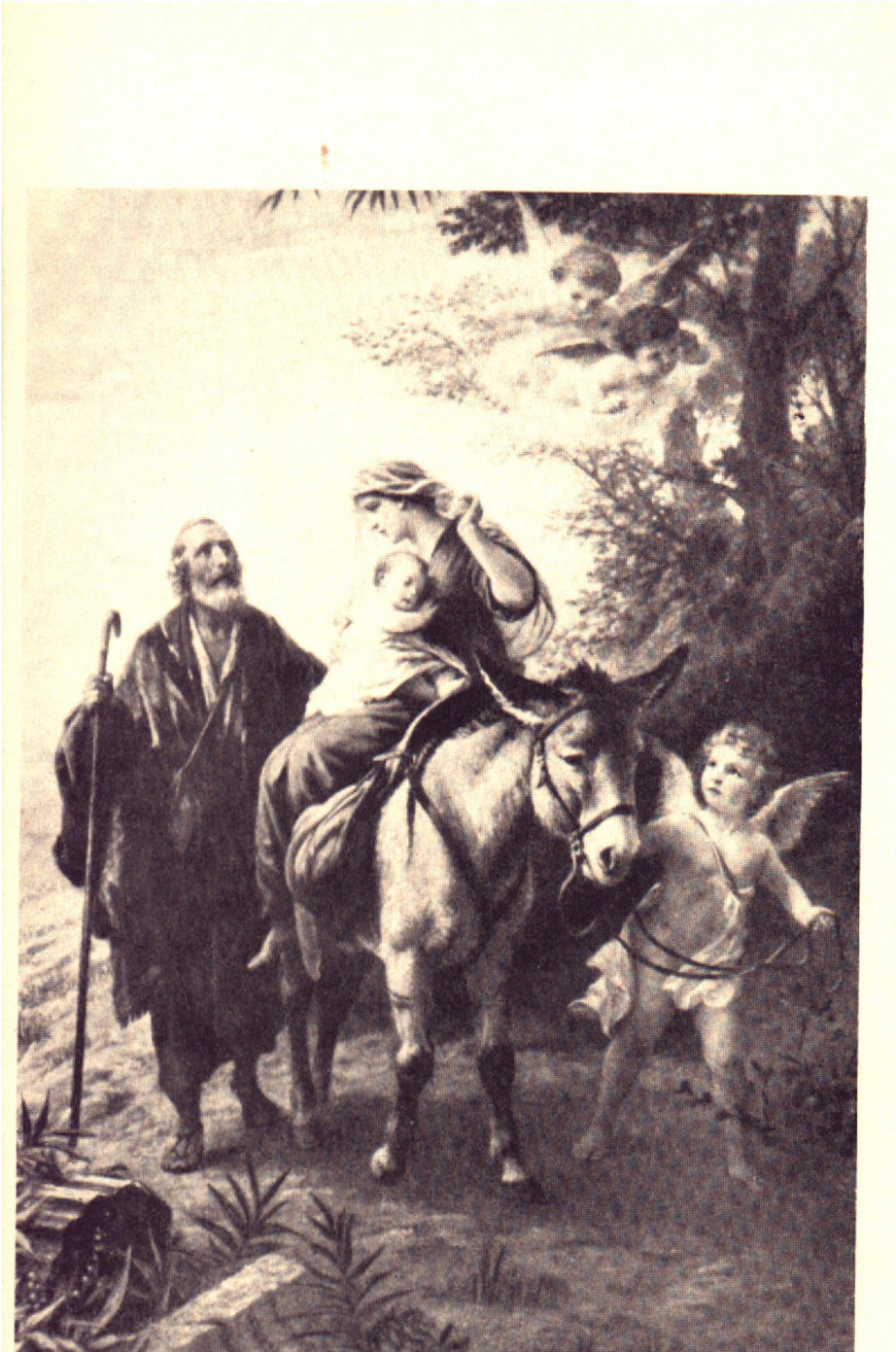
De plaat ‘Flight into Egypt’ (de vlucht naar Egypte) is alleen maar een andere voorstelling van de reis der ziel door het leven; de vrouwelijke figuur, Maria, stelt de ziel voor die, als ze de sluier oplicht, de Zoon der Mensen of de waarheid onthult; verwezenlijkt door ervaring, symbolisch voorgesteld door Jozef; waardoor wijsheid wordt bijgebracht.

De ezels, het meest volgzaam en trouw onder de dieren, wordt hier gebruikt om geduld uit te beelden, een hoogst belangrijke eigenschap, nodig voor de vooruitgang van de ziel in dit vergankelijke bestaan.

De staf staat symbool voor het vertrouwen, hetgeen de metgezel is van de ervaring, die de ziel vooruit helpt naar een hogere bestemming.

De geesten of engelen die boven het groepje zweven illustreren de uitspraak ‘. . . nu wij zulk een grote wolk van getuigen rondom ons hebben . . .’ (Hebr.12:1). De gebroken zuil is een symbool van de vergankelijke en tijdelijke aard van alle sterfelijke dingen.

De engel, die de ezel leidt, symboliseert de eeuwig tegenwoordige, universele intelligentie of hogere ziel die, in zijn oneindige wijsheid, de noodzaak erkent van de doorgang van de ziel door de sfeer van vergankelijkheid en beperkingen, waardoor deze zich tenslotte zijn eenheid met de niet-beperkte geest realiseert.

De afbeelding ‘A little Child shall lead them’ (een kleine jongen zal ze hoeden’) is nog zo’n mooie, symbolische illustratie van de vernieuwde principes in het geestelijk laboratorium van de mens. Vele citaten in de bijbel bevestigen de betekenis welke de afbeelding wil overbrengen.

‘En op hem zal de Geest des Heren rusten, de Geest van wijsheid en verstand, de Geest van raad en sterkte, de Geest van kennis . . .’. ‘Dan zal de wolf bij het schaap verkeren en de panter zich neder leggen bij het bokje; het kalf, de jonge leeuw en het mestvee zullen tezamen zijn, en een kleine jongen zal ze hoeden’ (Jes.11:2,6).

Rechts in de afbeelding, op de achtergrond, ziet men verwoesting en

ruïnes, hetgeen de voorbijgaande en vergankelijke aard van keizerrijken en naties uitbeeldt. Op het stoffelijke niveau is alles aan verandering onderhevig.

De man links op de achtergrond, ontmoedigd en verloren, stelt iemand voor die, in zekere zin, het einde van het pad van egoïsme heeft bereikt, de woestijn, die een dergelijke verlatenheid uitbeeldt. Hoeveel verkeren er niet in deze situatie, zonder een duidelijke voorstelling van het waarom van de aardse beproevingen, omdat het verstand alleen maar de grove materie heeft nagejaagd terwijl het spirituele onopgemerkt is gebleven.

Deze neerslachtige gemoedstoestand zet tot denken aan en dat maakt de intuïtieve vermogens wakker; dan ontstaat het besef dat egoïsme kenmerkend is voor intellectuele bezigheden.

De verschillende kenmerken van de aardse bezigheden en inspanningen worden voorgesteld door de dieren in de afbeelding. De dierlijke neigingen van Kaïn, voortkomend uit het kille, menselijke intellect dat gewoonlijk steeds Abel, het intuïtieve vermogen, om het leven brengt, zijn bedwongen en overwonnen zodat er harmonie heerst.

De tekens van de zodiak worden afgebeeld als dieren die de kenmerken voorstellen welke in het geestelijk leven van de mensheid tot uitdrukking komen. De aard van de ram is erop gericht om te kunnen stoten, vandaar dat het eerste teken van de zodiak, de Ram, gebruikt wordt om de koppige en eigenzinnige karaktertrekken van de mens te symboliseren wanneer ze worden gedomineerd door kil intellect en egoïsme.

Links op de voorgrond van de afbeelding geeft de schedel van een ram aan dat het kille intellect heeft plaatsgemaakt voor intuïtie of geestelijk waarnemingsvermogen; de zelfzuchtige wil is dood en er ontspringt nieuw leven, of een nieuwheid van geest, net als de bloemen.

De schedel van de ram duidt het overwinnen van de zelfzucht aan; de meedogenloze neiging tot egoïsme die tot het intellect behoort, als voorgesteld door de dieren, is bedwongen.

De engel die boven de man zweeft symboliseert de ontwakende intuïtie of het geweten, dat de mens inspireert tot het besef dat zijn streven in het leven slechts langs de wegen van het verstand en de zelfzucht gaat, terwijl de innerlijke aansporingen die de nadruk leggen op het erkennen van een ruimere bedoeling van het bestaan, genegeerd worden. In het vernieuwingsproces van het redeneren bespeurt de ziel dat het egoïsme op een bittere teleurstelling is uitgelopen, en dat een vernieuwing van geest door begrip nodig is.

Dit proces in de ziel houdt niet in dat men tot een religieuze emotionaliteit moet vervallen, maar het betekent wel een simpel inzicht in deze waarheden en een dienovereenkomstig aanpassen van het eigen leven.

De engel van de inspiratie wijst naar boven, weg van de objectieve begoochelingen, naar een inzicht in de hogere betekenis van het leven die tot nu toe latent aanwezig is.

Nadat het ego overwonnen is dient de mens zijn kille verstand te vervangen voor een kinderlijke geest. De aard van een kind is simpel; het houdt er geen vooropgezette ideeën of meningen op na en vraagt intuïtief om kennis. Daarom symboliseert het kind in de afbeelding de nieuwe houding die nodig is om de betekenis van de hogere zin van het bestaan te doorzien.

‘Wanneer . . . gij niet wordt als de kinderen, zult gij het Koninkrijk der hemelen voorzeker niet binnengaan’ (Matt.18:3).

‘Wie het Koninkrijk Gods niet ontvangt als een kind, zal het voorzeker niet binnengaan’ (Marc.10:15).

‘Wie nu zichzelf gering zal achten als dit kind, die is de grootste in het Koninkrijk der hemelen’ (Matt.18:4).

Het kind symboliseert de geest van liefde, reinheid en begrip, terwijl de geestelijke sereniteit wordt aangeduid door de olijftak van de vrede in de hand van het kind, want zodra de

spirituele verlichting het met stenen bezaaide pad van het stoffelijk bestaan verlicht, ontwaakt de ziel in harmonie en vrede.

A LITTLE CHILD SHALL LEAD THEM

IX

BESTAAT ER EEN GOD?

Bestaat er een god? Wat moet ik geloven of niet geloven? Hoe kan ik de zin van het bestaan begrijpen? Dit zijn hoogst belangrijke vragen die opkomen bij velen welke intuïtief aanvoelen dat er een begrijpelijke interpretatie van het raadsel van het leven moet zijn.

De atheïst ontkent dat er een intelligente, oorzakelijke factor in de natuur en het leven moet zijn. Zijn redenen tot ontkennen van een intelligente Oorzaak in het zich manifesterende universum en zijn werkingen, zijn voornamelijk gebaseerd op de klaarblijkelijke tegenstrijdigheden die men in het verhaal van een theologische god aantreft en het waarnemen van de ontredde in de wereld en het vele onrecht aan alle kanten in het aardse leven.

De ruïnes uit vroegere tijden tonen hem dat talloze rassen ernaar streefden iets blijvends te bereiken, maar toch ten onder gingen en slechts ruïnes achterlieten als de stomme getuigen dat verval het einde is. Door oppervlakkig redeneren is hij ervan overtuigd dat er geen leidende Intelligentie bestaat en dat de natuur en het leven het resultaat zijn van louter toeval. Voor hem is het schip van het universum zonder roer, zonder kompas, kaart of kapitein, blootgesteld aan de grilligheden en stormen van blind geweld.

Het agnosticisme houdt de theorie eropna dat God ongekend en onkenbaar is, dat 'de eerste waarheid, substantie, oorzaak, speciaal de menselijke ziel en een Schepper noch te bewijzen noch te weerleggen is, en dus wel ongekend en onkenbaar moet blijven'.

De doorsnee agnosticus gelooft dat er niets wat betrekking heeft op de schepping en het leven kenbaar is en, aangezien hij de voorgaande theorieën op dogmatische wijze accepteert, vermijdt hij het de vraagstukken voor zichzelf te beredeneren. Intussen weigert hij het bewijs te accepteren wat door onderzoek van anderen verkregen werd van de geheimen der natuur, welke duidelijk aangeven dat er heel veel over het doel van de verschijnselen in de natuur en van het leven te weten valt. Met andere woorden: 'hij wil niet in zichzelf ingaan, noch anderen bij zich toelaten'.

Vele natuurwetenschappers wijzen de onlogische doctrines van de orthodoxie af; ze worden atheïsten en formuleren de theorie dat het verstand en het denken slechts het resultaat zijn van de wisselwerking van cellen - wanneer de cellen ophouden met functioneren, bestaat de mens niet langer.

Door de oude, afgedragen theorie van de orthodoxie te verwerpen, verwerpen de sceptische geleerden daarmee een intelligente Ontwerper en trachten dus 'het kind met het badwater weg te gooien'. Wetenschap betekent oordelen met het koele verstand (Kaïn), en dringt het intuïtieve vermogen (Abel) naar de achtergrond.

Fatalisten van diverse pluimage ontkennen een toekomstig bestaan en zijn geneigd de aansporingen van het geweten te negeren: ze hebben een houding aangenomen van 'heden leven we, morgen sterven we'. Vandaar dat velen alleen maar leven voor de fysieke bekoeringen, en dikwijls ongevoelig en onverschillig worden voor de hogere gedragsidealen en, bij gebrek aan een beter begrip, niet aarzelen om zich te verlagen tot verkeerde activiteiten of misdaden.

Wanneer een geestelijke, die verondersteld wordt onder speciale bescherming van God te staan, 'in de fout gaat', zijn vrouw in de steek laat om er met een zestienjarig meisje vandoor

te gaan, en door zijn gemeente met ere op de kansel wordt teruggezetz, waarbij ze echter niet alleen het meisje maar ook haar familie doodverklaren, of wanneer een evangelieprediker, zoals onlangs vermeld werd, zijn vrouw heeft vermoord om met een meisje van negentien te kunnen trouwen, beweren er velen dat er geen goddelijke gerechtigheid in het universum voorkomt.

Zowel de rechtvaardigen als de onrechtvaardigen worden door het onheil getroffen. Ongelukken, overstromingen, epidemieën of verschrikkelijke rampen teisteren niet alleen degenen die in een alwijze Voorzienigheid geloven, maar ook de 'zondaren'; een aardbeving kan zelfs het gebouw vernietigen waarin een eerbiedige gemeente in religieuze devotie is bijeengekomen. Zulke onheilen doen niet alleen het geloof van sceptici wankelen maar ook dat van degenen die in een liefdevolle Vader geloven; zij worden moedeloos en concluderen dat er hoe dan ook geen God of Gerechtigheid bestaat en betogen dat zulke ellende anders niet zou worden toegestaan.

De beproevingen van het sterfelijk bestaan en de klaarblijkelijke afwezigheid van een Leidende Intelligentie in het leven, leiden, voor de gemiddelde geest, tot het afwijzen van de mogelijkheid van een Opperwezen, de zin van het leven, het bestaan van de ziel of een toekomstig leven na de dood. Dit schijnbare raadsel is de oorzaak van zowel veel ellende en verdriet als van het kwaad in de wereld van vandaag.

Dr. Frank N. Freeman van de Universiteit van Chicago verklaarde op de conferentie in Chicago over het onderzoek naar de ontwikkeling van kinderen: "Er bestaat niet zoiets als intelligentie los van training".

Dr. A. Douglas Singer, gezamenlijk met andere autoriteiten die beweren dat alle metafysische inzichten volkomen moeten worden opgegeven voor een meer wetenschappelijke opvatting van de geest en dat de psychologie haar juiste plaats moet krijgen op de ladder van de biologische evolutie, verklaart: "Dit zet elk beroep op een aparte wil of ziel volkomen opzij".

Herbert Spencer beweerde dat hij geen reden zag om op een voortbestaan te hopen. Vele briljante wetenschappers zijn van mening dat het graf een einde maakt aan al het menselijk streven. De eminente Sir Arthur Keith verklaarde dat, net zoals de vlam van een kaars wordt uitgeblazen, het leven uitdooft wanneer het lichaam sterft. Zelfs van de talentvolle Edison wordt verteld dat hij geloofde, dat de denkkeest het resultaat is van activiteit van de cellen en dat, wanneer deze activiteit ophoudt, er niet langer een geest bestaat. (Volgend op het overlijden van de heer Edison meldde de Associated Press echter: 'Enige dagen voordat de heer Edison overleed, zat hij in zijn stoel klaarblijkelijk van een aangename droom te genieten. Plotseling deed hij de ogen open en staarde omhoog in de ruimte, zijn gezicht verhelderd door een glimlach, en zei: "Het is heel mooi daarginds". Had de grote uitvinder de hoogten beklommen die naar de eeuwigheid leiden en ving hij een glimp op van achter de sluier welke onze aardse blik belemmert?')

Heel wat mensen die door verschillende oorzaken in de ellende zitten en zulke theorieën lezen, zoals ze gepubliceerd worden door degenen die men als een autoriteit beschouwt, en daaruit concluderen dat het leven tenslotte niet meer is dan een zinloze illusie, worden aangemoedigd een poging tot zelfmoord te doen in de hoop dat daarmee alles zal eindigen.

Als het werkelijk zo zou zijn dat de dood aan alles een einde maakte, zou men in vele gevallen geneigd zijn te zeggen: "Zo zal het moeten zijn". Maar het onderzoek naar de normale en abnormale psychologie bewijst het tegendeel.

De conclusies van deze materialisten zijn volkomen onlogisch. Ze redeneren slechts vanuit een materialistisch gevoel, of intellect. Nogmaals wordt dit geïllustreerd door de uitspraak in

de bijbel (I Cor.2:14): ‘Doch een ongeestelijk mens aanvaardt niet hetgeen van de Geest Gods is, want het is hem dwaasheid en hij kan het niet verstaan, omdat het slechts geestelijk te beoordelen is’; zulke mensen oordelen alleen naar het uiterlijk.

Aangezien het fysieke lichaam ophoudt met functioneren bij het sterven (zogenaamd) wordt er dus geconcludeerd dat de persoonlijkheid ook dood is en dat dit het eind van het hoofdstuk is. Clarence Darrow verklaarde: “Ik ben blij dat ik mijn toevlucht kan zoeken in die ene troost: dat het leven niet veel te betekenen heeft en dat ik me niet bezorgd hoeft te maken!” Hij zegt ook dat de mens niet meer is dan een machine, maar hij verklaart er niet bij door wie of wat de machine bediend wordt.

De fysieke vorm vindt zijn oorsprong in de vereniging van twee zeer kleine cellen; gedurende de zwangerschap ontwikkelt zich een gecompliceerd lichaam, het wordt opgebouwd uit een menigte verschillende cellen; ieder orgaan vereist een ander soort cellen teneinde zijn specifieke functie te kunnen uitoefenen. Waardoor wordt dit bouwproces voortgezet?

Het is onredelijk om te veronderstellen dat de individuele cellen zouden kunnen weten waar ze zich moeten plaatsen in de diverse organen waar ze voor bedoeld zijn, of dat ze ieder orgaan op de juiste plaats in het lichaam zouden kunnen opbouwen om het orgaan en zijn functie te ontwikkelen, allemaal om uit te monden in een harmonieuze wisselwerking van organen, een voltooide, wonderbaarlijke, levende, werkende structuur.

Als we dit beweren is dat hetzelfde als zeggen dat de losse bakstenen in een gebouw, als ze het vermogen van cellen hadden, zouden weten waar ze naartoe moesten gaan teneinde een voltooid gebouw op te leveren. We weten hoe onlogisch dat zou zijn. Er is een architect en een stel werklieden voor nodig om de materialen te plaatsen waar ze thuishoren. Altijd is er het materiaal plus de intelligente leiding.

Onlangs vermeldde een wetenschappelijk tijdschrift over de observaties die de anatoom dr. Carl Caskey Speidel van de Universiteit van Virginia via de microscoop verrichtte; zijn bevindingen onthulden de groei van zenuwen in het levende lichaam en toonden dat levende zenuwen aan het ruggenmerg ontspruiten en rechtstreeks naar de spier of het zintuig gaan dat ze met het centrale zenuwstelsel moeten verbinden. Het tijdschrift gaf als commentaar hierop: ‘Maar uit zijn succes komt, zoals dikwijls het geval is in de wetenschap, een nog veel moeilijker vraag naar voren - hoe weet de zenuw hoe hij onfeilbaar naar zijn bestemming moet gaan? Zo wordt de deur opgehouden naar een of ander onbevattelijk, indrukwekkend doel dat door sommige de manifestatie van een soort god genoemd zal worden, om het verloop van de groei van levende dingen te regelen’.

Hoe kan een denkende geest ontkomen aan het besef dat er een levend, organiserend iets bestaat dat het proces van de opbouw van het lichaam voortzet, de organen op hun plaats opbouwt, elk om een bepaalde functie uit te oefenen, gezamenlijk en in harmonie met ieder ander orgaan en zijn functie, hetgeen allemaal resulteert in de wonderbaarlijke, menselijke structuur?

Verschillende soorten voedsel komen in de maag terecht, het wordt door iets geactiveerd, onderverdeeld in combinaties die door de bloedsomloop worden vervoerd, om tenslotte geabsorbeerd te worden door het orgaan in functie waar het voor bestemd is.

Wat is het voor iets dat dit chemische proces onderhoudt? Laat de sofist maar anatomie, biologie, organische scheikunde en aanverwante onderwerpen gaan bestuderen, altijd met het idee in gedachten dat hij iets Groters waarneemt dat op intelligente wijze de levensfuncties onderhoudt. ‘Leer God kennen door gevolgtrekking’.

Als we het ei en de kip bestuderen, zit er in het begin geen kuiken in het ei. Maar toch, als we het ei een tijdlang voldoende warm houden verwonderen we ons erover wat er uit de schaal tevoorschijn komt, een levend schepsel, we kunnen zeggen: een machine die vol zit

met mechanische bedenksels, in aantal oplopend tot ongeveer eenentwintig, allemaal gericht op één bepaalde, gecombineerde activiteit. Nogmaals, wat drijft deze inwendige machinerij aan? Werd het kuiken geschapen door de dooier en het eiwit, of werd het georganiseerd door een daarbij betrokken Iets, plus een sturende Denkgeest?

De bioloog tracht aan te tonen dat het leven in de oceaan is ontstaan; beginnend bij de primitieve cel zou het leven zich, stap voor stap, geleidelijk hebben ontwikkeld uit de ongewervelden tot de gewervelden, totdat het uiteindelijk het menselijke stadium bereikte, alleen maar om te eindigen in - het graf!

Als de geleerden er zo op gebrand zijn de oorsprong van het menselijk bestaan te ontdekken, waarom zijn ze er dan niet net zo enthousiast over om erachter te komen wat er gebeurt met het ego, na het schijnbare overlijden?

Naar het schijnt is dit een raadsel. Wat is het nut van biologisch onderzoek om de oorsprong vast te stellen, als het leven eindigt in het graf? Logisch, dat het individuele bestaan, vanuit dit standpunt, een wrede bespotting zou zijn.

Wat betekent per slot van rekening het hele proces van onze fysieke evolutie, of hoe we hier zijn gekomen? We zijn nu eenmaal hier en de vraag zou moeten luiden: WAAROM zijn we hier?

De wetenschap speculeert en streeft ernaar de grenzen van het heelal te bepalen. 'Er is geen eind aan het universum van God', zei Jean Paul Richter. Het zou wel duidelijk moeten zijn dat de tegenwoordige geestestoestand van de mens veel te beperkt is om de omvang van het universum en de schepping volledig te kunnen begrijpen.

Terwijl de wetenschap zich verdiept in de chemie en de natuurkunde, onthult ze processen van atomaire wisselwerking en de fundamentele wetten van de mechanica in de samenstelling van de atomen en hun activiteit bij de vorming van de verschillende fysieke substanties, waarbij het in elkaar grijpen van de onzichtbare en objectieve natuur wordt aangetoond.

Als we dit in elkaar grijpen van het zichtbare en het onzichtbare nader willen omschrijven komen we bij de drie fasen van stoffelijke activiteit, n.l.: vast, vloeibaar en gasvormig. Water bestaat uit H₂O, dat wil zeggen, twee delen hydrogenium (waterstof dat explosief is) en één deel oxygenium (zuurstof dat de verbranding of het vuur onderhoudt), toch verbinden deze twee zich tot water en dat dooft het vuur.

Water vertoont zich als een drievoudig verschijnsel: als vloeistof verdampt het en wordt tot onzichtbare waterdamp; als het met een lagere temperatuur in aanraking komt, condenseert het weer tot een vloeistof; door een hele lage temperatuur bevriest het tot een vaste massa, ijs. Deze veranderingen doen zich dus voor door de wisselwerking van verschillende temperaturen.

Ook alle stoffelijke dingen kunnen van zichtbare tot onzichtbare substanties gereduceerd worden. Bevestig maar eens een metaaldraad aan een koolstofelement, een andere draad aan een zinkelement, zet de twee in een pot en doe er water en een beetje zuur bij. Dat zijn allemaal zichtbare elementen, maar als we op het andere eind van de draden een elektrische lamp aansluiten krijgt u licht, of sluit er een motor op aan en u krijgt energie, hetgeen weer het in elkaar grijpen van de zichtbare en onzichtbare natuur onthult.

Zo worden er, door alle mogelijkheden van onderzoek in de fysieke sfeer, fantastische openbaringen van een onzichtbare Bron verkregen. We hoeven niet per se in een volgend leven te 'geloven'; we hoeven alleen maar onze denkgeest te gebruiken om aan alle kanten het bewijs waar te nemen.

Als we de werkingen van het universum overdenken, openbaren zich reusachtige wonderen. Dr. Robert A. Millikan ziet in het universum Gods vingerafdrukken, en in de kosmische stralen

de werking van een kracht die het universum onafgebroken vernieuwt, een kracht waar hij het woord 'Schepper' op toepast.

Dr. Albert Einstein, de befaamde Duitse geleerde en filosoof, voorsteller van de relativiteitstheorie, bekent volgens een artikel in een tijdschrift, dat hij 'een diepe eerbied en een diep ontzag heeft wanneer hij over het mysterie van de kosmos nadenkt. Hij gelooft niet dat God een soort van grote man is en hij gelooft ook niet dat er zoiets bestaat als zonde in de gangbare betekenis van dat woord'.

'Maar hij heeft wel een gezichtspunt waarvan hij zegt dat het behoort bij degenen die, net als hij, gepoogd hebben de oorsprongen van het universum te doorgronden en steeds geconfronteerd werden met het geheim van de bron ervan. Hij noemt dat het 'kosmisch religieuze gevoel', en het is het natuurlijke gevolg van zijn onderzoekswerk'.

'Religie, zegt hij, is in feite het antwoord op de innerlijke behoeften van de mensen. Onder de primitieve volkeren ontwikkelde het zich tot de 'religie van de angst' - angst voor de honger, voor wilde dieren, voor ziekte en dood en dat vertoonde zich in handelingen en offers die bedoeld waren om zich te verzekeren van de beschermende gunst van een antropomorfe of mensachtige godheid'.

'Vervolgens kwam de religie die haar oorsprong heeft in de sociale gevoelens van menselijke wezens - in het verlangen naar leiding, liefde, troost door een Voorzienigheid welke beschermt, besluiten neemt, beloont en straft. Dit is, zegt hij, het sociale of morele idee van God. Maar hij is van oordeel dat alle religies uit gemengde vormen bestaan, ofschoon het morele element in de hogere niveaus van het sociale leven overheerst. Eigen aan deze typen is het antropomorfe karakter van het denkbeeld over God'.

'Aan deze beide vormen voegt dr. Einstein een derde toe, dat buitengewoon begiftigde personen kunnen bereiken, ofschoon sporen ervan worden gevonden bij degenen die nooit onderzoekingen in het universum hebben gedaan, zoals de psalmist David en de profeten. En dit is het wat hij het 'kosmisch religieuze gevoel noemt'.

'Hij zegt: de religieuze genieën van alle tijdperken hebben zich onderscheiden door dit kosmisch religieuze gevoel dat geen dogma's en geen god erkent die volgens het beeld van de mensen is gemaakt'.

'Voor iedereen die is doordrongen van de geest van de oorzakelijke wet in alles wat er gebeurt, die in alle ernst accepteert dat er causaliteit bestaat, is het denkbeeld van een wezen dat zich bemoeit met de opeenvolging van gebeurtenissen in de wereld absoluut onmogelijk. Noch de religie van de angst, noch de sociaalmorele religie kan vat op hem krijgen'.

'Een god die beloont en straft is voor hem ondenkbaar, want de mens handelt volgens een inwendige en uitwendige noodzakelijkheid en zou, in de ogen van God, net zo weinig verantwoordelijk zijn als een onbezield voorwerp is voor de bewegingen die het maakt'.

'Het ethisch gedrag van de mens kan het beste zijn gebaseerd op mededogen, opvoeding en sociale verhoudingen en heeft geen ondersteuning van de godsdienst nodig. De positie van de mens zou inderdaad maar triest zijn, als hij uit angst voor straf en de hoop op een beloning na het sterven in het gareel zou moeten worden gehouden'.

'Ik beweer', zegt hij tot slot, 'dat de kosmisch religieuze ervaring de sterkste en edelste drijfkracht is achter het wetenschappelijk onderzoek'.

Dr. Constantine Panunzio van de faculteit van de Universiteit van Californië in Los Angeles, 'vertegenwoordigt een deel van het wetenschappelijk denken dat elke discussie over een niet bewijsbaar hiernamaals 'waar alle tranen zullen worden gewist' als nutteloos beschouwt', vermeldt de inleiding van een artikel naar aanleiding van een interview met dr. Panunzio over sociale psychologie en de politieke, economische en culturele omstandigheden welke de oorzaak zijn van het sociale kwaad dat in het moderne leven overheerst. 'Hij zou het totaal

aan geluk in dit leven willen vergroten, veel van de hardheid ervan liever door onderwijs dan door geloof willen verbeteren, en een gokje wagen op het toekomstige leven - als dat al bestaat'.

Dr.Panunzio wordt geciteerd als volgt: 'Tegenwoordig geloof ik, als gevolg van wat ik voel dat het het voorbijgaan van de invloed van de dogmatische religie is - de overgang van een tijdperk van geloven naar een tijd van feiten - dat het wetenschappelijk onderzoek op meer personen indruk zal maken dan het religieuze dogma'.

'Het idee dat er een kosmische religie boven alle geloven bestaat, met het denkbeeld dat de eeuwigheid eerder een uitgebreid 'hier en nu' is dan een eindeloze tijd - of tijdloosheid - na de dood . . . brengt het verlangen met zich mee de noodzaak tot lijden en opoffering tot een minimum terug te brengen . . . en onmiddellijk geluk te vinden'.

Het is noodzakelijk dat we ons de omvang van de menselijke ziel realiseren en in onze denkwereld het begrensde van het onbegrensde scheiden. Via het contact met het stoffelijke herkennen we onszelf als waarnemende, bewuste wezens, onderscheiden we onze toestand van vergankelijkheid en beseffen we de beperkingen van het aardse. De geest, verlost van de beperkingen door het analytische denken, bespeurt de relatie tussen het uiterlijke en het innerlijke, het zichtbare en het onzichtbare, en realiseert zich tenslotte het belang van de aardse ervaring die door middel van de fysieke vorm werd verkregen.

Het befaamde Smaragden Tablet van Hermes Trismegistos verklaart op wonderbaarlijke wijze de natuur van God, de oorsprong van de wereld, de schepping en de goddelijke verlichting; het bestuderen daarvan verschaft een rijke, mentale voeding; het oefent het denkvermogen, want er is denken en redeneren voor nodig, hetgeen, figuurlijk gesproken, de geest en de ziel bevrijdt van het louter fysieke.

'Het is waar zonder valsheid, zeker en absoluut. Datgene wat beneden is, is als datgene wat boven is, en datgene wat boven is, is als datgene wat beneden is, om de wonderen van één ding te volbrengen, en aangezien alle dingen van één afkomstig zijn, door de bemiddeling van één, zijn alle geboren dingen afkomstig van de aanpassing van dat ene ding'.

'Scheid de aarde van het vuur, het ijle van het grove, heel zorgvuldig en met vindingrijkheid. Het stijgt op van de aarde in de hemel, en vervolgens daalt het weer in de aarde en ontvangt de kracht van boven en beneden'.

'Aldus zult gij de heerlijkheid van de hele wereld bezitten; dan zal alle duisternis voor u wijken'.

'Beneden' is de schaduwzijde van de Schepper waarin de mensheid tot uitdrukking komt in de natuur, een noodzakelijke conditie. 'Beneden' is het zichtbare, het uiterlijke, de vergankelijke fase van het bestaan, het tijdelijke.

'Boven' doelt op het onzichtbare, het innerlijke, de onsterfelijke fase van het bestaan, het eeuwige.

God is zowel geest als substantie, uitgedrukt in het uitwendige, Schepper en Schepping tegelijk.

In de dialoog tussen Hermes en Intelligentie dient men deze karakters niet op te vatten als persoonlijkheden, maar als principes; Hermes stelt de Geest van Begrip voor, of het Verlangen naar Kennis, en Intelligentie vertegenwoordigt Wijsheid.

De dialoog volgt hier gedeeltelijk:

Hermes tot Intelligentie:

‘De meningen over het universum en over God zijn talloos en verschillend, en ik ken de waarheid niet. Verlicht mij, O Meester, want ik kan niets anders dan uw openbaring geloven!’

Intelligentie tot Hermes:

‘Verneem dan, mijn zoon, wat God en het universum is - God, Eeuwigheid, de Wereld, Tijd en Ontstaan. God veroorzaakt de Eeuwigheid, de Eeuwigheid veroorzaakt de Wereld, de Wereld veroorzaakt de Tijd, de Tijd veroorzaakt het Ontstaan. Goedheid, Schoonheid, Geluk en Wijsheid zijn de essentie van God’.

‘De essentie van de Eeuwigheid is Identiteit, die van de Wereld is Orde, die van de Tijd is Verandering, die van het Ontstaan is Leven en Sterven’.

‘De energieën van God zijn het verstand en de ziel; die van de eeuwigheid zijn bestendigheid en onsterfelijkheid; die van de wereld zijn samenstelling en ontbinding, die van de tijd zijn toename en afname, die van het ontstaan is kwaliteit’.

‘De eeuwigheid bevindt zich in God, de wereld bevindt zich in de eeuwigheid. De tijd is in de wereld, het ontstaan is in de tijd. De eeuwigheid blijft in God verankerd, de wereld beweegt zich in de eeuwigheid, de tijd wordt tot stand gebracht in de wereld, het ontstaan wordt teweeggebracht in de tijd. De kracht van God is eeuwigheid, het werk van de eeuwigheid is de wereld, welke niet in één keer werd geschapen, maar steeds wordt geschapen door de eeuwigheid; ook zal zij nooit vergaan, want de eeuwigheid is onvergankelijk, en er gaat niets verloren in de wereld, want de wereld wordt omhuld door de eeuwigheid’.

De eeuwigheid is datgene waarin manifestatie plaatsheeft; het is geen ding, leeg en zonder inhoud; het is vormloze, eindeloze ruimte, vast, duurzaam, onveranderlijk, eeuwig dezelfde.

In de eeuwige waarheden brengen bepaalde oorzaken bepaalde gevolgen teweeg, exacte wetten van de natuur en van de geest maken exacte ontwikkelingen mogelijk. In de natuur ontwikkelt alles zich volgens bepaalde, ingeboren, ongeschreven wetten.

Er vindt ontbinding van de stoffelijke vorm plaats, maar de ziel of essentie, die onzichtbaar is, blijft voortbestaan nadat de vorm is ontbonden. Zichtbare dingen kunnen tot onzichtbare worden omgevormd. De activiteit van het leven in de natuur brengt verschijningen teweeg die weer ontbinden en verdwijnen, zich herhalen in een eindeloze opeenvolging.

‘De energieën van het ontstaan zijn kwaliteit’, verklaart Intelligentie. Er zijn bepaalde geestelijke essenties in alles - in planten, medicijnen, voedsel, dieren, menselijke wezens - elk heeft zijn bijzondere en verschillende kenmerk. Toch is dit kenmerk een onzichtbaar beginsel. Die onzichtbare essentie wordt dikwijls waargenomen door mediamieke personen wanneer zij met de uitwendige vorm in contact komen.

Zonder ‘kwaliteiten’ zou het leven een chaos zijn. Evenals in de kunsten de veelgebruikte ‘boog der schoonheid’ noodzakelijk is om de inherente vormmogelijkheden te openbaren, zouden de onzichtbare beginselen zonder een objectieve schepping, een fysieke wereld, niet duidelijk kunnen worden.

Het gemanifesteerde openbaart zichzelf in een eeuwige leegte; alle dingen getuigen van een inherent, intelligent beginsel, onveranderlijk, eeuwig.

Nog een citaat uit het Smaragden Tablet:

Hermes:

‘En wat is de Wijsheid van God?’

Intelligentie:

∃Goedheid, schoonheid, geluk, alle deugd en eeuwigheid. In het doordringen van de materie geeft de eeuwigheid het onsterfelijkheid en duurzaamheid, want zijn ontstaan is afhankelijk van de eeuwigheid, en de eeuwigheid is afhankelijk van God. Ontstaan en Tijd zijn de twee verschillende Naturen in de hemel. Onveranderlijk en onvergankelijk in de hemel, veranderlijk en vergankelijk op de aarde. De ziel van de eeuwigheid is God, de ziel van de wereld is de eeuwigheid, de ziel van de aarde is de hemel'.

'God bevindt zich in intelligentie (het verstand), Intelligentie bevindt zich in de ziel, de Ziel bevindt zich in de materie, en door alle eeuwigheid heen. De Ziel vult het universele lichaam dat alle lichamen bevat; Intelligentie en God vullen de ziel. Vul het innerlijk en omhul de uiterlijkheden. De ziel bezielt het universum; van buiten: dat grote en volmaakte dier, de wereld; van binnen: alle levende wezens. Daarboven in de hemel woont ze in volkomen gelijkheid; hierbeneden op de aarde verandert ze de generaties'.

'De eeuwigheid schraagt de wereld uit noodzaak, door Voorzienigheid, van nature; de uitleg die men kan geven doet er weinig toe. God handelt in heel het universum. Deze energie is een oppermachtige kracht waarmee niets menselijks of goddelijks kan worden vergeleken. Geloof maar niet, Hermes, dat er niets beneden of boven als God is; je zou ver van de waarheid verwijderd zijn. Niets gelijkt op het ongelijke, de ziel, de Ene; en geloof maar niet dat een ander zijn kracht deelt'.

'Aan welk ander wilt u leven, onsterfelijkheid, veranderingen toeschrijven? Hoe zou het anders kunnen zijn? God is niet stilstaand, anders zou alles in rust zijn, want God vervult alles. Er bestaat geen inertie in de wereld, noch elders, noch in de Schepper, noch in de schepping; het is een leeg woord. Het is noodzakelijk dat alle dingen eeuwig en overal zouden ontstaan, want de Schepper is alles, hij heeft geen bepaalde verblijfplaats. Hij scheidt niet één ding of een ander, maar alle dingen. Zijn scheppende kracht zetelt niet in de dingen die hij heeft geschapen, zij blijven van hem afhankelijk. Als God zich van zijn werk zou losmaken, zou het leven worden teruggetrokken en zou alles tot een einde komen; want hij is tegelijk de Schepper en de Schepping'.

'Alles leeft, Leven is Eén, en God is Leven. Leven is de vereniging van Geest en Ziel; Dood is het verbreken van datgene wat verenigd was. De mens noemt transformatie de Dood, omdat het stoffelijk lichaam wordt ontbonden en het leven ermee ophoudt om zichtbaar te zijn; maar mijn beste Hermes, je zult toch wel begrijpen dat de wereld zelf voortdurend aan verandering onderhevig is. Iedere dag verdwijnt er een deel van zonder dat zij ooit tot ontbinding overgaat. Deze omwentelingen en verdwijningen zijn de passies (of fasen) van de wereld. Omwenteling is een terugkeer; verdwijning is een vernieuwing. De wereld bevat iedere vorm, zij staan er niet buiten, zij verandert zichzelf in hen'.

'Maar als iedere vorm zich op de wereld bevindt, hoe moet de vorm van de Schepper dan zijn? Hij kan niet zonder vorm zijn, en als hij niet meer dan één vorm had, zou hij ondergeschikt aan de wereld zijn. Hoe moeten we dan over hem spreken zodat we niets onvolmaakt over hem zeggen? Want men kan over God niet denken als zijnde onvolkomen. Hij heeft een vorm die hem toebehoort; deze verschijnt niet aan de ogen van het lichaam, maar bevindt zich wel in alle lichamen. Wees er niet verbaasd over dat hij een onstoffelijke vorm bezit. Zo is het met de vorm van een redevoering, of de marge die de regels van een manuscript begrenst, en overal gelijk is'.

'Overdenk een wereld welke moedig en waarachtig is. Net als een mens niet kan leven zonder leven, kan God niet leven zonder goed te doen. Het leven en het bewegen van God zijn

ervoor om te bewegen en leven te scheppen. Sommige woorden bezitten een bepaalde betekenis; denk dus na over wat ik je zal vertellen’.

‘Alles is in God, niet als iets dat op een plaats gezet is, want de plaats is stoffelijk en onbeweegbaar, en de dingen die zich op een plaats bevinden zijn niet in beweging. God is in het onstoffelijke, niet in de uiterlijkheid. Begrijp dat hij alles bevat; begrijp dat er niets zo snel, zo uitgestrekt, zo sterk is als het onstoffelijke; het overtreft alles in bekwaamheid, in vlugheid, in kracht’.

‘Neem dit eens in jezelf waar; beveel je ziel naar India te gaan, en zij is er, sneller dan jouw bevel. Beveel haar naar de oceaan te gaan, en ze is er meteen, niet door zich van de ene plaats naar de andere te bewegen, maar ogenblikkelijk. Beveel haar naar de hemel op te stijgen, en om dat te doen heeft ze geen vleugels nodig; niets zal haar tegenhouden, noch vuur noch de zon, noch de ether, noch wervelwinden, noch de substantie van de sterren; zij zal alles doorkruisen en voorbij alle substantie vliegen’.

‘Verlang jij ernaar deze grens over te steken en te overdenken wat zich buiten de wereld bevindt? Als daar iets is, dan kun jij dat. Kijk wat voor een kracht, wat voor snelheid jij bezit, en denk jij dan dat wat jij kunt doen, God niet kan? Vorm je een begrip van God dat hij alle gedachten, de hele wereld, in zich heeft. Als je God niet kunt evenaren en je kunt jezelf niet vergelijken met hem, kun je hem niet begrijpen. Gelijken begrijpen elkaar. Vergroot jezelf tot een enorme afmeting; ga alle materie te boven; doorkruis alle tijden, word eeuwigheid en je zult God kunnen begrijpen. Niets kan jou ervan weerhouden te veronderstellen dat je onsterfelijk bent en alles weet, de kunsten, wetenschappen, de gewoonten van alle dieren’.

‘Verhef je boven alle hoogten; daal neer in alle diepten, verzamel in jezelf elke gewaarwording van alle geschapen dingen, van het water, van het vuur, van het droge en het natte. Veronderstel dat je overal tegelijk bent, op aarde, in de zee, in de hemel; dat je nooit geboren bent; dat je nog een embryo bent; dat je jong, oud, dood, na de dood bent; begrijp alle dingen meteen, tijd, plaats, de dingen, hoeveelheden, eigenschappen, en je zult God begrijpen’.

‘Maar als je je ziel in het lichaam opsluit en je vernedert jezelf door te zeggen: “Ik begrijp niets, ik kan niets; ik weet niet wie ik ben, noch wat ik zal worden”, wat heb je dan gemeen met God? Als je slecht bent en aan een lichaam vastzit, wat kun je dan begrijpen van grote en goede dingen?’

‘Het goddelijke niet te herkennen is de volmaaktheid van het kwade, maar te kunnen waarnemen, het te verlangen en erop te hopen, is het middel om het te bereiken via een directe en gemakkelijke weg. Door hem te volgen zul je het overal tegenkomen; op de plaatsen en in het uur dat je het het minst verwacht; tijdens het wakker zijn en in de slaap; op zee, op reis, in de nacht en overdag, bij het spreken en het stil zijn; want er is niets dat niet de beeltenis van God is’.

‘God is niet onzichtbaar; er is niets duidelijker dan God. Als hij alle dingen heeft geschapen, kunnen we hem daarin en door alle dingen zien. Dat is het goede van God; dat is zijn kracht, om in alles te verschijnen; niets is onzichtbaar, zelfs temidden van het onstoffelijke’.

‘Intelligentie wordt waargenomen in het denken; God in de schepping. Dit is wat ik je moest onthullen, O Trismegistos! Zoek ernaar in jezelf en je zult de weg niet kwijtraken’.

Het is onmogelijk over God te denken als zou hij zich buiten de eeuwigheid bevinden; de eeuwigheid is onbegrensd en God is onbegrensd. ‘God is voor de ziel wat de ziel is voor het lichaam’, zei Plutarchus. Terwijl God, tijd en eeuwigheid voor de vergankelijke mens niet te begrijpen zijn, hebben zij, volgens verlichte geesten, een ander aspect in de geestenwereld, en kan men in het volgende leven tot een vollediger begrip komen.

X

CHRISTIAN SCIENCE (genezing door het geloof)

De processen in de natuur verlopen evolutionair en progressief; ook onze geest behoort te allen tijde veerkrachtig te zijn, open voor nieuwe waarheden en gereed om te accepteren wat er zeer redelijk uitziet. Het betaamt ons om voortdurend kritisch te kijken naar de verschillende voorstellingen van een geloofsovertuiging, in plaats van een starre, dogmatische denkwijze als definitief aan te nemen. Om waardevol te zijn, moet de waarheid ook vanzelfsprekend zijn.

'Waarheid' heette het onderwerp van een onlangs gehouden les/preek van de Christian Science, waarin het volgende uittreksel uit 'Science and Health with Key to the Scriptures' door Mary Baker Eddy werd gegeven:

'De waarheid kent geen bewustzijn of dwaling. De liefde heeft geen haatgevoelens. Het leven heeft geen deelgenootschap met de dood. Waarheid, leven en liefde vormen een wet van vernietiging voor alles wat anders is dan zichzelf, want zij verklaren niets, behalve God'.

Dat bovenstaande beweringen door de aanhangers van de Christian Science als onloochenbare waarheden worden opgezogen, spreekt vanzelf, maar zijn het per slot van rekening echte, wetenschappelijke verklaringen, zoals de kerk veronderstelt dat ze dat zijn?

De vraag is aan de orde of, indien de waarheid geen bewustzijn of dwaling kent, hoe men dan kan weten dat de geïmpliceerde waarheid in zichzelf geen dwaling is?

Waarom is de ziel zich bij zijn eerste ontwaken tot bewustzijn niet bewust van zijn goddelijke natuur, niet bewust van zijn eenheid met de bron van zijn bestaan en zich niet volkomen bewust van de toestand van volmaaktheid, waar in het geciteerde op bedoeld wordt?

Als een onervaren, menselijke entiteit in deze volmaakte toestand, die nu slechts vaag wordt bespeurd, zou worden geboren, zou hij er dan niet ongeschikt voor zijn om de betekenis van zo'n toestand te doorgronden? Vandaar de behoefte van de sterveling.

Aangezien God alles-in-alles is, waarom bevinden we ons dan in deze vergankelijke sfeer van ontberingen? Is niet het verwerven van de waarheid de sleutel tot het doel van onze fysieke, sterfelijke reis van de geest?

Waarom spreken de Christian Scientisten van dwaling wanneer zij het bestaan ervan als zodanig niet erkennen? Als 'haat' niet bestaand is, waarom gebruiken ze dan die uitdrukking? Als er geen 'dood' is, waarom gebruiken ze dan die term?

Als 'Waarheid, leven en liefde een wet van vernietiging vormen voor alles wat anders is dan zichzelf' en 'dwaling, haat en dood' niet bestaan, wat valt er dan te vernietigen?

Verzekeren dat 'God goed is; God liefde is; dat in alles voorzien zal worden', voorkomt niet dat er fysieke behoeften zijn en zal geen lege magen vullen. We moeten onszelf toeleggen op de vervulling van de fysieke noden, waarvoor de Schepper heeft voorzien in de middelen tot onderhoud.

Zelfs de Christian Scientisten maken de ontstaanstoestand door van wat zij 'dwaling' noemen en ze bewonen een fysieke gedaante die slechts 'dwaling' is, ze zijn afhankelijk van lucht, voedsel, kleding en geld; allemaal 'dwalingen'; en ze blijven in deze fysieke dwalingen

totdat de objectieve gedaante (dwaling) wordt afgedankt en in het graf belandt, of in rook en as opgaat in het crematorium; vergankelijke dwalingen.

In alle ernst, waarom is het nodig onze ogen te sluiten voor de werkelijkheid van het leven? We worden geboren in een voertuig of woning; de vergankelijke vorm; met vijf vensters (het gezicht, het gehoor, het gevoel, de reuk en de smaak) waardoor de bewoner, of de inwonende geest, in aanraking komt met de uitwendige uitdrukking van de natuur.

Wanneer hij aanvankelijk de fysieke wereld binnenkomt, is de inwonende geest zich niet van zichzelf bewust, maar door middel van de 'vensters' treedt hij naar buiten gaat zodoende de harde school van het vergankelijke bestaan binnen. (zie 'Adam en Eva', hoofdstuk VII, 'Dogma in spirituele zin verklaard'). Langzaam worden de inherente eigenschappen van het bewustzijn, de intelligentie en het vermogen tot redeneren ontplooid en geleidelijk wordt de waarheid bespeurd en liefde ontwikkeld.

Paulus: definitie van de liefde (I Corintiërs 13:4-6) wordt duidelijk toegelicht door Henry Drummond:

'De liefde is lankmoedig'	-----	geduld
'En is goedertieren'	-----	goedheid
'Zij is niet afgunstig'	-----	edelhoedigheid
'De liefde praat niet, is niet opgeblazen'	-----	nederigheid
'Zij kwetst niemand's gevoel'	-----	hoeffelijkheid
'Zij zoekt zichzelf niet'	-----	onzelfzuchtigheid
'Zij wordt niet verbitterd'	-----	goed humeur
'Zij rekent het kwade niet toe'	-----	argeloosheid
'Zij is niet blijde over ongerechtigheid, maar zij is blijde met de waarheid'	-----	oprechtheid

Laten we eens analyseren wat deze bestanddelen van de liefde: geduld, goedheid, edelhoedigheid, nederigheid, hoeffelijkheid, onzelfzuchtigheid, goed humeur, argeloosheid en oprechtheid; voorstellen; laten we er een gewoonte van maken ze in het leven van alledag na te streven. Men zal al gauw ontdekken dat dit geen gemakkelijke taak is, maar tijd, volhardendheid en voortdurend zelfonderzoek vereist om elk ervan tot een levende werkelijkheid in ons dagelijks leven te maken.

Door de ervaring in deze school van goed en verkeerd wordt het analytische principe ontplooid: wijsheid, hetgeen de betekenis van de goddelijke komedie onderscheidt, namelijk, de noodzaak van de reis door het vergankelijke, louter een doorgangsstadium.

De geest, die het zichtbare onbewust is binnengekomen, gaat het onzichtbare bewust weer binnen; hij verlaat het fysieke door de Poort van de Overgang (de 'dood' is slechts een bevrijding van de inwonende intelligentie uit het stoffelijk lichaam) naar een hogere school van bekwaamheid.

Christian Science onderwijst de heeheid van God, Geest, en de daaruit volgende onwerkelijkheid of nietigheid van de materie. In 'Science and Health with Key to the Scriptures' zegt mevr. Eddy: "Er zit geen leven, waarheid, intelligentie of substantie in de materie. Alles bestaat uit oneindige geest en zijn oneindige manifestatie, want God is in alles".

In dit gevorderde stadium van wetenschappelijk onderzoek zijn zulke verklaringen zonder betekenis, alleen een spel met woorden. Wie kent de uiteindelijke werkelijkheid van de materie? Net als niemand de aard van het leven kan bepalen, kent niemand de verwantschap tussen het leven en de materie.

Wat is materie eigenlijk? Te beweren dat objectieve vormen en alle manifestaties die onze zintuigen bereiken geen werkelijke feiten en niet substantieel zijn, zoals de zintuigen deze feiten waarnemen, is noch logisch noch wetenschappelijk.

Dat velen er niet in slagen om na te denken, maar fictie als feit accepteren, werd geïllustreerd door een vrouw, een Christian Scientiste die beweerde dat kort geleden was ontdekt dat de hersenen niet nodig zijn, en ze vertelde het verhaal van een man die een hersenoperatie onderging in een New Yorks ziekenhuis.

De arts had de hersenen tijdelijk verwijderd toen er brand uitbrak. De patiënt was weggelopen en de hersenen werden op alcohol gezet. Een paar jaar later kwam de dokter deze patiënt op straat tegen en zei tegen hem: “U zou er goed aan doen om naar het ziekenhuis terug te gaan en uw hersenen op te halen”. De man antwoordde: “Ik heb nu helemaal geen hersenen nodig; ik werk voor de overheid!”

“Maar dat is niet meer dan een verhaaltje”, zei men tegen de vrouw.

“Welnee”, antwoordde ze, “dit is echt gebeurd en het bewijst dat we geen hersenen nodig hebben; het is alleen maar verbeelding”.

Als het waar zou zijn dat objectieve vormen slechts een illusie van de geest zijn, hoe verklaart men dan dat fysieke, tastbare voorwerpen zoals een boom of een huis, er precies eender uitzien voor alle geesten? (zie ‘niet-werkelijkheid van een boom’, hoofdstuk XII, ‘Gevaren van occulte praktijken’.) Als het slechts illusies zijn, waarom zouden al die geesten dan dezelfde illusies hebben?

Wat is het fysieke niveau met zijn talloze mogelijkheden van onderzoek feitelijk anders dan een enorm laboratorium? Wat voor intelligentie of begrip bestond er bij de holbewoner? Ofschoon brute kracht overheerste, was het begripsvermogen latent aanwezig en, vanwege de noodzaak tot zelfbehoud, werden er geleidelijk primitieve werktuigen vervaardigd, zowel om zichzelf te beschermen als voor het verkrijgen van voedsel.

Gedurende de eeuwen werden er, stap voor stap, nieuwe ontdekkingen gedaan. Van het ene stadium naar het volgende, via evolutionaire processen breidde de geest zich uit en ontdekte steeds meer waarheden in dit laboratorium van de materie, totdat zich de hoogontwikkelde beschaving van het heden had ontplooid.

Als we de diverse ontdekkingen die het leven draaglijker en begrijpelijker hebben gemaakt gadeslaan, zien we dat iedere ontdekking een rol heeft gespeeld bij het zich verdiepen van de geest. Laten we ons eens voorstellen dat alle moderne verbeteringen zouden worden weggevaagd, dat we weer terug zouden zijn in het leven van de holbewoner en ervan uit gaan dat alle objectieve dingen waanvoorstellingen en misleidingen zouden zijn; wat zou er van de mensheid worden en van al de tegenwoordige voordelen van de beschaving welke de materiële ontdekkingen mogelijk hebben gemaakt? Waarom zouden we niet redelijk zijn en de feiten erkennen zoals ze zijn?

Iemand van de Christian Science die een lezing houdt en de oneindige weldadigheid van de liefde illustreert, maakt gebruik van de volgende vergelijking: ‘Heeft iemand ooit gehoord dat er strijd is ontstaan vanwege het gebruik van de tafel van vermenigvuldiging? Waarom niet? Omdat men hem kan gebruiken of duizend hem kunnen gebruiken, en hij toch steeds beschikbaar is voor allemaal’.

Oorspronkelijk was de wet van vermenigvuldiging, als een principe in de natuur, onbekend bij de primitieve mens, totdat de mentale, evolutionaire processen de denkgeest van de wiskundige deden ontplooiën en hij de grondbeginselen ontdekte en ze naar de objectiviteit overbracht door middel van een leerboek dat voor iedereen beschikbaar is.

Hierin zien we de behoefte aan objectieve manifestatie, waardoor onzichtbare principes tot een geclassificeerde, objectieve vorm worden verwezenlijkt, en de behoefte aan reële, zicht-

bare symbolen en letters, waardoor anderen de betekenis van het onzichtbare principe kunnen vernemen.

Hetzelfde gaat op voor alle activiteiten van de natuur. Het objectieve is een voertuig waardoor de hogere principes van de natuur van stadium tot stadium worden geopenbaard en begrijpelijk gemaakt. 'Want het zichtbare is tijdelijk, maar het onzichtbare is eeuwig' (II Cor.4:18).

Als er geen substantie of materie zou zijn, zou iemand zich dan een kind kunnen voorstellen dat in dit leven wordt geboren en door de ouders wordt opgemerkt? Als er geen fysieke, materiële vorm zou zijn, hoe zouden zij dan kunnen weten dat er een kind was? Stel dat het mogelijk zou zijn dat een geest, een uitstraling van God, geboren zou kunnen worden, zonder een fysieke gedaante in dit bewuste bestaan zou komen, zouden de ouders dan weten dat het er was? Zouden ze zich ook maar enigszins van zijn bestaan bewust zijn, of zou het kind zich zelf bewust zijn van zijn eigen bestaan?

Ligt het niet voor de hand dat de materiële gedaante van het kind een noodzaak is, voor de ouders dat ze de aanwezigheid van het inwonende bewustzijn kunnen beseffen, en voor het inwonende bewustzijn dat de materiële vorm en de vermogens nodig heeft om door ervaring uiteindelijk zijn ware zelf als intelligent bewustzijn waar te nemen, een ontastbaar wezen met onbegrensde vermogens om zich verstandelijk te kunnen ontplooien.

In het wonderbaarlijke laboratorium van het stoffelijke zijn er allerlei mogelijkheden voor objectieve lessen die het intellect verdiepen. Zoals de ossenwagen werd vervangen door paard en wagen, en die weer door de auto, zo werden de tot de natuur behorende wetten stap voor stap, vanaf het primitieve begin, onthuld, door volhardend experimenteren en de vastberadenheid om de verborgen geheimen van de natuur te ontdekken.

Bestonden deze wetten al niet voor ze ontdekt werden? Waren ze er niet voor bestemd om door de geest ontdekt te worden, zodat die geest zou kunnen worden onderwezen?

Bij het analyseren van de materie komen we de wet van de relativiteit of veranderlijkheid van de stoffelijke substantie tegen. De vorm is werkelijk in zijn tegenwoordige toestand, maar de substantie waaruit hij is gevormd is onderhevig aan veranderingen van verschijning en manifestatie. (zie 'de wisselwerking tussen de zichtbare en onzichtbare natuur', hoofdstuk IX, 'Bestaat er een god?').

Terwijl het waar is dat de substantie van materie niet is wat het schijnt te zijn, dient de wet van relativiteit erkend te worden. Hout is bijvoorbeeld net zo echt als hout, water is net zo echt als water, maar als we vragen: wat is hout?, luidt het antwoord: voornamelijk koolstof, hetgeen zich zowel zichtbaar als onzichtbaar manifesteert; of, als we vragen: wat is water?, is het antwoord: de combinatie van twee onzichtbare gassen.

De hedendaagse wetenschap weet dat alle zichtbare dingen kunnen worden omgezet in onzichtbare, in atomen en elektronen. Met andere woorden: er is een voortdurende actie tussen het zichtbare en het onzichtbare, en door middel van deze materiële actie wordt de geest geoefend en ontplooid.

Wie kan vertellen wat materie werkelijk is? Er wordt een wond aan het lichaam toegebracht en hij geneest; door de activiteit van de cellen wordt nieuw weefsel gevormd, dode cellen worden verwijderd en een wonderbaarlijk herstel komt tot stand; wie weet door welk proces?

Christian Science beweert haar oorsprong in de heilige schrift te hebben en accepteert zonder voorbehoud alle leringen en werken van Jezus Christus. 'En Hij trok rond . . . en genas alle ziekte en alle kwaal onder het volk . . . en men bracht tot Hem allen, die ernstig ongesteld waren, gekweld door allerlei ziekten en pijnen, bezetenen en maanzieken en verlamden, en Hij genas hen' (Mat.4:23,24), werd in een Christian Science preek geciteerd. Maar als er geen

lichaam zou zijn, en er zou geen ziekte zijn (volgens C.S.), wie of wat heeft Jezus dan genezen?

In een andere preek over 'liefde' die in alle afdelingen van de Moederkerk werd gehouden, werd het volgende vers uit de heilige schrift geciteerd: 'Toen het nu avond werd, bracht men vele bezetenen tot Hem (Jezus); en Hij dreef de geesten uit met zijn woord en die ernstig ongesteld waren genas Hij allen' (Mat.8:16).

Toch zijn de Christian Scientisten van oordeel dat er geen overeenstemming bestaat tussen Christian Science en geestelijke verschijnselen, en hebben zij geen belangstelling voor contact met geesten zonder lichaam.

Het uitwerpen van 'onreine geesten' maakte speciaal deel uit van de instructies die Jezus aan zijn discipelen gaf. Het was niet alleen een algemeen gebruik van Jezus zelf, maar deze bekwaamheid werd ook vereist als bewijs voor het discipelschap.

'Toen riep Hij (Jezus) de twaalven samen en gaf hun macht en gezag over alle boze geesten en om ziekten te genezen' (Luc.9:1). 'En de tweeënzeventig zijn teruggekeerd met blijdschap en zeiden: Here, ook de boze geesten onderwerpen zich aan ons in uw naam' (Luc.10:17).

Indien bezetenheid door geesten een volledig erkende conditie was, zoals door Jezus werd aangetoond, waarom ontkennen of negeren zowel de Christian Scientisten als de andere christelijke organisaties dan zo'n belangrijke factor? Jezus zei: "Indien zij naar Mozes en de profeten niet luisteren, zullen zij ook, indien iemand uit de doden opstaat, zich niet laten gezeggen" Luc.16:31).

Beïnvloeding door geestelijke entiteiten was een erkend feit in de tijd van Christus; zulke toestanden hebben altijd bestaan en bestaan tot op vandaag, een uitspraak die gemakkelijk gecontroleerd kan worden door onderzoek in de normale en de abnormale psychologie. (zie 'Thirty Years Among the Dead', Carl A.Wickland, M.D.; 'The Demonism of the Ages and Spirit Obsession', J.M.Peebles, M.D.; 'Demon Possession and Allied Themes', Rev.John L.Nevius).

Dat mevr.Eddy zelf onder invloed verkeerde van ontlichaamde geesten blijkt duidelijk als de feiten uit de eerste jaren van haar chronische zwakte en het lijden daarna worden bestudeerd door serieuze onderzoekers in het abnormale stadium van de psychologie.

De vermeldingen over de eerste jaren van mevr.Eddy, van haar woedeuitbarstingen en abnormale gedragingen, vormen een duidelijke aanwijzing dat zij een natuurlijk medium was, want deze uitbarstingen en 'vlagen' waren ongetwijfeld te wijten aan de invloed van entiteiten zonder lichaam.

Georgine Milmine schrijft in 'Life of Mary Baker Eddy and History of Christian Science': 'Mary Baker was buitengewoon nerveus en hysterisch en, als kind en volwassen vrouw, onderhevig aan bepaalde, gewelddadige aanvallen. Deze vlagen kwamen veelvuldig voor, zonder de geringste waarschuwing. Nu en dan leek de aanval op een stuip. Mary gooide zich voorover op de grond, wentelde zich heen en weer en schopte, kromp ineen en schreeuwde blijkbaar in doodsangst. Dan weer viel ze slap neer en bleef bewegingloos liggen. Op andere momenten lag ze verstard, als in een catalepsie, bijna in een toestand van schijndood'.

'Als voorzorgsmaatregel gaf de familie toe aan alle grillen van het meisje. Buiten het huis van de Bakers genoten Mary's aanvallen niet dezelfde sympathie. De liefdelozen noemden het driftbuien. Ze zeiden zelfs dat Mary gebruik van ze maakte om haar eigen zin door te drukken. Ze merkten op dat Mary herhaaldelijk tegen haar vader inging. Gespannen als ze was vond ze de rustige, strengwettische zondag speciaal vervelend. De zondag, zo bleek het, was de grote dag voor zulke buien . . .'

'Mevr.Glovers (mevr.Eddy's) hysterische aanvallen werden gewelddadiger naarmate ze ouder werd. Maanden achtereen leefde ze in een bijna onafgebroken toestand van instorting.

Ze was geneigd tot lange en eenzame omzwervingen, speciaal in de nacht. Gedurende de vele perioden van ziekte liet haar familie haar in bed, ogenschijnlijk hulpeloos, om een moment later tot de ontdekking te komen dat ze verdwenen was. Eén bewijs voor haar pathologische toestand was een manie om heen en weer gewiegd en geschommeld te worden . . .’

‘Mevr. Glover (mevr. Eddy) liefhebberde nu op eigen houtje in het mesmerisme. Ze begon als amateur-helderziende; de bijgelovige mensen van het platteland kwamen geregeld bij haar om raad. Af en toe, in de loop van een beleefdheidsbezoekje, placht ze in trance te gaan. Ze sloot de ogen, zakte naar achter, verloor ogenschijnlijk het bewustzijn en beschreef, terwijl ze in die toestand verkeerde, bepaalde taferelen en gebeurtenissen.

Een mesmerist, welke plaatselijke bekendheid genoot, maakte gebruik van haar om verloren of gestolen voorwerpen op te sporen. Net als de zusters Fox hoorde ze ‘s nachts klopge-luiden’.

‘Ten huize van mevr. Sarah G. Crosby in Albion, Maine, bracht mevr. Patterson (mevr. Eddy) verscheidene maanden in 1864 door als medium in hun spiritualistische seances . . . diverse keren in de loop van dit bezoek ging mevr. Patterson in trance . . . en sprak met een grafstem als van een man. De stem zei dat ‘hij’ Albert Baker was, de broer van mevr. Patterson . . . Nadat ze Albion verlaten had bleef mevr. Patterson mededelingen van Albert ontvangen . . .’

‘Maar zelf was mevr. Eddy niet altijd in orde, ze was niet altijd gelukkig. Gewoonlijk gaf ze als verklaring voor deze schijnbare inconsequentie dat ze de kwalen, waar ze anderen van verloor, zelf overnam . . .’

‘In 1863 schreef mevr. Eddy aan dr. Quimby dat, terwijl ze haar neef behandelde om hem van het roken af te krijgen, zijzelf het verlangen voelde om te roken . . .’

‘Mevr. Eddy vertelde haar studenten dat ze een aangeboren gevoeligheid bezat om de mentale en fysieke ongemakken van anderen over te nemen’.

In zijn biografie getiteld ‘Mevr. Eddy’ vertelt Edwin Franden Dakin: “Toen mijnheer Eddy pas overleden was . . . verkeerde mevr. Eddy in een nerveuze en uitgeputte toestand, en volgden er vele nachten waarin de heer Buswell geroepen werd om haar te behandelen voor dezelfde hysterische aanvallen als waarmee al haar studenten, die een bepaalde tijd in haar nabijheid waren, geconfronteerd werden. Wat ook de afschuwelijkheden waren in zo’n vertwijfelde nacht, mevr. Eddy slaagde er gewoonlijk weer in zichzelf gedurende de dag meester te blijven”.

‘In haar ergste ogenblikken zonderde mevr. Baker Eddy zich af in haar kamer . . . en wanneer ze weer de trap af kwam . . . wist niemand iets van die vreselijke momenten die ze had doorgemaakt in haar strijd tegen zichzelf en haar lichamelijke kwellingen . . . Wanneer er midden in de nacht alarm werd geslagen en de studenten zich rond haar bed verzamelden en een mevr. Eddy zagen die hen volkomen onbekend was, die ineenkromp en lag te kronkelen als een gemarteld slachtoffer van de inquisitie, was het voor hen niet moeilijk om aan te nemen dat ze in deze toestand werkelijk bezeten was’.

Wanneer religieuze groeperingen nu eens serieus het belang van de werken van Jezus willen erkennen, voorzover ze betrekking hebben op het uitwerpen van ‘onreine geesten’, zullen zij zich realiseren dat vandaag de dag dezelfde natuurwetten heersen als in de oude tijden.

Als men zijn vooringenomenheid en sceptische houding opzij zet en aandacht schenkt aan het onderzoek naar de normale en abnormale psychologie, zal men ontdekken dat veel van de vermelde, ogenblikkelijke genezingen van kwalen en geestelijke afwijkingen voornamelijk het gevolg zijn van het losmaken van onwetende of boosaardige, aardgebonden geesten van het slachtoffer.

Als een bepaalde groep studenten voorwendt wetenschappelijk bezig te zijn, mag men verwachten dat hun leerstellingen consequent en logisch zullen zijn, hetgeen niet het geval is

bij onze vrienden, de Christian Scientisten, wanneer zij, naast andere beweringen, herhaaldelijk verkondigen dat er geen dood bestaat (duidelijk een plechtige verklaring), maar, paradoxaal genoeg, weigeren in hun doctrine het controleerbare bewijs te erkennen of op te nemen van het overleven van het ego en de communicatie tussen de twee werelden als wetenschappelijke realiteit, een bewijs dat gemakkelijk kan worden verkregen door middel van paranormaal onderzoek.

Christian Science beweert dat er geen communicatie met geesten mogelijk is, maar ze onderwijst wel dat er geen dood bestaat. Hou kunnen de Christian Scientisten weten dat er geen dood is zonder een bewijs van degenen die door de poort van de dood zijn gegaan, zij alleen die het voortbestaan kunnen bevestigen?

Waarom moet de Christian Science Kerk hemel en aarde afzoeken voor al het bewijs dat mevr.Eddy ooit het mediumschap heeft beoefend, teneinde dat bewijs te kunnen vernietigen?

Het feit dat mevr.Eddy medium was is meer dan voldoende aangetoond en er zijn nog altijd personen in leven (1934 - vert.) die bevestigen dat zij er niet alleen getuige van waren maar mevr.Eddy ook assisteerden bij haar werk als medium. Bij onze brievenverzenders is een man die mevr.Eddy's mediamieke werk gedurende ongeveer drie jaar heeft bijgewoond. Vele anderen hebben ons meegedeeld dat zij mevr.Eddy persoonlijk als medium hebben gekend. Zelf hebben wij een knipsel uit een Bostonse krant gezien waarin mevr.Eddy zich door middel van een advertentie als medium bekendmaakte en zittingen hield voor vijftig (dollar)cent.

Hoe heeft mevr.Eddy haar zekerheid dat er geen dood is anders kunnen verkrijgen dan uit het contact met de onzichtbare wereld door haar eigen mediumschap? Geesten zonder lichaam spraken via haar net als zij dat via andere trancemediums doen en zij gaven de verklaring dat er geen dood is, en door hun identiteit aan te tonen gaven zij het bewijs dat de persoonlijkheid niet doodgaat.

De bewering dat er geen materie bestaat kan eveneens gemakkelijk zijn gedaan door geesten die mevr.Eddy beïnvloedden. Aangezien geesten zich in een innerlijk of op een hoger trillingsniveau bevinden, zijn zij in de gelegenheid om vanuit hun gunstige positie te weten dat de stoffelijke substanties, zoals wij ze in vorm en verbondenheid op ons objectieve niveau herkennen, in werkelijkheid te danken zijn aan een combinatie van onzichtbare substanties of elementen.

Paranormaal gevoelig zijn of wat men gewoonlijk mediamiek noemt, is in geen geval een schande voor iemand, maar veeleer een heel belangrijke en begeerde gave die de enige duidelijk omschreven kennis biedt van een onafgebroken voortbestaan.

Als mevr.Eddy genoeg moed had gehad om in haar Science (wetenschap) de kennis die zij had van de communicatie met geesten op te nemen, zou ze inderdaad een verifieerbare wetenschap hebben gehad en zou het nut van de Christian Science Kerk vele malen groter zijn geweest. (Dat zou eveneens het geval zijn met alle andere kerkgenootschappen of religieuze organisaties wanneer zij hun waarde zouden verhogen door de te controleren kennis van het overleven aan hun leringen toe te voegen).

Onlangs sprak de geest van mevr.Eddy als volgt via mevr.Wickland:

'Ik ben teruggekomen om te zeggen dat ik op aarde de echte waarheid verborg; ik bracht er maar een beetje van naar buiten en sommige dingen die ik publiceerde waren helemaal niet de waarheid. Ik zei dat er niet zoiets als materie bestaat - dat is niet waar. Wij **HEBBEN** materie'.

'Ik had mijn mensen moeten leren de moeilijkheden en de vrees te overwinnen door de wil te gebruiken, maar niet dat ziekte alleen maar verbeelding is. Wanneer er ziekte is, moeten we gebruikmaken van sommige van de wonderen der natuur waarin God heeft voorzien tot nut van de mensheid'.

‘Wanneer de mensen niet de juiste elementen in hun voeding krijgen die nodig zijn voor het systeem, zouden zij moeten gebruiken waarin God voor dat doel heeft voorzien en niet hun ziekte ontkennen. God zorgde voor deze dingen opdat wij ze zouden gebruiken. Alles in de natuur is voor het nut van de mensheid’.

‘Ontken en veroordeel niet zoals ik deed. Ik was egocentrisch en op een bepaald moment bracht ik mijzelf ertoe te geloven dat ik niet zou sterven; ik dacht dat ik mijn geest voor altijd in mijn stoffelijk lichaam kon houden. Ik dacht dat ik de wil bezat om te overwinnen en toen ik erachter kwam dat het niet zo was, was dat een grote teleurstelling’.

‘Toen ik uit de doodsslaap wakker werd, was ik erg zwak en had geen kracht om vooruit te gaan, totdat ik geleerd had bescheiden te worden en te dienen. Tijdens de laatste dagen van mijn leven werd ik bediend en beschouwd als een kleine godheid; het spijt me te moeten zeggen dat mijn mensen mij nog meer vereren dan God, onze Schepper. Dat moest ik allemaal overwinnen; mijn les was heel bitter. Ik moest mijn trots overwinnen’.

‘Nu moet ik dienen en mijn volgelingen ook leren om te dienen, wanneer zij naar deze zijde komen. Ik ben nu bescheiden geworden en streef ernaar de ongelukkige geesten te helpen die lijden en aan de aarde gebonden zijn’.

‘U zult nog van mij horen via andere mediums, en dan zult u weten dat ik daar geweest ben om iemand te helpen wakker maken en dus alles doe wat ik kan om mijzelf te helpen’.
(Vermeldingen van dergelijke communicaties via andere mediums bereiken ons uit verschillende bronnen en ze komen allemaal overeen met mevr.Eddy’s mededelingen die ze via mevr.Wickland heeft doorgegeven).

‘Als iemand van u ook maar een woordje over het geestelijk bestaan tegen een van mijn volgelingen kan zeggen, dan heel graag. Het haalt nu misschien niet zoveel uit; ze zouden het op dit moment niet kunnen aannemen, maar later wel. Wanneer de doodsslaap komt, zullen de woorden die u hebt gesproken hen een beetje licht verschaffen, en ze zullen het volgen en erachter komen hoe ze verder kunnen gaan naar het hogere leven’.

‘Spreek maar een woordje hier en daar, over het leven in de geestelijke wereld, en dat er geen dood is; geef ze iets om over de echte waarheid na te denken’.

‘Veel van mijn volgelingen zullen weten dat deze uitspraken echt van mij afkomstig zijn; zij zullen het intuïtief weten. Degenen die het niet herkennen, zullen dat naderhand wel doen; misschien zullen zij het nu ontkennen, maar wanneer zij aan de geestelijke kant van het leven zijn gekomen, zullen zij zich realiseren dat het de waarheid is’.

‘Er is geen dood voor de geest, maar voor de materie is er ontbinding en verandering, en wanneer het lichaam niet langer kan functioneren, wat dan?’

‘Veel van mijn mensen zullen niet geloven dat ik dit heb gezegd, omdat ik het niet heb onderwezen terwijl ik nog hier aanwezig was. Ik leerde dat er geen materie bestaat; dat was een grote vergissing. Ik had de bevrijding van de denkgeest moeten onderwijzen. Geest, of verstand, kan zich niet manifesteren zonder materie; dat wist ik niet toen ik mijn theorieën op aarde onderwees’.

‘Ik had moeten verklaren dat er een fysiek lichaam bestaat, maar dat we boven de toestanden van vrees en duisternis kunnen leven’.

‘Er is geen ziekte in de geest’ (uiteraard), ‘maar natuurlijk zijn er fysieke ziekten; dat is wat velen verkeerd begrijpen’.

‘Zoals ik u al eens eerder heb verteld (zie de geestelijke communicatie van mevr.Eddy in ons boek ‘Thirty Years Among the Dead’, hoofdstuk 14, ‘Christian Science’), had ik een visioen en zag ik een ziekenhuis in de geestelijke wereld en de manier van behandelen van de patiënten. Veel geesten houden hun gedachten aan een ziek lichaam vast; zij zijn hun mentale gewoonten nog niet te boven gekomen en denken dat ze nog steeds ziek zijn. Er wordt hen

daar geleerd dat ze hun stoffelijk lichaam hebben afgelegd en hoe ze de oude denkpatronen kunnen overwinnen’.

‘Christian Scientisten brengen wonderbaarlijke dingen tot stand, omdat ze velen ertoe bewegen zichzelf te vergeten. Wanneer ze de concentratieles hebben geleerd kan een groot aantal van hen de omstandigheden om hen heen overwinnen en wordt genezen; anders zouden mijn mensen niet verder kunnen gaan. Er zit veel waars in Christian Science en mijn mensen doen vele wonderbaarlijke dingen’.

‘Sommige personen hebben een denkbeeldige ziekte; angst brengt ziekte teweeg. De geest kan het systeem vergiftigen en het ook weer genezen door de juiste manier van denken. Leer op de juiste wijze te denken; leer aan gezondheid, kracht en vitaliteit te denken. Leer u te concentreren en u zult macht over uw lichaam krijgen. Concentratie levert een grote kracht op’.

‘Als u mijn vroegere geschiedenis zult lezen zult u zien dat ik lezingen in Boston heb gehouden, maar ik wilde een kerk voor mijzelf; ik concentreerde me en bracht het tot stand’.

‘Ik wou dat ik mijn mediumschap had behouden; ik zou veel gelukkiger zijn in de geestenwereld. Ik moet strijd leveren met mijn volgelingen die hierheen komen; wanneer ik ze de waarheid leer, zeggen ze: “U bent mevr. Eddy niet, want dat is niet wat ze ons op aarde onderwees”. Ik moet trachten ze wakker te maken en een plaats voor ze te vinden waar ze ingelicht kunnen worden over hun ware toestand’.

‘Wanneer ik met hen praat herkennen ze me niet omdat mijn gedachten zijn veranderd. Lang geleden kwam ik achter mijn fouten. In alle dingen zit waarheid, maar we moeten geen valsheid aan de waarheid toevoegen. Ik deed dat wel, want ik wilde een eigen religie hebben’.

‘Ik vond dat als het bekend zou worden dat ik medium was en dat ik mijn inspiraties van de geestelijke kant van het leven ontving, ik niet zoveel volgelingen zou krijgen. Nu zou ik zeker wel willen dat ik er niet zoveel zou hebben’.

‘Ik wou dat ze hun manier van denken zouden veranderen, maar het spijt me te moeten zeggen dat velen dat niet willen; ze klampen zich aan elkaar vast. Op aarde wordt hen geleerd dat ze mijn boeken moeten lezen er erover na moeten denken, en daarin zit hun kracht; dit geloof heeft zich zo in hun denkwereld genesteld dat, zodra ze aan de andere kant van het leven aankomen en ik probeer hen van gedachten te doen veranderen, ze mij niet willen geloven’.

‘Het is heel moeilijk om mijn werk ongedaan te maken. Ik vertelde mijn mensen dat ze niets anders dan mijn boeken moesten lezen en alleen mijn leringen moesten volgen en dat ze mijn boeken steeds opnieuw moesten lezen. De Christian Scientisten onderwijzen dat nog steeds en blijven in een geestelijk kringetje rondlopen, zichzelf hypnotiserend met hun concentratie, en wanneer ze naar de geestelijke kant van het leven overgaan, blijven ze steeds maar in dat gedachtecirkeltje vastzitten - in wat zij ‘het begrijpen’ noemen’.

‘Maar hoeveel begrijpen zij van het werkelijke leven? Wanneer mijn volgelingen naar de geestelijke wereld overkomen en ik hen tracht over het geestelijk leven en het teruggaan van de geest te leren, weigeren velen te luisteren. Ik moet nog heel wat strijd leveren. Ik had deze waarheid op aarde moeten verspreiden; nu moet ik alles doen wat ik kan om mijn mensen te helpen vooruitgaan wanneer zij hier komen, en hen begrip te schenken’.

‘Maar zij houden hun eigen samenkomsten, net als zij op de aarde deden en ze blijven bij elkaar; ze vorderen niet omdat ze gehypnotiseerd worden door mijn vroegere theorieën en er niet vanaf kunnen komen. Ze sluiten zich allemaal aaneen – ‘Naar binnen, naar binnen, naar binnen’ - en zijn zich niet bewust van iets buiten henzelf’.

‘De liefde die zij behoren uit te delen om anderen te helpen heeft zich niet ontwikkeld; ik heb dat gedood. Ik leerde dat men vastberaden moest zijn en zichzelf moest overwinnen; men

moet zichzelf meester zijn. Maar ik doodde de hoogste liefde voor de mensheid, de hogere natuur’.

Dit werd ons vele keren aangetoond. Personen die jarenlang onze vrienden waren geweest, zeiden altijd, nadat ze Christian Scientisten waren geworden, dat de vriendschap afgebroken moest worden. Ze verklaarden: “Jullie zijn ruimdenkend en zullen heel gemakkelijk begrijpen dat we onze vriendschap niet langer kunnen voortzetten, aangezien dat tegengestelde stromingen zou veroorzaken”.

Zulke ideeën zijn in strijd met de leringen van Jezus, die er speciaal de nadruk op legde dat we elkaar behoren lief te hebben. De kern van zijn boodschap was het inprenten van liefde onder de stervelingen - en zeker de vriendschap is een element van de liefde en staat boven theorieën en geloofsbelijdenissen.

(Aan de andere kant besteden vele Christian Scientisten en aanhangers van andere dogma’s, niet tevreden met de bekrompen uitleg van de wetenschap van het leven, aandacht aan ons onderzoekswerk, verlangend om meer kennis aan hun geloof toe te voegen).

Tot besluit zei mevr. Eddy nog: “Ik maakte het verstand tot de heersende macht over mijn mensen; ik doodde het medegevoel. O, kon ik ze maar laten begrijpen dat het leven bestaat uit mededogen en liefde voor anderen!”

“Op zekere dag zullen zij meer ruimdenkend zijn en langs andere lijnen willen werken. De waarheid van het geestelijk leven behoort onderwezen en begrepen te worden. De geestelijke wereld is de werkelijke wereld!”

A. Hervey-Bathurst, C.S.B. uit Londen, Engeland, lid van The Mother Church, The First Church of Christ, Scientist, in Boston, Massachusetts, citeerde uit het eerste hoofdstuk van Genesis, vers 26: ‘Laat Ons mensen maken naar ons beeld, als onze gelijkenis’, eraan toevoegend: ‘Maar men zou zich kunnen afvragen wat het voor de mens mogelijk maakt om een juist begrip van God te krijgen. Het antwoord op deze vraag luidt - het feit dat de mens in werkelijkheid geestelijk is - het beeld en de gelijkenis van God. Op pagina 465 van ‘Science and Health’ geeft mevr. Eddy ons de volgende definitie van God: ‘God is onstoffelijk, goddelijk, oppermachtig, oneindig Verstand, Geest, Ziel, Principe, Leven, Waarheid, Liefde’.

‘Deze God is de enige schepper en Hij schiep al wat gemaakt werd, zoals de bijbel verklaart. Aangezien Gods schepping de enige schepping is en het goed is, moet daaruit dan niet volgen dat we een heel verkeerd begrip hebben van die schepping, de mens inbegrepen, zo lang we geloven dat de schepping van God ook kwaad, ziekte, vernietiging, angst, verdorvenheid of dood omvat? Kan de mens, als beeld en gelijkenis of afspiegeling van God, onderhevig zijn aan datgene wat niet bij God hoort? Het antwoord is nadrukkelijk: nee’.

Bovenstaande schets van de aard en de eigenschappen van de Architect van het universum is prachtig verwoord en een analytische geest kan tot geen andere conclusie komen dan dat de essentie van de Schepper onstoffelijk en alomtegenwoordig is. Maar deze spreker maakt geen onderscheid tussen de spirituele of zielsfactoren die de dood te boven gaan, en het vergankelijke, fysieke aspect.

Hoe kan ziekte ontkend worden? Fysiologisch beschouwd is ons lichaam opgebouwd uit simpele, chemische elementen. Als we onze lichamelijke functies biologisch of metabolisch analyseren, bestaat het metabolisme uit twee processen: anabolisme, ‘het proces waardoor materie wordt omgevormd tot de weefsels van een levend organisme’, en catabolisme, ‘het proces waardoor protoplasma binnen een cel of organisme wordt afgebroken tot minder complexe afvalstoffen’. Wanneer deze activiteiten in volmaakte balans verkeren, is er gezondheid; wanneer dat niet het geval is, heeft men met ziekte te maken.

Hoeveel mensen handhaven het evenwicht waarin de natuur voorziet? Er wordt voortdurend tegen deze wet gezondigd door een onzuiver dieet en verkeerde ademhaling (dit laatste

betekent onvoldoende zuurstof voor de oxidatie in het metabolische proces; maar weinig personen weten waarom zij ademen of hoe ze moeten ademen). Zorgen, angsten, ondeugden en allerlei destructieve gewoonten en verkeerd denken overheersen de meerderheid van de mensen, beïnvloeden de normale zenuwwerking, hetgeen weer een ongunstige reactie teweegbrengt op de levensprocessen.

Wat zijn bovengenoemde condities, in bepaalde zin, anders dan 'kwaad' en destructief? Wat de 'dood' betreft is er niets dat meer voor de hand ligt, aangezien al het georganiseerde leven ophoudt zich te manifesteren bij het ontbinden van de fysieke vorm. Maar er is geen dood voor de geest.

Waarom zouden we de ogen van de geest sluiten voor de noodzakelijke maar kortstondige fase van de fysieke kant van onze natuur, die toch zo nodig is voor de uitdrukking en ont-plooiing van het ego?

Schiep God de aarde, het firmament, ons fysieke lichaam en de objectieve verschijnselen - allemaal werkelijk, ofschoon voorbijgaand - niet met een heel bepaald doel? Net als er in de plantenwereld een levende kracht worstelt met ongunstige toestanden, maar toch wonderbaarlijke gewassen produceert (fysieke ontwikkeling) met uiteindelijk de bloemen met hun onzichtbare geuren, de vruchten die het fysieke leven kracht zullen geven, en de zaden voor de voortplanting, zo bekleden in het menselijk leven de levende entiteiten zich met fysieke lichamen die organen en functies bezitten welke nodig zijn voor het verwerven van ervaring in deze stoffelijke school.

In de strijd met de hindernissen van de natuur onder ongunstige omstandigheden verkrijgt de ziel zelfbewustzijn en een gewaarwording van zijn onafhankelijkheid van het fysieke, van het tweeledige principe van geest en lichaam.

Degenen die het bestaan van de objectieve verschijnselen en het zogenaamde 'kwaad' ontkennen, kunnen geen onderscheid maken tussen de objectieve verschijnselen en het innerlijke, spirituele levensbeginsel en zijn activiteiten. Hierin hebben we twee fasen, de onzichtbare natuur van God en de mens aan de ene kant, en het objectieve universum van het gemanifesteerde aan de andere kant.

Gods veelzijdige hoedanigheden zijn weliswaar allemaal onzichtbaar; maar dat is evenzeer het geval met de ziel en de mentale hoedanigheden van de mens, die het beeld of de afspiegeling is van de Schepper, onzichtbaar. Wie heeft ooit harmonie, liefde, gedachten of emoties gezien?

Aangezien de Schepper onze zielen begiftigt met zijn eigen hoedanigheden, waarom zijn we ons dan niet ogenblikkelijk bewust van de eenheid met onze Bron, nadat we in de fysieke vorm zijn geboren? In zijn wijsheid zag de Schepper de behoefte van zijn schepselen om een sterfelijke, objectieve ervaring door te maken, zoals die alleen maar in een fysiek objectieve manifestatie verkregen kan worden.

De ziel, die in de fysieke vorm wordt geboren, moet zichzelf zien te redden met wat verondersteld wordt de vrije wil te zijn; beproevingen, zorgen en verdriet veroorzaken pijn in zijn kortstondig bestaan, pijn zet aan tot nadenken, en het denken plus de moeilijkheden dwingen hem tot vragen stellen met betrekking tot het doel van het leven. Uiteindelijk bereiken we dus een bewust inzicht van onze eenheid met de Bron van ons bestaan - geopenbaarde intelligentie, liefde, harmonie.

God schiep het kwaad niet. De mens die, zelfzuchtig, aanvankelijk blind voor zijn ware natuur, rond strompelt op zoek naar geluk, hetgeen nooit geheel bereikt kan worden omdat hij tijdelijk in dit vergankelijke fysieke verblijft, ontdekt zichzelf, totdat het zogenaamde sterven wordt ervaren. Maar dit is louter en alleen de bevrijding van de geest uit de ketenen van de

materiële bekoringen en illusies, en de mens is er uiteindelijk voor bestemd om voort te gaan van sfeer naar sfeer, terwijl hij zijn eenheid met het Al steeds vollediger erkent.

Reïncarnatie en theosofie

Een contact van vele jaren met de onzichtbare wereld en de lessen die verkregen werden van de bewoners van die school des levens hebben ertoe geleid dat de doctrine van de reïncarnatie zijn geloofwaardigheid verliest. Elke basis tot geloof in deze theorie krijgt een betere interpretatie als we begrip hebben voor de invloed en gedachtegolven die uitgaan van geesten zonder lichaam. Zij werken net zo op een gevoelig brein in als de geluidsgolven die door een radio worden overgebracht, een feit dat evenzeer wordt aangetoond door het onderzoek naar het paranormale, in het bijzonder de abnormale fase.

De reïncarnatietheorie kan zonder twijfel worden herleid tot de vroege perioden der mensheid, toen de geesten van overledenen bezit namen van de lichamen van mediamieke personen en door hen leefden en handelden, hetgeen ogenschijnlijk duidde op wedergeboorte. Maar in werkelijkheid was het slechts obsessie of bezetenheid door geesten.

Swedenborg verklaart in zijn 'Heaven and its wonders and hell': "Er bestaat een zodanige samenhang tussen de geestelijke en de natuurlijke wereld in de mens dat beide schijnbaar één zijn . . . Er is voor gezorgd dat er engelen en geesten bij ieder individu aanwezig zijn . . ."

"Bij elk individu bevinden zich goede en boze geesten . . . door beide wordt hij in evenwicht gehouden, en in evenwicht zijnde is hij vrij . . ."

"Goed en kwaad zijn twee tegengestelden . . . als de mens niet tussen deze twee in zou staan, zou hij geen gedachte of wil bezitten, nog minder enige vrijheid of keuze, want dit alles heeft de mens door de kracht van het evenwicht tussen goed en kwaad . . ."

"Wat zijn geest betreft staat ieder mens, zelfs terwijl hij in het lichaam woont, in een bepaalde relatie tot de geesten, ofschoon hij er geen weet van heeft . . ."

"Als een geest iets van zijn eigen herinnering aan iemand zou mededelen, zou die persoon niet anders weten dan dat de gedachten in zijn brein die van hemzelf waren, ofschoon het de gedachten van de geest waren. De persoon zou zich dan iets herinneren wat hij nog nooit gezien of gehoord heeft".

"Dit is de oorsprong van het geloof dat sommige van de Ouden aanhingen; dat ze na een paar duizend jaar in hun vroeger bestaan zouden terugkeren of waren teruggekeerd. Hier kwamen ze toe omdat er zo nu en dan een soort herinnering bij hen bovenkwam over dingen die ze nooit hadden gehoord of gezien. Dit ontstond onder invloed van het geheugen van geesten in hun eigen gedachten".

Zulke voorvallen blijven niet beperkt tot de primitieve rassen, maar zijn vandaag de dag regel in de bezetenheid door egoïstische of onwetende geesten van gevoelige personen, van wie de identiteit totaal wordt veranderd door deze verschillende vormen van verdringing; maar in deze tijd wordt het aangemerkt als een geestelijke afwijking of krankzinnigheid.

De veronderstelde 'herinneringen' aan voorgaande levens van degenen die in reïncarnatie geloven, laten zich veel beter verklaren door de aanwezigheid van onzichtbare intelligenties, die de herinneringen aan hun eigen vergankelijke loopbaan door middel van gedachtegolven overdragen op de reïncarnisten welke voor zulke indrukken gevoelig zijn geworden door hun meditatie en negativisme.

Boosaardige entiteiten die er lol in hebben om streken uit te halen, kunnen bij een gevoelig persoon ook allerlei valse herinneringen inprenten die de ijdelheid van het slachtoffer strelen.

Een vrouw die theosoof was, verklaarde ons als bewijs, als een bewijs voor reïncarnatie, dat, zodra ze oude geschiedenis aan het lezen was, ze zich onveranderlijk de gebeurtenissen kon herinneren waar ze over las, zich niet realiserend dat de tussenkomst van geesten deze mentale beelden veroorzaakte.

Is het niet merkwaardig dat de herinneringen aan voorgaande levens die zich 'herhalen' bij deze reïncarnatiegelovigen, voornamelijk betrekking hebben op de schitterende loopbanen van historische grootheden, en dat ze zich gewoonlijk betitelen als koningen, Cleopatra's, apostelen, aartsvaders enz. (Tegenwoordig mogen het ook 'gewone' levens zijn - vert.)

Annie Besant (prominent theosoof - vert.), geloofde van zichzelf dat ze de wedergeboorte was van Hypatia en Giordano Bruno, en een bericht uit Engeland vermeldde dat er in dat land nu minstens vijftig vermoedelijke Cleopatra's leven. Personen die zulke geloven eropna houden zijn geen echte analytici, maar veeleer sentimentele figuren; zij houden de indrukken van lichaamloze geesten voor herinneringen aan hun eigen vroegere levens

Er kan een geval geciteerd worden dat aantoonde tot wat voor ongelukkige verwickelingen de reïncarnatiedoctrine kan leiden. Een heer, student in de New Thought, Christian Science en theosofie, raakte verblind door de reïncarnatietheorie en terwijl hij bezig was zijn veronderstelde vermogens te ontwikkelen om zich zijn voorgaande levens te kunnen herinneren, ontdekte (?) hij dat zijn vrouw in een vroegere incarnatie zijn moeder was geweest. Nadat hij deze 'ontdekking' gedaan had, besloot hij zijn trouwe, verstandige vrouw en zijn gezin met opgroeiende kinderen te verlaten; hij kreeg een scheiding en het gezin viel uiteen.

Vervolgens werd hij verliefd op een andere vrouw, ook gescheiden, terwijl ze geloofden dat ze tweelingzielen waren; ze vertrokken naar een ander deel van het land om in 'hogere sferen' te gaan leven. Dit zalige bestaan duurde echter niet lang; als gevolg van zijn negatieve toestand raakte deze man totaal bezeten door vreemde entiteiten en verloor zijn geestelijk evenwicht, waarna zijn 'tweelingziel' hem prompt verliet en hem terugstuurde naar zijn gezin.

Aangezien diverse middelen, waarmee gepoogd werd het geestelijk evenwicht van deze man te herstellen, geen nut hadden, drongen enige van zijn familieleden (die afwisten van bezetenheid) er bij ons op aan hem onder onze hoede te nemen. Hij bleek een zeer onhandelbare patiënt te zijn, ofschoon zijn gedragingen van tijd tot tijd veranderden aangezien er verschillende entiteiten bij hem werden verwijderd door behandelingen met statische elektriciteit en hydrotherapie.

Gedurende een periode van verscheidene maanden werden niet minder dan elf geesten van de patiënt losgemaakt en er werd hen toegestaan om tijdelijk de controle over mevr. Wickland te krijgen. Elke entiteit bracht een aparte persoonlijkheid en karaktertrekken naar voren, overeenkomend met die welke tevoren door de patiënt hun rol speelden - de een grijsde, een ander maakte rare geluiden, weer een ander liet de patiënt weigeren om te eten, sommigen spraken een vreemde taal en één noemde zich 'De Grote IK BEN'. Deze beweerde een 'Supermeester van het Bovennatuurlijke' te zijn en hij zei: "Ik bezit de Geheime Leer van het Leven; ik kan zwarte magie beoefenen en ik weet alles".

Nadat de man was bevrijd van al deze entiteiten, kreeg hij geleidelijk zijn mentale evenwicht terug en gedurende de afgelopen tien jaar heeft hij zich weer met zijn vroegere beroep beziggehouden.

Als reïncarnatie door de eeuwen heen een feit zou zijn geweest, zouden we het bewijs ervan dan niet vinden in een flink aantal superieure menselijke wezens, die tot een hoge graad van kennis en ontwikkeling waren gegaan? Maar er bestaat geen enkel bewijs van zulke supermensen; slechts een algemeen gemiddelde is merkbaar bij de mensheid.

Als de theorie juist zou zijn, dat wedergeboorte nodig is om volmaaktheid te bereiken, zou er dan niet meer bewijs zijn van volmaakte zielen onder ons dan nu is waar te nemen - los van een aantal zichzelf hypnotiserende personen die zich inbeelden dat ze dat doel bereikt hebben?

Terwijl het bovenstaande werd geschreven, kwam er onverwacht een bezoeker uit de geestenwereld, Madam Katherine Tingley, via mevr. Wickland door. Ze was tijdens haar leven een krachtig pleitbezorger voor reïncarnatie geweest en nu bracht ze haar tegenwoordige inzichten over het onderwerp reïncarnatie en het nieuwe leven onder woorden.

“Ik ben vandaag hier gekomen omdat uw schrijven over reïncarnatie er de gelegenheid voor bood. Waarom zou reïncarnatie onderwezen moeten worden? Ik zie nu in dat de theorie van reïncarnatie alleen maar een beletsel tot vooruitgang is. Ik ben Tingley”.

“Toen ik overging, wist ik van de verandering en begreep het ook. Maar overgaan is niet voor iedereen een aangename ervaring. Het is prettig voor degene die het begrijpt, maar heel anders voor degene die zich aan de aardse dingen vastklampt”.

“Voor velen is er, wanneer zij ontwaken, een muur, een sombere mistige toestand, een grijsachtige omgeving waar de ziel blijft totdat zij zich realiseert welke verandering zij heeft doorgemaakt en waar zij zich bevindt”.

“Het stoffelijk lichaam is als een overjas voor het geestelijk lichaam; door het hele aardse leven heen bouwt u het geestelijk lichaam op; wanneer u het stoffelijke verlaat, trekt u de overjas uit. Het geestelijk lichaam is slechts een vorm voor de ziel om zich in te manifesteren - de theosofen zouden zeggen: een ‘astrale schil’”.

“Zodra het besef van de overgang vanuit het stoffelijke plaatsheeft (dit kan spoedig na het overgaan gebeuren of na een langere periode, afhankelijk van het inzicht of de sterke gehechtheid van de geest aan fysieke gewoonten en ideeën), houdt de ziel nog altijd de oude ideeën vast die zij in het stoffelijke bestaan had”.

“Geestlichamen kunnen uit heel grof materiaal bestaan of ze kunnen een zeer fijne trilling hebben. Degenen met grove trillingen en een sterke fysieke aantrekking kunnen soms worden waargenomen, zoals in spookhuizen”.

“Wanneer iemand, die geleerd heeft het geestelijk lichaam door begrip op te bouwen, het stoffelijke verlaat, bezit het geestelijk lichaam licht en kracht en als het ontwaken komt, gaat zo'n ziel vooruit”.

“De zuivere theosofie, de echte hindoe filosofie, onderwijst geen reïncarnatie. Het leert ons dat we één zijn met de Schepper en dat we in onszelf een begrip van het hogere leven moeten ontwikkelen”.

“Theosofen gaan zitten mediteren, maar ze geraken in een toestand van lethargie, ze leven in een negatieve toestand. Ze mediteren en willen spiritueel worden; ze verlangen ernaar ‘Meesters’ te worden”.

“In de stilte gaan zitten mediteren is gevaarlijk; u komt werkelijk in contact met de grijsachtige, sombere sfeer. U wordt negatief en raakt los van de wereld; uw geest probeert binnen te gaan in wat de theosofen de ‘astrale wereld’ noemen”.

“In die toestand ziet u niets, weet u niets, aangezien dat de toestand is van de volgende sfeer, hetgeen ook een plaats van rust is”.

“Maar zolang u uw stoffelijk lichaam bezit, is de ziel nog niet gereed om deze negatieve staat van bewustzijn binnen te gaan. Andere zielen die het stoffelijke hebben verlaten en zichzelf nog niet begrijpen, kunnen dan binnenkomen. Sommigen proberen te ‘reïncarneren’ en met die gedachte zweven zij rond. Dit zijn degenen die de theosofen ‘astrale schillen’ noemen. Zij willen geen vooruitgang in hun geestelijk lichaam, dus zwalken ze rond, niet bepaald als ontwikkelde geesten, maar in de negatieve toestand”.

“Deze grauwe sfeer, het astrale niveau, bestaat echt, maar de geesten komen daar niet verder. Er bevinden zich allerlei geesten in die sombere, grijsachtige toestand; het is een plaats voor experimenten en de geesten daar bezitten nog geen kracht of energie”.

“Het eerste stadium in deze sfeer is een grijze, negatieve toestand, het tweede stadium is er een waarin u ontwaakt tot een besef van verandering en moet besluiten of u zich zal gaan ontwikkelen”.

“Het eerste en tweede stadium zijn toestanden waarin de oude ideeën worden weggegooid. Als u onwetend bent, denkt u alleen maar aan uw aardse huis en gaat u terug om dichtbij het aardse leven te zijn”.

“Als u het begrijpt, gaat u verder. In dit stadium gaat de zon van het begrip voor u op. Het is als het licht van de dageraad, als de vrede en harmonie van een stralende morgen; het is een wonderschoon ontwaken. Dan zult u God in uzelf zoeken”.

“Het derde stadium is er een van huizen en huiselijk leven. Elke ziel verlangt naar een thuis, gezelschap en harmonie. Dit is de wachtplaats waar u kunt wachten tot uw vrienden en familieleden komen. Daarna kunt u verdergaan of er blijven, want het is er heel mooi, met muziek, kunst en harmonie. Of, als u vindt dat u iets onafgemaakt op aarde hebt achtergelaten, kunt u het tot uw werk maken om de een of andere zending te vervullen. Er volgt geen ontwikkeling totdat het egoïsme is overwonnen”.

“Waarom zouden we, na door de eerste twee stadia van de grauwe sfeer te zijn gegaan, naar de aarde terugkeren als we ons kunnen ontplooiën tot de zaligheid waar allen als één zijn? Sommigen zeggen: ‘in God opgegaan’, ja, dat is waar, maar het is geen verlies van de persoonlijkheid. Ik kan niet beschrijven hoe harmonieus de toestand van deze derde sfeer is, waar iedereen kan zijn als hij dat wenst”.

“Ik heb dit alles alleen maar verteld om te laten zien hoe dwaas het is te willen reïncarneren, wanneer de wet van het ego erop gericht is altijd voorwaarts en omhoog te gaan door de vele stadia van ontwikkeling en vooruitgang in de hogere sferen”.

In ons boek ‘Thirty Years Among the Dead’ wordt melding gemaakt van een entiteit die in zijn aardse leven de idee van reïncarnatie in zich had opgenomen en na het afleggen van het stoffelijk lichaam had geprobeerd te reïncarneren, zodat hij verstrikt raakte in de aura van een kleine jongen van vijf jaar, en hem dwong zich te gedragen als een volwassene, volkomen vreemd aan zijn normale zelf. De geestelijke entiteit werd van de jongen losgetrokken, waarna deze geheel zijn geestelijk evenwicht terugkreeg.

Terwijl de geest mevr. Wickland overschaduwde, verklaarde hij dat hij lelijk en pokdalig was geweest en dat de mensen hem hadden gemeden, hetgeen hem treurig maakte. Na iets over de reïncarnatietheorie te hebben vernomen, besloot hij te reïncarneren met de bedoeling een aantrekkelijker uiterlijk te krijgen om te voorkomen dat hij weer gemeden zou worden, en zodoende had hij zonder het te beseffen de jongen in bezit genomen.

Zeven jaar na de publicatie van ons boek ontvingen we een brief waarin, gedeeltelijk, als volgt stond te lezen: “Ik heb zojuist ‘Thirty Years Among the Dead’ gelezen. Op bladzij 333 aan het begin van uw hoofdstuk ‘Theosofie’ beschrijft u het geval van een zekere Charlie Herrman, die zijn hele leven bij Raymond in Illinois heeft gewoond. Hij overleed op middelbare leeftijd, ongeveer vijftwintig of dertig jaar geleden. Hij werd nooit anders dan ‘Charlie’ genoemd, en hij en zijn ouders gebruikten de dubbele ‘r’ in het spellen van de naam Herrman, ofschoon de familie van mijn vader de naam vereenvoudigde tot Herman. Deze Charlie had

pokken gehad, hetgeen zijn gezichtsvermogen behoorlijk had aangetast en zijn gezicht pokdalig had gemaakt . . . Hoogachtend, (handtekening) - Herman”.

Gedurende de jaren van ons paranormaal onderzoek kwamen we in contact met vele ont-
lichaamde geesten in verschillende omstandigheden, die vertelden dat zij hadden uitgezien
naar een mogelijkheid om te reïncarneren, met als enig resultaat dat zij bleven vastzitten in de
aura van de een of andere persoon welke gevoelig was voor het binnendringen van geesten en
waarbij grote ellende ontstond voor het slachtoffer van zo'n bezetenheid. (Zie het geval van
de kruipende man, hoofdstuk XII, 'De gevaren van occulte praktijken').

Vaak prenten zulke entiteiten heel bizarre ideeën en hallucinaties in het brein van het
slachtoffer, terwijl de persoon zich er niet bewust van hoeft te zijn dat een geest de waan-
denkbeelden teweegbrengt, en de entiteit zal zich misschien niet bewust zijn dat hij of zij een
geest is en iemand beïnvloedt, en allebei kunnen ze best sceptisch staan tegenover geestelijke
beïnvloeding.

In plaats van nuttig te zijn, is de leer van reïncarnatie zeer verderfelijk omdat aardgebonden
personen, met sterke bindingen aan de stoffelijke wereld, misschien horen over de theorie van
wedergeboorte en het besluit om weer te reïncarneren zich stevig in hun gedachten vastzet, in
de hoop een betere gelegenheid te krijgen hun aardse neigingen uit te leven. Wij kwamen in
contact met veel van zulke geesten, die hardnekkige aanhangers waren van reïncarnatie en
toch onbewust van het feit dat ze zogenaamd dood waren; in hun onwetendheid beweerden ze
dikwijls dat ze geweldige meesters waren, en toch waren het slechts aardgebonden geesten. Er
was heel wat redeneren voor nodig om ze te ontgoochelen, hun situatie te doen inzien en hun
geestelijke ogen te openen voor de weg naar spirituele vooruitgang.

Verscheidene kinderen met geestelijke afwijkingen, die aan onze zorg werden toevertrouwd,
bleken te worden beïnvloed door geesten welke gepoogd hadden te reïncarneren en vervolgens
ontdekten dat ze in de aura's van de kinderen verstrikt zaten en zodoende de normale
lichamelijke en geestelijke ontwikkeling van deze kinderen verstoorden en ook hun eigen
geestelijke vooruitgang belemmerden.

We behandelden een kleine jongen die leed onder aanvallen van epilepsie, en er werd een
aantal geesten bij hem verwijderd. Gedurende een volgende behandeling, waarbij zijn moeder,
mevr. J. aanwezig was, bevond ook mevr. Wickland zich in de spreekkamer en werd de geest
van een intelligente, voormalige reïncarnist van de jongen losgemaakt en deze kreeg
toestemming om mevr. Wickland in bezit te nemen.

Dr.

Wickland: Hoe gaat het met u en wie bent u?

geest: Een man natuurlijk. Wat zou ik anders kunnen zijn? Ik ben opnieuw geboren. Ik
was theosoof en zou gaan reïncarneren, maar toen ik het probeerde waren er
ongeveer een dozijn voor me. (Andere geesten die de patiënt in beslag namen).

En dat staat me niet aan - we zaten opeengedrongen in één kleine jongen. Ik
was een man, een student die theosofie studeerde, en ik overleed, maar ik heb
nog niet bereikt wat ik ga worden.

mevr. J.: Hoe hebt u mijn zoon gevonden?

g.: Via u. Ik vond u het eerst. Ik dacht dat u wel een aardige dame zou zijn en vond
dat als ik in uw gezin kon komen, ik een rustig, gemakkelijk leven zou kunnen
krijgen.

Maar de omstandigheden verhinderden mijn reïncarnatie en ik kwam slechts in een jongen terecht. Ik weet nu wel beter en begrijp dat reïncarnatie allemaal geklets is. Ik wist al die tijd waar ik mij bevond.

dr.: Hoe heet u?

g.: Ik ben Ralph James en ik was lector in Londen. (De familie van de patiënt had in Engeland gewoond).

dr.: Wie was de regerend vorst in die tijd?

g.: Koning Edward. Ik wou dat ik eropuit kon gaan om de wereld toe te schreeuwen hoeveel kinderen in een zwakzinnigeninrichting terechtkomen door toedoen van de geesten van theosofen, die rondom de moeders heen hebben gehangen en probeerden te reïncarneren door een pasgeboren baby.

‘Wanneer men in een kind belandt en er niet meer uit kan, is dat een grote fout. Soms zijn er twee, drie of meer personen die één kind in bezit nemen, het kind wordt psychotisch verklaard en ze gaan met z’n allen naar de inrichting en blijven bij dat kind tot het sterft’.

‘Een enkele keer slaagt een obsederende geest erin om weg te komen, maar alleen door voortdurend de gedachte aan weggaan vast te houden. Dat is heel moeilijk’.

‘Soms was ik in staat om weg te glippen, maar kwam ik toch weer terug. Ik heb de hele zaak hier gadegeslagen (verwijderen van de obsederende geesten uit de patiënt, één voor één) en ik wachtte mijn tijd af om eruit te kunnen’.

‘Ik heb hier de bezetenheid waargenomen, en de behandelingen die gegeven werden, de uitwerking van elektriciteit op de vitale organen, de magnetische stroom die werd afgesneden en de prachtige resultaten welke door middel van dit medium (mevr. Wickland) werden bereikt’.

‘Waarom de mensen in het aardse leven geen meester over zichzelf kunnen zijn, kan ik niet begrijpen. Ze behoren de natuur te bestuderen in plaats van zo negatief te worden door achter allerlei grillen aan te lopen, zoals alleen maar groente te eten. Ze zouden moeten begrijpen dat alles onderling afhankelijk is, vanaf de microben en hoger’.

‘Veel theosofen zwerven in een toestand van blindheid door de astrale wereld, maar houden vast aan de gedachte een plaats te vinden om te reïncarneren. Velen willen een leider worden en hebben hun eigen religie’.

dr.: Hoe oud bent u?

g.: Dat kan ik niet precies zeggen. Ik denk dat ik ongeveer vijfenveertig jaar oud was. U kunt de tussenliggende periode erbij optellen, aangezien koning Edward in 1901 de troon besteeg’.

‘Ik wist alles van mijn eigen dood af. Nadat ik mijn stoffelijk lichaam had achtergelaten, wilde ik met andere mensen gaan reizen, dus ging ik naar India en elders, achter anderen aan’.

‘Als je je er bewust van bent dat je overgaat, is het een geweldige studie om te zien waar je heengaat. Er gaan echter maar heel weinigen op reis. Gewoonlijk kiezen ze ervoor in hun eigen huis te blijven’.

‘Dit geldt speciaal voor Engeland. Daar blijven overgegangene geesten eeuwenlang in oude kastelen en spookhuizen zitten, vechtend met elkaar’.

‘Degenen die zich in het fysieke leven bevinden kunnen niet lang op zulke plaatsen blijven, dus op de duur zullen al die oude kastelen worden afgebroken, omdat de mensen niet prettig in een spookhuis kunnen wonen, en de eigenaren

kunnen het zich niet permitteren om deze gebouwen in stand te houden. Als de mensen deze invloed toch maar konden begrijpen’.

‘Op een goeie dag kom ik bij u terug en vertel ik u alles over mijn ervaringen. Ik ben geen slechte geest; eerder een dwaze’.

‘Ik heb mediums bezocht; sommigen waren van mening dat Cleopatra hun geleidegeest was en bij anderen was het de heilige Johannes, maar het waren slechts obsederende geesten die voorgaven grote persoonlijkheden te zijn’.

‘Het zal tijd kosten om valse geloven af te breken, maar er zal een nieuwe religie komen en dat zal een verstandige zijn’.

‘Nu moet ik gaan. Dank u wel dat u me hebt bevrijd’.

Ik ben er volkomen van overtuigd dat men op zekere dag zal ontdekken, dat niet alleen onwetende, sluwe geesten dikwijls ernstige, bijdragende factoren zijn in de gevallen waar van imbeciliteit, idiotie en zwakzinnigheid sprake is, maar dat ook de reïncarnatiedoctrine bij vele gelegenheden een rol speelt in de ongelukkige situatie.

De geest van Madam Blavatsky, die via mevr. Wickland sprak, zei over de reïncarnatietheorie: “Ik zie nu in hoe mijn leringen er de oorzaak van waren dat velen mediëmiek werden en dat de reïncarnatieleer veel bezetenheid teweegbracht. Ook leerde ik dat men vegetariër moest worden, maar de meerderheid leeft hiervoor onder een te hoge zenuwspanning en wordt te gevoelig”.

“Ik ontdekte dat ‘reïncarnatie’ alleen mogelijk is door bezetenheid en ik heb ook gezien, tot mijn groot verdriet, dat veel van mijn volgelingen bezeten worden”.

“Het is gevaarlijk om de reïncarnatietheorie te onderwijzen, omdat veel egoïstische mensen die aan gene zijde van het leven komen, uitzien naar wat zij beschouwen als de juiste plek om te reïncarneren, maar zij begrijpen niets van bezetenheid en daardoor brengen ze kinderen in verwarring en obsederen ze. Dat is één reden waarom er zoveel zwakzinnige kinderen in inrichtingen verblijven”.

“Ik was paranormaal begaafd gedurende het aardse leven en ik wist dat geesten konden terugkomen en stervelingen overheersen. Ik realiseer mij nu dat, wanneer ik de filosofie van de theosofie en de waarheid over het terugkomen van geesten had onderwezen, het veel beter zou zijn geweest”.

“We kunnen niet vooruitgaan naar een hoger leven van kennis met een leugen in onze gedachten; een begrip van de waarheid is noodzakelijk”.

Zowel reizigers als zendelingen, schrijvers en lectoren verklaren dat in India, waar het geloof in reïncarnatie algemeen is, gevallen van bezetenheid en achtervolgingswaan buitengewoon veel voorkomen.

Ds. John L. Nevius, die gedurende veertig jaar als zending onder de Chinezen heeft gewerkt, citeert in zijn boek ‘Demon Possession and Allied Themes’ een artikel van ds. Robert C. Cardwell, de bekende Engelse zending in India: ‘Bestaan er vandaag de dag nog zulke gevallen van demonische bezetenheid als die welke de wonderbaarlijke tussenkomst van Christus teweegbracht? Als de hedendaagse gevallen van de duivelaanbidders in het zuiden van India verschillen van die van de joden welke in de tijd van Christus door duivels waren bezeten, wil iemand me dan eens vertellen wat precies het verschil is?’

‘De vraag die ik opwerp is er zeker een die christenen van alle geloofsopvattingen eerlijk zullen overwegen en beredeneren. Bestaat er in de tegenwoordige tijd zoiets als ‘demonische bezetenheid’ onder de inheemse en geïsoleerde stammen? En als het bestaat, verschilt het dan

wezenlijk van de ons bekende kwellingen die door de grote Heelmeester, in zijn oneindige barmhartigheid, werden genezen terwijl hij als mens onder de mensen rondging?’

Dr.J.M.Peebles wijdde zestig jaar aan de studie van het paranormale en de godsdienstwetenschappen; hij was een succesvol schrijver en maakte vijf reizen rond de wereld om gegevens te verkrijgen met betrekking tot deze vraagstukken.

De bemoeizucht van ontlichaamde geesten in menselijke aangelegenheden werd speciaal onder zijn aandacht gebracht en hij schreef een omvangrijk boekwerk met als titel: ‘The Demonism of the Ages, Spirit Obsessions’, waarin hij verklaart: ‘onder de verschillende stammen en rassen van India bestaat een universeel geloof dat geesten, goed en slecht, maar zeker de laatsten, de mogelijkheid en de kracht hebben om stervelingen te beïnvloeden. Bij de bergstammen is demonische bezetenheid tot een soort godsdienst geworden’.

Jeddu Krishnamurti, de hindoe filosoof en redenaar, verklaarde in een toespraak over de noodzaak van persoonlijke vrijheid van gedachte, dat de reïncarnatietheorie geschikt is voor de luilak en hij spoorde aan tot de bevrijding van alle dogma’s.

Reïncarnatie is ook een gemakkelijk excuus voor egoïsme, aangezien de rijken en degenen die in gunstige omstandigheden zijn geboren, hun eigen positie kunnen toeschrijven aan de vele incarnaties en talenten die door wedergeboorte zijn verkregen. Derhalve veronderstellen zij dat ze nu genieten van de hen toekomende rechten vanwege hun goede ‘karma’, terwijl de minderbedeelden en ongelukkigen, omdat zij in ongunstige omstandigheden werden geboren, en opgroeiden in smerigheid en armoede, worden beroofd van de betere kansen in het leven en dus beschouwd worden als slachtoffers van hun eigen ‘slechte karma’.

Als men van mening is dat de ongelijkheid en ellende in deze wereld te wijten zijn aan aan verkeerde daden of verzuim gedurende eerdere levens, waardoor er een onbalans ontstond die reïncarnatie noodzakelijk maakte om de zogenaamde ‘karmische wet van gerechtigheid’ te vervullen, is dat enkel en alleen het goedpraten van het algemeen heersende egoïsme en de zelfverheerlijking van de enkelingen, die velen beroven van een goede gelegenheid om hun bestemming in het leven te bereiken.

Egoïsme en onwetendheid hebben de mensheid verblind voor de bedoeling van de Schepper; het idee dat zelfbehoud de eerste wet in de natuur is, heeft gezegevierd vanaf de dageraad van het bestaan tot in de tegenwoordige tijd. Dit is de bron van veel kwaad en onrecht geweest door de eeuwen heen, en de oorzaak van ongekende onderdrukking door de wereldse machthebbers en een onzeggbare ellende voor de minderbedeelden, die klein gehouden werden door onredelijke geloofsbelijdenissen, culten en dogma’s, beroofd van elke mogelijkheid om op een intelligente manier begrip te krijgen van de bedoeling van hun bestaan.

De theorie van reïncarnatie ondermijnt de natuurlijke spirituele vooruitgang; er wordt teveel nadruk en gewicht gelegd op dit korte, vergankelijke leven. De leer van de reïncarnisten, dat we herhaaldelijk in het aardse leven moeten terugkeren om volmaakt te worden, staat gelijk met te zeggen dat men na de kleuterschool, de basisschool en de universiteit weer moet terugkomen op de kleuterschool om alles te leren wat op het leven betrekking heeft.

Wat is het sterfelijke leven anders dan een kleuterschool? Er wordt te weinig geloof gehecht aan de veelomvattender kansen van de volgende school in de geestelijke sfeer; de waarheid hiervan werd ruimschoots aangetoond en kan gemakkelijk worden gecontroleerd door de onbevooroordeelde student die op een intelligente manier paranormaal onderzoek verricht.

Het hele stelsel van reïncarnatie is een bekrompen idee dat er niet in slaagt te erkennen, dat dit een vormend stadium is en dat er vele stadia en scholen aan de onzichtbare zijde zijn die veel grotere kansen bieden voor de hogere zielencultuur dan dit sterfelijke niveau. Er bestaat geen noodzaak om terug te komen op dit ondermaanse wanneer we verder kunnen gaan van sfeer naar sfeer, of school tot school, en dus uiteindelijk de ‘god in ons’ kunnen realiseren.

Fatsoenlijk en oprecht te leven, te leren in dit leven waar we voor leven, en te beseffen dat er toekomstige gelegenheden zijn, is ongetwijfeld het voornaamste doel van ons menselijk bestaan.

De geest van Rudolph Valentino, die mededelingen doorgaf via mevr. Wickland, sprak uitvoerig over de reïncarnatietheorie en over de toestanden zoals ze werkelijk zijn in de geestelijke wereld.

- geest: Dit is de eerste keer dat ik door dit instrument heb gesproken. Elk instrument of medium verschilt van de ander en we moeten de regels leren om mediums te kunnen overschaduwen en hoe we van de geestelijke naar deze wereld moeten gaan. We gaan naar vele kringen, van de een naar de ander. Dit is de eerste gelegenheid die ik kreeg om in deze kring te komen.
- vraag: Mogen we vragen wie u bent?
- g.: Ik ben Rudolph Valentino.
- vr.: U had belangstelling voor paranormale zaken toen u nog op aarde was, nietwaar?
- g.: Ja.
- vr.: En u hebt al dikwijls gecommuniceerd sinds u bent overgegaan?
- g.: Ja, door middel van een buitengewoon instrument, een trancemedium dat heel gemakkelijk overschaduwd kan worden.
- vr.: Geloof u nog steeds in reïncarnatie?
- g.: Ik ben erachter gekomen dat de zaken in dat opzicht heel anders liggen dan ik dacht. Reïncarnatie zoals het gewoonlijk begrepen wordt, is niet nodig. Een geest die zich zijn toestand realiseert en begrip heeft om vooruit te gaan, stelt geen belang in reïncarnatie; om opnieuw in een stoffelijk lichaam op deze aarde te reïncarneren, zou heel dwaas zijn.

Maar heel weinig geesten zoeken naar de geestelijke wereld als zij overgaan. Sommige geesten die achter de sluier des doods zijn gegaan, bevinden zich in het duister, sommigen zijn in het halfduister, sommigen in de schemer en sommigen in het licht.

Degenen die het licht gevonden hebben zijn zij die begrijpen, die kennis bezitten van het leven in de geest, zij zouden er nooit over denken om weer naar de aarde terug te keren in een stoffelijk lichaam.

Zij komen terug als geesten, om onzichtbare leraren te zijn, om de mensheid te leiden en te helpen. Dit zou men een 'reïncarnatie van de ziel' kunnen noemen, maar zonder fysieke geboorte; het is slechts een tijdelijke maatregel. Het is geen reïncarnatie in het vlees, maar in de geest, om te helpen en te dienen. Zij kunnen naar hun geliefden terugkeren en hen op vele manieren helpen als zij de wetten kennen.

Maar vele geesten zijn onbekend met hun werkelijke situatie en heel weinig zoeken naar de geestelijke wereld als zij zijn overleden. Onwetendheid betekent duisternis en zij moeten wakker worden gemaakt om het licht te kunnen zien.

Intelligente geesten verlichten en onderwijzen deze onwetenden, ze nemen hen vaak mee naar de aarde om met stoffelijke dingen in aanraking te komen; op deze manier worden vele zielen naar de aarde gebracht om aardse ervaring op te doen met behulp van verlichte geesten. Door middel van de materie ontwakten ze en ze zien en leren door verschillende ervaringen.

We zouden kunnen zeggen dat dit reïncarnatie in de ziel, naar het aardse leven is, maar niet in een stoffelijk lichaam. Zij worden als geesten naar de aarde gebracht om hun fouten te verhelpen. Op deze wijze kunnen ze diegenen behulpzaam zijn die door hen onheus behandeld zijn, door te dienen, te beschermen en te begeleiden. Dat is hun opdracht.

Zij moeten goetdoen voor elk bedreven onrecht; zij kunnen niet vooruitgaan eer zij op de een of andere manier degenen die zij kwetsten hebben gediend. Het doet er niet toe hoe klein de misdaad is geweest, het verkeerde moet worden vervangen door het goede.

Dat is gerechtigheid; de weegschaal van het recht moet in evenwicht zijn. Nadat de geesten hun plicht vervuld hebben, worden zij naar andere sferen gebracht om lessen te leren die tot vooruitgang leiden.

Is dat niet veel beter dan te reïncarneren als kind? Een geest die op aarde in reïncarnatie heeft geloofd, ontwaakt uit de slaap waarin hij zichzelf heeft gehypnotiseerd en denkt dat het tijd voor hem is om te reïncarneren. Hij hoopt in contact te komen met de geboorte van een of ander kind; soms slaagt hij daarin - maar wat is er in werkelijkheid gebeurd?

Hij heeft dat kind in bezit genomen, en dat is een zonde. Deze feiten behoren tijdens het aardse leven onderwezen te worden; dan zullen de mensen het begrijpen en veel gelukkiger zijn.

Men zou de mensen moeten leren dat, wanneer zij hun medemens kwaad hebben gedaan, het hen niet vergeven kan worden totdat zij degenen die zij kwaad deden, hebben gediend, of totdat zij anderen hebben geholpen.

Een geest die op aarde alleen voor zichzelf heeft geleefd, moet leren te dienen en zichzelf te overwinnen. Het is een hard gelag om het ego te overwinnen, maar iemand die de les van zelfopoffering niet heeft geleerd, kan niet gelukkig worden in de geestelijke wereld.

Hoe zou iemand gelukkig kunnen zijn in de geestelijke wereld als hij een jaloerse, egoïstische aard heeft? Het zou niet kunnen, omdat hij anderen daar in een gelukkige toestand zou zien, allemaal licht en schoonheid, alleen hij zou anders zijn. Zijn zelfzuchtige gedachten en jaloersheid zouden het gemoed verstoren van degenen die in een staat van geluk verkeren en dat zou geen 'hemel' zijn.

Maar als hij geleerd heeft om egoïsme, jaloersheid en afgunst te overwinnen en zichzelf op te offeren, is hij gereed een stap vooruit te doen. Hij verkeert dan in een veel gelukkiger gemoedstoestand, en zal in staat zijn om het huis in de geestelijke wereld binnen te gaan dat hij voor zichzelf heeft gereedgemaakt terwijl hij nog op aarde was.

Iemand vraagt misschien: is dat nou de hemel? Voor sommigen, ja; maar voor hen die geen harmonie geleerd hebben, zou het de hel zijn. Degenen op aarde die verstand van muziek hebben, genieten van symfonieën en klassieke werken, maar als degenen die geen muziek begrijpen naar een plaats zouden gaan waar de prachtigste muziek wordt gespeeld, zouden ze zich ellendig voelen omdat ze niet zijn afgestemd op hogere muziek of harmonie. Zij houden misschien van jazz of iets dergelijks.

Sommige mensen denken dat in de geestelijke wereld iedereen bij elkaar zit; dat is niet zo, elk gaat daarheen waar hij thuishoort en slechts zo ver als hij gevorderd is terwijl hij op de aarde verbleef.

De geest van iemand die op aarde voor de hogere wetenschap en onderzoek van de natuur had geleefd zou, als hij naar de geestelijke kant van het leven overging, niet erg lang gelukkig zijn in een andere denkrichting.

Iemand die geneigd zou zijn tot een meer verheven muziek voor de ziel, zou naar de sfeer van de muziek gaan; een ander, wiens grootste belangstelling naar elektriciteit was uitgegaan, zou die richting volgen.

Maar eerst moet iedereen de les van zelfoverwinning leren; men moet studeren, niet voor de eer of om beroemd te worden, maar vanuit het hart. Als daarna het eigen zelf is overwonnen, gaat men naar het leven waar men thuishoort.

Tenslotte wacht voor allen het geluk, omdat ze daarheen gaan waar hun hart naar verlangt. Maar ze moeten eerst zichzelf overwinnen en leren anderen te helpen die niet zoveel begrip hebben als zij.

We hebben allemaal dierbaren op aarde aan wie we denken; we proberen hen te helpen, maar tegelijkertijd kunnen stoffelijke dingen ons niet langer vasthouden wanneer we vooruitgegaan zijn en licht en kennis bezitten. We willen de materie van ons afzetten, speciaal het fysieke lichaam en zijn bekingen.

Daarom zijn geesten die het leven in de geestenwereld begrijpen, niet geïnteresseerd in de reïncarnatietheorie, zij kennen de wet van vooruitgang.

Wat dat prachtige begrip van het zielenleven is, kan niet aan iedereen omschreven worden, ieder moet het voor zichzelf verkrijgen.

In 'Illuminated Brahminism', een communicatie die werd overgebracht door de geest Ranga Hilyod, de oude Indiase leraar die men de Grote Brahma noemde, wordt een verklaring gegeven over de oorspronkelijke brahmaanse doctrines en 'het verdraaien van een grote waarheid tot een kwaadaardig bijgeloof . . . hetgeen een bron is geworden van het meest verderfelijke, geestelijke onheil'.

'Er is één effect in het bijzonder van de reïncarnatiedoctrine dat met vreselijke kracht wordt gevoeld in de spirituele wereld van India. Tallozen die het stoffelijk leven hebben verlaten, zweven boven de stervelingen van dat land en zoeken naar de gelegenheid om weer een fysiek lichaam te krijgen, teneinde de beloofde verlichting van hun onvolmaakte ontwikkeling in het vroegere aardse leven te kunnen waarmaken. Zij zijn zodanig aardgebonden dat de mentale atmosfeer van de bevolking met een uitzichtloze wanhoop wordt besmet, want hoe intens hun verlangen ook mag zijn, ze zijn nimmer in staat de ingebeelde reïncarnatie te verkrijgen.

'Als India zich zou kunnen bevrijden van de tirannie van de reïncarnatiegedachte, zou het land veel hoger stijgen op de schaal der geestelijke verlichting dan het geval was in het tijdperk van de Veda's, of toen Capilya of Gautama hun menigte aanvoerde naar het hemelse paradijs. India moet dit doen of het moet de prooi blijven van afschuwelijke bijgelovigheden en moreel nog verder afglijden door de mentale invloed van talloze massa's die er vergeefs naar streven de waarheid van hun dogma te realiseren'.

'Ik onderwees dat één God de Allerhoogste was, en dat Hij het ware onderwerp voor aanbedding en verering was. Ik onderwees dat van dit Wezen alles uitging dat leven en bestaan had in de wereld van het geestelijke en sterfelijke bestaan. Ik onderwees dat tot dit Wezen allen zouden terugkeren die overgingen uit het fysieke leven, maar nooit heb ik onderwezen dat een terugkeer tot de geestelijke tegenwoordigheid van de grote AUM zou eindigen met de vernietiging van de persoonlijkheid of zijn onvermogen om als geest terug te gaan naar de aarde'.

‘Ik onderwees dat alle geesten naar de aarde konden terugkeren om zich te manifesteren en de stervelingen te beïnvloeden, en ik onderwees ook dat zo’n terugkeer bepaald zou worden door de mentale neiging van de persoonlijkheid’.

‘Er waren mensen die niet konden begrijpen hoe een geest naar de aarde zou kunnen komen zonder een nieuw lichaam in het fysieke leven . . . De veronderstelling dat er in de verklaringen over de aard van de ziel die ik op schrift achterliet, ooit enige grond was of is voor de huidige theorie der zielsverhuizing, is een dusdanige verdraaiing van een grote waarheid, dat het tot de meest afschuwelijke dwaling is geworden. Ik leerde dat de weg van het ras omhoog voerde, niet naar beneden, en dat de wereld van de geest in zichzelf de kracht bevatte om alle zielen vrij te maken van de slavernij der geestelijke onderdrukking’.

‘Telkens wanneer zich op aarde een grote ziel verheft die eigenschappen van wijsheid en liefde aan de dag legt, verliest zo’n ziel niet zijn uitdruktingskracht op aarde, want er zullen altijd met hem verwante geesten worden geboren waardoor de hoger ontwikkelde ziel in de geest uitdrukking kan geven aan zijn eigen bestaan . . . Als persoonlijkheden kunnen zij alleen maar terugkeren door de kracht van geestelijke gedachteoverdracht, hetgeen hen in staat stelt om de wijsheid die tot de wereld van de ontwikkelde ziel behoort, in te prenten in de mentaliteit van de stervelingen’.

‘De wet van de geestelijke ontplooiing is zo, dat hoe beter de voorwaarden zijn, hoe wijzer en reiner het leven is; en terwijl het voor de geestelijke entiteit nodig kan zijn om zijn grondslag in het planetaire leven te leggen, zal het waarschijnlijker zijn om een mooie ontwikkeling te krijgen als hij daar vlugger kan ontkomen aan slechte omstandigheden. Hij zal misschien een tijdlang in de sterfelijk omgeving moeten blijven om de vormkrachten te vervolmaken, maar als dat eenmaal is volbracht, bestaat er geen noodzaak meer voor een verdere gevangenschap op aarde, want alles dat de aarde kan leren behoort veeleer bij de fysieke zintuigen dan bij het geestelijk leven, en door een geest tot terugkeer te veroordelen nadat deze eenmaal zijn natuur in die richting heeft ontwikkeld, zou eerder een vernedering dan een verheffing van de ziel zijn, noch zou er iets bij gewonnen kunnen worden . . .’

‘Vanwege de wet van de geestelijke evolutie bestaat er voor de geest, als hij eenmaal zijn vormingsfase in het aardse of planetaire leven heeft gehad, geen noodzaak meer om in die toestand terug te keren, evenmin als de tot ontwikkeling gekomen vogel weer als embryo het ei moet binnengaan’.

‘De wet roept niet op tot een terugkeer naar de aardse omgeving na het ontsnappen aan de aardse gedachtesfeer, ook is het nooit meer nodig om zich uit te drukken in een aards lichaam. De weg naar Nirvana leidt van de aarde vandaan, en gelukkig de ziel die bevrijd is van de gedachte om ooit nog het pad door het vergankelijke leven opnieuw te moeten betreden’.

De communicatie ‘Illuminated Buddhism’, die te kennen geeft paranormaal ontvangen te zijn van de geest Siddhartha, Sakya Muni, geeft de volgende opvattingen over reïncarnatie weer:

“Toen de dwaling van de zielsverhuizing als bestemming van de geest werd uitgevaardigd door de brahmaanse priesterschap, die werd beschouwd als het bevoegd gezag, werd de Indiase mentaliteit daar zo door vergiftigd dat er eeuwenlang geen verbetering of verlangen naar hulp was, behalve vernietiging . . .”

“De talloze slachtoffers (van deze dwaling) hebben de verlichting gezocht vanuit de gevolgen die voortkwamen uit de manier waarop de natuurlijke wet van geestelijke ontplooiing werd voorgesteld en ze kwamen massaal terug naar de aarde, vergeefs trachtend steeds opnieuw te reïncarneren, hopen tegen beter weten in, generaties lang . . . Door inductieve gedachteoverdracht hebben deze geesten de denkwereld van de stervelingen in India met een

uitzichtloze wanhoop besmet . . . en de natie is bezweken onder de last van dit gewicht van onwetendheid”.

“De enige incarnatie die verlichting zal geven is de belichaming van het spirituele licht op basis van wetenschappelijk bewijs, en de enige zielsverhuizing die dat volk zal baten, is het opheffen van de ziel uit het geloof of het verlangen naar verdere ervaring in de wereld van het lichamelijke bestaan naar de oneindige ontplooiing welke de geest te wachten staat in de onvergankelijke werelden. Daar kan de echte zielsverhuizing worden ervaren”.

“Ontwikkelde geesten die de staat van vrijheid en de neiging tot weldadigheid hebben verworven, verlangen nooit meer terug te keren naar de aardse sfeer, maar bij degenen die onwetende aanhangers van de zielsverhuizing zijn bestaat een grote neiging zich vast te klampen aan de aarde . . . De hoop op reïncarnatie is volslagen nutteloos en dient nergens toe, maar vertraagt de geest in zijn voortgang in de sferen van de zich ontplooiende gedachten. Zodra de geest bevrijd is van zijn aardse gedaante, behoort hij in staat te zijn om verder te gaan in de sferen van eeuwige openbaring”.

We moeten ons realiseren dat dit aardse bestaan slechts een basisschool is voor de ontplooiing van het bewustzijn en de andere ingeboren vermogens en dat bij het sterven de geest, bevrijd van stoffelijke noden en belemmeringen, de volgende school binnengaat, waar grotere mogelijkheden beschikbaar zijn om tot toenemende prestaties en begrip van Gods Plan te komen.

Als de mensheid haar vooroordelen aan de kant wil zetten en in plaats van de dogmatische culten en ‘ismes’ die - los van welk moreel voorschrift dan ook dat ze mogen bevatten - in zoveel opzichten slechts slaapverwekkende middelen zijn voor de ziel, onbevooroordeeld gaat samenwerken met de intelligenties van de volgende school des levens die ons altijd heel graag verzekeren dat ze niet dood zijn, zal dat een ommekeer teweegbrengen in de wereldse opvatting over de Schepper en de schepping waarvan wij een deel zijn en verschaft het een intelligent begrip van de bedoeling van het leven, maar het ontbreken hiervan doet de wereld in twijfel en wanhoop verkeren.

Zodra dit onderlinge verkeer volledig is tot stand gebracht, dan en alleen dan, zal de mensheid de fundamentele fouten van het heersende economische systeem dat tot nu toe niet geheel begrepen werd, gaan bespeuren. Er zal aan het licht komen dat de ontwikkeling en verlichting van de ziel, terwijl hij deze aardse sfeer doorloopt, het voornaamste doel is en dat de ervaringen die bij het stoffelijk leven horen, slechts een middel zijn om dit te volbrengen.

De vooruitgang van de wetenschap en het onderzoek en de uitvindingen ten bate van de mensheid brengen geleidelijk de dageraad van een nieuw tijdperk naderbij en vervangen, ondanks tegenwerking, de dogma’s en nutteloze godsdiensten voor verlichting en kennis.

Laat de mensheid, in plaats van dogma’s, reïncarnatietheorieën of andere geloven aan te nemen, zich bewust worden van het feit dat de leringen van de Nazarener een wetenschappelijke achtergrond bezitten, dat de hele mensheid met elkaar verbonden is en dat geen mens alleen voor zichzelf kan leven. Iedereen die in dit leven geboren wordt, behoort alle mogelijkheden te krijgen om de ziel te ontwikkelen.

Verander het economische systeem; zorg voor ideale, opvoedende mogelijkheden zodat ieder individu vanaf de vroegste kindertijd de juiste omgeving heeft waar het meest gunstige fysieke en geestelijke milieu verschaft wordt; laat de fijnere zintuigen die latent aanwezig zijn zich ontwikkelen door liefdevolle goedheid en bezield worden door doelgericht onderwijs - muziek, kunsten en wetenschappen en de schoonheid der natuur.

Als zulke ideale toestanden binnen enige generaties bereikt zouden worden, zou de gemiddelde menselijke intelligentie zodanig vooruitgaan dat dogma’s en geloven, evenals de gedachte aan reïncarnatie, net zo in onbruik zouden raken als de goden in de mythologie. De

loop van de evolutie beweegt zich vooruit en omhoog - uit de duisternis van de onwetendheid naar het licht van de kennis. Dat is duidelijk het plan van de natuur.

DE GEVAREN VAN OCCULTE PRAKTIJKEN

Als het al onzinnig zou zijn wanneer een vlinder, die net vanuit de pop in een nieuwe en meer volmaakte bestaanstoestand terechtgekomen was en het vermogen tot redeneren zou bezitten, niet de belangrijkheid zou kunnen inzien van de nederige weg die hij heeft afgelegd om de nieuwe toestand te bereiken, nog onzinniger zijn de beweringen van degenen die voorwenden dat zij de ‘Werkelijkheid’ of de ‘Eenheid met de Universele Geest’ hebben bereikt, terwijl zij verklaren dat het stoffelijke universum en het aardse leven van geen belang zijn.

Deze mensen zijn net als de jongeren die het hoger onderwijs hebben doorlopen en een houding van superieure kennis aannemen; ze gaan zich schamen voor hun ouders en negeren hen; dikwijls verwaarlozen ze degenen die misschien wel kromgelegd hebben om hen de kans op onderwijs te kunnen geven.

Zo’n redenering is een louter oppervlakkige spitsvondigheid en blijft in gebreke om te erkennen dat de stoffelijke omgeving waarin de mens geboren wordt, de school is waarin hij aanvankelijk in onwetendheid rondtast maar, door middel van de vijf zintuigen en door vele ervaringen en ontberingen in de fysieke toestand, die voor de geest kortstondige maar noodzakelijke factoren zijn voor de ontplooiing van het bewustzijn en het onderscheiden van het geestelijk zelf als losstaand van het materiële, herkent hij tenslotte langzaam en op intelligente wijze zijn bestemming.

Deze bestemming is een realisatie van de eenheid met de Werkelijkheid en, terwijl de elementen van de geest niet van sterfelijke aard zijn, maar onzichtbaar en ontastbaar, is het voor de geest noodzakelijk om de toestand van vergankelijkheid door te maken voordat hij geleidelijk tot besef van het spirituele komt.

Hoe zou de geest zichzelf anders kunnen ontdekken dan door de ervaring in het stoffelijke universum? Vastheid is werkelijk een juweel. Waarom zouden we de rede, de dienaar van het verstand, krachteloos maken?

Waarom zouden we niet het hele gamma van het spel des levens in ons opnemen, en daarin de wijze voorzorg erkennen van het Overheersende Principe, of de Leidende Intelligentie van het universum die voorzag dat, als het ego of de geest vanaf het begin in een staat van volmaaktheid zou worden geboren, hij zich niet bewust zou zijn van zijn hemelse of volmaakte toestand, omdat hij geen andere ervaring had opgedaan.

Daarom bracht de Schepper in zijn wijsheid een uitwendig niveau of leerschool van beperkingen tot stand, waarin de geest in embryonale staat wordt geboren en een tijdlang zijn eigen plannen mag volgen. Door in aanraking te komen met de denkbeeldige uiterlijkheden, pijn, teleurstelling en desillusie, draagt dit alles ertoe bij het denkvermogen en het inzicht in de principes van goed en slecht te ontplooiën.

Dit onderscheidingsvermogen zal op zijn beurt geleidelijk uitmonden in wijsheid, welke de geest eraan herinnert dat alle stoffelijke dingen alleen maar een middel tot het doel zijn. ‘Zoals de maan verschillende fasen kent, ofschoon hetgeen zij aanduiden niet reëel is, zo behoren de verschillende verschijnselen van geboorte tot sterven tot het lichaam en niet tot de ziel’.

Door middel van het stoffelijke wordt de onbewuste geest, wanneer hij de vergankelijkheid binnentreedt, er uiteindelijk bekend mee dat de geest, terwijl hij in de fysieke wereld verkeert,

niet tot dat fysieke behoort, maar de bewuste erkenning van zichzelf als intelligentie wordt wel bereikt door middel van het stoffelijke, en dus is elk individu ervoor bestemd om langzaamaan een besef van eenheid met de bron van zijn bestaan te verkrijgen. 'De vreze des Heren (het geweten) is het begin der wijsheid' (Ps.111:10).

Allegorisch stelt de Verloren Zoon dit proces van de ziel voor, die verward raakt in vergankelijke verschijnselen en zijn eigen oogmerken navolgt, totdat hij zich realiseert dat er iets ontbreekt. Door het verstand en de rede wordt hij zich bewust van een ondefinieerbare drang om terug te keren tot de Vader - de Grote Bron - en dan is hij beter in staat het goddelijke plan naar waarde te schatten.

Wanneer het kind een geschikte leeftijd heeft bereikt gaat hij naar de kleuterschool, daarna ontplooit hij in de opeenvolgende stadia van de basisschool, het voorbereidend onderwijs en de universiteit zijn verstandelijke vermogens en verruimt zijn opvattingen over de verschillende problemen, die gewoonlijk betrekking hebben op kwesties welke tot de materie behoren.

Zou de gediplomeerde, wanneer zijn bewustzijn zich heeft verruimd en aan de lagere klassen is ontgroeid, er reden voor hebben om tegenover de na hem komenden de noodzakelijkheid van de lagere klassen, waardoor hij zijn vergevorderde, geestelijke staat heeft bereikt, te ontkennen?

In hun verlangen om de 'werkelijkheid' te bereiken, trachten de 'geesteswetenschappers' zelfs het vermogen van de geest te loochenen, datzelfde vermogen waardoor zij geleidelijk de moeilijke school van de ervaring verlaten en deels beginnen te ontwaken voor het feit dat de geest de werkelijke individualiteit is; niettemin pogen zij in hun verblindings dat wonderbaarlijke vermogen van de geest naar de vergetelheid van de mythe te verbannen.

Sommige scholen gaan tot het uiterste met te beweren dat onze sterfelijke geest, het bewustzijn, alleen maar het denkbeeld van een boom waarneemt; dat er in werkelijkheid helemaal geen boom is, maar een valse voorstelling die door de geest wordt gecreëerd. Dit idee wordt zo ver doorgevoerd dat er verklaard wordt dat, zelfs al zou de boom omvallen en iemand doden, het toch alleen maar het denkbeeld van een boom zou zijn, zijn eigen geloof dus, waardoor de man gedood werd (zie 'Business Man of Syria', Stocking - Tothorh, blz.30.31).

Anderen onderwijzen dat de sterfelijke geest een onwerkelijkheid is en dat de natuurlijke dingen, zoals de gewone sterveling ze waarneemt, in de realiteit niet bestaan.

Schakel de geest van een persoon uit en wat blijft er over? Een idioot, een imbeciel of wat dan ook. Deze enthousiastelingen schijnen te vergeten, of kunnen niet begrijpen dat datgene wat zij de 'sterfelijke geest' noemen, een deel van het ego is, het vermogen dat naar buiten treedt om te onderzoeken en kennis te verkrijgen, waarvan de activiteit een kwestie van gerichtheid is.

Terwijl de geest het ene moment via de fysieke zintuigen naar buiten kan treden, de buitenwereld kan waarnemen en kan deelnemen aan de activiteiten in de school des levens, kan hij zich ook uit de objectiviteit terugtrekken in de innerlijke gevoelswereld, om te mediteren over de raadselen van de spirituele wereld. Toch is het dezelfde geest; zijn activiteit is slechts een kwestie van veranderde gerichtheid.

Geen enkele ervaring kan worden gekocht, noch kan de ervaring van de een worden overgedragen op een ander, toch slagen velen er klaarblijkelijk niet in om te begrijpen dat anderen, die hen op het pad des levens volgen, dezelfde scholing nodig hebben die zij ontvangen hebben, gelijksoortige lessen en ervaringen, teneinde hetzelfde begrip te bereiken als degenen die de verwezenlijking verworven hebben, want zij onderwijzen dat materiële dingen niet meer dan mentale illusies zijn die men moet negeren als niet bestaand en onwerkelijk, en dat

de geest alles is. Daarbij trachten zij onwetende en onervaren geesten ertoe te dwingen om datgene te begrijpen dat werkelijk tot een hogere graad van mentale ontplooiing behoort.

Het is net alsof ze hiermee willen zeggen dat de school waarin zij hun onderwijs hadden ontvangen niet toegankelijk is voor anderen; dat, terwijl de kleuterschool en de andere graden van onderwijs nuttig waren voor hen, ze niet nodig zijn voor anderen die nog aan hun opleiding moeten beginnen.

Ligt het niet voor de hand dat de kleuterschool en het basisonderwijs voor iedereen nodig zijn als voorbereiding op de hogere graden? Precies zo heeft de natuur gezorgd voor wat men zou kunnen noemen de school van het ABC des levens voor iedereen. Net zoals de verschillende graden van onderwijs, van kleuterschool tot universiteit, allemaal essentiële factoren zijn in het cultiveren en verlichten van de geest betreffende de meer materiële fasen van het bestaan, zo is ook de mentale school voor ervaring, die betrekking heeft op de intellectuele en spirituele fase van ons bestaan, duidelijk een noodzaak.

Deze waarheden zouden vanaf de vroegste kindsheid het leven lang moeten worden ingeprent. Daaruit volgt dat een deel van het leerplan op alle scholen, tegelijk met de training betreffende het lichamelijke aspect van het bestaan, aan deze laatste fase besteed zou moeten worden, niet als een dogma voor welke zogenaamde verlossing dan ook, maar om het individu uit de onwetendheid tot een begrip te brengen van een leven dat boven het louter materiële uitgaat.

Door zelfanalyse zal geleidelijk het besef ontstaan dat, terwijl we ons vermogen tot denken uitoefenen, hetgeen tot de geest behoort, en de geest zich manifesteert door middel van het lichaam, de geest toch niet bij het lichaam behoort. Het lichaam is een instrument voor de ziel, zoals de piano een instrument is voor harmonie en muziek. Zoals de piano dus niet de muziek is, is het lichaam niet de ziel. 'De vorm is een uiterlijke expressie van innerlijke eigenschappen' (Hartmann).

Als we onszelf analyseren, de verschillende organen of de hersenen, kan in geen enkel deel van het fysieke organisme de verblijfplaats van het bewustzijn in objectieve vorm gevonden worden. Vergeleken met het fysieke is er niets objectiefs aan het bewustzijn; het is ontastbaar en vormloos, zijn vermogen tot waarnemen is begrensd of onbegrensd al naar gelang het wel of niet gebruikt wordt. 'Het is de geest die werkelijk levend is en de dingen ziet, maar hij ziet nauwelijks iets zonder voorafgaande instructie' (Charcot). Hij kan sluimeren of hij kan, in een toestand van begrijpen, bij wijze van spreken het totale universum omvatten.

Cicero zei in 'Contempt of Death': "De ziel is zuiver, volmaakt; hij kan gemakkelijk door de lucht ontsnappen en er doorheen breken; hij is de snelste, zodat hij in de werkelijkheid kan zien en horen, ofschoon de ogen en oren zijn vensters zijn . . . De eigenlijke woonplaats van de ziel is de zuivere ether en niet het lichaam; hij beweegt uit zichzelf, eeuwig . . . Ik zou zweren dat de ziel . . . goddelijk is".

Net als kennis van de wetenschap, zoals hogere wiskunde, biologie, chemie, astronomie, de vele wonderen van de natuurkunde enz. niet geërfd kunnen worden, maar door ieder individu aangeleerd en waargenomen moeten worden, zo moet een begrip van de spirituele dingen door ieder individu verworven worden door middel van zijn eigen onderscheidingsvermogen.

Veel van de tegenwoordige leraren die de nieuwe interpretaties van het leven in verband met de gedachtewereld en de geest onderwijzen, maken de gebruikelijke fout door te stellen dat we, aangezien God, het goddelijke principe, immers liefde, waarheid en wijsheid belichaamt, door Hem na te streven, te mediteren en te trachten onze eenheid met Hem te realiseren, een besef van wijsheid, volmaaktheid en gelukzaligheid zullen bereiken.

Het ligt voor de hand dat zulke extreme ideeën de feiten verdraaien en misleidend zijn omdat ze pogen een kortere weg tot stand te brengen vanuit een toestand van onwetendheid

naar een toestand van volmaaktheid. Dit is echter net zo onmogelijk als wanneer we een kind op de kleuterschool het leerplan van de universiteit zouden willen bijbrengen. Zoiets te proberen zou nutteloos zijn en zou noodzakelijkerwijze op een mislukking uitlopen, aangezien de intelligentie van het kind nog niet voldoende zijn vermogens heeft ontplooid om het hoger onderwijs te kunnen begrijpen.

Als het al onmogelijk is voor het waarnemingsvermogen van een kind om de geavanceerde onderwerpen van de universiteit te bevatten, is dat ook het geval met de onontwikkelde geest om op intelligente wijze de aard van het goddelijke principe in al zijn volheid te begrijpen, ofschoon loutere emoties dikwijls ten onrechte worden aangezien voor begrip, hetgeen slechts door middel van ervaring en rede kan worden verkregen.

Daarom betaamt het ons om de grondbeginselen te erkennen en de wijsheid van de goddelijke geest naar waarde te schatten, omdat Hij de materie zodanig ordent dat wijsheid niet kan worden ingeprent maar verworven dient te worden, stap voor stap, door ervaring.

Een van de doelstellingen voor het vestigen van de Constitutie van de Verenigde Staten was het 'voor onszelf veiligstellen van de zegeningen van de vrijheid'. Maar een van de gevolgen van deze vrijheid is het toenemen van een dusdanig groot aantal tegenstrijdige denkwijzen dat de daaruit voortvloeiende verwarring een nadeel is geworden.

Een beetje kennis is inderdaad iets gevaarlijks. In deze tijd worden er velen meegesleept door de diverse denkwijzen, die voorgeven hun aanhangers te leren hoe ze 'in een hogere sfeer' moeten leven, of 'het meesterschap kunnen verwerven door zichzelf te overwinnen' en de natuurlijke fysieke behoeften te bedwingen.

Er worden mystieke praktijken voorgestaan die het zenuwgestel onder spanning houden en daarmee de natuurlijke functies van de geest en het lichaam verstoren. Aangeraden wordt te gaan mediteren, aan sessies in het donker deel te nemen voor de 'ontwikkeling', in de stilte te gaan zitten en de voeding te beperken volgens grillige dieetvoorschriften die vaak bepaalde voedingsbestanddelen uitsluiten welke noodzakelijk zijn voor het welzijn van het lichaam.

Het doel van zulke dweepers is het zich bevrijden van de zogenaamd verontreinigende, fysieke elementen in bepaalde voeding, om te vergeestelijken door zich te onthouden van de grovere dingen die tot het stoffelijk niveau en de zogenaamd stoffelijke geneigdheid behoren, vermoedelijk om de innerlijke 'IK BEN' te verwezenlijken.

Terwijl deze praktijken met de beste bedoelingen worden voortgezet, ontstaan daaruit te vaak verderfelijke en beangstigende consequenties, omdat ze gewoonlijk zijn gebaseerd op loutere sentimenten in plaats van rede en begrip voor het wonderlijke plan van de natuur, en dit resulteert herhaaldelijk in allerlei mentale afwijkingen, waanvoorstellingen en krankzinnigheid. 'Want het Koninkrijk Gods bestaat niet in eten en drinken' (Rom.14:17).

De teneur van dergelijke praktijken is het aankweken van negativisme, een toestand van zelfhypnose en een overmatige gevoeligheid voor invloeden van buiten. De dweepers krijgen misschien wel 'inspiraties' en horen zelfs stemmen die voorgeven van Christus of van God afkomstig te zijn, maar omdat ze niet op de hoogte zijn van de wetten en de feiten van het paranormale, beseffen ze misschien niet dat het gewoonlijk alleen maar misleiding is, op touw gezet door onwetende of boosaardige, ontlichaamde entiteiten die pronken als 'meesters', Christus of God zelf teneinde aandacht te kunnen trekken.

Zonder redelijke argumenten of hun verstand te gebruiken volgen de slachtoffers blindelings de dictaten van deze stemmen en valse inspirators, welke hen vaak tot de meest absurde denkbeelden en praktijken brengen, waardoor ze geloven dat zij de opdrachten van de 'grote meesters', of 'de Heer' uitvoeren, hetgeen maar al te dikwijls uitmondt in zelfmoord, criminaliteit en waanzin.

Dat deze toestanden voorkomen is niet enkel maar theorie, maar het zijn aan het licht gebrachte feiten welke door onze onderzoekingen in de normale en abnormale psychologie gedurende vele jaren ruimschoots zijn bewezen.

De 'Unity School of Christianity' geeft de volgende verklaring uit: 'Boze geesten bezitten geen enkele kracht in de Waarheid, omdat ze in de Waarheid helemaal niet bestaan . . . Alle obsessies, tweevoudige persoonlijkheden en alle geestelijke afwijkingen van dien aard zijn het gevolg van persoonlijke dwaalgedachten die uitkristalliseren rond de wil van de mens. Deze uitkristallisatie moet doorbroken worden door een gebundelde gedachte-energie van grotere kracht, zoals men die vinden kan in de Christus IK BEN . . . Bevestig uw eenheid met de Christus IK BEN; vervolgens spreekt u in stilte of hoorbaar, als u zich zo geroepen voelt, het woord van berisping rechtstreeks tot de valse persoonlijkheid'.

Als 'boze geesten niet bestaan' en alleen maar 'persoonlijke dwaalbegrippen' zijn, wat was het dan dat Jezus gebood om 'uit te gaan van een mens met een onreine geest' en 'in de zwijnen te varen', waardoor deze 'langs de helling de zee in stormden?' (Marc.5:2-13).

Als bezetenheid alleen maar een uitgekristalliseerde dwaalgedachte zou zijn, hoe verklaart dat dan het feit dat zo'n dwaling meer dan eens van een lijdende aanhanger van Unity naar een spiritualistisch medium werd overgebracht, waarbij werd aangetoond dat deze 'dwaling' een menselijke entiteit zonder lichaam bleek te zijn, die dikwijls totaal niet op de hoogte was van dit feit, terwijl zijn identiteit kon worden vastgesteld?

Gedurende ons onderzoekswerk zijn we herhaaldelijk in aanraking gekomen met volgelingen van Unity, de rozenkruisers, theosofen en andere verwante bewegingen die, door het navolgen van de voorgeschreven oefeningen van 'in stilte afgelegde, plechtige verklaringen', 'het bevestigen van de eenheid met de Christus IK BEN', 'meditatie' enz., uiterst sensitief waren geworden en zodoende blootgesteld werden aan de invloed van domme of sluwe geesten. Deze geesten waren er dikwijls zeer op gebrand een of andere rol te spelen om de dweepers tevreden te stellen, waardoor deze gingen geloven dat zij de Grote IK BEN, 'de innerlijke Christus'-toestand hadden verkregen, of met een 'Meester' in contact waren gekomen, terwijl ze in werkelijkheid alleen maar ontvankelijk waren geworden voor geesten welke hen domineerden.

Een lerares van een beweging voor 'hogere filosofie' die nauw verwant was aan Unity werd zeer gevoelig voor geestelijke invloeden en, terwijl zij aanvankelijk geloofde dat het openbaringen vanuit de 'hoogste bronnen' waren, werd zij tenslotte zo door geesten gekweld dat ze niet meer in staat was verlichting te vinden van de intense pijnen die een onafgebroken lijden teweegbrachten, speciaal een de rechterkant van het hoofd. Ze kwam bij ons om geholpen te worden en na verscheidene behandelingen met statische elektriciteit werd een geest verwijderd welke naderhand mevr. Wickland overschaduwde en beweerde een 'leraar van het Allerhoogste' te zijn, een 'profeet van de Purperen Orde' en zelfs 'Allah' in hoogsteigen persoon!

Nadat de geest de controle over het medium had verkregen leunde hij voorover, de hand op de rechterkant van het hoofd, kreunend alsof hij pijn had.

dr.

Wickland: Wat hebt u aan uw hoofd?

geest: Ik ben heel erg ziek.

dr.: U moet uw oude gewoonten maar vergeten. Klaarblijkelijk zit het oude idee van een vroegere ziekte nog in uw gedachten. U bent nu niet meer ziek.

g.: Ik ben wel ziek en ik wil gaan liggen. Ik ben een geweldige student. Ik behoor tot het Allerhoogste.

dr.: Hoe hoog bent u wel niet?

g.: U zou de hogere dingen moeten begrijpen. U moet geen omgang hebben met iemand die het niet begrijpt.

dr.: Maar hoe kunnen we het dan leren?

g.: U moet uw eigen kleine groepje hebben, want de buitenwereld is zo dom. Weinigen begrijpen het hogere leven.

dr.: Wie bent u?

g.: Ik ben een profeet! Ik heb niets te maken met aardse dingen; zij behoren tot de sterfelijke geest.

dr.: Hoe luidt uw filosofie?

g.: Dat begrijpt u toch niet. Wat is het nut om parels voor de zwijnen te werpen? (brengt de handen in gebedshouding).

dr.: Tot welke orde behoort u?

g.: Tot de orde van de Heilige Vlam. Ik bevind mij op het Regenboogpad van de Ziel. Ik behoor tot de Purperen Orde. (de patiënt ging gewoonlijk in het purper gekleed).

dr.: Is dat hoger dan de Witte Broederschap?

g.: Ja, de Purperen Orde is de hoogste.

dr.: U moet bij een mevrouw geweest zijn die hier vandaag was.

g.: Dat schattige, liefdevolle meisje! Ze is mijn zielsvriendin.

dr.: Is dat zo? Weet ze het ook?

g.: Dat weet ik niet, maar op zekere dag zal ze het weten. Ik heb onlangs nog een vreselijke ervaring doorgemaakt. Wanneer men wil opklimmen naar het Hoogste der Heiligen moet men offers brengen; men moet door het vuur gaan. Dat overkwam mij vandaag.

dr.: Degene die u uw zielsvriendin noemt, kreeg dat 'vuur'. (statische elektriciteit).

g.: Mijn zielsvriendin vond het niet leuk. Het vuur was als bliksem.

dr.: Als u zo geweldig bent, waarom hebt u dat vuur dan niet ontweken?

g.: Dat behoort tot het stoffelijke.

dr.: Die mevrouw kreeg dat vuur omdat u haar hoofd teveel kwelde. Ze klaagde over pijn aan de rechterkant van haar hoofd. U bent niet meer dan een namaakprofeet.

g.: U weet er helemaal niets van. (maakt vreemde gebaren).

dr.: Wat is dat voor een mystieke rite?

g.: Ik zeg tot u: "Ga uit van hier!"

dr.: Wie bent u?

g.: Ik ben Allah!

dr.: Hoe lang bent u al dood?

g.: Ik wil niet meer met u praten. Ik ga naar een hoger en glorierijker leven. U wilt weten wie ik ben? Ik ben als de stralen van de zon!

dr.: Dat klopt, we kunnen allemaal recht door u heen kijken. U hebt die mevrouw alleen maar ellende bezorgd.

g.: Ze is een lerares van de hoogste orde. U zou blij moeten zijn dat ze hier komt. Ze zal weldra zodanig zijn dat geen aardse man of vrouw met haar kan spreken.

dr.: Hoe verklaart u dan het feit dat ze hierheen is gekomen om verlost te worden van die dingen die haar hoofd zo'n last bezorgen? Ze heeft zoveel te lijden dat ze zich geen raad meer weet.

g.: Ze staat zeer hoog.

dr.: U brengt dat idee op haar over. Schaamt u zich niet om die arme vrouw zo te kwellen?

g.: Ik behoor tot de Heilige Orde.
dr.: U zegt toch dat u een man bent?
g.: Natuurlijk ben ik een man.
dr.: Hoe komt het dan dat u een jurk aanhebt? (de jurk van mevr. Wickland bedoelend).
g.: Ik vind deze jurk niet mooi.
dr.: (Houdt de geest de spiegel voor). Herkent u dit gezicht?
g.: Dat is mijn gezicht niet.
dr.: De lippen bewegen als u praat.
g.: U kunt mij niet voor de gek houden. Ik ben een man van de Hoogste Graad.
dr.: Wat voor nut heeft het voor u om die mevrouw lastig te vallen?
g.: (Met het gezicht naar boven gekeerd). Jehovah, Jehovah, Jehovah! Ik weet niet waar ik ben, maar ik ben nooit eerder in zo'n lage omgeving geweest. U hebt totaal geen begrip.
dr.: We proberen ons gezond verstand te gebruiken bij al onze standpunten.
g.: Ik ben leraar en ik geef onderricht in het Heiligste der Heiligen.
dr.: Hoe heet u dan?
g.: Samoyah.
dr.: Hebt u niet in de gaten dat we door al dat uiterlijk vertoon heen kunnen kijken? Waarom luistert u niet naar redenen?
g.: Ik wil helemaal niet luisteren.
dr.: U weet dat u niets meer dan een oplichter bent. U spreekt nu via het lichaam van een vrouw. Wij kunnen u niet zien, we horen u alleen maar praten.
g.: Ik houd er niet van om door zulk vuur vermoord te worden.
dr.: Dat was een behandeling met elektriciteit, maar ik gaf die behandeling niet aan u; ik gaf hem aan die mevrouw om haar te helpen van u verlost te worden. Ze komt hier uit eigen vrije wil. Ze heeft al het mogelijke geprobeerd om zich te bevrijden van de toestand die haar kwelt. Wij hebben u eruit 'gevuurd'. Realiseert u zich dat u uw stoffelijk lichaam bent kwijtgeraakt, of denkt u dat u nog in het stoffelijke verkeert?
g.: Nee.
dr.: Bent u in de stoffelijke of in de geestelijke wereld?
g.: Ik bevind mij in de sfeer van het Begrip. Ik kom naar het stoffelijke om de arme mensen te onderwijzen. Die mevrouw geeft les; ze is een fantastische genezer. Ze kan iedereen die ziek is genezen.
dr.: Wat hebt u daarmee te maken?
g.: Ik ben haar assistent.
dr.: Die mevrouw is naar heel wat genezers gegaan om van haar kwelgeesten af te komen. Ze wil ervan bevrijd worden. Daarom is ze hierheen gekomen. Hoe kunt u dat verklaren?
g.: Ik werd weggebracht en in een gevangenis gestopt.
dr.: Intelligente geesten hebben u van haar afgehaald en nu bent u hier gebracht zodat wij ervoor kunnen zorgen dat u uw werkelijke toestand beseft. U bent zogenaamd dood en hebt uw stoffelijk lichaam verloren.
g.: (Hooghartig). Ik ben Leraar.
dr.: U hebt zichzelf gehypnotiseerd met dwaze ideeën. Diep van binnen weet u dat u een komediant bent.
g.: Ik heb heel wat gestudeerd. Ik wil niets met u te maken hebben.

dr.: Intelligente geesten hebben u hier gebracht om u uw dwaasheid te doen inzien. U bent een aan de aarde gebonden geest en hebt die mevrouw last bezorgd. Wij proberen om u tot een besef van uw toestand te brengen.
g.: (Nijdig). Ik wil helemaal niets met u te maken hebben - nee, zeker niet!

Aangezien de geest niet tot begrip gebracht kon worden, werd hij door de gevorderde geesten meegenomen. In brieven die we naderhand van de patiënt kregen verklaarde ze dat ze van haar lijden verlost was.

Een vooraanstaand leider van de Unity-beweging vroeg ons om advies over zijn zoon, een jonge man die zo grillig en onrustig was geworden dat hij in een sanatorium was opgenomen, waar het nodig was gebleken om krachtige dwangmaatregelen toe te passen.

Wij stelden ons in voor de patiënt, in de wetenschap dat onze medewerkers, de Mercy Band of Spirit Forces, al het mogelijke zouden doen om de jonge man verlichting te geven. Korte tijd later werd door onze onzichtbare helpers een koppige, opschepperige geest van de patiënt losgemaakt en, sprekend via mevr. Wickland, verkondigde hij luidkeels dat hij een 'Leraar van Unity en de Hogere Filosofie' was, die als zodanig niet gestoord zou mogen worden.

geest: Ik houd er niet van om hierheen te worden gebracht. Ik ben een heilig man. Ik behoor tot Unity. Ik ben Leraar.

dr.

Wickland: Wat onderwijst u?

g.: Waar u geen verstand van hebt. Ik onderwijs de hogere en zuiverder filosofie. Ik reis door het astrale. U reist alleen maar in de sfeer van onwetendheid.

dr.: Hoe lang bent u al overleden?

g.: Ik ben niet overleden. Ik heb een verfijnde, schone en hoge geest.

dr.: U bezit al de kenmerken van een bedriegende geest

g.: U moet rein en goed worden.

dr.: Waar komt u vandaan?

g.: Ik heb heel wat voor Unity gedaan door te spreken. Ik ben een heilig man van Unity. Unity verricht een wonderbaarlijk werk.

dr.: Wat waren uw laatste ervaringen?

g.: Ze hebben me tijdelijk opgeborgen. (Bedoelt dat de patiënt in een sanatorium is opgenomen).

dr.: Hoe kon men zoiets doen met een wonderbaarlijk iemand die u zegt te zijn?

g.: Ik kreeg het aan de stok met mensen die een boosaardig, dierlijk magnetisme bezitten. Ik heb gevochten omdat ze me opsloten. Ik dacht dat ik ze wel bang kon maken. Ze stopten me in een dwangbuis.

dr.: Dat was een vreemde situatie.

g.: Ooit dacht ik dat ik macht over de materie bezat.

dr.: Hebt u ontdekt dat u zich vergist had?

g.: De materie bestaat alleen maar in gedachten.

dr.: Dan moet het dwangbuis alleen maar in uw geestestoestand hebben bestaan.

g.: U moet zien begrip te krijgen.

dr.: Wij begrijpen dat u dood bent en dat u een geest bent die komedie speelt.

g.: (Verontwaardigd). Hoe zo, ik ben geweldig!

dr.: U bent zo geweldig dat u zichzelf niet eens kunt beheersen.
g.: Ik wou dat u eens kon zien hoe geweldig ik ben!
dr.: U hebt een jonge man overheerst en hem zodanig in de war gebracht dat hij in een sanatorium moest worden opgenomen.
g.: Zijn vader is een van de beste leraren. We bevinden ons allemaal in hele mooie toestanden.
dr.: Waren ze kort geleden ook zo prachtig?
g.: Nee, we konden niet door de slechte gedachten heenkomen. Ik werd naar een sanatorium gebracht.
dr.: Er werd een jonge man naar het sanatorium gebracht omdat u, als een egoïstische, aan de aarde gebonden geest, hem overheerste. Hij kreeg een dwangbuis aan. U zorgde ervoor dat hij zich gedroeg alsof hij krankzinnig was.
g.: Hoe durft u zó tegen mij te spreken? Ik bevind mij in het astrale!
dr.: Weet u dat u de verbinding met uw stoffelijk lichaam verbroken hebt?
g.: Ik beweeg me in het astrale!
dr.: Wees eerlijk tegenover uzelf.

Aangezien de geest niet naar rede wilde luisteren, werd hij door de intelligente geesten meegenomen. Naderhand vertelde de moeder van de jonge man ons dat haar zoon weer gezond en normaal was en naar huis was teruggekeerd.

Een oudere man, die vele jaren lang lessen in het occulte had gevolgd en een fervent gelovige in reïncarnatie was, was het slachtoffer geworden van vreemde, plotselinge aanvallen gedurende welke hij niet in staat was om rechtop te lopen, maar over de vloer rondkroop. Toen hij bij ons werd gebracht en uit de auto was geholpen, liet hij zich meteen op handen en knieën vallen en kroop heel vlug de ontvangstruimte binnen.

Nadat hij was gaan zitten, sprak hij met meer dan gewone intelligentie, maar verklaarde dat hij vele keren gereïncarneerd was om telkens weer door geesten lastig te worden gevallen, en wanneer hem gevraagd werd over zijn eigenaardige manier van voortbewegen, antwoordde hij steevast: "Dat is een geheim". Na afloop van een behandeling met statische elektriciteit liep hij echter op normale wijze, zonder hulp, de kamer uit, bevrijd van een obsederende geest welke hem zijn ongewone gedrag had ingegeven.

Tijdens een daaropvolgende seance werd mevr. Wickland overschaduwd door deze geest, die onmiddellijk probeerde door de kamer te gaan kruipen, maar in bedwang werd gehouden en op een stoel werd geplaatst.

dr.

Wickland: Wat is er aan de hand? Kunt u niet rechtop lopen?

geest: Ik ben een groot Leraar!

vraag: Niemand heeft ooit gehoord van een leraar die op handen en voeten rondkruipt.

g.: Daar begrijp jij niets van. Dat is onderdeel van een religieuze ceremonie. Jij begrijpt de hogere filosofie van het leven niet.

vr: Wilt u die filosofie dan eens aan ons uitleggen?

g.: Wanneer men naar een hogere toestand is overgegaan, dient men te kruipen als een hond. Ik ben wel duizendmaal naar de aarde geweest.

vr: Het ziet er niet naar uit dat u veel vooruitgang hebt geboekt als u moet terugkeren als hond.

g.: Dat moet men kunnen begrijpen. Ik ben het Licht en de Weg!

vr.: En toch loopt u als een hond?

g.: Dat deed ik vele jaren geleden.

dr.: Wij hebben een patiënt die op handen en voeten loopt; hij zegt dat hij de mystiek begrijpt, en de reden waarom de geesten hem lastigvallen is een geheim dat anderen niet kennen.

g.: Maar heel weinigen weten het. Je moet tot die staat van bewustzijn komen zoals ik. Jullie zullen allemaal kruipen zoals ik, en als je tijdens je leven iets verkeerd hebt gedaan, zul je op handen en voeten moeten gaan als je wilt lopen.
Ik ben teruggekomen om te onderwijzen en te prediken tot de mensen die onwetend zijn en het leven niet begrijpen. Zij moeten de wetten leren die de mysteriën van deze aarde beheersen.

dr.: Als iedereen op handen en voeten zou rondkruipen, wat zou het resultaat dan zijn?

g.: Dat behoort allemaal tot het wonderbaarlijke mysterie van het leven. Ik ben een filosoof. Je mag de naam van een Leraar niet noemen, want dat is geheim. Ik ben wat je ook maar denkt. Ik ben een Meester en ik ben tot het Allerhoogste gevorderd.

dr.: U houdt niemand anders dan uzelf voor de gek.

g.: Ik zal voor je moeten bidden en je vervolgens het mysterie des levens onderwijzen.

vr.: Zullen we dan op handen en knieën moeten kruipen?

g.: Je zult lager komen te staan dan een hond. Een hond is trouw en we moeten de trouw van een hond aanleren. Ik ben een grandioze Meester! Ik ben keer op keer op aarde gereïncarneerd, duizend keer, om de onwetende mensen te leren dat zij niets weten van het hele mysterie des levens.

dr.: U bent 'dood' en u weet het niet.

g.: Dood?

dr.: Zogenaamd dood. Hoe bent u losgekomen van die rondkruipende man?

g.: Ik kreeg een soort van schok en kon het niet verdragen. (statisch elektrische behandeling die de patiënt werd gegeven).

dr.: Dat was statische elektriciteit. Als 'meester' zou u in staat moeten zijn dat vol te houden.

g.: Ik ben te dicht bij de materie gekomen; ik heb die vreselijke schok gevoeld. Ik wil jou wel vertellen dat je heel wat zult moeten doormaken omdat je een Meester zo'n schok hebt gegeven. Daar zul je voor ten onder gaan, net als Lucifer! Er zal een tijd komen dat je zult kruipen als een insect.
Geen van jullie kent het geheim van het leven. Ik moet de mensen leren hoe trouw een hond is. Ik ben vele, vele malen gereïncarneerd om de mensen te tonen hoe dom ze wel zijn. Ze begrijpen het niet en ze zullen het ook niet begrijpen.

dr.: Wanneer u zegt dat u vele malen gereïncarneerd bent, bedoelt u ongetwijfeld dat u vele personen hebt geobsedeerd en krankzinnig gemaakt. Dat zijn uw reïncarnaties geweest. Door uw toedoen zijn er velen naar een inrichting gebracht.

g.: Ik wil je wel zeggen, als dat zo is, is het hun eigen schuld. Zij hadden een hoger begrip van God moeten ontwikkelen.

dr.: U bemoeide zich met hun gedachteleven en zij werden in een inrichting opgenomen omdat ze zich niet op een normale manier gedroegen. U overheerste de man die onlangs nog hier was.

g.: Hij voelt zich gelukkig om te kruipen, want hij doorleeft zijn reïncarnatie.

dr.: Hoe zou hij gelukkig kunnen zijn met iemand als u, die aan hem vastzit?

g.: (Kwaad) Hoe durf je? Jij zult nog lager dan een insect worden!

dr.: U doet alleen maar net alsof u een meester bent.

g.: (Hoogdravend) Ik ben Een van de Machtigsten.

dr.: Hoe heet u?

g.: Dat is geheim. Jij hoeft mijn naam niet te weten. Ik sta ver boven namen.

dr.: Wij noemen u een bedrieger en een draaitol.

g.: Ik zeg jou dat je omlaag zult vallen en een varken zult worden!

dr.: U bent zogenaamd dood en u weet het niet.

g.: Jij zult wel tienduizend maal moeten reïncarneren voordat je het geheim van onze doctrine kunt begrijpen.

dr.: Hoe komt het dat u hier in het lichaam van een vrouw bent en een jurk aanhebt? Kijk eens naar die hand (tilt de hand van het medium op); dat hoort allemaal niet bij u.

g.: Ik debatteer met geen mens.

dr.: (Houd hem de spiegel voor) Herkent u dat gezicht? Ziet het eruit als dat van een meester?

g.: Ik ben duizenden malen gereïncarneerd en ik neem aan dat ik nu een vrouw ben. Ik reïncarneerde als hond, en nu ben ik een vrouw.

dr.: Word toch eens wakker voor de feiten.

g.: Ik ben wakker, en ik ben net zo bijdehand als jij denkt te zijn.

dr.: Waarom kunt u niet eerlijk tegenover uzelf zijn?

g.: Dat ben ik wel.

dr.: U bent niets anders dan een oplichter.

g.: Jij kent mij niet. Mijn naam wordt niet vermeld aan degenen die de wet niet begrijpen.

dr.: Had u een gezin?

g.: Nee, ik ben nooit getrouwd. Ik was een Meester en ik wijdde me aan wonderbaarlijke zaken.

dr.: Waar was dat?

g.: Ik was een Meester in Calcutta (India).

dr.: Waar denkt u nu te zijn?

g.: Ik neem aan dat ik hier ben, omdat ik tijdens mijn leven dingen heb gedaan die ik niet had moeten doen. Maar dat maakt geen verschil. Ik ben een Meester en ik moet allerlei ervaringen doormaken zodat ik de Wet van de Natuur zal kennen.

dr.: Hoe ging u op reis?

g.: Door middel van de geest. Nadat men heeft geleerd de materie te beheersen, kan men door de materie heengaan en dat zou iedereen moeten doen. De bekoring werd verbroken toen ik die elektriciteit op mijn rug kreeg. Het was verschrikkelijk!

dr.: Het heeft u van die man losgemaakt. Schaamt u zich niet om iemand te laten handelen zoals hij deed?

g.: Ik heb niets gedaan. Ik sta direct naast Jezus Christus. Ik sta boven hem. Ik ben vele malen gereïncarneerd, maar hij niet. Hij moet nog terugkomen.

dr.: U hebt mensen in bezit genomen en geestelijk gestoord gemaakt. De meneer die laatst in mijn spreekkamer kwam, liep op handen en voeten.

g.: Hij kan best lopen, maar dat wil ik hem niet toestaan. Hij moet de les van trouw aan mij leren. Ik wil dat hij een hond is en mij leert dienen. Dat is de werkelijke reden waarom ik hem laat kruipen.

dr.: Waarom zou hij u moeten dienen? Hebt u voor iemand gekropen?

g.: Ik was gewend te vliegen. (Reizen als geest). Ik heb geleerd de materie te overwinnen. Ik sta naast God! Waag het niet om die man nog meer van die elektrische vonken te geven.

dr.: Daardoor werd hij van u bevrijd.

g.: (Dreigend) Ik zal je zo klein maken als een sprinkhaan!

dr.: U bent slechts een onwetende geest.

g.: Ik heb filosofie gestudeerd.

dr.: Uw geest is in de war geraakt. U weet zelfs niet eens dat u uw stoffelijk lichaam hebt verloren.

g.: Ik heb mijn stoffelijk lichaam niet verloren; ik heb de materie beheerst. Maar ik zeg je wel dat ik niet meer van die elektriciteit wil hebben. Waarom moet je me daarmee straffen?

dr.: Om u tot uw verstand terug te brengen en ervoor te zorgen dat u die man met rust laat.

g.: Hij is een student en ik ben zijn Leraar.

dr.: Hij is zevenenzestig jaar oud. Waarom laat u hem op die manier lopen?

g.: Hij moet leren om nederig te zijn. Ik wil dat hij het vlees kastijdt en zich als een hond gedraagt - door te kruipen.

dr.: Dat is niet natuurlijk.

g.: Er zijn er velen die duizendmaal of meer gereïncarneerd zijn.

dr.: Door obsederende geesten te worden, zoals u. Wees eerlijk en zie de feiten onder ogen. Wees verstandig en oprecht.

g.: (Ineenkrimpend voor een schouwspel dat voor menselijke ogen onzichtbaar is). Oh - Oh! (Bedekt het gezicht met de handen). Kijk hen toch eens! Ik wil niets met die menigte te maken hebben. (Geesten die hem ervan beschuldigen dat hij ze heeft misleid).

dr.: Luister naar wat die mensen te zeggen hebben.

g.: (Overstelpt). Ik weet 't - ik weet 't. Ik ken jou, en jou, en jou ook!

dr.: Zie uw fouten onder ogen.

g.: Nee, nee, dat kan ik niet!

dr.: U kunt geen lafaard blijven. U zult uw fouten moeten rechtzetten. Wat hebt u gedaan dat u zo bang voor die mensen moet zijn?

g.: Het zijn er zoveel - ze schreeuwen naar me: "Jij hebt ons leven geruïneerd!"

dr.: Waarom hebt u dat gedaan?

g.: Omdat ik een beroemde Leraar wilde zijn.

dr.: U hebt de rol gespeeld van de blinde die de blinde leidt. U begrijpt zichzelf niet eens. Hoe kunt u dan anderen onderwijzen?

g.: (Tegen onzichtbaren). Ik zie nu in wat ik niet eerder heb ingezien. Ik gaf cursussen en bracht een heleboel geld bijeen door arme, misleide slachtoffers voor de gek te houden. Sommige van hen hadden de gewoonte om in bomen te klimmen. Uiteindelijk heb ik de benen genomen.

(Overstuur). Niet hierheen komen! Ik kan er niet tegen! Kijk eens naar al die mensen! Allemaal beschuldigen ze me. Ik kan dit niet uithouden. (Ineenkrimpend door mentale foltering).

dr.: Luister naar verstandige geesten die u willen helpen en u kunnen leren uw fouten te boven te komen.

g.: Waarom hebt u me wakker gemaakt?

dr.: Om u tot besef van de waarheid te brengen.

g.: Ik wou dat ik mezelf kon verstoppen voor al die aanklagers.

dr.: Intelligente geestvrienden zullen u helpen en u onderwijzen.

g.: Ik was heel egoïstisch. (Ziet een onzichtbare). Die arme vrouw! Ik nam al het geld aan dat ze bezat, en het laatste wat ik van haar hoorde was, dat ze in een inrichting was opgenomen. Ik vertelde haar dat ik al haar geld moest hebben als ze een Meester wilde worden. O - ik kan dit niet langer verdragen!

dr.: Het geweten is een verschrikkelijke aanklager.

g.: Kijk eens naar die arme, kreupele man! Ik nam hem al zijn geld af en zei hem dat ik hem zou genezen. Haal ze allemaal weg; ik kan er echt niet meer tegen!
(Ziet een andere geest). Moeder, moeder! Kom alstublieft niet hierheen!

dr.: Ze beschuldigt u niet; ze komt om u te helpen.

g.: Ik heb haar veroordeeld omdat ze niet naar me wilde luisteren. Ik pakte al haar geld af en liet haar in de steek. O, moeder.
Ze zegt: "John, John!"
O moeder, kunt u me ooit vergeven?
Ze zegt dat ik geleidelijk aan diegenen moet helpen die ik schade heb toegebracht. (Mistroostig) Moeder, ik voel dat ik niets waard ben - helemaal niets! Ze zegt dat ik de een na de ander in bezit heb genomen. O, kijk toch eens wat ik gedaan heb! Moeder, ik zal de reïncarnatie hierna met rust laten.

dr.: Toen u uw lichaam achterliet hebt u er klaarblijkelijk niets van geweten.

g.: Op de een of andere manier werd ik levend begraven. Ik trad op als een soort fakir en liet mezelf vele malen levend begraven, maar op een bepaald moment kon ik niet naar het fysieke leven terugkeren. Ze begroeven mijn stoffelijk lichaam, maar ik leefde nog steeds (als geest) en ging van de ene naar de andere plaats. Daarna werd ik een 'Meester' - een komediant dus. Dat gebeurde allemaal in Calcutta, in India. Daarvandaan ging ik naar New York.

dr.: Hoe lang is dat geleden?

g.: In ongeveer 1882.

dr.: Dat is al heel wat jaren terug.

g.: Ik heb u verteld dat ik vele, vele malen gereïncarneerd ben.

dr.: U hebt mensen in bezit genomen en overheerst; u bracht ze uit hun evenwicht.

g.: Ik ben heel lang bij die man (de patiënt) geweest.

dr.: Hij is zevenenzestig jaar oud en werd bijna heel zijn leven lastiggevallen.

g.: Ik ben heel wat jaren bij hem geweest. Af en toe verliet ik hem om naar iemand anders te gaan. Ik hield ervan om te reïncarneren.

dr.: Dat was alleen maar bezetenheid.

g.: Moeder, haal me hier weg; ik ben zo moe. Ik heb geen fut meer.

dr.: Wees dapper en zorg dat u begrip krijgt, dan kunt u degenen helpen die u geschaad hebt. De intelligente geesten zullen u bijstaan.

g.: Ik ga nu. Vaarwel.

Dergelijke praktijken als meditatie en het trachten de 'Christusgeest' of het 'Meesterschap' te verwerven, bestaan voor het grootste deel uit een toestand van zelfhypnose; dit brengt maar al te vaak een negatieve droomtoestand teweeg die bevorderlijk is voor de bemoeienis van ontlichaamde geesten, hetgeen niet alleen tot hoogst ongelukkige gevolgen leidt, maar ook het vermogen tot denken en redeneren belemmert waarvan de geest is doortrokken.

De rede, de gids op de levensweg, wordt genegeerd en er wordt geen analyse gemaakt van het ware principe van het goddelijke; zulke enthousiastelingen zijn niets meer dan volgelingen van een blind geloof.

'Weet dan, dat de verlossing niet wordt verkregen door het uitspreken van mantra's, noch door het branden van wierook of het naleven van duizenden vastendagen. Totdat de vleesgeworden ziel weet dat hij goddelijk is, kan hij geen verlossing verkrijgen' (Mahanirvana Tantra).

We dienen meer te hebben dan alleen maar geloof in het goddelijke of een louter geloof in het onsterfelijke; we zouden onszelf moeten analyseren, onze vermogens en onze relatie met het grote Doel van het Leven, en ons zodoende afstemmen en onze geest gevoelig maken; niet door in de stilte te gaan zitten en te dromen, noch door te mediteren en onnodige zelfonthoudingen te verrichten, maar door na te denken en door onderzoek in de natuur; zo kunnen we geleidelijk in alle dingen een ontwerp zien, hetgeen betekent dat er een Schepper bestaat. 'De natuur is het enige boek waarvan iedere bladzij vol van betekenis is', zei Goethe.

Het zich realiseren van het Doel van de Natuur betekent niet het valse idee dat velen bezighoudt: het 'verwerven van spiritualiteit', het 'tot stand brengen van de Ik Ben in het innerlijk zelf', het 'bereiken van de eenheid met de Christus Ik Ben', enz. De oceaan van leven waarin we leven en ons bewegen en ons bestaan vinden, is Intelligentie, hetgeen overal op wonderbaarlijke, prachtige en duidelijke wijze in de fysieke natuur wordt gemanifesteerd.

Door te begrijpen dat het denkvermogen, het zelfbewuste 'iets' in ons, de werkelijke geest of het ego is, dat het fysieke lichaam alleen maar de uitwendige tempel is waardoor we de mogelijkheid tot uitdrukken ontwikkelen, ontplooiën we geleidelijk het mentale onderscheidingsvermogen. 'De mens is geest', 'Ik denk, dus ik besta'; 'Ik ben een geest, hier en hiernamaals'.

Het werkelijke leven is het geest- of zielenleven, niet afhankelijk van een kil geloof, maar verwezenlijkt in het eigen innerlijk zelf; deze verwerkelijking culmineert in een begrip van onszelf als een integraal deel van het grote, scheppende Ontwerp. Wanneer we de trillingen kunnen opvangen die uitgaan van de geest van deze vergevorderde intelligenties in de geestelijke wereld, die voortdurend hun gedachten uitzenden om de mensheid tot voordeel te strekken, wordt ons perspectief op het leven verruimd en onze ziel verlicht.

Maar we moeten vooral aan de vermaning denken: 'Vertrouwt niet iedere geest, maar beproeft de geesten of zij uit God zijn; want vele valse profeten zijn in de wereld uitgegaan' (I Joh.4:1).

XIII

DE GROTE ONTWERPER

Ten einde het doel van het leven te begrijpen en naar waarde te schatten is het van belang om van een bepaald punt uit te gaan. We zijn hier als bewuste, waarnemende wezens met onbegrensde, geestelijke mogelijkheden, als we er tenminste voor kiezen ze te gebruiken.

Wat betreft het al of niet van belang zijn van ons bestaan in het plan van de wereld kunnen we ons, omwille van de analyse, iemand voorstellen die op een ochtend wakker wordt en ontdekt dat er geen ander menselijk wezen behalve hijzelf bestaat. Hij ziet echter wel dat de activiteiten van de natuur niet veranderd zijn, maar, zich niet bekommerend om de afwezigheid van de mensheid, doorgaan als gewoonlijk en daarmee de onbelangrijkheid van de mensheid in de activiteiten van de natuur te kennen geven.

Niettemin zijn we er. Het moet duidelijk zijn dat ons bestaan te maken heeft met een of ander uiteindelijk doel. Op wat voor manier moeten we ons vergewissen van ons aandeel in dit plan?

Ligt het niet voor de hand dat de talenten waarmee we begiftigd zijn, intelligentie en het vermogen tot redeneren, de werktuigen zijn die we bezitten om onderzoek te doen in het laboratorium van de natuur? Daarin kunnen we het vanzelfsprekende besef verkrijgen dat er aan alle kanten een intelligent ontwerp naar voren komt, en door gezond verstand en ervaring weten we dat, wanneer er een ontwerp is, er ook een ontwerper moet zijn.

Door middel van analogie bemerken we dat het resultaat van de menselijke ideeënvorming wordt uitgebeeld wanneer we een ingewikkelde machine of een prachtig gebouw zien, want alles heeft zijn oorsprong in de verbeelding en ideeënvorming, welke ongreepbare factoren zijn. 'Het leven bestaat uit gedachten. Causaliteit is intelligentie' ('Spirit Life in Higher Realms').

Alle objectief waarneembare constructies vinden hun oorsprong in de denkkeest. De wolkenkrabber ontstaat door ideeënvorming. Behalve dat de architect de vorm van het bouwwerk bedenkt, moet hij ook bekend zijn met alle details zoals de kwaliteit van de te gebruiken materialen, en zowel de zwakte als de potentiële sterkte van al de delen; hij moet het uiteindelijke gewicht van het geplande bouwwerk berekenen en de vereisten van de fundering die het draagt.

Het elektrisch licht, de telefoon, de radio, uitvindingen van klein tot groot zowel als alle wetenschappen zijn geopenbaard door middel van het wonderbaarlijke vermogen van de geest.

'Het geschapen universum is niet God, maar het is uit God' (Swedenborg). Het analyseren van de natuur in haar ingewikkelde manifestaties is een noodzaak, teneinde een intelligente, oorzakelijke factor te begrijpen die, middels vormende activiteit, de schepping in de objectiviteit en de openbaarheid brengt.

De evolutietheorie veronderstelt dat alle levende organismen zijn ontstaan uit een enkele cel waaruit zich door deling geleidelijk diverse, biologische vormen ontwikkelen met als hoogtepunt het menselijk organisme. Vanuit een materialistisch oogpunt houdt deze hypothese in dat datgene wat inferieur schijnt te zijn, de cel, in staat is superieur te worden, de mens.

We mogen redenen hebben om te veronderstellen dat er een Principe bestaat, een goddelijk plan, ingesloten in de cel, het wordingsbeginsel, met als uiteindelijk hoogtepunt het menselijk bewustzijn dat zich openbaart in intelligentie en de fijnere, spirituele eigenschappen.

Het is duidelijk dat, als er een fysieke evolutie bestaat, daar ook een mentale evolutie bij hoort en dat beide fasen duiden op een intelligent, leidend Principe. Net als bakstenen niet uit zichzelf een huis kunnen opbouwen en er een leidende intelligentie en een geoefende hand voor nodig zijn, zal het duidelijk zijn dat in al het dierlijk en plantaardig leven de individuele cellen of een verzameling van cellen niet op eigen initiatief weten op welke plaats ze thuishoren in de vorming van het bouwwerk, maar afhankelijk zijn van een leidend Principe dat door de Architect van het universum is ingeplant.

‘In de geestelijke wereld bevinden zich de oorzaken van alle dingen; in de stoffelijke wereld zijn de gevolgen van alle dingen’ (Swedenborg). ‘Zo boven, zo beneden’. In de werkzaamheden van de natuur kan men een duidelijke, innerlijke, ongrijpbare, drijvende kracht bespeuren, schijnbaar beheerst door bepaalde wetten die wijzen op een intelligente leiding.

Huxley, die de veranderingen van de levende materie observeerde, zei: “Je zou bijna bezeten raken van het idee dat je, met een beter gezichtsvermogen, de verborgen kunstenaar zou kunnen zien, met zijn plan voor zich, terwijl hij op bekwame wijze tracht zijn werk te vervolmaken”.

Het protoplasma van iedere variëteit in het plantaardig leven moet bepaalde percentages elementen bevatten voor de reproductie van zijn speciale soort. Wat beheerst deze selectie van elementen?

Met de microscoop kunnen we een zaad analyseren, b.v. een perzikpit. Binnenin een harde dop wordt het zaad bewaard; de inhoud van het zaad onthult niets over zijn potentieel vermogen om een boom voort te brengen en uiteindelijk een vrucht. Maar toch, eenmaal geplant in de juiste grond opent zich het zaad en ontspringt er een scheut welke uitmond in een boom, bloemen en tenslotte de vrucht. In de vrucht vormt zich een volgend, leven gevend zaad voor de reproductie van zijn soort.

Teneinde deze activiteit verder in overweging te kunnen nemen, moet zich in het zaad wel de een of andere ingeboren kracht bevinden welke noodzakelijkerwijze het vermogen tot ingewikkelde chemische processen in zich heeft. In de productie van het protoplasma worden talloze elementen in bepaalde verhoudingen uit de bodem en de lucht afgescheiden. Daarbij zijn de verschillende cellen nodig voor het opbouwen van de structuur van de boom, sommige voor de schors, sommige voor de houtvezels, andere voor het chlorofyl in de bladeren die een groen uiterlijk produceren, en deze kleur is bijzonder rustgevend voor het oog.

Hoe kunnen deze verschillende cellen hun juiste plaats in de structuur vinden? Nogmaals, zou het redelijk zijn om te zeggen dat elke, individuele cel precies weet waar hij naartoe moet om de goede locatie te vinden?

Zou het niet vanzelfsprekend zijn dat er een intelligente kracht aanwezig is die het proces van ontwikkeling ten uitvoer brengt, een principe dat de structuur en de symmetrie van de stam, de takken en de bladeren tot stand brengt?

De geur van de bloem is op een afstand te onderscheiden en toont, ofschoon ongezien, nog meer van het handwerk van een onzichtbare, intelligente activiteit.

Ons zonnestelsel bestaat uit de zon en zo'n negen planeten, iedere planeet heeft zijn eigen baan rond de zon. De planeten bevinden zich op variërende afstanden van de zon; Mercurius, de dichtstbijzijnde, staat op een afstand van circa 36.000.000 mijl; Neptunus ongeveer 2.795.000.000 mijl en de laatst ontdekte planeet, Pluto, is zo'n 4.620.000.000 mijl verwijderd. Wat houdt de planeten in hun baan?

Onze kleine aardbol draait met een snelheid van ongeveer 182 mijl per seconde rond de zon, zowat 35 maal vlugger dan een snelle kogel, maar met zo'n wonderbaarlijke regelmatigheid en precisie dat een astronoom in staat is de positie van de aarde op een bepaalde tijd jaren van tevoren te berekenen.

De aarde helt van noord naar zuid over en keert deze beweging iedere zes maanden om, in december en juni, waardoor de seizoenen ontstaan zodat het noordelijke en het zuidelijke halfrond afwisselend de nodige seizoenen voor de productiviteit ontvangen.

De maan, die iedere achtentwintig dagen rond de aarde draait, reflecteert niet alleen het licht van de zon, maar zorgt tezamen met de zon voor de onzichtbare aantrekking welke de eb en vloed van het water teweegbrengt. De wetenschap heeft aangetoond dat de getijden, beïnvloed door de zon en de maan, met hun eb en vloed een doel hebben: het wassen van de kusten der continenten, waardoor de opgehoopte onreinheden vanaf de kusten naar zee worden vervoerd om te worden gereinigd, zodat de opkomende vloed het gereinigde water terugbrengt. Zit hier geen bepaald plan in?

Door de energie van de zon wordt er damp aan de zeeën onttrokken welke door de atmosfeer over uitgestrekte gebieden wordt overgebracht. In de koudere luchtlagen condenseert de damp zich tot druppels die, als ze de atmosferische weerstand overwinnen, als regen omlaag komen. Wijst dat ook niet op een plan?

Wat is het dat deze onzichtbare activiteiten ordent? De wetenschap antwoordt dat het een natuurwet is. Het verstand zegt dat, als er een wet is, er ook een wetgever moet zijn.

Hoe duidelijk manifesteert zich dit niet in de menselijke structuur met zijn oneindige vertakkingen van organen en functies. Chemische analyse toont aan dat het menselijk lichaam bestaat uit zo'n zestien stoffelijke elementen - koolstof, fosfor, ijzer, kalk, zwavel, magnesium, soda, kalium, waterstof, zuurstof, stikstof enz. - chemische elementen die in principe allemaal nodig zijn voor de constructie van het stoffelijk lichaam. Deze elementen worden in gevoelige, levende weefsels omgezet. Wat anders dan dezelfde mysterieuze, ingeboren wet is het dat deze transformatie activeert?

Ontelbare variëteiten van cellen vervullen verschillende functies bij de constructie van de diverse delen van het lichaam, sommige vormen het beendergestel, het spierstelsel, de gewrichtsbanden en pezen, sommige het stelsel voor de bloedsomloop zoals het hart, de longen, de aders en de lymfklieren, andere de lever, de milt, de pancreas, de nieren en de spijsverteringsorganen.

De ingewikkeldheden van de hersenen en het zenuwstelsel - motorisch, zintuiglijk en sympathisch - vormen de kanalen waardoor de vitale functies, bewust en onbewust, worden onderhouden.

Wanneer we de harmonieuze samenwerking van de delen en organen van het menselijk lichaam bezien, hoe kunnen we dan een actieve, intelligente, bezielende kracht die het hele organisme doordringt, mijden of uitsluiten?

'Het bloeien van de bloem is energie, het vermeerderen van de vruchten is energie, de groei van het lichaam is energie; toch is er in dit alles geen geweld. De werkzaamheid is niet destructief, maar leven gevend; als dat er niet is, zal de hele structuur weldra beginnen te vervallen; als het er wel is, krijgen we leven in plaats van verval' (anoniem).

De verschillende cellen zijn zo duidelijk bepaald en trouw aan hun soort in de genetische processen, in de vermenigvuldiging van organen in het ene lichaam, dat de wetenschap precies kan vertellen welk soort cellen er voorkomen in gelijksoortige organen in andere lichamen.

Het schijnt dus redelijk om te verwachten dat, als bepaalde cellen een bepaalde soort geest in het ene lichaam produceren, gelijksoortige cellen ook een gelijksoortige geest in een ander lichaam zullen dupliceren. Maar het is duidelijk aantoonbaar dat er geen twee gezichten

eender zijn en er evenmin twee geesten hetzelfde zijn; ze verschillen allemaal wat betreft persoonlijkheid, individualiteit, karakter en gedrag.

Bovendien verandert de hele denkwijze van de mens zich met iedere ontwikkelingsperiode - kleutertijd, kindertijd, puberteit, de actieve periode van de volwassenheid - en ondergaat, net als de vruchten in hun groei, de ontwikkelingsprocessen van stadium tot stadium en ontplooit de daarbij behorende eigenschappen, het plan van de natuur.

Er bestaat een opvallende overeenkomst tussen de hersenen van de mens en een radiotoestel; allebei zijn het ontvangstcentra. De mensen waren zich er zo goed als niet van bewust dat de miljoenen klanken die over de wereld werden uitgestraald, geluidsgolven deden ontstaan welke zich in alle richtingen voortplantten; deze golven bleven voor de meerderheid onopgemerkt totdat de radio hun bestaan onthulde en transformeerde in hoorbare geluiden.

Deze hoorbare geluiden komen het gehoororgaan, het oor, binnen, onzichtbaar en worden vandaar naar de hersenen overgebracht. Maar, net als de radio het geluid alleen maar overbrengt en niet begrijpt wat er doorheen gaat, is het oor slechts een orgaan om de indrukken naar de hersenen door te geven. Evenzo is elk van de andere vier zintuigen niet meer dan een apparaat om de verschillende trillingen van het gezicht, de reuk, de smaak en het gevoel te ontvangen.

Het oog begrijpt niet wat het ziet, het is slechts een venster, of een camera, die de door de voorwerpen gereflecteerde trillingen ontvangt. De trillingen van de geuren bereiken het reukorgaan, die van de smaak bereiken de smaakpapillen op de tong en de trillingen van de tastzin of het gevoel zijn over het hele menselijk lichaam verspreid. Al deze trillingen bereiken de hersenen, het ontvangstcentrum, maar net als de radio begrijpen de hersenen niet wat ze ontvangen of de betekenis van de trillingen.

Alleen de ontvankelijke geest is in staat de verschillende stralingen te interpreteren en de betekenis ervan te begrijpen. 'Ik respecteer mijn ziel ofschoon ik hem niet kan zien', zei Socrates. Plato verklaarde: 'De mens is niets anders dan ziel'.

Het moet duidelijk zijn dat 'de geest de mens is' en dat het lichaam en de hersenen niet meer dan voertuigen zijn waardoor de geest werkt. Als dat niet het geval zou zijn en als de geest zou worden uitgedoofd bij het ophouden van de celwerking, wat zou het doel en het nut van het leven dan helemaal zijn, aangezien de geest de hoogste uitdrukking in de gemanifesteerde natuur is? Het zou een intelligente bedoeling van het bestaan ontkennen. 'Voorwaar, het is de geest in de stervelingen en de adem van de Almachtige die hun inzicht geeft' (Job 32:8).

Emma Hardinge Britten schreef in 'Art Magic': 'Kan ooit het antwoord op het mysterie van het bestaan worden gegeven? Zo ja, dan moet het uit het rijk van de kennis komen, het esoterische innerlijk. Het materiële universum . . . en het menselijk ras vormen de uitdrukking van een geestelijk ideaal . . . De materie heeft niets geschapen. Het is alleen het sjabloon dat de geest gebruikt om zijn ideeën te belichamen omwille van het uitwendige nut'.

'Het zonnestelsel, waar de aarde deel van uitmaakt, bestaat uit materie, energie en geest. De materie wordt gevormd door een verzameling van uiterst kleine, onverwoestbare atomen' (nu verder onderverdeeld door de wetenschap), 'bestaande in de vier toestanden die we kennen als vast, vloeibaar, gasvormig en etherisch . . . De algemene eigenschappen die de materie in de eerste drie toestanden onderscheiden zijn: onverwoestbaarheid, uitzetting, deelbaarheid, ondoordringbaarheid en traagheid . . . Ether is materie in een zodanig ijle en gesublimeerde toestand dat de deelbaarheid in deeltjes niet verder mogelijk is voor de mens in zijn tegenwoordige stadium van wetenschappelijke kundigheid'.

'Energie is het levensbeginsel van het bestaan . . . het doordringt, bezielt en beweegt de materie. Het is in wezen beweging . . . De eigenschappen ervan zijn . . . aantrekking en afstoting . . . Het is elektriciteit in de lucht; magnetisme in de aarde; galvanisme tussen

verschillende metaaldeeltjes . . . Leven in planten, dieren en mensen, het etherische, astrale of magnetische lichaam van de geesten’.

‘Geest is de ene fundamentele, ongeschapen, eeuwige, oneindige alfa en omega van het bestaan . . . zijn enige eigenschap . . . de wil . . . is zelf de oorzaak van alle gevolgen’.

‘In de materie, energie en geest zit de grote drie-eenheid van het Zijn, waardoor het zonne-universum en zijn inwoners gevormd wordt’.

‘We hebben reden om te veronderstellen dat het astrale en alle andere universums welke de onbegrensde gebieden van het bestaan omvatten, kunnen zijn uitgegaan van en inbegrepen zijn bij dezelfde, oorspronkelijke drie-eenheid van elementen, en dat geest, energie en materie dat verbazingwekkende Ego vormen, hetgeen in zijn totaliteit, voor eindige wezens dan, vagelijk God wordt genoemd en waarvan de afzonderlijke eenheden het astrale, de zonnestelsels, zonnen, satellieten, werelden, geesten, mensen, de bezielde en onbezielde dingen en de atomen deel uitmaken’.

‘Het zonnestelsel, waar onze aarde deel van uitmaakt, beweegt zich rond de stoffelijke zon die een centrum van licht, warmte en aantrekking is. Door duidelijk bepaalde, astronomische wetten weten we dat dit zonnestelsel slechts een deel vormt van een uitgebreidere en veel grotere verzameling van stervormige werelden, het sterrenstelsel genaamd’.

‘Aan het exacte midden van dit stelsel is men nog niet toegekomen, maar alle astronomische waarnemingen wijzen op een dergelijk centrum waar alles omheen draait, en de bekende wetten van de wetenschap bepalen dat in het zichtbare universum alle bewegingen plaatsvinden in en onderhouden worden door de tweevoudige manifestaties van de centrifugale en centripetale kracht’.

‘De fysische wetenschap en de spirituele openbaring vullen elkaar aan, overtuigen ons ervan dat er één grote, centrale Zon waaruit alles bestaat aanwezig is . . . Die centrale Zon is God. Deze volmaaktheid van bestaan existeert in de vorm van een globe, het enige punt van eenheid dat uit wiskunde en meetkunde bestaat en in het centrum zetelt, de enige positie waardoor de rondwentelende universums kunnen leven, bewegen en bestaan, en het leven kan worden geboren, onderhouden en hernieuwd’.

‘God is de schenker van warmte en licht, de twee elementen in het bestaan die verantwoordelijk zijn voor voortbrenging en openbaring, liefde en wijsheid, leven en verstand. Deze geestelijke Zon werpt, door de centrifugale kracht, vanuit het centrum de elementen van nieuw geschapen werelden af, en trekt ze terug en houdt ze, door de centripetale kracht, in bepaalde banen. Zijn natuur is Geest; zijn eigenschap is Wil; zijn manifestaties zijn Liefde, Wijsheid en Macht. Dat is God’.

‘De vroegste voorstellingen van de Hindoes . . . koesterden ideeën die zo verheven waren vanwege de Eerste Grote Oorzaak dat zij het niet waagden hun gedachten over Hem in een bepaalde vorm of symbool gestalte te geven, of Hem zelfs maar een naam toe te kennen. Het Opperwezen was bij hen de Onkenbare en werd slechts symbolisch voorgesteld als Brahm, hetgeen, vertaald, betekent de Leegte, het stille Gebied dat niet doorgrond kan worden, het onpeilbare dat niet . . . begrepen kan worden . . . ‘

‘De wijsgeren van India leerden dat er drie ondergeschikte uitstromingen waren van de Eerste Grote Oorzaak, die gestalte gaven aan de grote Drie-eenheid van zijn goddelijke eigenschappen. Deze fundamentele Drie-eenheid bestond uit Brahma, de Schepper; Vishnu, de Beschermer; en Siva, de Vernietiger en Voortbrenger’.

‘Elk van deze goddelijke uitstromingen was, in de geest van de Hindoes, zo innig verbonden met de eigenschappen van warmte en licht, dat de vroegste Hindoestaanse eredienst naar waarheid kon aannemen de grondslag te hebben gelegd voor dat overweldigende systeem welk in later tijden als de astronomische religie bekend werd . . . ‘

‘De Vedische gezangen bestaan bijna allemaal uit aanroepingen tot de zonne- en sterrenbronnen van licht en warmte; de Vedische filosofie die bespiegelingen houdt over de oorsprong van het bestaan, bevestigt steeds opnieuw de invloed van de zonne- en sterrenwerking in de schepping’.

‘In de Egyptische en Perzische theogonie (leer van de geboorte en afstamming der goden - vert.) wordt de directe erkenning van één Opperwezen, overeenkomend met de zon en zijn eigenschappen, net zo aangegeven als in de Arische en Indiase annalen. Het doorwrochte weefsel van de Griekse en Romeinse mythologie heeft iets van dezelfde gouden draden van geloof’.

‘In de middeleeuwen en nog later zien we dat de meest verlichte van de mystici de oude geloven van India en Egypte in de grote centrale Zon hetzij opnieuw bevestigen, of beweren de bevestiging van deze waarheid te ontvangen door geestelijke inspiratie, directe openbaringen of de omgang met hogere bestaansniveaus. Cornelius Agrippa, Paracelsus, Jacob Boehme en Swedenborg onderwezen dit denkbeeld over de godheid met min of meer duidelijkheid’.

Leringen van bepaalde geesten over dit onderwerp worden geciteerd uit ‘Hardinge’s Twenty Years’ History of Modern American Spiritualisme’:

‘Er bevindt zich een groot, centraal gelegen gebied in het universum dat aan alle geesten en in alle werelden bekend is . . . De plaats ervan als een enorm, centraal punt wordt bepaald door het feit dat zich daarvandaan en daarheen alle onbegrensde lijnen van aantrekking, zwaartekracht en energie uitstrekken en deze verbinden de hemellichamen en firmamenten welke wemelen van leven en stelsels met elkaar . . . Soms wordt het genoemd: ‘de hemelse sfeer’, ‘de centrale Zon’, ‘de hemel’, ‘God’, ‘de oneindige sfeer’, ‘het eeuwige leven’.

‘Door de in extase verkerende Bruno werd verklaard: “Er bevindt zich in de hemel der hemelen maar één Zon, en dat is de geestelijke Zon, de vorm waarin God verschijnt. Onze aardse zon is slechts de weerkaatsing van de stralen die verspreid worden door de grote, centrale, geestelijke Zon, die God is”’.

Swedenborg schreef in ‘Divine Providence’: ‘Hoe het oneindige en eeuwige is, kan het eindige niet begrijpen; en toch is het in staat het te begrijpen omdat er abstracte denkbeelden zijn waardoor het bestaan van de dingen kan worden waargenomen, zoniet de natuur ervan. Zulke ideeën zijn mogelijk ten aanzien van het Oneindige, God’.

‘God wordt het Oneindige genoemd omdat hij oneindig is . . . Niets ontbreekt er, en daarom bezit hij een oneindige volmaaktheid . . . Omdat zijn denkbeelden stoffelijk zijn is de mens niet in staat door enige loutering of toenadering tot een gewaarwording van de oneindige dingen in God te komen; en een engel, die in staat is door loutering en toenadering boven de menselijke graad uit te stijgen omdat hij zich in de spirituele denkbeelden bevindt, is nog altijd niet in staat die gewaarwording te bereiken’.

In ‘Divine Love and Wisdom’ verklaart Swedenborg: ‘Het goddelijke, dat is God, is niet in de ruimte, ofschoon alomtegenwoordig en bij ieder mens op de wereld, en bij iedere engel in de hemel . . . (dit) kan niet begrepen worden met een gewoon aards begrip, maar wel met een geestelijk begrip . . . ‘

‘Een geestelijk begrip krijgt niets uit de ruimte, maar ontvangt het allemaal uit een toestand van . . . liefde, leven, wijsheid, genegenheid, en verheugt zich daarover; in het algemeen, goedheid en waarheid’.

‘Zonder kennis en iets van gewaarwording dat het goddelijke overal is, en toch . . . niet in de ruimte . . . kan men niets begrijpen van de goddelijke liefde, hetgeen liefde en wijsheid is, en daarom weinig, zoal niets van de goddelijke voorzienigheid, alomtegenwoordigheid, alwetendheid, almacht, oneindigheid en eeuwigheid . . . Zij kunnen niet begrepen worden door

welk aards begrip dan ook, maar alleen door een geestelijk begrip . . . Het aanvaarden van liefde en wijsheid brengt verbondenheid met de Heer teweeg’.

‘In de geestelijke wereld verschijnt de goddelijke liefde van de Heer als een zon, en daaruit komt de geestelijke warmte en het geestelijke licht voort waaraan de engelen hun liefde en wijsheid ontlenuen’.

‘Het universele van alle dingen is . . . liefde en wijsheid . . . Dit zijn de twee hoofdzaken van alle dingen in het leven van de mens; alles in dat leven, beschaafdheid, moraal en spiritualiteit steunt op deze twee, en los daarvan is er niets . . . De goddelijke essentie zelf is liefde en wijsheid’.

‘Al wat uit liefde voortkomt wordt goed genoemd, en al wat uit wijsheid voortkomt wordt waarheid genoemd. Het is omdat de goddelijke essentie zelf liefde en wijsheid is, dat het universum en alle dingen erin, levend en niet levend, onafgebroken bestaan van warmte en licht; want warmte komt overeen met liefde, en licht komt overeen met wijsheid; en dus is geestelijke warmte liefde en geestelijk licht wijsheid’.

Zonder de schitterende stralen van de zon zou het leven op het stoffelijke niveau niet kunnen bestaan of worden geopenbaard. De zonnwarmte is het moederlijke principe waardoor het leven wordt geopenbaard; het zonlicht is de onderhouder van het leven. Vandaar dat de zon dikwijls vermeld wordt als de zichtbaar geworden uitdrukking van de goddelijke geest, als liefde en wijsheid - liefde, warmte, het moederlijke en wijsheid, licht, het intellectuele.

Franz Hartmann schrijft in ‘The Life and Doctrines of Jacob Boehme’: ‘God is zelfstandig bestaand, onafhankelijk, oneindige wil, kent geen oorsprong. Deze wil, door zich een begrip van zijn eigen zelf te vormen, creëert daarbij een spiegel in zijn eigen zelf. In de microkosmos van de mens gebeurt hetzelfde. Door zich een begrip van zijn eigen zelf te vormen, creëert de mens een spiegel waarin hij zijn eigen zelf ‘voelt’, en daardoor wordt hij zelfbewust en realiseert zich zijn bestaan als een individueel wezen’.

‘We kunnen ons geen mens voorstellen zonder een of ander lichaam, noch een universele god zonder een universele natuur. De essentie waaruit de mens bestaat is wil en intelligentie, die zich in een menselijke vorm manifesteren. God begint alleen dan als een wezen te bestaan wanneer hij zichzelf manifesteert in de natuur. Sinds alle eeuwigheid heeft God zichzelf aldus aan zichzelf geopenbaard . . . Deze eeuwige afspiegeling, of God die zichzelf aanschouwt in zichzelf, zou men goddelijke verbeelding kunnen noemen’.

In ‘Mysterium’ schreef Jacob Boehme: ‘In zijn oorspronkelijke aspect moet men zich God niet voorstellen als een wezen, maar louter als de kracht of de intelligentie die zich de mogelijkheid vormt om te bestaan - als een onpeilbare, eeuwige wil waarin alles is vervat en die, ofschoon hijzelf alles is, niettemin slechts één is, maar ernaar verlangend zichzelf te openbaren en een toestand van geestelijk bestaan binnen te treden. . . . God is de wil van eeuwige wijsheid, en de wijsheid wordt eeuwig door hem voortgebracht in zijn openbaring’.

Men zegt dat God zich volgens meetkundige wetten uitdrukt, en ook dat hij zowel de Schepper als het geschapene is. Dat dit waar is, wordt duidelijk als we alleen maar het handwerk van de natuur willen gadeslaan en erover willen nadenken. ‘De ziel van de wijsheid ligt in het erkennen en het weten van de godheid’. (Swedenborg). Activiteiten die duiden op ontwerp en intelligentie welke achter alle dingen staan, bieden een vanzelfsprekend bewijs van een Bouwmeester, de Architect van het universum. De studie over God is de studie over de natuur.

DE OORSPRONG VAN DE GODSDIENSTEN

Van de vele bronnen die, met betrekking tot de oorsprong van de godsdiensten, kunnen worden aangehaald, zijn de volgende uittreksels van bijzonder belang.

In 'Illuminated Brahminism' wordt de uitspraak gedaan dat de christenen 'aan de wereld verkondigen dat alleen aan hen het monopolie van de spirituele wijsheid en de volheid van de goddelijke openbaring wordt gegeven, ofschoon al de geschreven woorden van hun orakels, die zij in verminkte vorm bewaard hebben, oorspronkelijk uit India afkomstig waren . . .'

'De goden van de christelijke wereld zijn idealen in een materiële vorm. De verering daarvan is slechts een andere vorm van afgoderij die er in terecht is gekomen via een natuurlijke evolutie van het polytheïsme van het antieke Griekenland en Egypte. In hun goddelijke, eniggeboren zoon van God bewaren zij de tradities van zowel de Egyptische en Griekse mythologie als het avatarschap van India'.

Edgar Tozer schrijft in 'The Kalpaka': Teneinde de oorsprong van het bijbelse Jezus-verhaal te achterhalen, dienen we terug te keren naar de tijd van de Romeinse keizer Constantijn de Grote. In het jaar 325 n.Chr. riep Constantijn een groot concilie bijeen van de wijze mannen onder de religieuzen uit Arabië, Italië, Perzië, Egypte, Griekenland en andere naburige landen. Het concilie bestond uit 1786 geleerde mannen, schriftgeleerden en godsdienstleraren . . . die 2231 boeken en legendarische verhalen van goden en verlossers meebrachten, alsmede de verslagen van vele dogmatische leerstellingen van de vele sekten uit die tijd. Er bestonden destijds tweeënzestig goden . . . en ongeveer zestig verlossers en voorgangers van de religies . . .'

'Er moest slechts één god voor de nieuwe religie worden gekozen, dus werd de godheid door middel van een stemming gekozen en als 'Kriste' aangeduid, hetgeen in de Ahamische taal kennis betekent'.

'Eveneens met algemene stemmen werd de naam Jezus gekozen; de oorsprong van deze naam was 'Iesu'. Dit woord betekent: zonder sekse, en werd gekozen met het idee de reine man als verlosser te typeren. Later werd weer het Foenicische symbool I.H.S. verlatijnt tot 'Jezus'. Het was derhalve het Concilie van Nicea dat verkondigde dat hun nieuwe, vertegenwoordigende god in het vervolg als Jezus bekend zou zijn op aarde.

'De stemming voor de hemelse god nam zeventien maanden in beslag om tot een besluit te komen, en die voor de Zoon van God of de Verlosser duurde twaalf maanden . . .'

'Het bijbelse woord 'Christus' schijnt van Foenicische, Griekse en Egyptische symbolen afgeleid te zijn en betekent heel simpel de gezalfde of verlichte, maar het Concilie van Nicea voegde dit eraan toe om het eruit te laten zien dat hun godmens was vergoddelijkt en dat hij boven de menselijke orde stond'.

'Het samengestelde aspect van dit karakter werd op deze manier aan de wereld gepresenteerd: verscheidene prominente persoonlijkheden uit die dagen passeerden de revue en gedeelten uit het leven van Apollonius van Tyana, Jose (or Joshu) de Nazarener en Jehoshua Ben Pandira van Egypte werden uitgekozen om het samen te stellen . . .'

‘Met veranderingen en interpolaties werd . . . het verhaal van de incarnatie van de Indiase god, de geboorte, het leven en sterven van Christus . . . in het christelijke evangelie ingelijfd . . . ook werden gedeelten uit het leven van Zarathoestra gebruikt . . .’

‘Jezus zal waarschijnlijk wel een raadsel blijven totdat men zich gaat realiseren dat de persoon werd samengesteld’.

Wijlen M. Faraday vermeldt in ‘The Origin of Religions, and their influence upon the mental development of the Human Race’ (De oorsprong van de religies en hun invloed op de mentale ontwikkeling van het menselijk ras - vert.) de leringen van gevorderde geesten betreffende de verwarring over de religieuze denkbeelden die vandaag de dag heersen.

‘Het wordt tijd dat de wereld de waarheid over haar religies eens gaat begrijpen, en dat geen ervan naar waarheid een goddelijke oorsprong voor zichzelf kan opeisen, terwijl ze allemaal de evolutionaire groeiprocessen in zowel deze als in andere fasen van de mentale processen vertonen’.

‘Alle religies zijn verzinsels geweest, om de waarheden te verhullen die door geesten aan de mensen werden gegeven, aangevuld met concessies aan populaire bijgelovigheden met betrekking tot de astronomische fasen van natuurlijke verschijnselen . . .’

‘De tegenwoordige religieuze systemen, de opvolgers van die uit het verleden . . . zijn niet meer dan aanpassingen van de primitieve denkbeelden welke door bedrieglijke handelingen werden veroorzaakt; onbekendheid met de betekenis van de oorspronkelijke bewoordingen, en de mentale inwerking op de stervelingen door de nabijheid van allerlei soorten geesten zijn verantwoordelijk voor veel van de religieuze chaos die nu op de aarde heerst’.

‘Ontelbare geesten, intense dweepers die op aarde abnormaal religieus zijn geweest, die geheel in beslag genomen werden door hun verknochtheid aan fanatieke, religieuze denkbeelden, zijn de waanzinnigen die de mensen op de aarde dikwijls volstoppen met extravagante fantasieën over God, Jezus, de maagd Maria of de heiligen en ze zijn er de oorzaak van dat hun slachtoffers deze vreemde vormen van godsdienstig fanatisme vertonen. Nagenoeg al degenen die een opwekking prediken worden door deze klasse geesten beïnvloed, en het bijgeloof en de onwetendheid van hun gemeenten verschaffen een prettige voedingsbodem voor het werk van hun onzichtbare helpers’.

‘De denkbeelden van de mens over een opperwezen kunnen door ons (verlichte geesten) teruggevoerd worden tot de tijd dat spirituele contacten maar heel onvolkomen werden begrepen, ofschoon ze voldoende kracht bezaten om de aandacht van de primitieve mensen in de oudheid op te wekken. Ze merkten dat er een buiten hen staande, intelligente kracht bestond, maar omdat ze niet in staat waren de overgedragen invloed met een zodanige nauwkeurigheid voor wat betreft de bron ervan door te krijgen, verbeeldde ze zich dat hij superieur van aard was en vereerden hem als goddelijk . . . Het primitieve, spirituele contact werd vermengd met de bijgelovigheden betreffende de zichtbare werkingen van de natuur, die ontstonden in de verbeelding van de onontwikkelde denkkeest . . .’

‘De heersende onwetendheid onder de mensen verhinderde een juiste kennis van het overdragen, en pas nadat de spirituele aard van de mens door de evolutie van de intellectuele vermogens tot een bepaalde staat van intelligentie was gestegen, konden de mediatische krachten worden aangewend om de waarheid betreffende de natuur van het geestelijk leven door te geven’.

‘Inmiddels hadden zich op de aarde de priesterlijke ordes verheven en zij trachtten, voor hun persoonlijke verheerlijking, het alleenrecht op de spirituele vermogens te verkrijgen, en vervolgens begon de strijd tussen de spirituele wetenschap en het bijgeloof en die duurt eeuwig voort’.

‘De onwetendheid op de aarde voor wat betreft de aard van het geestelijk leven legde een grote macht in de handen van de sluwe, religieuze leiders en gaf hen de gelegenheid de ware denkbeelden, die slechts via het mediumschap door ontwikkelde geesten kunnen worden doorgegeven, grotendeels te onderdrukken. En zelfs als zulke denkbeelden werden bekendgemaakt, werd zowel het hele mechanisme van het burgerlijk recht als de sociale invloed tegen de zichtbare vertegenwoordiger van die denkbeelden in stelling gebracht. Terwijl deze gevoelens betreffende de waarheid en de heiligheid van religieuze ideeën bij de mensen blijven bestaan, kan er maar weinig geestelijke vooruitgang worden gemaakt door degenen die onderworpen zijn aan hun invloed’.

‘Het grootste kwaad dat ooit over het beschaafde deel van het ras is gekomen, was de succesvolle poging van eierzuchtige en egoïstische mensen om de weldaden van de spirituele kennis te monopoliseren. Terwijl ze de ware bron van waaruit alle kennis van deze aard wordt verkregen ontkennd, beweerden zij valselyk dat de kracht van dit spiritueel contact van een andere aard zou zijn dan wat het in werkelijkheid is, en bevolkten zij de woonplaatsen van de onzichtbare wereld met denkbeeldige wezens’.

‘Op deze manier werd er zo’n mysterie van de feitelijke toestand gemaakt dat de wereld de kluts is kwijtgeraakt en zonder redelijke argumenten, enkel op geloof, monsterachtige verzinsels over het toekomstige leven accepteerde’.

‘Ofschoon de wereld van de geesten in werkelijkheid zozeer verschilt van die van de stervelingen dat het nauwelijks mogelijk is een getrouwe schildering in menselijke taal te geven, zijn ze in principe toch niet zo verschillend van elkaar dat het onmogelyk begrepen zou kunnen worden door geesten die op een juiste manier zijn ontwikkeld gedurende het aardse stadium. Deze geesten dienen vrij te zijn van bijgelovige eerbied of zelfs verering voor onjuiste, als heilig en waardevol beschouwde denkbeelden. Zij moeten er niet bang voor zijn om waarheid van dwaling te scheiden door persoonlijke ervaring, en zij moeten er klaar voor zijn de waarheid te ontvangen en te waarderen, uit welke bron zij ook maar voortkomt’.

‘De enige bescherming tegen het voortduren van de boosaardige toestanden op de aarde is EEN BEGIN TE MAKEN MET DE HERVORMING TERWIJL MEN NOG OP AARDE IS, door het onderwijzen en erkennen van de aanspraken van de wetenschappelyke waarheid op alle onderwerpen’.

In ‘Disclosures by the Pagan Priests of Rome’, overgebracht door de geest M. Faraday en enige jaren geleden doorgegeven via een welbekend medium, betreffende het verband tussen het georganiseerde christendom en het heidendom, wordt door de geest van Publius Agrentius, een Romeinse augur (voorspeller - vert.) in de tempel van Jupiter Capitolinus gedurende het bewind van Constantijn de Grote, heel wat opgehelderd over de overgang van het Romeinse Rijk van het heidendom naar het christendom.

‘De verspreiding van de Griekse filosofie had het oude geloof in het bestaan van de goden ondermijnd en de tempels werden verlaten door hun vereerders’.

‘We werden genoodzaakt iets te doen om te voorkomen dat de altaren totaal in de steek gelaten zouden worden door de welgestelden en de invloedrijken. Toen we met elkaar overlegden voor nieuwe methoden, zagen we in dat de filosofie gekopieerd moest worden en de religie haar denkbeelden moest erkennen als we onze macht over de mensen wilden behouden’.

‘De tendens van de filosofie ging naar het monotheïsme en dat idee moesten we erkennen . . . Daarom grepen we het denkbeeld aan van één oppergod, en teneinde het op een akkoordje te gooien met de oude ideeën bedachten we het verhaal dat hij een eniggeboren zoon zou krijgen, en we plaatsten de geboorte en het leven van dit karakter in Palestina, waar het monotheïsme sedert lang als staatsgodsdienst had geheerst’.

‘We dachten dit gefingeerde karakter alles toe wat we met betrekking tot Apollonius van Tyana en andere fantastische wonderdoeners hadden gekregen . . . We maakten gebruik van de naam Christos om het soort karakter dat we uitgevonden hadden aan te duiden en door te pogen de eigenschappen van Jezus met die van Christos te combineren, verschaften we de naam die hele generaties hebben aanbeden zoals wij Jupiter en Hercules hebben aanbeden’.

‘De JES (in het Grieks) werd overgenomen van een oud altaar van de zon dat oorspronkelijk uit Syrië afkomstig was, en we voegden de Latijnse uitgang US eraan toe. Door middel van tautologie maakten we de betekenis van Jezus dezelfde als die van Christos, of nauwkeuriger, KRISTOS, de verlichte . . .’

‘Opzettelijk veranderden we de namen van sommige van de leidende figuren in de Indiase legenden van Boeddha en voegden daar de handelingen van Apollonius en anderen aan toe, als delen van het verhaal. We stelden deze veranderingen aanvankelijk niet op schrift, maar onderwezen ze in het geheim door middel van uitverkoren discipelen die zich aansloten bij de scholen van wijsbegeerte, en naderhand gebruikten we sommige van de geschriften van de scholen als de grondslag van de canonieke, nieuwtestamentische geschriften, maar we wijzigden ze van tijd tot tijd’.

‘Nadat we het karakter van Jezus verzonnen hadden, stuurden we het de wereld in als een nieuwe openbaring van de goden . . . Bij het loslaten van de nieuwe religie op de wereld rekenden we op twee beweegredenen die altijd overheerst hebben bij de mensen’.

‘Om te beginnen hadden we de meest wijze leerspreuken van de filosofen zo listig in de doctrines opgenomen, dat de oprechte zoekers naar de waarheid versteld stonden bij zo’n concentratie van deugden in één persoonlijkheid, en voor het overige hadden we de verzekering dat dit denkbeeldige karakter goddelijke macht bezat, hetgeen hij kon overdragen op degenen die hem aanvaardden’.

‘Het verhaal van de wonderbaarlijke incarnatie en geboorte van Jezus werd rond het begin van de vierde eeuw in de evangeliën opgenomen en was het werk van Philenus, een schriftgeleerde, die het invoegde in de geschriften welke gebaseerd waren op het evangelie van Lucianus’.

‘Voorafgaand aan de vierde eeuw bestonden er geen authentieke geschriften, maar wel waren er al in 120 n.Chr. de veelvuldige biografieën en zendbrieven van de leiders van de verschillende sekten. Deze schrifturen waren niet van een bepaalde school afkomstig, want ze verschilden nogal. Ze werden in hoofdzaak aangetroffen bij de gnostici, die ze waardevol achtten voor hun geheimen’.

‘Het was een kwestie van politiek van onze kant om er ogenschijnlijk tegenin te gaan, maar in werkelijkheid het nieuwe geloof aan te moedigen, zodat tegen de tijd dat de mensen er klaar voor waren, de priesters er ook klaar voor waren, en de omschakeling van de oude vormen van de eredienst naar die van de nieuwe gemakkelijker kon worden gedaan . . .’

‘De religieuze omwenteling die door ons in Rome was begonnen, ontsnapte aan onze controle door de gretigheid waarmee de massa’s onze ideeën, die de kern van de oude denkbeelden bevatten, accepteerden’.

‘Het nieuwe geloof verspreidde zich snel onder de beide klassen en we verbaasden ons over de bereidwilligheid waarmee de mensen het accepteerden . . . Onder Constantijn maakten we het tot een succes. Onze motieven waren om de macht, die we als priesters van de religie eeuwenlang hadden bezeten, vast te houden . . . we stonden vijandig tegenover het neoplatonisme en terwijl we een deel van de leringen accepteerden, vervalsten we de rest ervan zoals het ons uitkwam . . .’

‘Het plan was grandioos voor ons doel, maar het doel zelf was slecht . . . We hebben de wereld meer schade berokkend dan eeuwen van berouw kunnen goedmaken’.

In hetzelfde boek wordt door middel van een geestelijke communicatie van Fabricus Paternus, een Romeins priester die geholpen heeft het christendom te grondvesten, een verdere toelichting gegeven over de motieven die de aanzet waren tot de vorming van een nieuwe religie: 'Kunt u niet inzien dat er één licht is (de zon) dat allen die op de wereld komen verlicht; dat het schijnt op elke natie . . . en dat het het beste symbool is voor die eeuwige waarheid welke de mens in staat stelt sterk en oprecht voort te gaan, zonder te struikelen of gevaar te lopen?'

'We kenden de geheimen der natuur en we begrepen de processen van groei en verval. We zagen dat de goden van Rome, na verloop van tijd, moesten verdwijnen, net als de goden van andere naties. We trachtten de grote waarheden van de natuur te bewaren in mythen en zinnebeeldige voorstellingen en we handelden zodanig dat we de ideeën, welke in toekomstige eeuwen zouden ontstaan, in stand konden houden en konden beheersen, hetgeen ons in staat zou stellen een eeuwigdurende invloed op de aarde te handhaven'.

'We zochten naar macht en we vonden het in het controleren van de onwetendheid. We hebben deze macht eeuwenlang bezeten, zonder dat het bekend was aan of vermoed werd door het ras van stervelingen die onze sferen hebben gevuld met talloze miljoenen geesten welke de bron van hun eigen denkbeelden niet kennen. Door middel van hen oefenen we de grote invloed uit die ervoor zorgt dat de geesten van de aardse mensen aan onze wensen gehoorzamen'.

Een voorraad aan informatie betreffende de oudheid van de astronomische religie kan men vinden in het boek 'Art Magic', bewerkt voor publicatie door Emma Hardinge Britten, de Engelse docente en auteur. We citeren hier uitvoerig:

'Het mythische karakter van de eredienst van de Ouden heeft met een onmiskenbare getrouwheid zijn stempel gedrukt op iedere vorm van moderne theologie . . . vormen waarin van oorsprong alleen maar de geest van een verpersoonlijkte mythe vervat was. De vereerders van de naam van Christus aanbidden de zonnegod van de Ouden'.

'In welke periode de eerste mens de met sterren bezaaide hemel ging aanbidden, of in welke natie voor het eerst de kiem gezaaid werd van dat kolossale systeem dat de aarde met tempels overdekte en alle rampen en onheilen overleefde, kan niemand vertellen'.

'Toen de geest van de mens boven de lethargie van de staat van wildheid uitsteeg naar de dageraad van de rede . . . begon hij te merken dat heel de grootse machinerie van de natuur in overeenstemming was met het verschijnen en verdwijnen van de luisterrijke lichten waarmee het hemelgewelf was bezaaid. De god die zijn vroegste gewaarwordingen herkende in de majestueuze zon was ontegenzeggelijk de bron van de climacterische veranderingen . . . Het kon niemand ontgaan dat iedere verandering in de natuur in de pas bleef met de opeenvolging van bepaalde verschijnselen van de zon en de sterren . . . Hoeveel eeuwen ervoor nodig waren om een volledige theologie samen te stellen uit het boek van de natuur en de met sterren bezaaide hemelen, zal de mens wel nooit kunnen bepalen . . .'

'De hemelen met daarin de groepen sterrenbeelden werden uitgedacht; er werden kaarten getekend; numerieke bijbels werden geschreven. De legioenen van sterren werden in geometrische verhoudingen verdeeld, en hun bewegingen met wiskundige precisie berekend. Zelfs de voorwaartse beweging van het hele zonnestelsel rond, hetgeen de wetenschap nu bevestigt dat onvermijdelijk een onontdekt centrum is, had men waargenomen en de precessie van de equinoxen werd begrepen . . .'

'Dit hele rijk van macht en mysterie . . . ontdekte de geest van de antieke mens, door duizenden jaren van geduldige en onvermoeibare studie, dat alles in beweging was - een beweging van één onafgebroken en met elkaar overeenkomende orde . . . gedefinieerd . . . als één groots en in elkaar overgaand universum van liefde, wijsheid en macht . . .'

‘Er is niet meer voor nodig dan het diagram van de hemelen te raadplegen, zoals het in iedere gewone almanak in kaart gebracht is . . . om erachter te komen dat het schijnbare pad van de zon op papier is gezet in een denkbeeldig golvend spoor dat de ecliptica wordt genoemd’.

‘Dit pad (ervan uitgaand, zoals de Ouden deden, dat de zon zich rond de aarde beweegt) kruist de evenaar, de verzonnen gordel die de aarde omcirkelt, in twee tijdsperioden welke, door de relatieve posities van de zon ten opzichte van de aarde het zonjaar in winter en zomer verdelen, en plaatst de zon in het aspect van zuid en noord ten opzichte van de aarde’.

‘Het pad van de zon op de ecliptica werd door de oude astronomen bepaald tussen twee lijnen, parallel aan elkaar, zestien graden uit elkaar, terwijl de baan van de zon daartussen ligt. Deze ruimte werd en wordt nog steeds de zodiak genoemd. De zodiakale cirkel werd in vier rechte hoeken van negentig graden elk ingedeeld, en het geheel in twaalf tekens, elk van dertig graden’.

‘Deze tekens werden, bij de ouden, volgens willekeurige indelingen van bepaalde groepen sterren, sterrenbeelden genoemd. Ze werden voornamelijk van namen voorzien overeenkomstig de climacterische veranderingen die zich voordoen op de aarde in de periode dat de zon erdoorheen ging’.

‘In januari ging de zon . . . door het sterrenbeeld Aquarius, de Waterman, of in het Grieks: dopen . . . zo genoemd naar de seizoenen met stormen en hevige regen die dan heersen’.

‘In februari gaat de zon het teken Pisces of Vissen binnen, een tijd van schaarste en nood, wanneer al de vruchten en wortelen zijn opgegeten en er voor de primitieve mens weinig meer over is dan de bagger van de opgestuwde wateren’.

‘In maart gaat de zon het teken Ariës of Ram binnen, van betekenis voor de jonge en malse producten van de naderende lente’.

‘In april, wanneer de energie voor het landbouwseizoen symbolisch wordt voorgesteld, gaat de zon door het sterrenbeeld genaamd Taurus, de Stier’.

‘In mei, wanneer zomer en winter met elkaar verzoend worden, en de zoete, groeizame periode van bloemen en bloesems zich in broederlijke harmonie schijnt te verbinden met de vijandige seizoenen, wordt het dan heersende sterrenbeeld Gemini of Tweelingen genoemd’.

‘In juni, wanneer de zon een retrograde beweging schijnt door te maken die kenmerkend in de astronomie wordt verklaard, wordt het teken in de ascendant Cancer of Kreeft genoemd’.

‘In juli, wanneer de felle hitte van de brandende zomer heerst, krijgt het rijzend teken de veelbetekenende naam Leo of de Leeuw’.

‘De Maagd van augustus, de Weegschaal van september, de Schorpioen of Grote Draak van oktober, de Boogschutter van november en de Steenbok van december worden verondersteld iets meer directe betrekking te hebben op de vermeende gelijkenissen in de vorm van de sterrenbeelden, dan voor de concrete overeenkomst tussen hun namen en de climacterische toestanden op de aarde’.

‘Behalve deze onderverdelingen van het zodiakale pad waren er nog twee andere methoden om het astronomische jaar aan te duiden. De eerste was de verdeling van het totaal van twaalf maanden in vier seizoenen, elk bestaande uit negentig graden en gesymboliseerd met een speciaal zinnebeeld, zoals een Os, een Leeuw, een Adelaar en een Man (zie Ezechiël 1:10)’.

‘De Os duidde de landbouwkundige bezigheden van de lente aan, de Leeuw de felle hitte van de zomer, de Adelaar werd om bepaalde symbolische redenen overgenomen als vervanging voor de Schorpioen van de herfst, en de man werd behouden als het wintersymbool van aquarius of de Waterman’.

‘Aan deze verdeling van het jaar in viere werden de twee voornaamste en tegenovergestelde condities van de zomer en de winter toegevoegd, welke door de Ouden altijd van betekenis werden beschouwd als goede en kwade beginselen’.

‘In de plechtigste en belangrijkste perioden van het astronomische jaar daalde de zon aan het einde van de zomer vanuit het noorden om het vlak van de herfst-dag-en-nacht-evening over te steken, en in de lente steeg de zon vanuit het zuiden om de voorjaars-dag-en-nacht-evening over te steken. De eerste beweging verkondigde de dood van de lichtbrenger en de schaarste en troosteloosheid van de aarde; de tweede onthulde de verjongende kracht van zijn overwinning en glorie in de belofte van de lente en de vervulling van de zomer’.

‘Mag dit als de grondslag voor een theologie nogal oppervlakkig lijken, toch is het dat alleen op dit stelsel het bouwwerk van ieder theologisch systeem op de aarde werd opgebouwd . . .’

‘Iedere afzonderlijke ster die aan de hemel zichtbaar was had zijn naam en werd verondersteld een invloed, eigen aan zichzelf, op de mensheid uit te oefenen, ten goede of ten kwade’.

‘Zodoende werden al de sterren, waar de zon gedurende de zomer aan voorbijging, geacht weldadig en in harmonie met de zon te zijn, gunstig ook voor de bewoners van de aarde die zij hielpen bij de zaaitijd en het oogsten, de vruchten, de bloemen en allerlei zegeningen’.

‘Aan de andere kant werd van de sterren van de winter verondersteld dat zij een boosaardige invloed uitoefenden, niet alleen op de machtige Zonnegod tegen wie zij zich verzetten, maar ook op de mens en zijn planeet, door het veroorzaken van onwederen, stormen, pestilenties en hongersnoden. Door deze boosaardige, van de sterren afkomstige invloeden, werd de goedgunstige zon beroofd van zijn warmte gevende krachten en werden de uren waarin hij de aarde verlichtte bekort . . .’

‘Op de tegenover elkaar staande spirituele krachten, die in de zomer- en wintersterrenbeelden huisden, was de apocalyptische legende van ‘de oorlog in de hemel’ gebaseerd, alsmede de eindeloze zwermen fantastische, astronomische mythen . . .’ (‘En er kwam oorlog in de hemel; Michaël en zijn engelen hadden oorlog te voeren tegen de draak; ook de draak en zijn engelen voerden oorlog, maar hij kon geen standhouden, en hun plaats werd in de hemel niet meer gevonden. En de grote draak werd (op de aarde) geworpen’ (Openb.12:7,8,9)).

‘De priesters in de oudheid . . . bedachten talloze allegorische fabels die de taferelen, voorvallen en engelachtige personages uit het hemelse drama beschreven . . .’

‘Wanneer de zon, in maart, het teken Ariës of de Ram binnenging, nam men aan dat hij de voorjaarsdag-en-nacht-evening had doorkruist en als de *Verlosser* de wereld had bevrijd van het lijden en de ontberingen van de winter. Dan verheugden de aarde en zijn bewoners zich zeer. De jonge *Heiland* was aan zijn goddelijke missie begonnen *en bracht de aarde uit het duister in het licht; genas op wonderbaarlijke wijze de zieken, voedde de hongerende menigten en vulde de wereld met zegeningen*’.

‘Deze zegevierende loopbaan bereikte zijn hoogtepunt tussen de maanden juli en augustus welke, in de zinnebeeldige taal van de astronomische religie, soms de *verloving van de Maagd* werd genoemd, soms het *huwelijksfeest van de Leeuw*, van juli, en de *Maagd*, van augustus. Dit was het seizoen van de druivenoogst, de tijd dat de zon door zijn stralende warmte de wateren die de aarde in de winter hadden verwoest, veranderde in de zoete wijn van de wijnoogst. Dan gebeurde het, zoals de oude astronomen het verkondigden, dat het grote wonder van het zonnejaar werd volbracht en de zon zijn zegevierende heerlijkheid tentoonspreidde’.

‘Vandaar scheen het sterrenbeeld Libra of Weegschaal de hemelse held een tijdlang op een recht en gelijkmatig pad te houden; zijn wonderbaarlijke kracht en leven schenkende tegenwoordigheid werden begroet met vieringen en feestelijkheden die voortduurden tot aan de

noodlottige periode waarin de Grote Draak van de Hemelen, de machtige Scorpio in aanzien toenam. Dan namen smart en weelachten bezit van de aarde. De *Verlosser der mensen* moest de herfst-dag-en-nachtevening doorkruisen en vandaar afdalen in het zuiden, de Hades, Acheron, Sheol, Hel van de vele oude naties'

'Teneinde de verschrikkelijke, aanstaande ramp aan te kondigen wordt de Draak van oktober voorafgegaan door een heldere en glorieus ster die in de lente Vesperus of de avondster wordt genoemd; in de herfst Lucifer, of de zoon van de morgen . . .' ('Hoe zijt gij uit de hemel gevallen, gij morgenster, zoon van de des dageraad; hoe zijt gij ter aarde geveld, overweldiger der volken! En gij overlegde nog wel: Ik zal ten hemel opstijgen, boven de sterren Gods mijn troon oprichten en zetelen op de berg der samenkomst ver in het noorden; ik wil opstijgen boven de hoogten der wolken, mij aan de Allerhoogste gelijkstellen. Integendeel, in het dodenrijk wordt gij neergeworpen, in het diepste der groeve', (Jesaja 14:12-16)) ('In de lente verschijnt hij hoog aan de hemelen . . .de helderste en mooiste van al de hemelse scharen . . .de heraut van de zomer . . .')

'Als hij in het herfstseizoen verschijnt, laag aan de horizon en alleen maar in de vroege ochtend schijnt, verandert zijn naam met zijn standplaats - hij is nu de *gevallen engel*; de machtige rebel die, verleid door trots en grenzeloze eerzucht, onttroond werd en *neergeworpen in de onheilspellende diepten van de laagste hel*. Getransformeerd tot Lucifer, de 'Zoon van de Dageraad', wordt deze ster de heraut van het donkerste kwaad dat het pad van de *Hemelse Verlosser* kan versperren. Als hij verschijnt, voorafgaand aan het grote sterrenbeeld de Draak, wordt verondersteld dat hij de rebellerende engel is die 'eenderde van de hemelse scharen tot ongehoorzaamheid aanzette'; vandaar dat hij dikwijls wordt verward met de Draak, van wie hij echter alleen maar de oervorm is'.

'Het sterrenbeeld van de grote Draak is het krachtigste van de gehele zodiak. Vanwege zijn eigenaardige vorm en de reusachtige groep stralende sterren, die zich uitstrekt in de kronkelingen van zijn luisterrijke staart, wordt hij de met sterren bezaaide Slang van de Hemelen genoemd. De hem begeleidend lichtende sterren worden verondersteld dat derde deel van de hemelse scharen te zijn, door de rebellerende engel verleid van hun loyaliteit, en zijn positie als het inwijdende sterrenbeeld van het zeer gevreesde winterseizoen drukt er de onheilspellende naam van Satan op, of de tegenstander'.

'Vanwege de plaats van een groep sterren en hun verschijning in het seizoen, hetgeen noodlottig werd geacht voor de voorspoed van de aarde en zijn bewoners, is dus die verbaazingwekkende mythe ontstaan, die legende van wereldwijde angst, het denkbeeldige bestaan van een vleesgeworden geest van het kwaad, de Satan van de Perzen, de Tyfoon van Egypte, de Pluto van de Grieken, de oude Slang van de joden, en de meest populaire van alle objecten van zowel vrees als verering, de Duivel van de verlichte christenen'.

'Als we de astronomische legende nagaan, ontdekken we dat de grote Draak van oktober zijn jaarlijkse oorlog tegen de Zonnegod voert. Door de invloed van zijn aanvoerder Lucifer, is de hemelse Zonnegod reeds ter dood gebracht in zijn *doorkruising* van de herfst-dag-en-nachtevening; daarvandaan wordt hij overgeleverd in de macht van de twee boosaardige maanden - november en december - die met hem worden gekruisigd op de herfst-dag-en-nachtevening' (zie Joh.19:18)

'Het is precies in midwinter (21 dec.) wanneer Capricornus, de Steenbok - die in de oude mythische taal de vernieuwer van het leven aanduidt - rijzende is, dat de Zonnegod opnieuw verschijnt als een *pasgeboren kind*'.

'In de fantastische voorstellingen van de historische astronomen vertoonde de sterrengroep die aan de midwinterhemel verscheen een gelijkenis met een kribbe of stal, terwijl zij het opnieuw verschijnen van de Maagd van de Zomer met haar metgezel Boötes ontdekken, het

sterrenstelsel genaamd Joseppe of *Jozef*. Gedurende drie dagen in midwinter schijnt de zwakke straling van de zon te blijven stilstaan, maar zodanig verduisterd dat de legende verklaart dat hij naar de laagste plaatsen van het universum afdaalt en uit het oog verloren wordt . . .’

‘Eindelijk, op de 25ste dag in december verschijnt hij opnieuw, en temidden van de zinnebeeldige versiering van de gegroepede sterren welke dan rijzende zijn, wordt er van hem gezegd dat hij *in een kribbe is geboren* uit het *moederschap* van de zodiakale *Maagd*’.

‘De vrouwen die geweend hebben om Tammuz, de Syrische Zonnegod; de rouwenden die met Isis getreurd hebben om de Egyptische Osiris; de Grieken die hebben omgezworven met Ceres op zoek naar de verloren Proserpina; de vereerders die gejammerd hebben om de verslagen Christna, een der zonnegoden van de Hindoes; en de Maria’s die wenen bij het graf om de Christus van de joden, al de naties uit de oudheid in heel het oosten - ieder van hen heeft, onder vele namen en vele gedaanten, de Zonnegod aanbeden en geloofde in zijn jaarlijkse geboorte, zijn leven, de wonderen, zijn sterven en opstanding - allen hebben zich verenigd om de nieuwe geboorte van hun idool op de 25e december te vieren, de periode waarin de zonnebaan in feite het zodiakale sterrenbeeld Capricornus, of de ‘vernieuwer van het leven’ doorkruist. (De 25e december is het astronomische nieuwjaar, wanneer de aarde haar noordelijkste, schuine stand heeft bereikt. Op die datum keert de aarde haar beweging om en helt naar het zuiden over zodat wij langere dagen krijgen. Terwijl de zon van dag tot dag een grotere hoogte bereikt neemt zijn straling toe en ontwaakt de natuur tot nieuwe activiteit). Na 25 december verliest de legende zijn *pasgeboren verlosser* uit het oog’.

‘In alle oosterse theogonieën wordt Egypte voorgesteld als het land van de duisternis en het symbool van donkerte. (Ægypte is een uitdrukking die op het lichaam duidt, hetgeen zelf weer de goddelijk bestemde woonplaats van de ziel is gedurende zijn proeftijd; het duidt op de lessen die aan de wereld en het lichaam ontleend moeten worden, de kennis die onontbeerlijk is voor de ontwikkeling van de ziel’ – ‘The Perfect Way’, Maitland and Kingsford). Wanneer de twee sterrenbeelden van januari en februari heersen veronderstelt men dat vijandige invloeden het leven van het jonge kind bedreigen. De koninklijke macht van de winter met zijn stormen en onweten is stijgende, vandaar dat de *verlosser der wereld in gevaar verkeert door een machtige koning*. Om het kwaad af te wenden wordt het jonge kind stilletjes naar het land Egypte gebracht; daar blijft hij verborgen totdat de periode van gevaar voorbij is wanneer hij de evenaar bij de voorjaars-dag-en-nachtevening opnieuw doorkruist, opstijgend vanuit de zuidelijke diepte van Egypte naar het licht en de glorie van een erkende wonderdoener’.

‘Opnieuw verheugt de aarde zich in de tegenwoordigheid van het jonge *Lam* van de lente, dat *de zonden der wereld wegdraagt*, en haar verlost van gebrek, verwoesting en het kwaad van de voorbije winter. (De figuur van een lam met een kruis, rustend op de schouder . . . heeft helemaal niets te maken met de christelijke godsdienst; eeuwen voordat het kruis een religieus symbool werd bestond het al en werd het gebruikt. (Het kruis werd pas een symbool van de christenheid toen keizer Constantijn de Grote het in de 4e eeuw als zodanig instelde, en het maakte geen deel uit van Clement van Alexandrië’s christelijke symbolen). Het is een puur astrologisch symbool dat kan worden teruggebracht tot de vroege Foeniciërs. Het stelt het lam des levens voor, wanneer de zon aan het begin van de voorjaars-dag-en-nachtevening de evenaar oversteekt; het is, met andere woorden, de ‘Passover’ (Paasfeest) of ‘crossover’ (oversteekplaats) . . . In die lang vervlogen tijden begon de voorjaars-dag-en-nachtevening in het teken Ariës de Ram, het Huis van Mars. Vanuit de volmaakte rechtvaardigheid van de zon in zijn relatie tot de aarde in deze periode van het jaar, wanneer hij de dag en de nacht op heel de wereld een gelijke lengte geeft, werd hij het symbool van rechtvaardigheid, wet, gerechtigheid en oordeel tussen de mensen’ - (‘World Predictions’, Cheiro)). Vanaf deze tijd verkon-

digd de zonnegod 'vrede op aarde en in de mensen een welbehagen' en vervult zijn beloften met wondergenezingen, het voeden van de hongerigen, het kleden van degenen die naakt zijn en het brengen van leven en overvloed aan allen'.

'De Zonnegod is de centrale figuur in . . . deze vermaarde mythe; en zijn doorgang door de sterrenbeelden van de zodiak, tezamen met de bijzondere veranderingen van de atmosfeer, het klimaat en de natuurlijke voortbrengsels, op aarde tot stand gebracht door de zonne- en sterrenformaties, vormen het aaneengesloten weefsel van het hemelse drama'.

'De volgende van belang in de mythische geschiedenis is de verpersoonlijking van de maagdelijke moeder van de zonnegod. Van deze gegroepede figuur wordt aangenomen dat zij in haar hand een rijsje, een bloem of vrucht houdt, die ze uitnodigend aanbiedt aan een kleiner sterrenbeeld genaamd Boötes, Jo-seppe of Jozef welke, vanwege zijn nabijheid tot de Maagd van de zomer soms verpersoonlijkt wordt als haar verloofde, soms als de vader der mensen, Adam, bezwijkend voor de verlokkingen van Eva die hem in verzoeking brengt met de uitgestoken vrucht die ze in haar hand houdt'.

'De volgende en niet minder belangrijke figuur in de legende is de verpersoonlijking van de avondster in de lente, getransformeerd uit een engel van het licht tot Lucifer, de aanvoerder van de rebellerende scharen, en de morgenster van de herfst. Deze boosaardige ster wordt gevolgd door nog een belangrijke acteur in het sterrendrama, namelijk de grote Draak, de vijandige macht van al de stelsels, door wie de weldadige zonnegod ter dood wordt gebracht aan het kruis van de herfst-dag-en-nachtevening; gekruisigd tussen de twee kwade, winterse sterrenbeelden die in november en december heersen . . .'

'De ontdekkingen van elk opeenvolgend tijdperk verschaften de astronomische priesterschap een onbegrensd terrein voor het uitoefenen van hun geliefde methode van symbolische expressie; terwijl we dus altijd de belangrijkste ideeën van het schema intact bewaard aantreffen, zijn de uiteenlopende takken welke ontspruiten aan de moederstam zonder tal . . .'

'In de parafrase van de christelijke geschiedenis van de Zonnegod stellen de schrijvers een van de gekruisigde dieven met de Verlosser der mensheid voor als boetvaardig in het laatste, verschrikkelijke stervensuur - Jezus, zinspelend op zijn naderende nieuwe geboorte, antwoordt hem: heden zult gij met mij in het paradijs zijn'.

'Dit is een bijzonder vernuftige en verdienstelijke manier om af te rekenen met de moeilijkheid, die de astronomen uit de oudheid tegenkwamen bij het voorstellen van het sterrenbeeld van december, dat voor de stervende god vijandig en gunstig tegelijk was. De Capricornus (Steenbok) van de winter deelt het tragische lot van de Zonnegod, maar wordt gunstig voor hem in het uur van zijn nieuwe geboorte in het 'Paradijs' (Lucas 23:43).

'We hebben de legende nu tevoorschijn gebracht tot aan het punt waarop hij weer gaat beginnen met de vernieuwing van de zodiakale geschiedenis. De *Zonne der Gerechtigheid* staat nu op het punt te worden herboren in de *stal* van de geit (Steenbok), door het moederschap van de *onbevleete Maagd*, en dus wordt het licht der wereld, het *Lam* van de lente, de Leeuw van de stam Juda, de goede meester van de twaalf zodiakale *apostelen*, steeds weer geofferd opdat hij de zonden der wereld kan wegnemen, en wordt hij steeds weer tot het leven teruggebracht opdat allen mogen hopen op de onsterfelijkheid in zijn opstanding, enz., enz., enz.'.

'Ieder symbool heeft een overeenkomstige, spirituele bedoeling, en de esoterische filosofie die versluierd wordt door deze massa aan symboliek is de ware kern van zijn religieuze betekenis'.

'Zolang de vermaarde, astronomische religie in praktijk gebracht en onderwezen werd in deze naties welke de christenen minachtend betitelen als 'die heidenen', werd het door hen openlijk veroordeeld als de walgelijkste afgoderij, maar op het moment dat zij een eigen

theologie trachtten te vestigen begonnen zij ermee zich de astronomische mythe toe te eigenen, brachten de oorsprong ervan over naar een veel latere datum, gaven de personages andere namen, plaatsten ze in nieuwe geboorteplaatsen, verklaarden ze tot echte persoonlijkheden, voorzagen ze van de heiligste namen en eigenschappen, vielen op hun knieën en aanbaden ze en riepen vervolgens de naam van de allerhoogste God aan als getuige voor de geloofwaardigheid van hun onbeschaamde verzinsels’.

‘India is de oudste natie die zowel schriftuurlijke als monumentale getuigenissen bezit welke teruggaan tot in de verre oudheid, zelfs tot in voorhistorische tijden . . . De biografieën van Chrishna en Sakaya Boeddha zijn nauw verwant aan de geschiedenis van de Zonnegod’.

‘In Egypte werd de geschiedenis van de Zonnegod onderwezen; de verhalen van Osiris, Isis, Horus en Tyfoon zijn regelrechte kopieën van het astronomische stelsel. Hetzelfde idee vormde de basis van het verheven systeem van Zarathoestra, de Chaldeeën, Ethiopiërs, Foeniërs, en de meest vastberadene van de Arabische stammen: Babylon, van de Scythische naties, China en Japan, Sri Lanka, Java en de Filippijnen’.

‘Het religieuze systeem van de druiden . . . erkende een Zonnegod als middelaar met een complete zodiakale geschiedenis in de geïncarneerde godheid die zij Hesus noemden. De Griekse en Romeinse mythologie was een parafrase van de Egyptische zonnecultus. Hindoes, Egyptenaren, Arabieren, Perzen, Grieken en Romeinen dronken allemaal van dezelfde hemelse fontein. De joden . . . vereerden een godheid die slechts één van de . . . astrale beschermgeesten van de Egyptenaren was’.

‘De waarheid, dat er minstens twintig verschillende, geïncarneerde goden in het oosten verkondigd en in Griekenland onderwezen werden, terwijl aan ieder van hen een geschiedenis werd toegeschreven welke tot in details overeenkwam met die van de christelijke Messias, maar het nog veel belangrijkere feit dat van deze verschillende incarnaties voor wat betreft het tijdstip allemaal werd verondersteld dat ze aan Jezus zouden zijn voorafgegaan, en dat de wonderen die aan hem werden toegeschreven al waren afgebeeld in tempels uit de grijze oudheid, voor de datum die aan zijn geboorte werd toegekend, verschaft zijn eigen commentaar aan iedere denkgeest die zich niet heeft afgesloten voor het licht van de rede, geen dweper is of door blind bijgeloof niet in staat is de waarheden van de geschiedenis te beoordelen’.

In de inleiding van ‘Solar Biology’ (van H.E. Butler) wordt vermeld: ‘De mens is een wereld in het klein . . . een miniatuur en beeltenis van het universum zelf. Als dit zo is, heeft de mens noodzakelijkerwijze een band met al de delen ervan, zowel dichtbij als veraf . . . De mens is niet slechts een wereldburger, maar een burger van het zonnestelsel en het universum in al zijn geledingen, zichtbaar en onzichtbaar; daaruit volgt dat er geen enkele stralende ster of zon is die niet tot uitdrukking komt in zijn wezen, hetzij actief of latent’.

In ‘Astrology, Your Place in the Sun’ van Evangeline Adams zien we de astrologie verklaard als ‘de wetenschap die de invloed beschrijft van de hemellichamen op wereldse aangelegenheden en op het karakter en het leven van de mens. Het is de oudste wetenschap die er bestaat; zij is niet alleen prehistorisch, maar ook pretraditioneel; het is de wetenschap van de uitwerkingen der zonnestromingen op de levende dingen van onze aarde, in het bijzonder op het menselijk leven’.

De astrofysica wordt door velen bespottelijk gemaakt als bijgeloof, grotendeels als gevolg van onbekendheid met het onderwerp, en ook als gevolg van de praktijken van nieuwelingen die, beperkt als zij zijn in hun begrip en interpretatie, deze wetenschap een slechte naam hebben bezorgd. Zo is het geworden tot een fetisj en een bijgeloof, waardoor vele dwepers dagelijks de horoscoop raadplegen om te zien of er zogenaamde goede of slechte dagen op komst zijn, zodat er een toestand van geestelijke slavernij ontstaat.

Anderzijds heeft het wetenschappelijk aspect van de astrofysica een belangrijke waarde, omdat het de gunstige en ongunstige karaktertrekken van een individu kan aanduiden. De persoon die een dergelijke kennis bezit, kan zich wapenen tegen de onprettige neigingen en zwakheden die door de planetaire aspecten bij zijn geboorte zijn aangegeven.

De astrofysica is niet op geloof gebaseerd, maar is door iedereen aan te tonen die de fundamentele grondbeginselen van de planetaire werkingen en hun invloed op de mensheid zorgvuldig wil bestuderen. Net als de zon en de maan de getijden beheersen en net als ons eigen leven afhankelijk is van de werkingen der zon, zal het duidelijk zijn dat de zon, de maan en de planeten ook betrekking hebben op het leven.

Deze wetenschap zou in de scholen moeten worden onderwezen, opdat de kinderen hun goede en zwakke punten te weten kunnen komen en op deze manier geholpen kunnen worden om een evenwichtige mentaliteit en een evenwichtig karakter te ontwikkelen. Met andere woorden: 'Mens, ken uzelf'.

DE GOUDEN DRAAD VAN DE WAARHEID

De christenen sturen zendelingen naar de 'heidenen om ze te bekeren', maar talloze eeuwen voor het christelijke tijdperk onderwezen de wijsgeren van de oude 'heidense' naties de grote waarheden van de ontwikkeling van het leven en de ziel.

Door alle ware religies en in de verschillende filosofieën, leringen en voorschriften van alle tijden loopt de ene, gouden draad van de waarheid, ofschoon bij tijden verduisterd door symboliek en allegorie.

Wat betreft de aard van God kunnen we een consequente overeenkomst in de citaten uit de diverse bronnen aantreffen.

'Niet zichtbaar is zijn gedaante, niemand aanschouwt hem met het oog. Zij die weten dat hij in het hart woont, worden met hart en geest onsterfelijk' (Swetaswatara, Upanishad - zie de 'Bible of Bibles', Dr.Frank L.Riley).

'Maar waarlijk zijt ge niet in staat mij met uw ogen te aanschouwen; ik schenk u het goddelijk oog' (De Bhagavad-Gita).

'De Tao kan niet gehoord worden; datgene wat gehoord kan worden, is het niet. De Tao kan niet gezien worden; datgene wat gezien kan worden, is het niet. De Tao kan niet met woorden tot uitdrukking worden gebracht; datgene wat in woorden kan worden uitgedrukt, is het niet. Kennen wij het vormloze dat vorm aan de vorm geeft? Op dezelfde wijze laat de Tao niet toe dat het benoemd wordt' (The Texts of Taoism).

'De goddelijke Eenheid is onbevattelijk en wordt alleen gekend door haar manifestaties. Het herkennen van de manifestatie van de cyclus waarin hij leeft is de hoogste plicht van de mens' is een Bahai-principe. 'De wezenlijke aard van God ligt geheel buiten het menselijk bevattingsvermogen' (Bahá'u'llah).

'De kabbalisten beschouwen God als onuitsprekelijk en verklaren dat hij alleen maar door zijn manifestaties gekend kan worden' ('Mystery of the Ages').

Confucius leerde dat het Opperwezen een voor het verstand onmeetbaar feit vormde, en niet een met begrijpelijke begrenzingen.

'De stem van de spirituele bron van het Al Licht en de kennis wordt niet rechtstreeks gehoord door een geest in een lichaam. Hij blijft achter de ondoordringbare sluier van welsprekende stilte en spreekt tot de ziel van de mens, door middel van zijn eigen krachten (het geweten), door eeuwigdurende evolutie' (Illuminated Brahminism).

'Niemand heeft ooit God aanschouwd' (I Joh.4:12).

'... de Koning der koningen en de Heer der heren, die alleen onsterfelijkheid heeft en een ontoegankelijk licht bewoont, die geen der mensen gezien heeft of zien kan' (I Tim. 6:15,16).

'De Heer is groot en zeer te prijzen, zijn grootheid is ondoorgrondelijk' (Ps.145:3).

'Ik erken een universele God, die een Eenheid is en de oerkracht van het goede in het universum; zelfstandig bestaande, niet afhankelijk van vormen, welke geen plaats nodig heeft om te bestaan, onbegrensd en niet ondergeschikt aan het verstandelijke bevattingsvermogen van welk wezen dan ook' (Jacob Boehme).

'Geest is Brahma, want uit de geest worden waarlijk deze wezens geboren; wanneer zij geboren zijn, leven zij door de geest; nader komen zij tot de geest die zij binnegaan' (Taittiriya Upanishad).

‘De geest . . . is uit Gods eigen wezen . . . en is niet afgescheiden van Gods wezenlijkheid, maar ermee verenigd, als het licht met de zon’ (‘Driewerf Grootste Hermes’).

‘Want wie heeft de zin des Heren gekend? Of wie is Hem tot raadsman geweest?’
(Rom.11:34).

‘Onze God is een levende God. Zijn macht vult het universum. Hij was er voor de wereld het licht aanschouwde. Hij zal er zijn wanneer de wereld niet langer bestaat. Hij formeerde u; met zijn geest ademt gij’ (De Talmoed).

‘Voorwaar, het is de geest in de stervelingen en de adem des Almachtigen, die hun inzicht geeft’ (Job 32:8).

‘Want in Hem leven wij, bewegen wij ons en zijn wij’ (Hand.17:28).

‘Wij toch zijn de tempel van de levende God’ (II Cor.6:16).

‘Weet gij niet, dat gij Gods tempel zijt en dat de Geest Gods in u woont?’ (I Cor.3:16).

‘. . . één God en Vader van allen, die is boven allen en door allen en in allen’ (Efez.4:6).

‘Voor ons nochtans is er maar één God, de Vader uit wie alle dingen zijn en tot wie wij zijn’
(I Cor.8:6).

Het Vedantisme stelt dat alle zielen goddelijke vonken zijn, voortgekomen uit de Grote ziel.

‘Hij is de Levende. Er is geen God dan Hij’ (de koran).

‘Want bij u is de bron des levens, in uw licht zien wij het licht’ (Ps.36:10).

‘Waar de Geest des Heren is, is vrijheid’ (II Cor.3:17).

‘God is licht en in Hem is in het geheel geen duisternis’ (I Joh.1:5).

‘God is het licht van de hemelen en de aarde’ (de koran).

‘. . . want al wat aan de dag komt is licht’ (Efez.5:13).

Er zijn veel vergelijkbare leringen gegeven betreffende de vergankelijke natuur van de mens:

‘Ongelukkig is hij die de tak voor de boom aanziet, de schaduw voor de werkelijkheid’ (de Talmoed).

‘Jullie hebben het vergankelijke lief en verwaarlozen het toekomstige leven’ (de koran).

‘. . . want het zichtbare is tijdelijk, maar het onzichtbare is eeuwig’ (II Cor.4:18).

‘Ijdelheid der ijdelheden, zegt de Prediker, alles is ijdelheid!’ (vergankelijke materie)
(Pred.12:8).

‘. . . vlees en bloed kunnen het Koninkrijk Gods niet beërven en het vergankelijke beërft de onvergankelijkheid niet’ (I Cor.15:50).

‘Al wat bij u is gaat voorbij, maar datgene wat bij God is blijft’ (de koran).

‘Want wij weten dat, indien de aardse tent waarin wij wonen, wordt afgebroken, wij een gebouw van God hebben, in de hemelen, niet met handen gemaakt, een eeuwig huis’ (II Cor.5:1).

‘De Atma Boeddha’ verklaart: ‘Gelijk het beeld in een droom wordt de wereld onafgebroken gekweld door liefde, door haat en andere hartstochten. Zolang de droom voortduurt schijnt het werkelijkheid te zijn, maar bij het ontwaken gaat het over in onwerkelijkheid’. (Evenzo, bij een ontwaken tot het besef van een toekomstig leven, worden de sterfelijke dingen erkend als voorbijgaand en vergankelijk).

De morele leringen van de verschillende religies brengen dikwijls dezelfde waarheden over.

‘Wat ziet gij de splinter in het oog van uw broeder, maar de balk in uw eigen oog bemerkt gij niet? . . . doe eerst de balk uit uw oog weg, dan zult gij scherp kunnen zien om de splinter uit het oog van uw broeder weg te doen’ (Matt.7:3,5)

‘Men ziet de splinter in het oog van zijn buurman maar weet niets van de balk in zijn eigen oog’ (de Talmoed)

‘Als de wereldwijze man, die zo nauwkeurig gaten prikt in het karakter van anderen, dezelfde bedrevenheid nu eens op zichzelf zou toepassen, wat zou hem dan beletten de boeien (van onwetendheid) te verbreken?’ (de Jivanmukti-Viveka).

In ‘The Moral Aphorisms of Confucius’ zet Marcenus R.K. Wright uiteen dat Confucius o.m. onderwees:

‘Zoek naar en blijf trouw aan een oprecht doel in het leven en hebt uw buurman lief als uzelf’.

‘Een rechtvaardig en gelukkig leven kan alleen maar verwezenlijkt worden als gevolg van gehoorzaamheid aan ware, morele principes’.

‘Het is de taak van ieder mens om eerst zichzelf te vervolmaken, en vervolgens te helpen bij het werk om anderen te vervolmaken. De menselijke natuur is onze erfenis, hij kwam tot ons als een goddelijke gave, toch gebeurt het alleen maar door de volledige onderwerping van zijn compromitterende eigenschappen dat we in staat zijn volmaakte gemoedsrust, sociale vreugde en vrijheid te vinden’.

‘Een groot deel van onze tijd zou besteed moeten worden aan zelfonderzoek en zelfcorrectie. We behoren onze overrijde impulsen, verlangens en emoties te beteugelen en ze te laten beheersen door de rede’ (en de wil).

‘Het is niet voldoende om af te weten van deugdzaamheid, het is noodzakelijk om het te bezitten. Het is niet voldoende om het te bewonderen, het is noodzakelijk om het in praktijk te brengen’.

‘Oprechtheid en doelgerichtheid zijn verlossende, geestelijke eigenschappen’.

‘Het is een genoegen de waarheid te kennen en een zonde om haar niet lief te hebben, maar toch zijn degenen die haar liefhebben niet gelijk aan degenen die haar licht navolgen’.

‘Iedereen zou moeten proberen de beste eigenschappen en karaktertrekken van zijn eigen aard zo goed mogelijk op te kweken en ze te benutten met het oog op maatschappelijke acceptatie en broederlijk geluk. Zij die dit volbrengen bevinden zich niet zo heel ver van het ware pad van geestelijke harmonie, vreugde, tevredenheid en vrede’.

‘Doe aan een ander wat u zou willen dat hij aan u zou doen, en doe een ander niet aan wat u niet zou willen dat u aangedaan zou worden. Deze wet alleen hebt gij nodig. Hij omvat de grondslag en het principe van al het andere’.

De bijbel staat vol met waarheden van gelijke aard als de voorgaande.

‘Alles nu wat gij wilt, dat u de mensen doen, doet gij hun ook aldus . . .’ (Matt.7:12).

‘De liefde doet de naaste geen kwaad; daarom is de liefde de vervulling der wet’ (Rom.13:10). (zie ‘Nine Ingredients of Love’, hoofdstuk X, ‘Christian Science’, pag.191).

‘Hebt uw vijanden lief, zegen hen die u vervloeken, doe goed degenen die u haten en bidt voor wie u vervolgen’ (Matt.5:44).

‘Wie zijn broeder liefheeft, blijft in het licht . . .’ (I Joh.2:10).

‘. . . want wie zijn broeder, die hij gezien heeft, niet liefheeft, kan (ook) God, die hij niet gezien heeft, niet liefhebben’ (I Joh.4:20).

‘. . . laten wij liefhebben niet met het woord of met de tong, maar met de daad en in waarheid’ (I Joh.3:18).

‘Gij zult de Heer, uw God, liefhebben met geheel uw hart en met geheel uw ziel en met geheel uw verstand. Dit is het grote en eerste gebod. Het tweede, daaraan gelijk, is: Gij zult uw naaste liefhebben als uzelf. Aan deze twee geboden hangt de ganse wet en de profeten’ (Matt.22:37-40).

‘Maar laat, als gij aalmoezen geeft, uw linkerhand niet weten wat uw rechter doet . . .’ (Matt.6:3).

‘. . . wanneer gij niet wordt als de kinderen, zult gij het Koninkrijk der hemelen voorzeker niet binnengaan. Wie nu zichzelf gering zal achten als dit kind, die is de grootste in het Koninkrijk der hemelen’ (Matt.18:3,4).

‘Een lankmoedig mens overtreft een held, wie zijn geest beheerst, hem die een stad inneemt’ (Spr.16:32).

‘Al ware het, dat ik met de tongen der mensen en der engelen sprak, maar had de liefde niet, ik ware schallend koper of een rinkelende cimbaal’ (I Cor.13:1).

‘Maar het pad der rechtvaardigen is als het glanzende morgenlicht, dat steeds helderder straalt tot de volle dag’ (Spr.4:18).

‘Zuivere en onbevleete godsdienst voor God, de Vader, is: omzien naar wezen en weduwen in hun druk en zichzelf onbesmet van de wereld bewaren’ (Jac.1:27).

Kennis van het eigen zelf, meesterschap over het lichamelijke en begrip van de bedoeling van het leven, welke op verschillende wijzen betrekking hebben op ‘bevrijding’, ‘zaligheid’, ‘verzoening’, ‘éénwording’, ‘verlossing’ enz., werden altijd onderwezen als een noodzakelijke verworvenheid voor de vooruitgang en evolutie van de ziel.

Een vrije vertaling van een oud Sanskriet manuscript, geschreven op palmblederen, getiteld ‘The Atma Bodha’ of het boek van de kennis der ziel, luidt:

‘Men kan de uiteindelijke verlossing niet bereiken zonder kennis . . . Kennis doet onwetendheid verdwijnen zoals het licht de duisternis van de donkere wolken doet verdwijnen. Zodra de vroegere onwetendheid door kennis is verdreven . . . dan manifesteert de geest zich bij wijze van spreken als de stralende zon. De ziel openbaart zich in intelligentie als de weerkaatsing in een spiegel’.

‘Er is in elk geval maar één kennis die doeltreffend is voor het verwerven van verlossing; zoals men niet kan koken zonder vuur, kan men ook de uiteindelijke verlossing niet bereiken zonder kennis’.

‘Weet dan, dat alle dingen die vorm en gewicht bezitten, niet zijn wat zij schijnen te zijn, maar slechts de uiterlijke voorstellingen zijn van een meer innerlijk gelegen overeenkomst’.

‘Er is geen Bestaan binnen, buiten, boven of achter het Ene Bestaan. Heel de innerlijke, beweeglijke wereld is de Geest van het Ene, en de uiterlijke wereld is dezelfde ziel. Niets bestaat gescheiden van het Ene’.

‘Al de variaties van het bestaan worden omvat door het Ene Bestaan, werkelijk en intelligent, dat verbonden is met alles, het eeuwige al, doordringend, net als het goud in alle soorten sieraden’.

‘Afstand doen van alle (overmatige) gehechtheid aan een uiterlijk en voorbijgaand geluk, tevreden met het geluk van de ziel schittert de wijze mens voorgoed in het innerlijk licht dat, net als een lamp, zichzelf beschermt’.

‘De ziel van wie de toestand van bestaan uit kennis bestaat, verlangt niet naar de kennis van een ander voor wat betreft zijn eigen kennis, net als een lamp die zijn eigen licht uitstraalt geen andere lamp nodig heeft om gezien te worden’.

‘De ziel die verlicht wordt door . . . kennis . . . verdrijft de duisternis, doordringt alles, straalt en alles wordt verlicht. Dit is de grote voltooiing van het bestaan, het is de grote en uiteindelijke verlossing van de zonde, van pijn en ook van de dood’.

‘Hij die dus de pelgrimstocht van de ziel in zichzelf onderneemt, zonder de toestand van de hemelen, of het land of de tijd in overweging te nemen, verdrijft de koude en de warmte en verwerft een onafgebroken geluk, vrij van alle onreinheid. Diegene, volkomen bevrijd van alles, wordt alwetend, alles doordringend en onsterfelijk’.

Mattheüs 13:45,46: 'Evenzo is het Koninkrijk der hemelen gelijk aan een koopman die schone parelen zocht. Toen hij een kostbare parel gevonden had, ging hij heen en verkocht al wat hij had, en kocht die'.

'Ken de godheid die in u woont, opdat u de goddelijke Ene zult kennen, van wie uw ziel slechts een straal is' (Proclus).

'Leven in overeenstemming met je religie is innerlijk leven, aangezien men dan naar het goddelijke kijkt . . . De hemel is binnenin de mens, en degenen die de hemel in zich hebben komen in de hemel . . . Een mens met een geestelijk leven heeft de hemel in zich . . . De hemel in de mens is een erkennen van en een geleid worden door het goddelijke. Het allerbelangrijkste van elke religie is het erkennen van het goddelijke' (Swedenborg).

Boehme leerde dat verlossing niet van een dode en historische persoon komt . . . maar door de innerlijke Christus . . . door de geest, die zichzelf bewust wordt in het licht van de spirituele ziel.

'Mijn kinderen, ter wille van wie ik opnieuw weeën doorsta, totdat Christus (de geest van begrip) in u gestalte verkregen heeft' (Gal.4:19).

' . . . en gij zult de waarheid verstaan, en de waarheid zal u vrijmaken' (Joh.8:32).

' . . . en Hij zal u een andere Trooster geven om tot in eeuwigheid bij u te zijn, de geest der waarheid' (het verlangen om de bedoeling van het leven te begrijpen) (Joh.14:16,17).

In 'Mystery of the Ages' door de Countess of Caithness wordt een vergelijking gegeven van verschillende religieuze en filosofische leringen.

'De waarheid, namelijk . . . de kruisiging van de aardse mens' (het vervangen van onwetendheid door begrip) 'noodzakelijk voor de verlossing' (vrijheid) Avand de hemelse mens . . . de kruisiging van de lagere natuur (de Zoon der Mensen), opdat de hogere verheven zou kunnen worden . . . is in verschillende tijdperken en in verschillende delen van de wereld geopenbaard; het is de alleroudste en het zal waarschijnlijk ook de langstdurende op aarde zijn . . . omdat het het enige middel is om de aarde met de hemel te verenigen, of om de Zoon der Mensen voor te bereiden om de Zoon van God te worden; het is daarom in wezen zowel de religie van heel het verleden als van alle komende tijden'.

'De evangeliën zijn de geschiedenissen van een innerlijk en vernieuwend beginsel ('Het vernieuwende beginsel' vereist geen lichamelijke kwellingen, ascetisme enz., maar het houdt in dat de hogere wetten erkend worden terwijl de mens een natuurlijk leven leidt. 'Doch het geestelijke komt niet eerst, maar het natuurlijk, en daarna het geestelijke' (I Cor.15:46)) . . . en dat is de Verlosser van de mensheid, want het maakt de mens vrij van de gevangenis, de aarde; en het ontwikkelen van dit beginsel in hem transformeert de Zoon der Mensen in de Zoon van God. Noem het maar de Geest der Waarheid, of noem het Liefde, of Leven; of noem het Wijsheid, de Logos, of het zesde principe in de mens, zoals de boeddhisten het doen; of de sluitsteen van de boog, zoals bij de vrijmetselaren; of de hoeksteen, zoals in de Heilige Schrift ('De steen', (de rede) die de bouwlieden afgekeurd hadden, deze is tot een hoeksteen geworden?' (Luc.20:17)) ('En Ik zeg u, dat gij Petrus zijt, en op deze petra (de rede) zal Ik mijn gemeente bouwen') (Matt.16:18)); het is immer de hoogste toestand welke de mens kan bereiken'.

'De Egyptenaren, de Hindoes, de Perzen, de Grieken, de druïden, de Semieten en anderen hadden hun mystieke mythen, waarin door het leven van een individuele held de loop van de goddelijke wedergeboorte wordt geschetst'.

'Het praktisch boeddhisme kan aldus worden samengevat: zie, voel, spreek, gedraag je, leef, handel, denk en streef RECHTVAARDIG. Het onderwijst liefde en gerechtigheid voor allen; dat de weg tot de goddelijke vereniging leidt via dat hoogste beginsel - goddelijke liefde, en dat alleen verenigt het menselijke met het goddelijke'.

‘Zowel het boeddhisme als het brahmanisme hebben hetzelfde doel voor ogen, namelijk het dierlijke te veredelen en het menselijke te vergoddelijken, door de ziel te bevrijden van de aardse hartstochten en van de invloed van de materiële wereld: het bereiken van volmaakte bevrijding voor de toestand van de ziel wordt door de brahmaan miksha genoemd, het opgaan in het oneindige bestaan; terwijl de boeddhist het nirvana als een totale vernietiging van het lager zelf beschouwt’.

‘Er bestaat een verschil tussen de beide systemen, niet alleen in woorden maar ook in inzichten, maar het doel van hun praktijk is in wezen hetzelfde. De ethiek van beide systemen is nagenoeg eender, alleen in het uiterlijk ceremonieel zit het voornaamste verschil; maar over de meeste fysieke en psychische levenswetten zijn ze het allebei eens’.

‘De essentiële leringen van het taoïsme welke China eeuwenlang van dienst geweest zijn: alles is afkomstig uit één oorspronkelijkheid, dezelfde entiteit. De mens dient onverschilligheid aan te kweken voor de pijnen en genoegens van de wereld; leven in harmonie met de natuur. Overeenstemming tussen de menselijke wil en de universele rede vestigt de hoogste vorm van deugdzaamheid’.

‘Deze zelfde punten werden door de Griekse wijsgeren onderwezen: Pythagoras, Parmenides, Zeno, Plotinos. Theorieën welke in China gebruikelijk waren werden onderwezen door Anaxemenes, Anaxagoras en Xenophanes’.

‘De joodse kabbalisten stellen dat de bijbel een occult boek is waarin hun kabbalistisch systeem wordt uitgedrukt in allegorieën en symbolen . . . met de mystieke waarheid als de grondslag ervan. De kabbala brengt die kennis over die werd uitgekozen om op schrift te stellen . . . Over het innerlijk leven van de joden is betrekkelijk weinig bekend, maar zelfs in de bijbel kan men nagaan dat er een traditioneel (occultisme) aanwezig was, hetgeen werd vereeuwigd door de Nazareners en de scholen der profeten en later door de Essenen en kabbalisten, en mogelijk ook door de ingewijde talmoedisten, maar dat door alle kabbalistische scholen die Akiba en Simon Jochai navoldden in de boeken Jezira en Sohar in een wetenschappelijk systeem werd vastgelegd . . . hetgeen de grondslag van de (occulte kennis) van de Hebreëen onthult; deze werken zijn echter maar weinig bekend bij de orthodoxe joden’.

‘De talmoed is de beschuttende omheining rond de geschreven wet, die op zijn beurt weer het symbolische voertuig is van de goddelijke kabbala. (Voorschriften die de weg wijzen naar een goddelijk leven). Er zijn dus twee tradities; een exoterische traditie die in de talmoed is vereeuwigd, en een esoterische traditie waarin de kabbala werd overgeleverd. De exoterische traditie is doortrokken van het kabbalisme, ofschoon de echte talmoedisten hiervan niet op de hoogte zijn’.

‘De mystieke thora of kabbala is niet de Pentateuch, maar de traditie van het goddelijk woord, de God in ons eigen wezen. De geschreven wet wordt door de kabbalisten verondersteld een verborgen pad te zijn naar de ongeschreven of occulte wet welke een gids is tot het goddelijk woord . . . of de manifestatie van het absolute’.

‘Godfrey Higgins stelt in ‘Anacalypsis’: “De Essenen bestonden uit een broederschap van Hermetisten . . . De leerstellingen van Zarathoestra, Pythagoras en Plato zijn allemaal in de joodse kabbala ondergebracht”’.

‘Dr. Oliver, geaccrediteerd spreker voor de vrijmetselarij, beweert dat de vrijmetselarij afkomstig is van de Essenen, een joodse sekte . . . een geheime broederschap . . . verknocht aan vroomheid en toewijding aan God, en dat de Essenen in het bezit waren van wat zij noemen de ‘tempelgeheimen in de dagen van Salomo’.

‘De systemen van de kabbala en de esoterische vrijmetselarij zijn identiek, en dat is de reden waarom de vrijmetselaren hun tempel de Tempel van Salomo noemen . . . Salomo bouwde

een zichtbare *TEMPEL* teneinde de graden en geheimen van het onzichtbare zielenleven in te prenten . . . het was architecturaal occultisme’.

‘De geschiedenis van Hiram Abiff is die van de goddelijke geest, de Zoon van de Weduwe of de spirituele ziel, welke in onontwikkelde en materiële omstandigheden gescheiden is van zijn goddelijke bron, tot weduwnaar gemaakt dus; de drie medehandwerkslieden die hem doden zijn de drie lagere principes, te weten: het lichaam, het ego en de dierlijke of aardse ziel’.

‘De hoeksteen’ (net als de sluitsteen van de Metselaar van de Koninklijke Boog) symboliseert de Christusgeest in de mens’.

De filosofen en denkers in de middeleeuwen konden niet openlijk uitkomen voor de feiten met betrekking tot het leven hier en hiernamaals, uit vrees voor hun leven en vervolging door de kerk; daarom spraken de rozenkruisers slechts in symbolen. Maar in deze tijd bestaat er geen behoefte aan middeleeuwse geheimhouding van occulte leringen.

In ‘An Adventure among the Rosicrucians’ verklaart Franz Hartmann: ‘De ware alchemist heeft voor zijn verrichtingen geen ingrediënten nodig, zoals hij zou kunnen kopen in een drogisterij . . . al de beschrijvingen van . . . retorten, vizzels, filters . . . distilleerkolven enz. in boeken over alchemie werden geschreven om te voorkomen dat de egoïsten in mysteries zouden gaan snuffelen waar ze niet geschikt voor waren om te ontvangen’.

‘De hoogste processen in de alchemie vereisen geen mechanische arbeid; zij bestaan uit het reinigen van de ziel, en het transformeren van de dierlijke mens in een goddelijk wezen’.

‘De onzichtbare elementen waaruit het gestel van de mens is gevormd, worden zijn ‘metalen’ genoemd, omdat zij blijvender en duurzamer zijn dan vlees en bloed. De metalen die gevormd worden door zijn gedachten en verlangens zullen blijven voortbestaan, nadat de vergankelijke elementen waaruit zijn fysieke lichaam is opgebouwd, ontbonden zijn’.

‘De dierlijke principes van de mens zijn de basismetalen waaruit zijn dierlijk organisme bestaat; zij moeten worden veranderd in edeler metalen door zijn ondeugden te transformeren tot deugden, totdat zij alle kleuren hebben doorlopen en in het goud van de zuivere spiritualiteit veranderd zijn. Teneinde dit te volbrengen is het noodzakelijk dat de grofste elementen in de vorm zullen sterven’ (worden bedwongen) . . . ‘zodat het licht van de geest door de harde schaal heendringt en de innerlijke mens tot leven en activiteiten roept’.

‘De microkosmos van de mens is een echte tegenhanger, een beeltenis en voorstelling van de grote macrokosmos der natuur. De eerste bevat al de krachten, principes, essenties en substanties die zich bevinden in de laatste, vanaf het hoogste en het goddelijk spirituele principe dat God wordt genoemd, tot aan de meest grove toestand van het ene, universele leven, waarin het materie wordt genoemd’.

‘De hermetische filosofen van de middeleeuwen, de broederschap van het gouden en rozenkruis geheten, onderzochten de grondbeginselen van de christelijke religie en maakten hun bevindingen openbaar door middel van bepaalde symbolen die ‘geheim’ werden genoemd omdat ze alleen kunnen worden verstaan door degenen die de sleutel tot het begrijpen ervan bezitten . . . de ‘sleutel van de spiritualiteit (intuïtief doorzien van hun betekenis) en de rede’.

‘Vanaf de tijd van de grote reformatie, toen de bijbel het gewone goed werd van het volk dat niet in staat was de geheime betekenissen te begrijpen van de fabels en gelijkenissen welke alleen bekend waren aan de ingewijden, de kabbalisten, alchemisten en rozenkruisers, is de christelijke religie meer op haar intellectuele waarden bestudeerd dan op haar spirituele aspecten’ (De bijbelse verhalen werden letterlijk geloofd; hun innerlijke betekenis werd niet doorzien).

In ‘The Light of Egypt’ van Sri. Ramatherio wordt het symbool van de rozenkruisers - een kruis met een rode roos in het midden - als volgt uitgelegd: ‘Het kruis kan men aantreffen op

de wanden van graftombes en tempels in Egypte. Voor de mystici in het oude Egypte of het oosten betekende het: of het lichaam van de mens in een houding van begroeten van de opgaande zon (met de armen in horizontale positie gestrekt), of het lichaam van de mens gekruisigd door arbeid, beproevingen en lijden’.

‘De Egyptische mystici voegden een rode roos aan het kruis toe. De roos werd tot symbool van het innerlijk bewustzijn, de geest, de ziel van de mens. Het feit dat de roos zich geleidelijk opende vanuit de gesloten knop in een volledige bloem met uitdrukking, en vervolgens langzaam verwelkte, ging hangen en uit het zicht verdween, wekte de indruk dat het op de ziel van de mens leek die, gevangengezet in een jeugdig lichaam, zich langzaam ontwikkelde tot een geopenbaarde schoonheid, en ook weer langzaam zwakker werd in zijn uitdrukking totdat hij leek te zijn heengegaan. De evolutie van de roos scheen symbolisch de evolutie van de menselijke ziel voor te stellen’.

‘Jarenlange observaties overtuigden deze wijsgeren ervan dat de beproevingen van het leven, de ervaringen, de lessen die geleerd waren en het lijden dat was doorstaan, bijdroegen aan de evolutie van de ziel; het scheen hen toe dat de ziel van de mens zich ontwikkelde door de ervaringen van het lichaam. Omdat voor hen het kruis altijd het symbool van het lichaam van de mens in zijn lijden was geweest, voegden zij de roos aan het kruis toe en creëerden het symbool waar slechts één verklaring voor is: de roos (ziel) ontwikkelt zich en krijgt schoonheid terwijl hij op het kruis (lichaam) wordt gekruisigd’.

De leringen van de rozenkruisers worden duidelijk weergegeven in ‘Cosmology’ van Franz Hartmann.

‘Indien de mensen datgene willen kennen wat hun eigen zelf ver te boven gaat, moeten zij uit dat eigen zelf treden en door de macht van de liefde het oneindige al omvatten . . . feitelijk moeten zij zich realiseren . . . dat de universele geest één is, en dat we in hem en door zijn macht leven en bestaan, en dat we de wijsheid boven alles lief behoren te hebben, en heel de mensheid, alsof zij deel van onszelf zou zijn’.

‘Hoe kan de mens delen in het bewustzijn van de universele geest, zolang hij zich vastklampt aan het bewustzijn dat hij niet meer dan een zeer beperkte persoonlijkheid zou zijn?’

‘Al de fundamentele leerstellingen van de religies in de wereld zijn op de erkenning van deze waarheid gebaseerd; het is de rots (petra) waarop de universele, spirituele kerk van de mensheid is gebouwd; het wordt allegorisch voorgesteld in de bhagavad-gita met de strijd die Arjoena moet vechten met zijn persoonlijke ego’s, teneinde hem in staat te stellen om één te worden met Krishna; het wordt uitgebeeld door het christelijke kruis, getooid met de figuur van een stervende man; want het is niet het Christusbeginsel dat sterft aan een kruis, maar het halfdierlijke zelf dat moet lijden en sterven, zodat de werkelijke mens kan opstaan in een glorieuze verrijzenis, en verenigd kan worden met de ‘Christus’. Het is niet de lichamelijke dood die in deze prachtige allegorie wordt voorgesteld, maar de mystieke dood, de dood van de persoonlijke begeerten, persoonlijke eisen en persoonlijke belangen’.

‘Het kruis is het symbool van de overwinning van het eigen ik, van de triomf, en het begin van onsterfelijk leven’.

‘Christus is een symbool van geestelijk bewustzijn, leven en licht, het goddelijk element in de mensheid, dat zichzelf manifesteert in de mens, tot de persoonlijke Christus in de individuele mens wordt. ‘Christus’ betekent dus: een innerlijke, spiritueel levende en bewuste kracht of principe’.

‘Christus’ duidt oorspronkelijk een universeel, geestelijk principe aan, sinds alle eeuwigheid gelijktijdig bestaand met de ‘Vader’, d.w.z. de goddelijke bron waaruit het in het begin is voortgekomen’.

‘Degenen die de verhevenheid van deze voorstelling niet kunnen bevatten, beschouwen Christus louter als een historische persoon die op de een of andere onbegrijpelijke manier de zonden der wereld op zich nam’.

‘De Vader: het onbevattelijke Absolute, de oorzaak van alle bestaan, het Centrum van het leven, dat slecht begrijpelijk wordt wanneer hij zich manifesteert als de ‘Zoon’ - het Licht. In dezelfde zin is een geometrisch punt louter een abstractie en niet te begrijpen; het moet zich ontwikkelen tot een cirkel eer het tot een voorwerp van onze verbeelding kan worden’.

‘Het kruis: een symbool dat verschillende ideeën tot uitdrukking brengt. De scheppende kracht van het leven is een spiritueel aspect dat werkzaam is in de macrokosmos van de natuur en in de microkosmos van de mens. Het beeldt ook de opstijgende en neerdalende geest en materie uit. De rechtopstaande balk stelt de geest voor, de horizontale balk het dierlijke of aardse beginsel dat wordt doordrongen van de goddelijke geest’.

‘Zowel de universele als de individuele mens kan worden gesymboliseerd door een kruis. Het dierlijk lichaam van de mens is een kruis of martelwerktuig voor de ziel’ (kruis van het lijden). ‘Door middel van zijn strijd met de lagere elementen van zijn gestel wordt zijn goddelijke natuur ontwikkeld. Door middel van zijn fysieke lichaam wordt de mens ‘vastgenageld’ op het niveau van lijden dat tot het aardse bestaan behoort. De dierlijke elementen moeten sterven (bedwongen worden) op dat kruis, en de spirituele mens moet worden opgericht om verenigd te worden met de Christus’. ‘De dood aan het kruis’ stelt het opgeven van de eigen persoonlijkheid voor, en het binnengaan in het eeuwige en universele leven’ (esoterisch: het Christusbewustzijn).

‘God: de eeuwige, alomtegenwoordige, zelfstandig bestaande oorzaak van alle dingen; in zijn hoogste betekenis valt deze uitdrukking noodzakelijkerwijze buiten het verstandelijke begrip van de onvolmaakte mens, want het onvolmaakte kan zich nooit een denkbeeld vormen van het volmaakte, noch het eindige van het oneindige’.

‘God is de enige, eeuwige Werkelijkheid, onkenbaar voor de mens; al wat we van hem kennen, zijn zijn manifestaties’ (zoals geopenbaard in de waarneembare natuur). ‘We kunnen ons onmogelijk enig idee vormen van het niet-gemanifesteerde Absolute; maar zodra dit laatste zich openbaart verschijnt het als een drie-eenheid van gedachte, woord en openbaring - d.w.z. als de ‘Vader’, de ‘Zoon’ en de ‘Heilige Geest’.

‘De God van het universum . . . is een eeuwige macht, onveranderlijk als de wet . . . de eeuwige macht van liefde, de bron van alle bestaan . . . wiens stralen het licht van de intelligentie en het principe van onsterfelijk leven zijn . . . Universele religie is gebaseerd op het erkennen van de waarheid dat de hele mensheid één is, en dat we in onze handelingen altijd geleid dienen te worden door het welzijn van anderen in overweging te nemen, eerder dan alle persoonlijke belangen’ (Egoïsme is de voornaamste oorzaak van ‘het kwaad’).

‘Harmonie: éénwording met de eeuwige ene is het enige doel van alle ware religie’ (verworven door rede en begrip, geen sentimentele dromerij). ‘Alle dingen zijn van oorsprong één; zij vormen alle toestanden van het ene, universele bewustzijn. Zij schijnen enkel maar van elkaar te verschillen als gevolg van de illusie van de vorm. Het Centrum is één . . . Verenigd te worden met het Centrum is het binnengaan van de Werkelijkheid en goddelijk en onsterfelijk te worden. Nadat iemand is verenigd met zijn eigen hogere zelf, kan hij worden verenigd met de Christus’.

‘Dit proces van regeneratie en eenwording wordt in al de religies van het oosten onderwezen, maar ofschoon heel de christelijke godsdienst op deze waarheid is gebaseerd, wordt het niettemin over het geheel misverstaan door de moderne christenen, die de verlossing eerder denken te verkrijgen door de verdiensten van een ander dan door hun eigen inspanning. Om

het proces van regeneratie en eenwording te kunnen begrijpen is een begrip van de werkelijke aard van de mens en zijn relaties tot de natuur vereist’.

‘De spirituele kracht welke de ware mens vormt . . . is een universeel principe dat alle dingen vervult, omringt en doordringt . . . De universele, eeuwige kracht van de geestelijke zon van het universum komt het hart van de mens binnen . . . als een geestelijke lichtstraal en zet de hogere elementen van de ziel tot activiteit en leven aan . . . en vergemakkelijkt de ontwikkeling van de geestelijke vermogens . . . en ontplooiing van de ziel’.

‘Dit Licht, dat het Leven en de Waarheid is, schijnt in de harten der mensen en is de Christus of de Verlosser der mensheid’ (of éénwording, hetgeen de christenen verkeerd opvatten als ‘verzoening’). Het is universeel, en er is geen andere verlosser; het is bekend aan de wijzen van alle naties, ofschoon ze het niet allemaal dezelfde naam geven; het bestond aan het begin van de schepping, en zal tot aan het einde blijven bestaan; het is het vlees en het bloed, de substantie en kracht van de innerlijk spirituele mens in zijn hoogste, goddelijke aspect’.

‘Alleen het hogere zelf van de mens is onsterfelijk, en hij die ernaar verlangt het eeuwige leven binnen te gaan moet ernaar streven uit zijn lagere, dierlijke zelf te groeien’ (zich realiseren dat hij zich in de wereld bevindt maar niet van de wereld is), ‘en in staat worden zijn ziel te verenigen met zijn eigen spirituele ego, of de Christus’. (‘Ja, hierom getroosten wij ons moeite en grote inspanning, omdat wij onze hoop gevestigd hebben op de levende God, die een Heiland is voor alle mensen’)(I Tim.4:10).

‘Deze fundamentele waarheid vormt de wetten van elke ware religie, en al de voornaamste religieuze systemen op deze aardbol zijn gebaseerd op deze uiteindelijke eenwording met God. De wijze mensen van alle tijdperken weten van de geboorte van Christus, niet van een man die Christus werd genoemd, maar van de goddelijke Redder die in elk mensenhart kan worden geboren’.

‘De Christus is de ‘Zoon van God’, een Lichtstraal van de eeuwige, geestelijke zon van het universum, schijnend in de harten der mensen (‘Ik ben het licht der wereld; wie Mij volgt, zal nimmer in de duisternis wandelen, maar hij zal het licht des levens hebben’)(Joh.8:12). . . De Natuur brengt de Christus voort. Zij is een eeuwige moeder, want alle vormen zijn geleidelijk uit de Natuur ontstaan . . . Toch is zij een altijd onbevleete maagd, want ze heeft geen relatie met welke god van elders dan ook; de vruchtbaar makende kracht van de ‘Heilige Geest’ leeft en handelt in haar eigen centrum’.

‘De dualiteit van de mens in zijn stoffelijk en geestelijk aspect wordt algemeen erkend; het is een waarheid die zichzelf voortdurend onder de aandacht brengt van eenieder die in staat is tot denken. De definitieve vereniging van de goddelijke elementen die in het organisme van de mens bestaan met het totaal van de goddelijke elementen welke in de natuur voorkomen is de waarheid waarop alle redelijke religieuze leringen zijn gebaseerd . . . de waarheid van . . . de eenheid van de natuur en de goddelijke, eeuwige geest daarin’.

‘De individuele mens vormt een beeld van de natuur. Zijn gestel is gebaseerd op dezelfde wetten waarop de natuur als geheel is opgebouwd . . . het menselijk organisme lijkt in alles op de universele natuur, op de uiterlijke vorm na. . . Hij bevat in zichzelf, hetzij in de kiem, potentieel of actief al de machten en principes, substanties en krachten die vervat zijn in het grote organisme van de natuur, en bovendien bestaat er een voortdurende wisselwerking tussen de grote en de kleine wereld; de elementaire krachten van de natuur werken op de mens in, en de krachten die van de mens uitstralen - zelfs zijn gedachten - werken weer op de natuur in . . . de twee zijn in feite één’.

‘Deze waarheden zijn zo oud als de wereld, en ze waren al duizenden jaren bekend voor de komst van het moderne christendom. Ze werden de mensheid dikwijls ingeprent door de grote hervormers en wijsgeren, en werden door de mens ook weer vergeten’.

'Zowel de christelijke leringen als de brahmaanse boeken, waarvan de oorsprong teruggaat tot in prehistorische tijden, vertellen allemaal hetzelfde verhaal in verschillende allegorische vormen. 'In het Woord was leven, en het leven was het licht der mensen' (Joh.1:4).

'Evenals de afbeeldingen van de goden van de Grieken en Romeinen niet bedoeld waren om personen uit te beelden, maar uit louter zinnebeeldige verpersoonlijkingen van de krachten der natuur bestonden, zijn de personen over wie in de bijbel gesproken wordt ook verpersoonlijkingen van dezelfde krachten of principes die vandaag nog bestaan, net als zij bestonden voordat de bijbel werd geschreven . . . Het zijn mythologische allegorieën en vertegenwoordigen levende waarheden. De ware natuurwetenschap is de basis van alle ware religie'.

Het gebed van de rozenkruisers ('Cosmology' - Hartmann) brengt duidelijk een idee van de universele macht en wijsheid tot uitdrukking, gesymboliseerd door de natuur:

'Eeuwige en universele Bron van liefde, wijsheid en geluk; de natuur is het boek waarin uw hoedanigheid staat beschreven, en niemand kan het lezen, tenzij hij uw school heeft bezocht. Daarom zijn onze ogen op u gericht, als de ogen van de dienaren die gericht zijn op de handen van hun meesters en meesteressen van wie zij hun gaven ontvangen. O, gij Heer der Koningen, wie zou u niet onafgebroken en eeuwig loven met zijn hele hart? Want alles in het universum komt van u, komt uit u voort, behoort tot u en moet tot u terugkeren . . .'

'Gij alleen zijt de Heer, want uw wil is de bron van alle krachten die er in het universum bestaan; niets kan u ontgaan. Gij zijt de helper der armen, de eerbaren en de deugdzamen. Gij zijt de Koning der wereld, uw zetel is in de hemel en in het heiligdom van de harten der deugdzamen'.

'Universele God, één Leven, één Licht, één Macht, gij alles in alles, niet uit te drukken en niet te bevatten! O Natuur! Gij iets uit niets, gij symbool van wijsheid! Uit mijzelf ben ik niets, in u ben ik mijn ik. Ik leef in uw ik, geschapen uit niets leeft gij in mij en brengt mij uit de toestand van het ego in het eeuwige licht. Amen'.

Swedenborg schreef: 'De Kerk van de Heer is universeel en is met allen die het goddelijke erkennen en leven in naastenliefde'. Het credo van Thomas Paine luidde: 'De wereld is mijn vaderland; goeddoen is mijn religie'.

Oosterse geesten erkennen de overeenkomst tussen het esoterische christendom en hun eigen oude leringen, maar zij verwerpen de dogmatische leer van de christelijke zendelingen die in een plaatsvervangende boetedoening geloven, namelijk, dat Jezus voor onze zonden stierf het voornaamste vereiste is voor een zogenaamd toekomstige 'verlossing'.

Deze doctrines mogen dan geaccepteerd worden door de niet-onderwezen oosterling, voor een deel tenminste, vanwege de voorrechten en voordelen die daarbij ontvangen worden, maar voor de oosterse geleerde zijn zulke doctrines onlogisch en kleinerend ten opzichte van het universele, geestelijke principe, dat door de oosterse geest wordt erkend en vereerd en geen vergissingen maakt, zoals het volgens het christelijke dogma te kennen wordt gegeven.

Dat de ruimere kijk op religie die door de oosterse geleerde eropna gehouden wordt een liberaliserende invloed heeft op de zendelingen zelf, wordt aangetoond door de verwarring welke onlangs ontstond bij de Presbyterian Board of Foreign Missions, als gevolg van de uitspraken van mevr.Pearl S.Buck, de befaamde auteur, zending en kenner van het leven en de literatuur in China (in de jaren voor de Tweede Wereldoorlog - vert.), die van ketterij werd beschuldigd vanwege toespelingen die zij maakte op de christelijke doctrine, dat de 'heidense' rassen gedoemd zijn, tenzij ze het evangelie horen, als een 'magische religie'.

Mevr.Buck wordt als volgt geciteerd: 'Ik ben het eens met de Chinezen die vinden dat hun mensen beschermd moeten worden tegen zulke bijgelovigheden. Wij hebben onwetende mensen als zendelingen gestuurd, we hebben middelmatige, arrogante en bijgelovige mensen

gestuurd die bijgelovige belijdenissen en theorieën hebben onderwezen en het leven van hunkerende mensen ellendig en triest hebben gemaakt’.

‘Het maakt niet uit of Christus in bovennatuurlijke zin magisch was of niet’, verklaarde mevr. Buck, zoals door de pers werd geciteerd. Voor haar is Christus ‘die kracht, die zich vormt uit het universum, altijd leeft, in waarheid altijd onvermoeid is. Ik zie dat er niet dikwijls echt in hem geloofd wordt, zelfs niet door degenen die beweren zijn volgelingen te zijn; hij die heel eenvoudig en onbevreesd is, hoe kunnen mensen die niet eenvoudig zijn en vol zitten met kleine en soms ook grote angsten werkelijk in hem geloven? Er is geen magie voor nodig, geen belijdenissen, niets anders dan dat we bij onszelf te rade gaan over die grootste eenvoud’.

‘En wat als Christus nu eens nooit geleefd zou hebben? Als er geesten, dromen, verwachtingen en fantasieën bestonden die voldoende gevoelig waren voor de menselijke ziel en al zijn noden, gevoelig genoeg om de geest die hemelse impressie te laten ontvangen die hem in staat zou stellen zich een begrip te vormen van een persoonlijkheid als die van Christus en hem voor ons uit te beelden met zo’n weergaloze eenvoud als waarmee hij wordt afgebeeld, dan zou Christus geleefd hebben en nog leven, of hij nu ooit één lichaam en één ziel geweest zou zijn, of dat hij de essentie van de meest verheven dromen van de mensheid zou zijn’.

De dogmatische vertolking van de religie maakt langzaam plaats voor een ruimere opvatting; dit werd zelfs te kennen gegeven door de houding van de Presbyterian Board of Foreign Missions welke, overeenkomstig zijn plicht jegens de kerk, het ontslag van mevr. Buck moest aanvaarden, zij het ‘met spijt’.

Zoals er vele hoofdwegen naar één stad leiden en iedere reiziger zonder te worden veroordeeld de gemakkelijkste volgt, zo zijn er vele gedachtegangen die naar het uiteindelijke begrip leiden, en niemand mag de weg veroordelen die een ander gaat, want tenslotte leiden ze allemaal naar de waarheid.

DE REIS VAN DE ZIEL

De verschillende interpretaties van de religie zijn ongetwijfeld de oorzaak geweest van meer verschil van mening, van strijd en beroering in de wereld van het denken dan alle andere vraagstukken met betrekking tot het bestaan, het fysieke en het mentale.

Niettemin, wanneer vooroordeel en dogmatiek worden uitgeschakeld, wordt de betekenis van de religie zo simpel dat 'de zwerfende mens, ofschoon een dwaas, hierin niet zal dwalen'.

Toen Benjamin Franklin tachtig jaar oud was schreef hij: 'Dit is mijn belijdenis: ik geloof in één God, de Schepper van het universum; dat hij het bestuurt door zijn voorzienigheid; dat de meest acceptabele dienst die we hem kunnen verlenen bestaat uit het goeddoen aan zijn andere kinderen; dat de ziel van de mens onsterfelijk is en ten aanzien van zijn gedrag in dit leven rechtvaardig behandeld zal worden in een volgend leven. Deze houd ik voor de fundamentele punten in elke oprechte religie'.

Religie wordt gedefinieerd als 'een boekband' en houdt het bewuste besef in dat we een deel zijn van een Bron. 'Alles maakt slechts deel uit van één kolossaal geheel, waarvan het lichaam de natuur is, en God de ziel' (Alexander Pope).

'Wij zijn allemaal Gods kinderen. Ik ben de broeder van de jood en de Parsi en de mohammedaan en de boeddhist. We moeten een religie hebben die de hele mensheid in zich op wil nemen', luidde de verklaring van Sir Arthur Conan Doyle, zoals geciteerd in de onlangs verschenen biografie 'Arthur Conan Doyle, A Memoir', geschreven door de Eerw. John Lamond, D.D., met daarin een epiloog, een prachtig eerbetoon aan haar echtgenoot, van Lady Conan Doyle.

In de religie wordt teveel de nadruk gelegd op blind geloven en te weinig op de verstandelijke vermogens, want dit laatste leidt rechtstreeks tot begrip. Redenatie en begrip verlichten de ziel en deze verlichting versterkt een van nature aanwezige devotie.

Een voortdurende studie van de schone kunsten ontwikkelt een geest van bewondering en waardering, want 'iets van schoonheid is een vreugde voor immer'; evenzo is het in de geestelijke wetenschappen, hoe meer de ziel begrijpt van de bedoeling van het leven en van de fantastische openbaringen van de natuur, des te groter is het verkregen geluk dat de ziel van 'heerlijkheid tot heerlijkheid' voert. 'De ziel van de mens is goddelijk; het mediteren over de goddelijke essentie is de edelste bezigheid van de mens', verklaarde Philo, de neoplatonist. 'Wetenschap, godsdienst, kunst en filosofie zijn de indirecte paden tot de bron van het bestaan', schreef de Countess (gravin) van Caithness.

Door de nalatigheid van de godsdienstige dweepers, om niet aan de natuur en het leven die intelligente en onbevooroordeelde studie te besteden die op zich al de ware interpretatie van de bedoeling van het leven verschaft, wordt de goddelijke natuur van God door grote aantallen verkeerd beoordeeld. Omdat ze alleen maar de ogenschijnlijke verkeerdheden en catastrofes in de wereld zien, wijzen zij een Opperwezen totaal af; omdat zij het goddelijke plan niet kunnen bespeuren, beoordelen zij God op de uiterlijkheden, die alleen maar fungeren als de geestelijke verwerkingsprocessen welke nodig zijn om de ziel tot zelfrealisatie te brengen.

De waarheid openbaart het mysterie. Door het oefenen van het heldere onderscheidingsvermogen van de geest, en het scheiden van het zielenleven van een ongepaste aantrekking tot

vergankelijke illusies, niet door de levenstaken uit de weg te gaan maar door geduldig trachten ze tegemoet te komen, zal de ziel, dag aan dag, een vollediger onderscheidingsvermogen voor het grote plan verkrijgen.

Dit is de gewaarwording waarover Franz Hartmann schrijft in 'Boehme': 'Alleen wanneer de spirituele waarnemingsvermogens van de mens ontplooid worden en hij de goddelijke kennis van het zelf verwerft, zal hij de Christus kennen en al de hemelse machten die gezamenlijk het koninkrijk van God, dat in hemzelf bestaat, tot stand brengen . . . De religie van de levende Christus is gebaseerd op de herkenning van een eeuwig proces, dat in de macrokosmos van de natuur en in de microkosmos van de mens aan de gang is'.

'De ware Christus is noch een adept, noch een mahatma, noch een hervormer, een sterfelijk persoon, noch iemand die hoe dan ook van God verschilt, maar het is de godheid zelf die zich manifesteert in de mensheid, en daarbij de mensheid als geheel verlost - en met elk individu apart rekening houdt - van onwetendheid en lijden, voorzover de mensheid of zo'n individueel persoon hem (het licht) in zich toelaat. De verlossing uit de geestelijke duisternis hangt af van de tegenwoordigheid van de bevrijdende kracht van het geestelijk licht in de duisternis zelf . . .'

'Er is een goddelijk element in de mensheid, waardoor de mensheid verlost kan worden van het materialisme en de onwetendheid en weer tot het besef van haar oorspronkelijke, goddelijke staat gebracht kan worden. Bovendien bestaat ieder menselijk individu op zichzelf uit een kleine wereld, waarin zich al de krachten, principes en essenties bevinden waarvan men zegt dat ze in de grote wereld bestaan, het zonnestelsel waarin we leven. In ieder van deze kleine werelden gaat het grote verlossingswerk, waarover in de bijbel geschreven wordt dat het plaatsheeft in de grote wereld, onafgebroken verder'.

'Altijdurend daalt de goddelijke geest neer in de diepten van de materie in ons lichamelijk bestaan, en overwint, door de kracht van het licht en de liefde van Christus in de ziel, het dreigende vuur van de toornige wil van binnen, met als doel de beeltenis van God opnieuw in de mens te vestigen'.

'Altijdurend wordt de Christus geboren temidden van de dierlijke elementen in het gestel van de mens, de verstandelijke krachten daarin onderrichtend; gekruisigd aan het kruis, in het midden van de vier elementen, en weder opgestaan in degenen die zich niet verzetten tegen het proces van hun eigen wedergeboorte, waardoor zij het leven in de Christus kunnen bereiken'.

'Dit werk van evolutie en verlossing gaat onafgebroken en overal door . . . Het licht van de geest is afkomstig van de zon der goddelijke wijsheid, de heilige drie-eenheid van wil en intelligentie en zijn manifestatie; en vanuit de diepten van het menselijk hart welt het licht van de liefde op en het overstemt de argumenten van het verstand dat door de uiterlijke schijn wordt misleid . . . De universele God, de Christus, komt in hem tot leven. Dan eindigen de illusies, en wordt de innerlijke waarheid onthuld . . . In de levende waarheid zelf moet het licht gevonden worden'.

'Voorwaar, het is de geest in de stervelingen en de adem van de Almachtige, die hun inzicht geeft' (Job 32:8).

Teneinde de onzichtbare, ontastbare aard van het niet-gemanifesteerde te kunnen bevatten, zijn er objectieve illustraties en vergelijkingen voor nodig. Laten we aannemen dat God een grote harp is en de mensheid de snaren die nog niet gestemd zijn. Iedere snaar moet tenslotte worden afgestemd op de natuur van de harp opdat de harmonie kan worden verwezenlijkt.

Om dit verder te illustreren: een muzikant die een instrument leert bespelen waardeert, naarmate hij studeert en oefent, steeds meer de geopenbaarde schoonheid en harmonieën die zonder een instrument niet kunnen worden opgemerkt. Opdat de omvang van de harmonie kan

worden vergroot, wordt het ene na het andere instrument eraan toegevoegd, elk gestemd volgens zijn aard, hetgeen uitmondt in één groot symfonieorkest.

Evenzo is iedere ziel een integraal deel van de harmonie des levens maar, net als een muzikant moet oefenen om de moeilijkheden te overwinnen, moet de ziel er ook naar streven om onwetendheid, egoïsme, jaloezie en al de belemmerende omstandigheden te overwinnen die de ziel te zeer vasthouden in de kluisters van de denkbeeldige, objectieve aantrekkelijkheden.

Wanneer zelfzucht wordt vervangen door liefde voor de waarheid en het zoeken naar waarheid, liefde en harmonie overheerst en de ziel dat kan onderscheiden, net als elk instrument in het orkest de andere instrumenten dient te erkennen, moet ook iedere ziel harmoniëren met de andere zielen, en door ze te helpen hun plaats in het grote orkest des levens te vinden in afstemming met God te komen, tot één harmonie van begrip, waardoor de hemel gevestigd wordt.

Dus evolueert elke ziel, door zich te verheffen uit de grove, vergankelijke staat, naar een besef van de bedoeling van het leven en wordt tenslotte tot een bewust, integraal deel van het geheel. De uitdrukking ‘zich verliezen in God’ moet niet worden opgevat als een vernietiging maar, net als ieder instrument in het orkest altijd op zichzelf blijft staan terwijl het in zekere zin opgaat in het orkest, behoudt ook iedere ziel altijd zijn identiteit, ofschoon hij een deel is van het grootse, harmonieuze orkest van het universum.

Laten we, om dit nog verder toe te lichten, eens aannemen dat God is als een rivier waarin hier en daar luchtbellens rondrijven - de individuen waaruit de mensheid bestaat. Iedere luchtbel, zich niet bewust van zijn oorsprong, ziet zichzelf als een onafhankelijk wezen; hij slaagt er niet in te erkennen dat hij deel uitmaakt van de stroom, wordt meegevoerd en tenslotte verzwolgen door de draaikolken langs de kust, verstrikt in de diverse geloven, sekten en dogma's, zodat zijn vooruitgang belemmerd wordt.

Na van het ene geloof naar het andere meegesleept te zijn, worden sommige individuen ontevreden vanwege de beperkingen waarin zij zich bevinden. Ontevredenheid zet aan tot denken en daardoor wordt er kennis aan hun geloof toegevoegd. Zo worden zij verlost van hun beperkingen en realiseren zich bewust dat zij deel uitmaken van de stroom waarin zij leven, bestaan en zich bewegen.

In ‘Three Principles’ schreef Boehme: ‘De levende ziel werd, uit de eeuwige wil van de Vader, bij de mens ingeblazen, en deze wil kent geen ander doel dan zijn enige Zoon geboren te laten worden’ (begrip). Deze grote filosoof heeft ook gezegd dat Gods activiteiten bestaan uit een liefdesspel, of God die zich aan zichzelf openbaart. ‘God de ene wordt tot God de velen’.

Bij analyse blijkt dat dit veel verklaart van het mysterie of de bedoeling van het bestaan. Laten we dit toelichten en stellen dat de oceaan God is en dat deze oceaan zich van zichzelf bewust is als een geheel, maar dat de afzonderlijke waterdruppels in de oceaan zich niet bewust zijn van het geheel. De Schepper verlangt echter dat ieder atoom in zijn wezen zich bewust wordt van zijn aard en van zijn deel in het geheel.

Als we inzien dat intelligentie onzichtbaar is, veronderstellen we dat de geesteskiemen of atomen in het geheel het element van wording in zich hebben; deze geestelijke atomen, die immaterieel en zich niet bewust van zichzelf zijn, maar niettemin het element van wording bevatten, kunnen zich niet ontwikkelen zonder in de objectiviteit geprojecteerd te worden, zoals die waarin wij ons bevinden, in de fysieke vorm.

Teneinde zijn doel te volbrengen om iedere atoom in zijn wezen zich bewust te laten worden van het geheel, projecteerde God, die Geest is, zijn onzichtbare natuur in een objec-

tieve vorm, en openbaarde daarmee een universele of kosmische, grenzeloze oceaan van eeuwigheid.

Rondrijvend in deze grote oceaan bevinden zich de lichamen van planeten en zonnen, een grandioze, enorme werkplaats. Aanvankelijk hebben de bollen een gasvormig lichaam dat zich langzaam verandert in een vloeibare en vaste substantie, en die toestand ontwikkelt zich geleidelijk totdat zij plantaardig, dierlijk en tenslotte menselijk leven kunnen dragen.

Omdat geestatomen geen zelfbewustzijn kunnen ontwikkelen zonder in contact te komen met objectieve vormen, zag de grote Opperziel, of God, de noodzaak in voor een objectief waarneembaar universum, waarin de oneindig kleine geest in een microscopische cel, met zijn onbegrensde mogelijkheden tot wording, een vorm aanneemt en ontwikkelt tot een vergankelijk fysiek lichaam met verschillende organen en functies. Hierdoor is de inwonende geest door middel van de speciale zintuigen (het gezicht, het gehoor, de smaak-, reuk- en tastzin) in staat om in aanraking te komen met het objectieve. 'Kennis ontstaat vanuit de geest; de introductie ervan vanuit de zintuigen'.

Liebnitz onderwees dat de ziel bepaalde principes bevat die de uitwendige voorwerpen doordringen. Lavater zei: "De ziel zelf vervolmaakt gedurende zijn aardse leven de vermogens van het geestelijk lichaam, door middel waarvan hij zal begrijpen, voelen en handelen in zijn nieuwe bestaan".

Jung Stilling bracht dezelfde gedachte tot uitdrukking: 'De ziel heeft de uitwendige kracht van de zintuigen nodig om in een veel volmaktere toestand te kunnen zien, horen, ruiken, smaken en voelen'.

Wat is het anders dan een ingewikkeld plan, waardoor de tijdelijke gast zichzelf moet ontdekken en tenslotte zijn eenheid met het Al zal gaan beseffen?

'Het eind van alle geschapen dingen is dat er naar buiten toe een samengaan zou kunnen zijn van de Schepper met het geschapen universum . . . het einde voor de mens is om steeds inniger verenigd te worden met Hem, want dan bezit de mens de hemel meer innerlijk . . . en door deze vereniging wordt hij wijzer . . . en gelukkiger, want het komt uit wijsheid voort dat de mens de hemel bezit, en daardoor ook het geluk' (Swedenborg).

Velen vragen: als God liefde en wijsheid is, en als er een sfeer is die door sommigen de hemel wordt genoemd, waarom zijn we dan op deze plaats van hindernissen, schijnbare tegenstrijdigheden en ongerechtigheden neergezet? Zou het niet logisch zijn om aan te nemen dat de oplossing van het mysterie is gelegen in het feit dat, als we in een hemelse toestand van volmaaktheid zouden zijn geboren, dat van weinig of geen betekenis voor ons zou zijn, aangezien we dan geen contrasterende ervaringen gehad zouden hebben?

Er kan zich geen bewustzijn manifesteren zonder iets om zich bewust van te zijn. 'God brengt zijn wil in de natuur in met als doel zijn macht in licht en majesteit te openbaren, een koninkrijk van vreugde te vestigen. Als er geen natuur zou zijn die in de eeuwige eenheid ontstaat, zou er niets anders zijn dan eeuwige rust' ('Grace', Boehme).

'Het totaal van het goddelijk Wezen verkeert in een staat van onafgebroken en eeuwig ontstaan, vergelijkbaar met de denkkeest van de mens, maar onveranderlijk. Er worden voortdurend gedachten geschapen door de geest van de mens, en daaruit ontstaan verlangen en wil. Uit verlangen en wil komt handelen voort, en de handen verrichten hun werk, teneinde het substantieel te maken. Zo gaat het met eeuwige evolutie' ('Three Principles', Boehme).

Geboren wordend in de moeilijke school des levens, met een kleine hoeveelheid vrije wil, handelen we volgens onze eigen plannen en strompelen rond, onszelf pijn bezorgend, zowel geestelijk als lichamelijk. Het is vergeeflijk als we onze teen één keer stoten, maar hem te blijven stoten aan hetzelfde obstakel is dwaasheid.

Pijn zet tot denken aan, en de gedachte ontwaart geleidelijk het mysterie van het leven en laat ons zien hoe belangrijk deze levensschool in werkelijkheid is, omdat hij ons er tenslotte toe dwingt een fundamentele bedoeling te begrijpen die tevoren voor ons verborgen was, en dat is weer te wijten aan onze onwetendheid over het waarom van het leven.

De beroeringen in het leven zijn een noodzakelijkheid. ‘. . . en niet alleen hierin, maar wij roemen ook in de verdrukkingen, daar wij weten, dat de verdrukking volharding uitwerkt’ (Rom.5:3). Het zogenaamde goed en fout in het leven is slechts een factor, of reageermiddel, geschikt voor het langzaam onthullen van het plan van gerechtigheid of wijsheid, hetgeen boven goed en kwaad staat.

Laten we, ter illustratie, aannemen dat er een toeschouwer is die zich op een hoogte bevindt, met aan de ene kant een dal waar de mensen, ideaal gezien, met goedheid worden geboren, en, aan de andere kant een dal waar de mensen in een toestand van slechtheid worden geboren.

De personen van de eerste groep bezitten geen kennis, ze hebben alleen hun eigen toestand om te overdenken en daaruit krijgen ze geen besef, aangezien ze niets anders gezien hebben. Omdat ze niet in aanraking zijn geweest met een toestand van buiten die tot denken moet aanzetten, heeft zich helemaal geen denken ontwikkeld. Ook de personen van de tweede groep herkennen geen enkel kwaad, aangezien ze niets anders hebben ervaren en zich niet bewust zijn van een andere toestand.

De toeschouwer, die wijsheid voorstelt, hetgeen boven goed en kwaad uitgaat, analyseert de twee toestanden en ziet de noodzaak en het belang in om deze tegenpolen met elkaar om te laten gaan. De daaruit voortvloeiende ervaringen zullen pijn en angst, verdriet en zorgen teweegbrengen, maar er zal één bepaald resultaat tot stand worden gebracht: de ontplooiing van het denken en het begrip; het goed en het kwaad werkt als een reageermiddel bij het wekken van het sluimerende hoger bewustzijn.

Zo wordt het geïmpliceerde doel van de school des levens ten uitvoer gebracht. Kennis en wijsheid worden verkregen door het plan van de natuur te onderscheiden, hetgeen bereikt wordt door de ervaringen welke de ziel verworven heeft gedurende zijn reis door deze eerste graad van het bestaan. ‘Het uiteindelijke doel van het kosmische proces is de vervolmaking van de menselijke aard’ (John Fiske).

De denkkeest die in staat is achter de vergankelijke, harde school van het alledaagse leven te kijken, realiseert zich dat er vele wegen leiden naar het ultieme begrip. De Man van Nazareth zei: “Voorwaar, ik zeg u, de tollenaars en de hoeren gaan u voor in het Koninkrijk Gods” (Matt.21:31), doelend op de hogepriesters en oudsten. Zij hadden de pijn van het leed niet ervaren en ook hun zielen hadden niet geleden, daarom waren hun harten lauw.

Terwijl daarentegen de tollenaars en de hoeren, wanneer ze zich hun fouten realiseren, nergens over opscheppen en, als ze de hogere idealen opmerken, geestdriftig worden en ernaar verlangen hun begrip van de spirituele bedoeling van het leven te verruimen; want de gelegenheid om hierachter te komen werd hen te vaak ontzegd gedurende hun aardse loopbaan.

Geboren in ellende en armoede en in zonde grootgebracht worden zij blootgesteld aan het kwaad van de onwetendheid en worden gemeden door degenen die in betere levensposities verkeren, degenen die, vanwege het ontbreken van de christelijke geest van sympathie en liefde voor de minsten van Gods kinderen, alleen maar begaan zijn met hun eigen gemak en pleziertjes, zich niet bekommerend om het gezegde dat niemand alleen voor zichzelf kan leven en dat ieder, in een ruimer opzicht, zijn broeders hoeder is.

‘Want niemand onzer leeft voor zichzelf’ (Rom.14:7).

‘Niemand zoek het zijne, maar wat des anderen is’ (I Cor.10:24).

‘. . . en ieder lette niet slechts op zijn eigen belang, maar ieder (lette) ook op dat van anderen’ (Filipp.2:4).

‘Want met de maat, waarmede gij meet, zal u weder gemeten worden’ (Luc.6:38).

‘Want de gehele wet is in één woord vervuld, in dit: gij zult uw naaste liefhebben als uzelf’ (Gal.5:14).

‘De echte christen behoort niet tot een speciale sekte . . . Hij bezit slechts één wetenschap en dat is Christus (de Christusgeest) vanbinnen; hij heeft slechts één verlangen, namelijk: om goed te doen’, schreef Boehme.

Onlangs kregen we een brief van een gevangene in de State Prison waarin, gedeeltelijk, te lezen stond:

“Een paar dagen geleden kreeg ik uw boek ‘Thirty Years among the Dead’ in handen en begon doelloos de bladen om te slaan, teneinde achter de inhoud te komen van een boek waar zo’n gekke titel op stond. Ik dacht bij mezelf: hier kun je nog eens lekker om lachen, maar de lichtzinnige houding waarmee ik begon te lezen ging al gauw over in dodelijke ernst. Ik nam het boek mee en deed niet veel anders totdat ik ieder woord van voor tot achter had gelezen”.

“Ik geloof oprecht dat het lezen van dit boek een keerpunt in mijn leven aangeeft. Ik heb altijd gevonden dat ik grote behoefte aan een religie had en dat ik met hart en ziel zou kunnen geloven aan de leringen ervan. Ofschoon ik steeds opnieuw heb geprobeerd om mezelf te doen geloven in de godsdienst van de een of andere orthodox-christelijke kerk, kon ik mezelf er niet toe brengen zo’n religie te aanvaarden. Dergelijke geloven laten altijd teveel over aan de lichtgelovigheid van het individu om mij te kunnen overtuigen”.

“Ik heb een universitaire opleiding gehad en heb altijd getracht open te staan voor de lectuur en discussie over elk onderwerp, speciaal dat waarmee ik niet bekend was en de waarheid te accepteren waar ik die maar tegenkwam. Ik ben in een streng christelijk milieu grootgebracht en kan me zelfs niet eens herinneren wanneer ik voor het eerst naar de zondagsschool ben gegaan. Naarmate ik ouder werd en ideeën van mezelf ging vormen, hield ik ermee op om alles te accepteren wat mijn leraren me vertelden en begon zelfs te twijfelen, diep vanbinnen, aan het bestaan van een almachtige God die iedereen strafte die de lessen uit zijn heilige boek, de bijbel, niet wilde aanvaarden. Ofschoon ik me verzette tegen zulke heiligschennende gedachten, kon ik ze toch niet uit mijn onbewuste geest verdrijven. Mijn scepticisme nam toe totdat het idee van een rechtvaardige God die een menselijke ziel tot een eeuwige straf zou veroordelen, gewoonweg omdat hij niet in hem kon geloven, onzinnig scheen te zijn. Weldra raakte ik mijn hele ‘religie’ kwijt en stopte met naar de kerk te gaan. Ik besloot dat het beter was om een agnosticus te zijn dan een huichelaar”.

“Uw uiteenzettingen en filosofie zijn voor mij heel acceptabel vanwege hun oprechte logica en het afwijzen van alle vooropgezette ideeën over religie. Je hoeft ze niet in blind vertrouwen te accepteren; men kan ze voor zichzelf beredeneren en erin slagen de waarheid ervan in te zien. Ik houd speciaal van het idee om goed te doen aan anderen en hen te dienen omdat, aangezien God in iedereen woont, je dan niet alleen de persoon dient en helpt, maar ook God zelf”.

Het ego, een onzichtbare entiteit, is afkomstig uit het onzichtbare en gaat, door middel van voortplanting in de fysieke vorm, de deur door naar de vergankelijkheid in deze lagere school van aardse ervaringen; blijft onzichtbaar terwijl het zich in een stoffelijk lichaam bevindt, en in deze school zal de onbewuste ziel noodzakelijkerwijze de bewustheid van zijn bestaan ontwikkelen.

‘De hoedanigheden kunnen de ziel niet kennen, maar de ziel kent alle hoedanigheden . . . Hij die alle dingen in de ziel ziet, en de ziel in alle dingen, behandelt niets met geringschat-

ting. Hij is meer verfijnd dan een atoom en kan niet benaderd worden met bewijsvoering' (maar wel door redenering) ('The Atma Bodha').

Na tot erkenning te zijn gekomen dat deze reis vanuit het onzichtbare door de vergankelijke objectiviteit slechts voor een bepaalde tijd is, en nadat de eigenschappen van de ziel zich ontwikkeld hebben door middel van ervaring en het onderscheiden van de levenswetten, komt het ego weer uit dit stoffelijk bestaan tevoorschijn in de onzichtbare werkelijkheid.

We reizen allemaal over deze weg door het dal van dit vergankelijke, naar buiten gerichte leven, om tenslotte het hogere leven binnen te gaan. Terwijl de ziel langs dit pad op reis is, erkent hij door middel van de ervaring langzaamaan dat de wegwijzers van goed en verkeerd, die langs de kant van de weg staan, de gidsen zijn waardoor de ziel tenslotte wijsheid en een bewustheid van het belang van deze aardse ervaring zal verkrijgen, hetgeen hem uiteindelijk bevrijdt van de illusies en bekingen van het vergankelijke bestaan.

De bevrijding van de ziel is op vele manieren verklaard. In de 'Driewerf Grote Hermes' vinden we: 'Dit is . . . wedergeboorte - niet langer vanuit lichamelijk oogpunt naar de dingen te kijken'.

In 'Spirit Life in Higher Realms' staat: 'De hele levensfilosofie kan tot één doel worden herleid - de onderwerping van het dierlijke in de mens'.

'Haat, wraakzucht, nijd, jaloersheid, woede, onmatigheid, wellust en egoïsme zijn allemaal dierlijke overervingen. Zij zijn in geen geval goddelijk. Ijdelheid, eigenwaan, arrogantie, trots, vitterij, eigengerechtigheid enz. zijn modificaties van de eerstgenoemden, of de door dierlijkheid geperverteerde eigenschappen, en het zijn allemaal gevolgen van egoïsme . . . Alleen opwellingen als liefdadigheid, welwillendheid, medegevoel, edelmoedigheid, goedheid, rechtvaardigheid, waarheidsgetrouwheid enz. zijn van de ziel afkomstig'.

'Het beoefenen van matigheid, rechtvaardigheid en liefdadigheid bevrijdt de geest van aardse bekingen. Als men vooringenomen is, moet men een tegenovergestelde aanleg ontwikkelen door het toepassen van liefdadigheid om het te overwinnen. Kwezelarij wordt geneutraliseerd door verdraagzaamheid; lichtzinnigheid door serieusheid; gierigheid door vrijgevigheid; egoïsme door weldadigheid; ijdelheid door bescheidenheid; eigenwaan door niet aan zichzelf te denken; haat door sympathie; begeerte door zelfverloochening enz. Het worden deugden genoemd, maar het zijn slechts werktuigen om hun tegengestelden uit te roeien. Elke vriendelijke daad vermeerdert het toekomstige geluk, hetzij in het stoffelijk lichaam of erbuiten'.

'De ware goddelijkheid in de mens bestaat uit liefde, intelligentie en wilskracht. Daaruit komt al het goede voort wanneer het op natuurlijke wijze beoefend wordt'.

In 'The Perfect Way' schreef Maitland-Kingsford: 'Het gevolg van het vastberaden streven van de ziel naar God - de geest in zijn binnenste - en van zijn daaruit volgende werking op het lichaam is, dat dit ook zodanig doortrokken en overgoten wordt door de geest, zodat het tenslotte geen eigen wil meer heeft, maar in alle dingen één met zijn ziel en geest zal zijn, en daarmee één volmaakt harmonieus systeem vormt, waarvan ieder element onder de volkomen beheersing van de centrale wil verkeert. Het is deze éénmaking, plaatsvindend in het individu, die de verzoening vormt (verkrijgen van de bewustwording van 'eenheid' met het al, met het leven). Dit is echter een proces dat elk individu in en voor zichzelf moet volbrengen. Omdat het een innerlijk proces is dat bestaat uit zelfreiniging, kan het niet van buiten tot stand worden gebracht. Volmaaktheid wordt bereikt door ervaring, en dat houdt lijden in . . . Dat lijden moet door ieder mens zelf gedragen worden. Als we dat iemand ontnemen door de gevolgen van zijn daden op een ander af te schuiven, zouden we, in plaats van diegene te helpen, hem beroven van zijn middelen tot verlossing'.

Onze medewerker in de geest, dr. Root, zei, terwijl hij de aanwezigen in een van onze kringen toesprak:

“Er is een leven na dit leven, en het is vooruitstrevend. Er is een leven van geluk, maar je moet trachten het te vinden. Je moet begrip hebben zodat je kunt doorgaan naar een veel mooier leven van geluk”.

“Begrijp en ervaar dat God het leven is van alles en iedereen. In ieder bevindt zich die vonk van het goddelijke - God. Noem het maar ‘leven’, ‘elektriciteit’, wat je maar wilt, maar het is wel HET LEVEN door heel het universum heen”.

“Tracht de god in jezelf te vinden als je gelukkig en tevreden wilt zijn. Bid niet alleen maar - ga aan het werk. Je moet eraan werken, en het werk naar je beste vermogen doen. Je kunt de moeilijkheden overwinnen omdat je de kracht bezit om ze te overwinnen. Wanneer je je zorgen maakt, raak je uitgeput; je gedachten malen in het rond totdat je in een duistere toestand verkeert”.

“Begrijp dat je een deel van God bent en dat je de kracht bezit om de omstandigheden te creëren; vind die kracht. Waar de wil is, is er leven en kracht in je om te handelen; doe je deel van het werk”.

“Maak het beste van je leven en open je hart voor je vrienden in de geest die ernaar verlangen je te helpen. Waarom zou je aan hen twijfelen? Wanneer je twijfelt richt je een muur rond jezelf op; hoe meer je twijfelt, hoe hoger de muur zal worden”.

“Hoe zou een moeder, die gestorven is, gelukkig kunnen zijn in de geestelijke wereld als ze niet omzag naar haar kinderen die nog hier zijn? Zou ze niet egoïstisch zijn als ze anders handelde? Zou ze van haar geluk in de geestelijke wereld kunnen genieten wanneer ze wist dat haar kinderen leiding en bescherming nodig hadden?”

“De liefde van een moeder is sterk en ze zal dikwijls bij haar kinderen zijn om ze te leiden en hun moeilijkheden te verlichten. Toch zijn de meeste mensen bang van de geesten van hun geliefden. Waarom zouden ze? Ze waren toch ook niet bang van ze tijdens het leven op aarde; waarom zouden ze bang van ze zijn wanneer ze naar een gelukkiger wereld zijn overgegaan? Waarom zouden we het niet prettig voor ze maken door ze te herkennen en ons te realiseren dat ze aanwezig zijn; dan kunnen ze ons veel gemakkelijker helpen”.

“Hoevelen weten waar ze van hier naartoe gaan - waar ze zullen heengaan na de doods-slaap? Het kan ze niets schelen; ze ‘geloven’ alleen maar, dat is alles. Je kunt geen reis naar Europa maken door te geloven; je zou er nooit aankomen. Je moet van de omstandigheden afweten en voorbereidingen treffen. Het is noodzakelijk om dat ook te doen voordat je begint aan de reis naar de geestelijke zijde van het leven. Zorg ervoor dat je alle mogelijke kennis verkrijgt terwijl je nog hier bent”.

“Je kunt niet van het ene land naar het andere gaan en je voordeel ermee doen zonder de gewoonten van dat nieuwe land te leren kennen; hoe zou je dan regelrecht vanuit dit aardse leven het hiernamaals kunnen betreden zonder begrip te hebben?”

“Zorg dat je zoveel mogelijk te weten komt over de andere zijde voordat je heengaat, dan zul je geen aan de aarde gebonden geest worden die anderen en zichzelf moeilijkheden en ellende berokkent”.

“Sommigen die geloven dat ze na de dood zullen slapen tot aan de ‘dag des oordeels’, hypnotiseren zichzelf in een slaaptoestand die vele jaren kan duren, naar aardse tijd gemeten, ofschoon er aan de andere kant van het leven geen tijd bestaat”.

“De meerderheid gelooft alleen maar, zij willen niet begrijpen. Jarenlang heeft de kerk haar volgelingen geleerd om te geloven, maar nu vragen de mensen naar kennis, geen geloof. De waarheid verspreidt zich steeds verder”.

“Degenen die schimpen zijn geestelijk blind; zij behoren tot het grofstoffelijke, verblind door het zakendoen of door geld of materiële belangen, en zij sluiten de deur voor spirituele waarheden. Maar de waarheid zal gekend worden; er zal begrip komen. Weldra zal de wereld het begrijpen”.

“Ontdek al wat je kunt over de mooie dingen aan de andere zijde terwijl je hier bent; wees gelukkig en tevreden en leer de waarheid te kennen. Elk van jullie zal op zekere dag over de grens stappen naar de geestelijke wereld; leer de andere kant van het leven te begrijpen. Je moet jezelf leren kennen en het hoogste ontwikkelen dat je in je hebt”.

“Je kunt niet verdergaan naar het hogere leven zonder begrip te hebben. Als je geen kennis over het volgende leven hebt, heb je geen licht; alles is duisternis. Licht is begrip en, als je dat licht niet met je meeneemt, bevind je je in de duisternis; je moet dat licht leren ontdekken” (zie de allegorie van ‘de vijf dwaze maagden’, hoofdstuk VII, ‘Dogma in spirituele zin verklaard’.)

“Twijfels, dogma’s en belijdenissen zijn als zakken met zand die aan je hals hangen; ze moeten afgeworpen worden. Je moet vrij zijn en begrip hebben en dan zul je je veel gelukkiger voelen. Je hebt de kracht om je eigen voorwaarden te scheppen”.

“Haat, jaloezie en afgunst behoren allemaal tot het duistere; wanneer je die dingen ontwikkelt leef je, in je eigen hart, in het vuur van de ‘hel’. Wanneer je leert ze te overwinnen en liefde, goedheid en sympathie te ontwikkelen, ben je in de ‘hemel’. Hemel en hel zijn toestanden”.

“Je moet vrede in je hart hebben en een begrip van het werkelijke leven, dan zul je zaligheid en geluk vinden wanneer je aankomt in je woning in de geestelijke wereld”.

“In de geestelijke wereld, waar begrip bestaat, is alles muziek en harmonie; het is een prachtige toestand. Daar is iedereen een noot in de wonderlijke harmonie van het leven”.

“In het aardse leven is er meer wanklank dan harmonie; maar de levensles bestaat eruit om jezelf te ontdekken en één te worden met de harmonie des levens. Als je op aarde de grootsheid van de muziek had zoals wij die in de geestelijke wereld hebben, zou je je ziel niet kunnen ontwikkelen. Je zou je niet inspannen; je zou alleen maar luisteren en van de prachtige harmonieën genieten. Ieder is hier om zichzelf te vinden en in zichzelf een beter en hoger leven te realiseren”.

“De eerste les die geleerd moet worden is om te leven voor anderen en jezelf te vinden. God heeft je hier neergezet om te leren jezelf te vinden door middel van fouten maken en lijden. Wanneer je die les geleerd hebt, zul je anderen beter begrijpen en weten dat je voor anderen moet leven, niet voor jezelf. De eerste les is dienen. Help elkaar”.

“Vergeet alle twijfel. Laat alle verdriet uit je leven verdwijnen. Leer verstandig te denken; doe je uiterste best en je zult succes hebben in het leven”.

“Sombere gedachten trekken sombere toestanden aan; lach en wees gelukkig, dan schep je gelukkige toestanden om je heen. Wees vrolijk; zing, vertrouw op God. Heb begrip voor zijn wonderlijke openbaringen; kijk in jezelf en leef gelukkig. Je bent een deel van God; wanneer je aan jezelf twijfelt, twijfel je aan God. Leef gelukkig en je zult gelukkig zijn”.

“Verander je gedachten en je zult voorspoed kennen; het leven zal beter worden. Leer al wat je kunt over het leven hierna; hoe meer je leert des te gelukkiger je zult zijn. Je last zal lichter worden omdat je de moeilijkheden en zorgen kunt overwinnen”.

“Leer zelfbeheersing over je fysieke lichaam en over de toestanden om je heen. Je hebt de kracht ervoor; gebruik hem dan ook”.

“Geluk wordt verkregen door te begrijpen dat het leven eeuwigdurend is en dat de volgende wereld slechts een tegenhanger is van deze wereld, maar dan wel een die veel mooier is. Sluit de deur voor egoïsme en onwetendheid en laat alleen liefde, goedheid en geluk blijven”.

“Plant de zaden van het geluk in je hart; doe je uiterste best om anderen te helpen; wees vriendelijk voor anderen en laat de zaden van het geluk groeien in je hart; denk gelukkig. Leef bij die gedachte; overwin alle somberheid en neerslachtigheid. Laat dat tot het verleden behoren; denk er niet meer aan. Gooi ze van je af. Hef je hart op in geluk, opgewektheid en vreugde, en probeer aan iedereen wat zonneschijn te geven. Wanneer je leeft met de gedachten aan zonneschijn en geluk zul je alle somberheid en zorgen te boven komen”.

“Tracht de aardse toestanden van egoïsme, jaloezie en onwetendheid te bedwingen. Leer de waarheid van de natuur te kennen. Leer al wat je kunt; veroordeel anderen niet, anders veroordeel je alleen jezelf maar”.

“Niemand heeft het recht een ander te veroordelen; God alleen is rechter. Leer God te begrijpen; God is liefde, geen haat. Heb geen overdreven verlangens; wees vrij. Wees geen slaaf van wat dan ook. Het leven op dit niveau is slechts tijdelijk; leer over het leven hierna; weet waar je naartoe gaat. Wees gelukkig; leef voor anderen, niet voor jezelf”.

“Wees rechtvaardig tegenover jezelf, dan zul je ook rechtvaardig tegenover anderen zijn. Leef in de waarheid en de liefde en help je medemensen. Leer over de krachten van de natuur; leer dat jij God bent. Geloof niet alleen in God, begrijp hem ook; weet dat jijzelf een deel bent van datgene wat jij God noemt. Zoek in je binnenste en je zult God vinden. Zoek jezelf en tracht het leven te begrijpen”.

De waarheid wordt bereikt door het verwerven van kennis over de dingen zoals ze zijn. Mystiek gezien is deze verworven waarheid ‘de Zoon der Mensen’ die, de vergankelijke aard van het bestaan in deze wereldse sfeer overdenkend, zich realiseert dat, terwijl de ziel zich in de stof bevindt, hij toch geen deel uitmaakt van het stoffelijke, en dat de aankomst van de ziel op dit niveau van vormgeving slechts het eerste stadium is van de vooruitstrevende reis van de ziel.

Als hij de bewustheid heeft verkregen dat ‘het zichtbare tijdelijk is, maar het onzichtbare eeuwig’ (II Cor.4:18), begrijpt de ziel de werkelijke betekenis van de lering: ‘. . . indien iemand mijn woord bewaard heeft, hij zal de dood in eeuwigheid niet aanschouwen’ (Joh.8:51).

Voor zo iemand is de overgang niet meer dan een korte slaap en een glorieus ontwaken op een hoger niveau van het mentale leven, een bewuste en vreugdevolle binnenkomst door de Poort naar Begrip, in de onsterfelijke wereld.

EINDE